شاهه جو رسالو

قديم نسخي ڪريمي بمبئي ڇاپي جو

سچو نسخو

شاهه جي رسالي جو قديم نسخو ”بمبئي ڇاپي وارو ڪريمي نسخو“ اڄ سنڌ ۾ عدم پيدا ٿي چڪو آهي. هي نسخو ڪي سو سال اڳي بمبئي ۾ قاضي ابراهيم ابن قاضي نور محمد جي ڪوشش سان مطبع حيدري ممبئي ۾ شايع ٿيو هو. انهيءَ وقت ۾ ميون محمد صالح وارو ۽ آخوند عبدالرحيم عباسي حيات هئا جن وٽ سيٺ جهونا ۽ مستند رسالا دستخط صورت ۾ موجود هئا. انهن جي صلاح مشورت سان هي نسخو تيار ٿي بمبئي ڏانهن موڪليو ويو هو. انهن ٻنهي بزرگن جي صلاح سان پڻ شاهه جي قديم ڪلام گوي فقيرن کان ڪيترن بيتن جون جدا جدا پڙهڻيون مٿ ڪيون ويون، جي هن نسخي جي حاشيه تي ڇاپيل آهن.

جن دوستن، جهڙوڪ ڊاڪٽر گربخشاڻي، مسٽر ڏاراچند ۽ شمس العلماء مرحوم ميرزا قليچ بيگ، پڻ شاهه جو ڪلام ڇاپيو هو، تن جي لاءِ هي نسخو رهبر ۽ رهنما هو. اهڙي قديم ۽ صحيح نسخي جو گم ٿيڻ ادبي هرج آهي، جنهن جي سبب لاءِ ڪو بس شاهه جو شيدائي تيار نه آهي. اهڙن شيدائن جي گهر ۽ تقاضائي، وڏي محنت،

ڪوشش سان گهٽوئي خرچ ڪري هي رسالو مسلم ادبي سوسائٽي حيدرآباد ڇاپيو آهي. هي رسالو انهيءَ قديم بمبئي واري نسخي جو هوبهو نقل آهي. ان ۾ رڳو هي تفاوت آهي جو جهوني ابوالحسن واري صورتخطيءَ کي ڦيرائي هلندڙ ڪتابي صورتخطيءَ آندو ويو آهي ته هاڻوڪا پڙهيل، جي جهوني صورتخطيءَ ۾ ڪان واقف نه آهن، سي آسانيءَ سان پڙهي سگهن ۽ شاهه جي ڪلام مان حظ ۽ فيض حاصل ڪري سگهن.

آءٌ ڊاڪٽر نبي بخش خان بلوچ ايم - اي - پي ايڇ - ڊي جو شڪرگذار آهيان جنهن قيمتي مشورو ڏنو هو ته هن رسالي جا صفحا برابر ڪريمي پريس واري رسالي سان ٺهڪي اچن جئن ڪنهن به اديب کي پنهنجي رسان جي ڀيٽ ڪرڻ ۾ تڪليف نه ٿئي.

تنهن کان سواءِ استاد الشعرا مسٽر محمد بخش صاحب واصف جو شڪريه ادا ڪريان ٿو جنهن پوري تندهيءَ سان هن رسالي جي ڪتابت ڪئي آهي.

حاجي محمد صديق محمد يوسف ميمڻ
آنريري سيڪريٽري
سنڌ مسلم ادبي سوسائٽي
حيدرآباد سنڌ

Scanned with CamScanner

کليان

پريان جو ڏيل ۾ واجبت جيئن وڃاءِ ۽ سيڻن ماهه ڇڄاءِ جان

نالو گهڙ وءِ نينهن جو بيت ڪائي ڪونه ڏوهه ڳڻ ور پيند

هت ۾ ۽ پسو پر عظيم جي لڳو وڃي لوه ۽ عاشقن اندوه سدا

معشوقن جو بيت ڪائي تڪيائي متي مر منيائي هوءِ ۽ مان

ويهن توءِ من پريا تنها مٿا بيت ڪائي جا ترتيب جي سا

هنڌ چيري چمر ۽ عاشقن پنهنجو انگ لله ڪاهه ور ٿو. بيت

جي نون سڪن سڪيو نه ڪائي پيئي مر ڪنجهه ۽ سپريان جو سور

جو ماڻهن ڏج م سمجهه ۽ اندر اي الفنج سانديج سڪائون

ڪري بيت وڃ لوءِ هوئي تان وڃهه جي نه ورين تان ول

تي ۽ هي تنين ڏيه ڪائي جنين هت ۾ بيت مان لڳ

لڳي تن سين ڪائي جن ڳري ۽ محبت جي ميدان ۾ وڃا

آڏي سر ڌري مانن ڪهنم سپرين بيت اگيان

پونين سرسنيا پيا ۽ ڪات نه پوسين قبول ۾ محڪ ياءِ

مٿا مٿارن جا پيءِ نه پسي پٽ ۽ ڪلاڙ ڪي هٽ ڪس

بيت جي آئي سد شراب جي نه ورن ڪلاڙ

رکه لطيف چئي مٿو وت ماٿي ۽ تڪ ڏيئي

منجان ٿماٿي ۽ جو ورنه وهائي سو سر

بيت جي اٿئي سڌ شراب جي ته وڃُ ڪلاڙڪي هٽِ ؛ لاهي
لطيف چي متو مانئي وٽِ ؛ سِرُ ڏيئي ۾ سٽَ پيچ ڪي پيالين
بيت جي اٿئي سڌ شراب جي ته وڃُ ڪلاڙڪي ڪوءِ ؛ مهيس
جي مڌ جي هِتي هنڌ هين هوءِ ؛ جان رهڙ پر ڙيم روءِ تان سِر
وٽِ سر ڪي سگهيئي بيت جي اٿئي سڌ شراب جي ته وڃُ ڪلاڙڪي
گهر ؛ وڍڻ چيرڻ چچرڻ ڦٽڻ جن جي پر ؛ جي وڃي پوئي ور
ته سگهي آهِ سڌ جي بيت نائي نام ڪکوهه ڪي مُل مهنگو سڌ
سينا هيج سڌ جي ڪاٽڻ ڪارڻ ڪنڌ ؛ هي تنين جو هنڌ مٿن پا
مرڻ جي بيت عاشق زهر پياڪ ويهُ پسيو وِهس گهوٽڻ ڪري
قاتل جا هميشه هيراڪ ؛ لگين لئون لطيف چي قناڪيا فراق ؛ توجي
چکن چاڪ نه ڇڻ اُت نه ڏين عام کي بيت مکر سڌ شراب جي
جو تون ٿارئين توءِ ؛ پيئي جنهِ پاسي نئي رڳين ميجان روح ؛ ڪاٽي
چڏ ڪکوهه لاهي سر لطيف چي بيت سڌ ڙيا شراب جون ڪوهه پچاڙين ڳُڻ
جو ڪاٽ ڪلاڙ نه عديا نه مونيئو پوءِ وڃن ؛ ڪون سي پيئن سِر جنين پاسِ
بيت سِر جدا تنڙ ڌار دڳ جنيجا ڏيگ ۾ ؛ سي مرڪن پچار
جامنو جنين هٿ ۾ بيت جت ڪري ڪڙ ڪونه لهي ديگين دوگ ڪري
تي دلبين حاڪ چکندا جڙئا بيت جي واڍين وچِ مسي سي گهورڻ

اصل عاشق **بيت** سنياهيو سر وڃن، هيو ڪيي اوءِ
ساهه جي لطيف سر لاهيو ⁂ سانديئن نه سيسيون پانهنجيون
بيت پريشون پوءِ ڇن ڪورين ڪلهنئون ⁂ ڏين هٿو سلار
اصل عاشقن جو سر نه سانداڻ ڪم ⁂ سؤ سيسيان اڳو سنرو دوستان
نه سيکين سڌ **بيت** نه ڙي پريان جي پڪ جهم عزوءِ ⁂ جي دم
اچن اڏي عاشق نه کڙي ست ڏئي سر ⁂ مرڻ وڃ مٿي جي شيءِ
سيکن قطرو معانو **بيت** اڳو سماانگو علم نه تر لبي لذاتي
عشق انجن دا **وائي** پرين جا نظر نه آسان عبادت ⁂ سعادت
راتيان ⁂ ماهي مينون لگا دولتان بره ڏي، ماهي وو مينون لگا لگا
موڪلي مرڻ ⁂ ڪائي ڪائي خبر نه لوڪان دي درمانديءَ ڏينهان درد
ماريو سيڻ هٿ سگهائي سگهائي ⁂ دارو من درد جو آهين تون
آندي وو پيارا آهيان تيڏڙي مين وو راڳا **وائي** الاهي الاهي
پانهي مين تيڏي واسطي ⁂ ري وو مين پي وو، مينون نال وسارئين
تينون وو اسانڊا شهر، ڪرهنون ستايان لگاڪوڪ مينون چنڪ

داستان ٽيون

اُتاري اٿي وڃا منجهان مون آزار ⁂
حبيبءَ هي ڏيا پيڙا جي ڇپار ⁂ طبيبن تواري هن نه
بيت نه ڏي ماڻ مون وڃڻ جو وصال نه ڏي ماڻ مون
من منهنجي حال حبيب ئي هادي ٿئو

درد راڳن دي ؛ هيڪ جو سنهڻا بي پرواهي ؛ وسچ طبيب
پڇندي سيني ٿڪي وو ميڏي ميان . **داستان ٻيو** اڳي
اڳهائي رنج پريان رسئو ؛ چليم چنگائي سوراهي سوري تا **بيت**
اندا اوندا ويچ ڪل عجائبات ڪالئين ؛ اسان ٿڪي ڏيل مئون پيارين
پيچ سوري جيهن سيج مرڻ تن مشاهدو **بيت** ڪاهلندي جيڏيون
سوري سڏ ٿيو ؛ وڃڻ تن پئو نالو نينهن ڳنڍ جي . **بيت**
اپي عاشقن کي سوري سڏ ڪري ؛ جي اٿئي سڻ سڪ م
ڪن م پير پري ؛ سيسي دار ڏري پيچ پوء پرٺون **بيت**
ل عاشقن جو سوري آهه سينگار ؛ مرڻ موٽڻ مينهٽون
ارهي نه وار ؛ ڪسڻ جو تن اصل عاشقن سين **بيت**
جو شقن کي سوري سينگاري ؛ لڏ پاڪين لطيف چي ٿا نيڙي
چڏ ڪو نڻو ڪينا ري آئي ٽوچار هي انکي **بيت** ڪمهي سن
جو ڪاد سينڻ ؛ جي له لڳائي نينهن تہ سوريائي سيج تي **بيت**
بيت سيج پسڻ اي ڪم عاشقن ؛ پاڻهون ڪين پسن
امنو جنهن ڻان **بيت** سوري جي سوار ڏينهن اسئو چنگه خص
ي دلبين ڪن جي پچار ؛ پرهت نہ پسئين پار نينهن جن تن
ٻري ٽٺون پهرين ڪاتي پاء ؛ ڏکہ

بيت حبيبُ ئي هادي تيو رهنما راحت ❊ ڀڙا نيا ٿون يا
سين لائي ڏيئي لت ❊ سُپيريان صحبت ڏئي مٿان ڏکندي
بيت وَرِ ڏکندو اُو ٿئي هادي جنهن حبيبُ ❊ تن
تفاوت نه کري تهنکي کو طبيبُ ❊ رهنما رقيبُ ساٿ آهي سپرين
بيت ساٿ آهي سپرين آهي نه آزار ❊ مجلس وير منو ٿئي کوٺيند
قهارُ ❊ خنجر تنهن خوب هڻي جنهن سين ٿئي يارُ ❊ صاحب رب ستار
سو جهي رڳون ساهه جون بيت وڃن ويل سڀ کهين رڳون ٿيون
رباب ❊ ڪڇ ڇڙو نه ٿئي جانب ري جواب ❊ سوئي سندم سپرين
ڪيس جنهن ڪباب ❊ سوئي عين عذاب سوئي راحت روح جي بيت
سوئي راهه رد کري سوئي راهنما ❊ وَتُعِزُّ مَن تَشَآءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَآءُ

بيت سوئي صلح سڄڻين سوئي قوت ٿون ❊ وَاللّٰهُ خَيْرُ
الْمَاكِرِيْن اهو ڀيڙا ٿون بيت عشق جي اسباب
کي پڙ پيا ٿون ❊ دارو هن درد جو ڏاڍو ڏسيا ٿون
آخر وَالْعَصْرِ جو اينهين اٿا ٿون ❊ ٿها نوي آيون سڀ کان سلا
کي بيت سڪين ڪرو سلام کي ڪرين ڪه نه سلام ❊ بيا در ٿئين حرام
اي نه جهني ديکيو بيت مينا يا مسو گهٽو ڪرو ناهه ڪلام ❊ سڪو اي سلام
پريان سنڌي يار جو بيت پريا سنڌي يار جي مٺڙي منائي ❊ ڪالهي ڪرائي
ڇکس جي حبيب کري بيت حالي ٻجهي

جن تو سين سور سيج ڪئي ٭ تون ڪيئن سنڌيون تن پرين نجاڻون

ڪوين بيت تن پڻ آهي تنهنجي تو جنهنجي تات ٭ فاذڪروني اذڪرڪم

اي پروڙ ج بات ٭ هت ڪا ني گڏوات ڇڻ پرين جي بيت

جنين هيڪا جهان جهڙ سنڌ ڪيو ٭ سو مون سيجمار اڏهڻ اهو لي

تنو بيت مرن ڪر پڇيو سڄڻين پاڻو هي هيڪار ٭ الست بربڪم جيان

جنهن وار ٭ سنڌي سور ڪنار تن تڏ ها ڪون نه نهي بيت

ڪني هت حبيب سو پاڻو هيو ڇڻ ٭ نيڙي هينا ٻين جي پاسي پاڻ

نه ڪن ٭ عاشق اجل سا ڦهان اوٿي ڪاٿ اڇن ڪس قرب جن

مرڊ تن مشاهد ٭ بيت ڪوٺي ڪهي سپرين ڪوٺي ڪهڙ

ساڏ ٭ نيڙي ٻيتان تنهن جي پاسي ڪر مپاڻ ٭ جل وڃائي

جان عاشق اجل سا ڦهون بيت ڪرڻ قريب ٭ جو عين تڙڪ

اي الستي گاڏهي سڪه ورهني ساه ٭ آسر هند ملاه جيئن ڳنڍ

اڃو بيت ڪڍن تان ڪر لهن ڪر لهن تان ڪهن ٭ ميئي مون

ڦهن سي ني راحت روح جي بيت ڪهي سو ڪر لهي ڪوئي سو ڪهي ٭

سوئي سڏ مهي سوئي راحت روح جي بيت ڪهي سو ڪر لهي ڪوئي سو

قريب ٭ اها عادت سڪيو هر زمان حبيب ٭ تنهي سو طبيب سوئي

راحت روح جي بيت اي پر سنڌي سڄڻين جن ڪهن ٤

کونين ؛ سوهي چاڙهيو سيڙين ڏنب ڏهاڙي ڏين ؛ ويٺ
وڙه ڏيتين آءُ وادو ڙيا ودماء تون وائي عجب تري سرس
نيلٽ تري ؛ جنهن وچ ڪنول ڪنول، وچ مڏيا ؛ جون چاند کو بادل
گهيري ؛ جن جن ڪليان سيج بجائون آءُ پيا گهيري

سُرُ يمن ڪليان

داستان پهريون

بيت تون حبيب تون طبيب تون درد جي دوا ؛ جانب مهجي
جيءَ م آزار جا انواع ؛ صاحب ڏي شفا ميا مريض کي **بيت** تون
حبيب تون طبيب تون درد جو دارون ؛ دوا منهنجي ڏکي ڏهنجون تنوارون
ڪريان ٿي ڪارون جنهن ڏکي ڏسون ؛ ڏئي **بيت** تون حبيب تون طبيب
تونئي ڏنس ڏيئي ؛ تون ڏئين تون لاهئين تونئي هادي رب ؛ آهي
عجب جنهن وارهيو وچ وهاريئي **بيت** تون حبيب تون طبيب تون
داروکي درهن ؛ تون ڏئين تون لاهئين ڏا آڻا کي ڏکندن ؛ تن ڏهن فضون
نهه کن جن هن امر ڪريو آنکي **بيت** تن طبيب تون سد ڏکدي مهون
جي ؛ ڏک پنهنجيون ڏبيون ڪڏ ڪئي مريون ؛ ڪانه گهرجي مون
سياني هوتن ري **بيت** تن طبيب ڏگڏيا ڪنيس کو جن
ڏيئي ڏنب ڏڏن پاسا ڏيل ڏکو شيوه

بيت ڏ ٻيون دنيا لاءِ ڏار ٻئي تن جو تون نه طبيب
ايندو اڄ حبيب شادي ڏسندو صحت جي بيت دارو هن درد
جا جانکي ڪري طبيب [illegible] حبيب اگر [illegible] داکري بيت
هڻ حبيب هٿ لئي [illegible] ماني گھاءِ مران ته
مان لهان بيت هڻ حبيب [illegible] جي دانه ڪيان
ڏان ڪوڪ ٿئي صبر آئون نه سهان ڪڍي اٿ جوان ته موڪلي ماڻيو
سڄڻ بيت هڻ حبيب هٿ لئي ٻنگا لهي ٻاٽ ته ماڳ مون
کي مه ٿئي جهولي وڃان ٻاٽ اڌ پرساڄ ساٽ ما مقابلو ٿئي
بيت ٻري نارڪ نيهن جي حبيب جت هٽ تتي طبين ويا
وڃي وسري بيت هٽي جي حبيب نه محبتي ميا ڪري ٻيا
ڪين طبيب هوند گھاون سيڻ لئي گھاريان بيت چوري جنگ
ٻنگ لهي حبيبن هيوس ٻجهان ٻاٽ لگاس ڪانيار و ڪر لگي
بيت جنين لوه لڳن مٿي ڪانيارا کٽڪن محبت جي ميدان م
پيالال لڄن پاڻين ٻڌن پنيون پاڻهي چنگا ڪن ونا نه
واڍو ڙين رهي اڄي راتڙي بيت رهي اڄي راتڙي ٿن
واڍو ڙين وڻان جنکي سور سريرم گهت منجهارن گھا لڪائي
لوڪان پاڻهي ٻڌن ٻنيون بيت واڍو ڙکي منهين اڄ پڻ ڪجهو ڪنگي

جو پڻ پيين سنجهه نه هو پيئون هوءِ پيئون **بيت** وايوڙڪي
منهين اڃ پڻ ڏانهون ڏانهن ٭ ويچ وراڻي بانهن جوري
جاڪ نهاريا **بيت** ويچارا وايوڙ سدا شاڪر سور سين
تا نپٽن مٺي توڙ اوهي ڪن نه آسرو **بيت** سدا آهي سور جي
وايوڙين واڻي ٭ جيڪا آهن جان سين سلن نه ساڻي ٭ اوڙڪ
اهائي ڳوليو لهن ڳالهڙي **بيت** سڳهن سڌ نه سور جي نه
گهايل ڪيئن گهارين ٭ پيل پاسو پٽ تان وايوڙيل نه ڪارين
پرمپچن پرين لئي هئي مجنون مارين ٭ سحر جي سارين
سي نڪي مرون نه جون ڪي **بيت** سڳهن سڌ نه سور جي
رٽڪن رنجوري ٭ پيا آهين پٽ ممتن معموري ٭ لڳين لئون
لطيف جي سدا جي سوري ٭ پرت جن پوري تن رويو وهامي
راتڙي **بيت** سدا آهي سور جي رنجورن رٽڪ ٭ ڪنهن جنهن
ڏکه ڏسائيا لٽين ڪين چٽڪ ٭ ان پلاڙي پٽڪ هيڪر
حضوري ڪيا **بيت** تن تسبيح من مڻيو دل طنبوره جن ٭
تندون جي طلب جون وحدت سر وجن ٭ وحده لاشريڪ له
اهو راڳ رڳن ٭ سي ستائي سمهن نند عبادت انجي **بيت** آيل
ان نه وسها مجنون جي هارين ٭ آڻيوان الڪين م ڏيکي ڏکارين

وِرِسا **وائي** ڪِي چُوڻ نه ڪِي رُوڻ سي ساهڻ جي سڄڻ

دَبَ وحيو وهو ويڇاهه اُٿو ∴ جو پرين درد ۾ دل اڌارا وڇ ويح

داستان ٻيو ڏٺ سور آيا جي ٻاجھ ڏيندا ٻڪي ∴ ڪٿي

اگهائي ته پاڻون يار پت جي ∴ ڪيائون نه ڪري پيار وائي سي وڃڻ

اگهاڻ ∴ ٻاڻ نه ڪن ڪري پيار وائي سي وڃن **بيت** سگهاتيا

طبيبن ∴ سهُر جو اگهن اگهو آهي **بيت** سهماڻيا سور سو پسو اُهياڻ

جي سگهاٿيا اگهائي **بيت** تئي ڪين رهي ڪريءَ تان وڃن وس ڪيو

تامون **بيت** ڪيا جگا هوند جيئي طبيبن ترسي نه ∴ وڃن ويناوت

م اڪين سر مور پيام هين تيلا ∴ مسام ويچ پاڙي پڇيا نه مور

ڪري جي ڪرين ∴ توهري پار ماڙ ڪيو سين ڪايا ڪيچ **بيت**

ذات ڪي انکي چور سکه نه مراڻ پرين پائي جي **بيت** تيني توانو نهون

ڪن وائي آيا اُجھي اُجھي ∴ رات سچپائي نه سُڪه جنکي جشن جاگن

ڪسن ٽومي ∴ بات نه ڪن بيان هيا چاڙ سوري سلي ∴ نووات

يرتري ڪي ڪيران گهايل **بيت** ڪي هين سُلن ڪي ساه نه ڪاتڻ

دشن ∴ ڪن نه مور ڪٿي ڪري جهون چاڪ چڪيا تنهجا ∴ طبيبن

اُهان پريد ته آءُ وڃن ويچ وڇيو ∴ تي نه تان پوي جي دوست سين

هي ڏڪ دور ∴ جي سور نه سڌ توکي چڏ وڇائي ويڇ **بيت**

ڏيهون نيئي ڪوڙي ڪوهين ڳڏ ؛ سوئي صاحب سڏ جو شادي ڏي
صحبت جي **بيت** وڃن ويئي دوست پسي درآئو ؛ صحبت جي
سرير ۾ ڪڙين ڪل پيئي ؛ پيڙ پري پيئي اچڻ سان عجيب جي
بيت وري ياسي ويچ ٿيا ودي جن وڏيا س ؛ ترت ٻڌائون
پڇيون روز ڪيائون راس ؛ هنيئڙا تني پاس گهاڙ نه ڇڏيل نه ٿئي
بيت هاريا پيچ ميا س سڏ نه لڌئي سور جي ؛ پريان کي چوندياس
ته تن طبيبن جڏيو **بيت** الاچگي ۾ تيان ويچ ۾ ٻڪلي ڏي ؛
سڄڻ مان نه اچي ڪر لاهوتي ڪڏهين **بيت** سڪين ته سگهو ٿئي جي وڃين
وڃن وٽ ؛ اڳين عادت مت ته اگها عاجز نه ٿئين **بيت** عين تون جي
جڙو ٿئين ويئي ويهن وٽ ؛ سر ڏيئي مرست ڪوه نه ڪيئي ڏيٽڙا
بيت تن طبيب نه ڳڏ يا ڪنيسو ڪوهن ؛ ڏيئي ڏنب ڏڏن ياٽان
ڏيل ڏکوئيو **بيت** تن طبيبن جو جڏن ڪيو نه ياد ؛ جو ويهن
جي وساند داروئا تنهن ڏور ٿيا **بيت** جان ڪي ڪيا ويهن مرن
داروءَ ڪارڻ ؛ ڀڃيون ڏيندي پا جهجهون ڦاري نارون ؛ جن جون
سيڻ لڳن سارون تن تان ڏڪندو ڏور ٿئي **بيت** ڪيو سڏ صحبت
ڪي اگهن مڙي اچ ؛ ڏور ڏڪندا پيچ مهري منهن ڏيڪاريو **بيت**
وائي اچي سار لهيج ساجن سور ٿماري آئون ماري

سو تماري جي مرڻ تمون ڏڏهه مڏيج ؛ ڏيڻ پريا هنرا دار و

دوست ڏيهج **داستان ٿئو** هيءُ هيءُ وهي هاءِ من م

محبوبن جي ؛ جو ڄڻ جوش جلائيا ٻڪين مڪي باه ؛ پسو ميج منا

جي آئيڻ ويساه ؛ ويسهو **بيت** من ۾ محبوبن جي هيءُ هيءُ وهي

جو ڄڻ جوش جلائيا ٻڪين مڪي بوءِ ؛ پسو برو جي آئيڻ ويسا

ه ويسهو **بيت** ڪاڏين ناڏين پاٻرين ڇان مر پسي ؛ جيرا

جگر ٻڪيون سيخن ۾ سيڪي ؛ ويڪنون ويسي ني وهيي سجڻين

ست **بيت** سرجو سچو سجڻين پيڙي پرڏيهي ؛ تهن ڪان ڪرنگهه ڪسو پڪن

سيخن سيڪي ؛ جيرا جگر ٻڪيون پاسارين سيڪي ؛ ويچنون ويسي تي

وهيي سجڻين **بيت** سرجو سچو سجڻين ٻگا پري باڻ ؛ وڃو وجود

نهري ڪڙهه ڪري ڪان ؛ تيا جي نشان ته پرين سين پورا ٿيا .

بيت سرجو سچو سجڻين ٻگا باڻ پري ؛ ويو وجودان نڪري

ڪڙهه ڪمان ڪري ؛ خونبر پري ڪئي هٿ حبيب جو **بيت**

سرجو سچو سجڻين ٻگا باڻ پري ؛ سو جهجهڪي جوهه مان ڪڙڪڙ

ڪمان ڪري ؛ جيرا جگر ٻڪيون لنگهي پيو پري ؛ جو لڳو جني جهري

سو تا نشيان تم ڏه نڪري **بيت** سرجو سچو سجڻين سيگه منهان سيلو

پتان تنگ ٻڪين ڪئي پار دو ٿيلو ؛ هڻڻ سين حنيلو جانب

جيڏو ئي ڪيو بيت جيرو الله جنهن تي ڏڪايو ۾ ڌڻين ⁘ لڳي
سڄي وجود ۾ سندي مينهن نيئن ⁘ مشاهدي تهين موڪليو وڃو ۾
بيت نه جنهن ڏي سان ڄماءِ جي تنو تن تنور جيئن ⁘ برقعا اڏيا ٻيون
ٻيون سڀ ٻچاءِ ⁘ لڄ لنون لطيف جي پڌرهڻي ۾ پاءِ
متان لوڪ لڪاءِ وصالا وڃ پيئي بيت اڃا تنوران ڪالهه ڪبر لوء سون
سڄڻين ⁘ پٽ تانيا نوڻ تڪرو وحدت جي وڏا ⁘ محبتين متاءِ مڃ
مورا مني نه لهي بيت مڃ مڃهيئي آهه پاهر پاڦ نه ڪري ⁘ جوڙ نه
لڳي چاهه ڪم ڪندي ڪيتو بيت مڃهان مڃ مڃ تيا جرهيو جيڪا سين
اي پرا آگرين جي پي جيڙيانون پاهه ⁘ سينڻ جي صلاح سرڻيا نون
ست ۾ بيت ڻيئي رسا ٺون رڪي ڪپي ڄاپي ڀما ٺ ⁘ تنين سند ۾
ڄاڻ آهي آگرين کي بيت ڏن ڏن ڏمڻ وار اچ پٽ آگرين جي
ٻاري مڃ مجاز جو آتيانون انگار ⁘ ڏوڙتا پئي مڙدار متا ڪڇو رڪ
ڪيٽي شئي بيت آگ اوڏو نه وڃين ڏوڙتا تون نه ڏئين ⁘ الان جي
عشق جا سي تا تون نه سهين ⁘ اڃا تو ڇيئن نه آءُ آگر بوآ هيا ن
بيت مڃ گهر لهار جو سر سانداڻ ڪري ⁘ ڏکن هيٺ ڏهي ما ن
گڏ ڀيئي رڪ سان بيت ڏکن ڏات پيو هيٺرو لوهه سانداڻ جئين ⁘
ورچي تا نه وڃو سنياري کي سڄڻين بيت ڏکن متي ڏڪر اسي هجئين

سنڌانڻ ⁘ وه وڃايو پاڻ ڏي ڏوائون ڏونگرين بيت ٻه پيرا ٻرن
جي ٻرن اگارن ⁘ هڪڙو ڪوري ڪانيا ٻيو ڏودي منهن ڏڳن ⁘ اجا
لهارن ميڙي رکيا مچ ٻي بيت ٻاريو اجهائين اجهايو ٻارين
پرين ⁘ موکي تا مارين لوهان لهارن جا بيت اڄ آگڙيا آئيا سوڙا
سراڻي ⁘ پياري پاڻي ٽيهون ڪنڌا تکيون بيت اڄ آگڙيا آئيل سوڙ
ڪيي سڄاڻ ⁘ لاهيندا موريان ڙڪ ڪريندا پڌرو بيت سوڙا
ڏنم سپي سانجاءِ جن سراڻ سين ⁘ تيغ تنهجي ڪي ڪٽ نه لڳي ڪڏهين
بيت ڪٽ ڪڙهي لوه ٻري ڏوداجت ڏڳن ⁘ جو مطرقن منهن ڪڍيا
ته سانداٽيون سڳن ⁘ اڄ پرڻ آگرين ميڙو آهي مچ ٻي بيت
ڇڪي سيئي مٽ جي آگڙيا آئيا ⁘ ڪري قاتل ڪوڏيا ورنه وڍا هئيا ⁘
هي گهور بسين گهايا پيڙ تا مڙي ٿيو بيت پاهر باق نه
نڪري مچ منجهين آهه ⁘ چوڙ نه نڪتي چاهه ڪا مندڻ خبر پوي.
بيت جي ڪاٺان تن ڪيٿو اجهانڻ اوندا ⁘ جن ٻري ايا اندر
ٻري باهه سڌ سيڪا تنکي وائي پرين جي اجهار حبذا جي جياريو
سيڻن جي سينا رحبذا جي جياريو ⁘ اجيو تن عميق ماڻ
پرين پوچ پياريو ⁘ مرض مريضن تان اشاري ساڻ اتاريو ⁘
ڪرم ڪريمن جي موکي اهکي مان اڪاريو ⁘ سڄڻ منهن ڪري سپرين

آئين نرمل نور نهار ٿيو ∴ سائل جنهن سڌ ڪري طالع نبي آئين تهار ٿيو
داستان چوٿون ايڪ پيالو نه جٽا عشق نه ڪري آئين ∴
لکيا جي نه لکوٽ ۾ سي قرب رسد ڪيئن ∴ هوش ڪيا هيئن وانجيا
نصيب
پس وصال ڪان **بيت** ايڪ پيالو نه جٽا عشق نه آئين ڪري ∴ آئي
سي ايڪ ٿيا گتا نهن گري ∴ دوئي دار دري جهه خلق خنجر آئيو
بيت ايڪ پيالو نه جٽا عشق نه ڪري اد ∴ اي تا سا ٿر
سڌ ڪيئي جا قوال سين **بيت** ايڪ پيالو نه جٽا عشق نه ڪري ات
مائين ڪين مياڻ ۾ نه ترار ٿيون تت ∴ اي پراهي ات جتي پاتو باهه کو
بيت جيڏا لهن قاتل ڪوٽر الڪيون اوڏا لهين ڪٽي ∴ ويه ٿين جي ووڙ
جنين سانگ نه ساه جو **بيت** الڪيون اوڏا لهين ڪٽي جيڏا لهن قاتل ڪل
متوڪن نه مل پڪ برابر پانهنجو **بيت** قاتل ڪمائي ڪري وهه مائي جي
ڪن ∴ ونان ويهي تن پيچ ڪي پيالون **بيت** هوندو هڏ مرڪ
لاءِ پياڪن پانهنجو ∴ وٺي وانو ترين کي تان پياري برڪ ∴ سالڪ
لهي ٿي لڪ جا تو ايندي انسين **بيت** لاءِ پياڪن پانهنجو هوندو
هڏ مرسند ∴ پوڇ پيار ج پيتا ويندا ونيو ڪنڌ ∴ نه هٿ تهنجي
هنڌ موڪي ڪو مان لهي **بيت** گهتن ۽ گهتڪن پين ونيون وهه گاڏيون
بره ساقي برحين پيار کي پرين ∴ پڪئن نه پرچن مت تڪيائون منهيان

Scanned with CamScanner

بيت موکي مت اپنيا آئي اتر واءِ ؛ متان تنهن ساءِ اچن سر
سنياهيو بيت موکي مت اُهنيا آئي اتر هيٺ ؛ گهوٽ گهرندو
نکنا ناٺان ٻڌي ٻيٺ ؛ متان تنهن ميٺ اچن سر سنياهيو بيت
موکي مت اُپنيا اچا اگڙ ڏار ؛ ايندا تو دربار وهه پيندا وٺين
بيت موکي مت اُپنيا سوار صبوح ؛ اُڏ پنهي جي عبداللطيف چي
باس نه ڀتيئي بوءِ ؛ ڪٿي وڃي ڪڪوه نه ٻه وٽ سر گهڻ وٺيون
بيت اُتي اُڏ پنهي مت مان موکي منهن پيار ؛ ڏيندي ڏاڻاڻ کي
ونئي وجهه مڙوار ؛ سر کيٺي سردار اگڙ تهنجي آئيا بيت موکي
متارن جا نيندا ڪيم نهار ؛ ساماڻا سري ڏئي اچا اگڙ ڏار ؛ نانو
ڪيم نهار سر ڀٽ ڏيندا ست ۾ بيت موکي متو نه گهرٻا وکر نه وهاٽيا
هوجي ڳالهين ڳگا نيا تن جون ٻڪن پاسي ٻنيون بيت موکي سندي
مت ۾ کو جو نهر ڏرو ؛ پيندي پوشيدن کي پيو کوه نه ترو ؛ متو
مهاين جو کيو گهر ڳرو ؛ ٺٺ ڪيف ڪر وکنهن جنهن گهر لگا ٽيا
بيت موکي سندي مت ۾ سري سٻ پيو ؛ قضا ڪمن ڪيو
کو ٻهي تڙه ڪلار جو بيت کو جو وڙ ڪلار جو پيتي ني پيون
سري ڪين ڪيون وڙ موکي جي مارها بيت جو ٻر پيتو آن
سو سندو سٻي سار ؛ جي واسينگ وتن وڙيئي سي نه وهيٺا مان

اِنهي لِيَجَ مَران جِنَئَ اَٽ سُوندو اَئِينَ گهرُو ٻيت ماءَ مَتارا آئيا سَري
جا سِرِ وار ؛ ماءَ مَرِهني ٻَصَرِنهي هَٿَن ٻِيئَ هاڪار ؛ سِٽي اِي مُوَر
مُوکي مَتَ اُپٽيا ٻيت وِجهيو مُنهن مَٿَن مِ موکي اُپي رُوءِ ؛ مَتارا مَرِي وِيا
اَگِ اَچي نه ڪوءِ ؛ مَتارَ ڍُنُون لُوءِ مِنا مَتَ مِٿي تِيا ٻيت اِي گهَٽ
ٻارِهين آئيا اَڳِي ڇهين ماهَ اَچَن ؛ ٻيا لالَ لَچِن ڪَنهن کَٿي ڪيف حمايا
ٻيت وَتَن جي وِيريِنم ڪارا اِيل ڪارا ؛ وِهَ جي وِچارا سِٽي گا لهه
سڀي رهيا ٻيت سِيسُون سَرِها آيٽو رَکَن اَڏِئين ؛ مَرو مَ مَتارا
اَڏِيءَ اوڏا مَ ٽِئو ٻيت نه ڪِي مَنڌُ مَٿَن مِ نه ڪا جهولي جارِ ؛
مَتارا گهرِنا لهن ڪِي ککوه کَلَيٽ ڪِن لارِ ؛ وِيا ڪنهن ڏيهارِ نه مِي
لَگِن ڏِيهَڙا ٻيت نه سي اَگِ آ گِرِيا نه سا سِٽ سَري ؛ ڪَنوارَ قائِلِ
جا ٻيٽا جِن ٻَري ؛ اَٺئي پَهَرَ اُلٽيا ڏرٽيءَ سَرِ ڏَري ؛ وِيئي اُڇهامي
اُنجي ٻَنِي لَٻَس ڪَري ؛ سارِيو سُوَرَ چَرِي موکي مَتارِن کي ٻيت
وِجهه واٽا هُرُونئَ ٻِي مُنهاني جي ماڪ ؛ ٽِيندي سِڌِ سِيکَهين هَنڌِ
هَنڌِ پَوندي هاڪ ؛ ٽِيندا ٻُرِ ٻياڪَ جُه سي اَگِ آئيا ؛؛؛
ٻيت جُه سي اَگِ آئيا نه سَرِ وکندا سيُمَ ؛ سائي ٽِيندي اُجَ ڍِيءَ
پِيٽو سو آڏِ ڪِي ٻيت موکي چوکي نه ٿِئي اصل اوڇي
ذاتِ ؛ وِٽِيون ڏيئي واتِ جِنهن مَتارا مارِيا . ٻيت

مٺا آمري ويا موکي تون نه مرين ؛ کهڙي پئي پرين ڏکي ڏاتارن

ري بيت مٺا امري ويا موکي توڻ پئي مر ؛ سبي اڄ نه آئيا

ڪنهڙي سڀون ڪيا توڻ سر ؛ پيا ڪن پاسو ڪيو گهوٽ جڏيو

گهر ؛ ٿڦيو ڏکه ڏمر ڪونه سهندو اڻ ري بيت سري ڪين

ڪيو ويڙ موکي جي مائيا ؛ ڪوجو ويڙ ڪلاڙ جو پيتي تن

پيو ؛ لڇا پوري ٿين قرب مٺارن جو بيت اچا ڪوري

ماڳ مت ڪٿيا ڪت گهٽان ؛ لاهي ويهه مر لاڳ موکي

مٺارن سين بيت ڪند ڪنارو منهن ويئون عادت جنين اي

تنين تکيو ڏينهن جني منجهاجئي ؛ سروتن سڀئي جڳي سانگ

نه ساه جو بيت هند ڪيڻو سڪري موکي ماءِ گري ؛ نه ڪنهن

مايا جنگ ۾ نه ڪنهن سوره پري ؛ اوري هئا نه آئيا جڳ سي

ويا پري ؛ هاڻ ڙهان ڪين ڪري مادر مٺارن کي بيت ڪلاڙ

مکي ست ٻي قاتل لائي ڪوره ؛ اڄ نه آيا ڪنهڙي جنين جهولي پاسي

جهوره ؛ هئا منهاسي موره پرڪو منهن مٺارن آئيو بيت ڪلاڙن

ڪاڙهي جنئن اڄ نه سري ست ؛ منسيثي متي سون جا هئا چگيرا جت

موکي تنهنجا مت سپ هيڪاندا هلي ويا بيت ڪلاڙن ڪا

وهي جنئن اڄ نه سري سير ؛ موکيءَ مت نه اپئيا عاشق پيءَ اکير

مُئا مهانيءَ مير ۾ ڪو مُنهن مٿارڻ آئيو بيت ڪلاڙ ڪي منهنجين
ڪُسڻ ري پيو ڪين ؛ مٿا مٿارڻ جا پئا پُس نهين ؛ رکي روح
رهين وٺيون پيتا ٿون ڍڪ جون بيت ڪلاڙن کا وهي اڄ نه
سهي سار ؛ موکيءَ مٿ اُپٽيا مٽ ٿيو پيٽ مٿار ؛ ساقيءَ جي
شراب ۾ توحيد جي تنوار ؛ گهڙ يا گهوٽ هزار اِن پيالي پُر ڪيا
بيت پيالي پرين جي مونکي پُر ڪيو ؛ ساقي اِن شراب ماڻ ڏي
ڏي پيو ؛ نه وٽان مست ٿيو اُگيان در دوست جي بيت سِر
ڏيئي ست جو ٿه ڪکنهير ڪلاڙن سان ؛ ڪائي ڪرڻ ڪيا ۾
خنجر آئي ڪوٺ ؛ مرشان مُنهن ۾ موٽ اِي وڃي تي وڏهي بيت
وٽ وٽ وٺيءَ ۾ مٽ مٽ منڊ ٿيو ؛ قدر ڪيف ڪمال جو پيا ڪن
پيو ؛ اڄن درهن دڪانن تي ڪند قبول ڪيو ؛ سرها سِر ڏيو چکن
شُرڪ سيد جي بيت وٽ سِر گهرن وٺيون ته سِر ڏجن ڪين ؛
پيالو پريت جو پي ٿيا نرٻين ؛ پيا قُرب قرين مٿارا مري ويا بيت
وٽ سِر گهرن وٺيون ته سِر ڪين ڏجن ؛ ٻڌن شين بسڻ اِي
پيالو پرين ؛ اُوڇي جي عبدُاللطيف چي وڃي وڏ گهُرن ؛ پڪين
نه پرچن مٿ ٽڪيا ٿون منجهيان بيت آئي ٿئي اگار ڪا مِٽي
ڪرڙا رهن سين ؛ پسن سي نه پتار پرڻي پيتيءَ جن سين بيت

ڪلار نيڻان ڪاءِ مت نه سگهيئي مون منيان ⁘ روئندي رت وهاءِ

جهڪا سيندي سنئون **وائي** جڏڙو جي جيارئو پرين جي ڄجار جڏڙو

جيءُ جيارئو ⁘ ڪرم ڪريمن جي آهڪي وير اڪارئو ⁘ سا ليڪ

جئن سا ترڪري طيرن جئن تنوارئو ⁘ سا مهون ڪري سبق

تان بزمل نور نهارئو ⁘ مرض مريضن تان اشاري سان

اُتارئو جڏڙو جي جيارئو.

داستان پنجون

ترڪيب

ماءُ ملائي نه ٿئي ⁘ پوروائي پرياءُ صوفي جي صلح ۾

بيت صوفي سالم سي ٿيا جي اڪثر سين اڏيار ⁘ بازي

بازندن ڪي آهي اوپسار ⁘ پريان سين پيڪار رهندي رهساڻي ڪيا

بيت صوفي سبر سين ۾ جئن رهڻ ۾ پساهُ ⁘ سا نه ڪري ڳالڙي جئن

پويون سڄوڻي پساهُ ⁘ آهسرائيءَ گناهُ جئن ڪا ڪري پدري **بيت**

صوفي چائين سڌ ڪريئي صوفي اِي نه صلاح ⁘ ڪائي رکه ڪُلاهُ وڃهه

اُجلي اڳم **بيت** جي ڪلاهُ رکين ڪنڌ ٻي نه صوفي سالم ٿئي ⁘

وهه وني هٿ ڪري پر پيالو پيءُ ⁘ هنڌ ٿئي جو هي حاصل جيني

حال ڪيو **بيت** صوفي صاف ڪيو ڏوئي ورق وجود جو ⁘

ٿماڻيو ٿيو جيري پسڻ پرين جو **بيت** صوفي لاڪوفي

ڪوڻه يانُسر ڪيو ⁘ مُنجهاني سنجهه وڙهي پڌري نه آهس پير

جني ساٿ وڃي ٿي تني جو واهڙو بيت ڏيئي ڏکويا اڻ ڏٺي
اُمي رهيا ؛ صوفي تن ٿيا جن ڪين ڪنيا نون پاڻ سين بيت
جسي ۾ جبار جو خنجر وخني ڪوٽ ؛ جلي سين زبان کي جاري پُهرجو
فڪر سين فرقان ۾ اسم اعظم ڏور ؛ پيادر وڃي ۾ ووڙ اِي امل اُتا
سنجهي بيت پرهيو ٿو ميرڪري عالم آيو نن ساڻ ؛ پاڻ نه آهي جاڻ
ماندي سنڌ پڪيڙيو بيت طالب قصر سوهڻ سراي رومي جي وءِ ؛
جنين ڏني جوءِ تني ڪيهيو ڪين ڪي بيت طالب قصر سوهڻ سر
رومي جو آهي ؛ تارئي جي لاهي نه منجهئين مشاهدو تني بيت طالب
قصر سوهڻ سراي رومي جي راءِ ؛ مار هوات ڪياءِ منڌ نه پسيين منڌ نو
بيت طالب قصر سوهڻ سراي رومي جي رهاڻ ؛ پهرين وڃائڻ
پاڻ پسڻ ٿوءِ پرين کي بيت طالب قصر سوهڻ سراي رومي
جي راحت ؛ جنين ڏني ست تنين ڪيهيو ڪين ڪي بيت طالب قصر
سوهڻ بي رومي جي اوطاق ؛ جي پڇي درفراق نه منجهئي مشاهدو
تني بيت فڪر ۾ فنا ٿيا ظاهر ۾ زاني ؛ تنين کي تعليم جو ڪرو
الله ڪاني ؛ حرف حقاني ڏور ڪيا نون دل ۾ بيت جنکي ڏور
درد جو سبق سو پڙهن ؛ فڪر فهمي هٿ ۾ ماٺ مطالع ڪن ؛
پڙهو سو پڙهي جنهن ۾ پسن پرين کي بيت وسرو ۾ سبق پهرين

Scanned with CamScanner

هوجورُ ٿيو بيت نه مطالع هيءَ ورق اڄا مي ؛ سِڪ نه سنڀران

لحظي جيتري لات نه بي تون تونئي تنهنجي ؛ مون مطالع ڪيو وصال جو

بيت الف ٻجهي اکم ساست بي نه ساريٿ ؛ ناحق لغارين پنا پيا پرين

لاءِ الف ڄمي اکم ساسد نه ساريا تون ؛ لامقصود في الدارين

ٿيار سبلا بيت رحمٰن سين ٿيار هيلا سگر سونا تون ؛ انبرا تاتون

بيت سڀئي هڪڙو نه حرف جنس تن منجهان ؛ جن سونو سگر سين رحمٰن

واڌايون تنين کي آيون ؛ جي سونهين سگر سين رحمٰن سبلا ٿيار

جن پيري ؛ کيان تنين قاضي اپاگيا اڪرپڙهي بيت جون وصال

؛ ماءُ مُنهي مُلا وِٽا ورائين ورق ؛ آءُ هنئم ايدهن پانئين ءِ

ستڙ پيامڙهي عزازيل عاشق بيت کي عزازيل پيچ ؛ ساءُ سرڪي اِن

سابق سبق لئي سوپاٺ پڙهيم بيت ٿيو لال لعنتي سبيل سِڪ منجهان

مجيروحن اصل عرفان جن ؛ ٿيو نفس جو ٻاهجي سيباليم پهرين ؛ جو

پڙهيا مون جي بيت جو وصال ويڌ ٻيم گڏ پيو ورق وري ؛ ڪيو روز

الگيان اهيئي اکر ورپام الهوبي ؛ ٿيام سبل سيئي لئي پاٺ

بيت اکر جيئي هيڪڙي پهون جي نه ٻجهن ؛ ڪوه ڪيو کي تن

؛ قلوب ڪين مڪرهن پڙهن تا پڙهيو بيت گالهڙي سٽائي سڀجي

جو سونهي اسبق پڙهيا پڙهيو بيت وِٽا وارين ورق جٽئي ڇڙهن ڏوه پانا

مِيمَ مُنهِجا دُ منَ ۾ اَلِفَ جي اَگيا ۞ چِٽا چوريجا اِهالاتِ لَطيفَ چَئي **بيت**
اَگرُ پُڙهه اَلِفَ جو وَرقَ سَڀ وِسارِ ۞ اَندرُ کَيٽي اُجارِ پَنا پڙهندين ڪيترا

بيت ڪهاڻِ اَڄُ هِيئَن ۾ اَلِفَ سنديءَ اوڙِ ۞ تہ ڪِتابَن جي ڪوڙِ سمجهائي
معلوم ٿئي **بيت** ڪوڙِ ٿئي ڪِتابَن ۾ حرفُ مڙوئي هيڪُ ۞ جي تو نظرُ نيڪُ
تہ بِسمِ الله ۾ بس ٿئي **بيت** اَگرُ جو اَلِفَ جو مَريدي سَڀِنئي مَرمُ ۞ ڪُسي
هيئن ۾ سڄ جو اَلِفَ ڪي اوڏو ٿئي **بيت** اَلِفَ ڪان اوري ٻيو اَلِفُ اُهو ئي آهه
لوڪان پارٽ لِڪاءِ تہ داخل ٿيئن نہ دالَ سين **بيت** اَگرُ پڙهه اَلِفَ جو پنا
ورقَ وِرائين ڪوهُ ۞ آهي اِهو ئي ذوق جئن سبقُ سمجهين ڪين ڪي **بيت**
لوڪان نحو صرفُ مون مُطالع سيڙين ۞ سو ئي سو حرفُ پڙهيو پڙهات
مَن ۾ **بيت** جئن جئن ورقَ ورائين تئن تئن ڏُهن ڏوهه ۞ تنهن کهڻي
ڪيو ڪوهُ جنهن رهڻي رهيو نہ سيڙين **بيت** الا و الله الف سين ڪاتب لکيئن
جئن ۞ انسان سمجهي تئن رهيو آهي روح ۾ **بيت** ڪوهُ تو ڪاغذ
ڪوريئين ڏينو وِچائين مس ۞ ڏوري تيان ٻئي ڏس ۞ اَگرُ جيائين آئيو
بيت ڪاتب جو لکن سو مَتان وِڻٽ ورائين ۞ جهڙي تهڙي ڳالهه ڪي
جوڙي لوڪن ۞ حرف جي حساب جا چئيتو جيت رکن ۞ سڀئي ڪئي سڀ ڪي لکيو
ڪاتبن ۞ ڪِراماً ڪاتبين يَعلَمُونَ ما تَفعَلُونَ نالا نو رائين ۞ نون پا ڙوسي
تِن جنهين ورٽ نہ وسري **بيت** تہ تہ نہ چاليها چاليھ جهڙو ڀسٽ

پرينءَ جو ؛ ڪاتب ڪجاڙ ناڪرين منڌي پنن پيه ؛ جي ورق ورائي وي
نه اڪر اهوئي هيڪڙو **بيت** اوريائي اوجون ڪري سمجهايا ملا
سي پرينئون پاسي ٿيا گهر گهر ڳالهيون ڪن ؛ ساهيان اوڏو سڄڻ
تا نه لهن ؛ دم نه سڃاڻن ڏاهون ڪن منن جن **بيت** ملئين منهن
جنهن پٽو ٿو پيٽ ۾ ؛ سڃاڻي الله ٿي ڏنائين ڏور ۾ **بيت** شهر
سرهو ٿيئين ڏسني نه بازار ؛ جو ڏڪر وڪاڻ ۾ ڏٺيو ڪهڙي ڏا
تون ٿئين سين گهار، نه لهئي ڳالهه لطيف چي **بيت** هڪ جو اڪر وڪرو
ڳر ٿئي جي ڏي ؛ ترق جوت ڪري الله ٿي گهر ڏيو تا **بيت** احد
احمد پاڻهي وچان ميم فرق ؛ آهي مستغرق عالم انهي ڳالهه ۾ **بيت** تو
ڪڏي من حجره ڪيم چا پيهار ڪه ؛ ڪوه نه وينو پوچئين ادني پهر الڪه
تان تون پاڻ پرک ؛ نه ڏانه سيڪهن ساڻهون **بيت** ڏانه سيڪهن ساڻهو
ڪوهنڊ خالي ناهه ؛ احد جي اڪر ٿيا سي ڪا آنڙ ڪنبا ڪانڌ ؛ محبت منجهين ڪهڙ
من ماڻهو سون اچا ڏي اڄهين **بيت** ڪنز قدوري ڪافيا جي پڙهي پڇيو
پڙهيا پرين سب ؛ نه ڪر پيئي ڪيمي اپ منڌي ماڪوڙي ڪوهه ۾ **بيت**
ڪنز قدوري عاغافيا ڪي ڪو ڪونه پڙهيو ۾ ؛ جيان پرين لڏوم ۾ اوپاوي
ڪو بيو **بيت** سڻون پڙهه ساچا ۾ جون ڪنز قدوري جڏ ؛ ون اُٿئين
جي سڄ جنين سانگهه نه ساه جو **بيت** ڪو تڙهين ڪتاب جي پڙهين جزون جا

پاڙو وڪر يعني سيپاره پڙهندي نه آهي ساڻ جي

ڀِڃي رِي پِرِيان سُوڌي سا ڇاهه نه ٿئي **وائي** وِساريج مَ وِيڙ آهه جوين

ٻه ڏِينهڙا ⁘ لوڦيون سهڻ لوڪ جا وِهائي ٿيون وِيڙ ⁘ جيها جيڏيون

وِسهو تنهن مَ هيريو نيڻ ⁘ راتڙيون هاڳڻ جي سڀ آئون ڪندڙي سيڻ

آڏي رات اُٿي ڪري جهل تون ننڊان نيڻ ⁘ اصل اسار پنجا ستي وهين

سيڻ **وائي** وتڙيو هوت وڃي وو جهليا پليان هيڙو نه رهي ⁘ آءُ جنهن

جي آهيان ڪڙي ٿيان مرٿن ⁘ ڳهٽي پيت گهوريان سنڌڙي پاڇهڙين ⁘ سر

مران مارهين مون پرزا پرزا ڪن ⁘ آئون ميائي گهوري جي مان محبت ملن

داستان ڇهون داوُدي ڏيون ڪري ڪُهن ڪوهي رنگ ⁘ ڪوري

هيٺ اَپنگ ڪاهيو هٿي پاڪرين **بيت** داوُدي ڏيون ڪري ڪُهن ڪوهي

چيٽ ⁘ ڪوريءَ هيٺ سڃيت ڪاهيو پاڪرين هٿي **بيت** عُقابيل اکين م

ماري توکي باٽ ⁘ اُيو اگرايون ڪري ماکه هنيو مستان ⁘ جانب تون زبان

اينڌ اکين سين ڪرين **بيت** عُقابيل اکين م توکي تکا تير ⁘ ساجن الهني

سنگ سين ڦٽيءَ گهٽا ڦقيرَ ⁘ بيو مرمارج ميرَ تنهجو پريون ٿي پيرو

تبو **بيت** عقابيل اکين م تير تکا توکي ⁘ ساجن الهي سُور جي ڪل

نڪا ڪنهني ⁘ ماري توموکي چاڙهيو لوهه لطيف چي **بيت** عقابيل

اکين سين تيرچلايا تو ⁘ بيو مُ ماري سو جهجو پريون پورو نه ٿئي

بيت جي هو پائين ڪان ڪمان م نه سينو سپر رکه ⁘ محض م معشوقن جا

چاڪ چُڪا چلہ ⁘ سوري پاڻ مشڪ عاشق ٿيءُ نہ اُهين بيت
جي هو پائين ڪان ڪمان ۾ نہ سينو سپر ڏيج ⁘ مٿهن ۾ معشوقن ما
جهالو ٿي جهليج ⁘ پاڻهان پگهہ ۾ ڏيج عاشق ٿي نہ اُهين بيت جي
پائين ڪان ڪمان ۾ نہ نيئي ڏج سينو ⁘ ڪنهي نہ ڪينو وڃي ڏرهڪ
جي بيت جي پائين ڪان ڪمان ۾ نہ سينو سپر جوڙ ⁘ مٿهن ۾ معشوقن
جي لڳي سهج لوڙ ⁘ مرڙان مٿهن ۾ موڙ عاشق ٿيي نہ اُهين بيت
پائي ڪان ڪمان ۾ ميان ماڻ ۾ موڻ ⁘ موڻ ۾ آهين توڻ متا ڦيجوئي توڪي
بيت ڪينو حيدرين ڪان هڏ نہ هٽائين تا ⁘ ٿياجي نيشان نہ ڀريئي سين پورا
بيت لوري جتِ لڳوم اِتي اُتو آهيان ⁘ سوره پرين سنڌوم ماڻ نہ ياجهي
بيوهئي بيت محبت جي ميدان ۾ عاشق ٿي آڇيا ⁘ سڄهان سل
سيد چئي ڪنڌ تنهن تمام ⁘ ڪهج ڪو مڪلام مجم دوستن ٿون دور
ٿيئي بيت محبت جي ميدان ۾ اڃي پير پيان ⁘ سر وڍ دڙ ڏار
ائي سر ڪار سنڌان ⁘ ڏينڊا موڻ ڏنان متا معشوقن لئي بيت
محبت جي ميدان ۾ ڪرڻا ڏو پٽ ⁘ سرهسوري ڏڙ ڪنگرين متا ڪيجين
عشق نانگ ٻنپٽ خبر ڪا ڏن ڪان پوي بيت محبت جي ميدان ۾ سر جو
سانگہ مڪر ⁘ لاهي سر لطيف چي دوستن اڳيان ڏر ⁘ عشق نانگہ اپرچ
ڪا ڏن ڪان پوي بيت محبت جي ميدان ۾ سر جو ڪر ۾ سانگہ ⁘ سوري

سُپرين جي چڙهه نه سَٽيئَ ڇانگه ∴ عشقُ ڪارو نانگ خبر ڪا ڏنگ ڪا پوي

بيت محبت جي ميدان ۾ ڪڏي پوڪا هي ∴ جڏ تون سانگو ساهه جو

لاهو لي لاهي ∴ عشق نانگ آهي خبر ڪا ڏنگ ڪاڏ پوي **بيت** عشق

نه آهي راند جنهن ڪي کيلين گيرو ∴ جي جسي ۽ جان جي ٻجي جو هيڪا

سسي نيڙي پاند اجل نه اڌ ٽئي **وائي** آئون لئيان لوڪو عشق تمام

وي برهه تمام وي ∴ سيج سُتي تون جهپ نه آوي نيڻين سا ننڊ حرام وي

راتيان جاڳڻ صاحب سو جهڻ اهو فقيراندا ڪام وي ∴ مت عقل

دي منجهه گئي آيا جو عشق امام وي ∴ نانه پريا ندي نقطي جگري

موهي تسا ندي مام وي **داستان ستون** عاشق الله

جي وائي سدائي وات ∴ فَاذْكُرُونِي اَذْكُرْكُمْ تَنَ مِ ماهائي تات

اُنهي ڪان ڪنهن ساعت سڄڻ ويل نه وسري **بيت** ويرو تا ڙنه وسري

عاشق الله ∴ آ ڪريندي ساهه ڪڏهن ويندو نڪري **بيت** ڪڏهن تا

ڪونه ڪيو عاشق آرام ∴ طعني ڪيا تمام حبيبا ٿي هيڪڙي ....

بيت جنهن تون سڄي اڱڙين عاشق اِئين نه هون ∴ وَجي دَرِ

دوستن جي رهت ڏيهاڙي روئن ∴ ٻي پر ڪنهن نه پون ماڪر محبوبن

سين **بيت** تا دعوي ڪر م نهين جي جان عاشق مٿي رهت ∴ ستاو

منهن سونهه گئي سڪڻ اِئي شرط ∴ نه ڪي گوڏ گرت مٿا سِر

واحد ويل نه وسري

سودا ڪري **بيت** ڪَڪَه ڇُتي رَتُ نڪري اجا تو منجهان ؛ مُنهن ۾

معشوقن جا ڪِئن جهليندين گهاءَ ؛ سو تون ڪُهاڙياءِ سِڪڻ جي سڌون ڪريو

بيت سِڪَ نه آهي سُتي ڪنڍ پروڙي پيرُ ؛ ڪُسڻ ڏاران ڪيرُ ڪري سڌ

سِڪڻ جي **بيت** جان عاشق منجهه ماسُ تا دعوىٰ ڪرم نيهن جي ؛

سائو مُنهن سو نهه گيَ لڳن ڇڏيو لباسُ ؛ اُپي پريان پاسِ مٿان

سِر سودا ڪري **بيت** جان دردُ نه آتي دل ۾ نه سِڪن طلڪن مَسڻ ؛

پيءِ پريان جي نه تِئي اڳڻ منجهه اڌ ؛ اِيَ تان ڪوڙي سڌ جنءُ ڪَليو

ڪايو سُهڻين **بيت** سِڪڻ ۾ سُوري پنهنجي اڳڻُ هيڪڙو ؛ وِهڻ وانڱرين

ٻي گهارڻ ضُروري ؛ پنهنجي پوري جيئَ ڏِني رِيءَ نه جُڙي **بيت**

جيڪي سِڪڻ سِڪه نانهه پسُ سِڪنديون ؛ پاسي تن مَلڪ نيهن نه سيڄاڻ

جي **بيت** جي لِيا ڪالوڪ جا جان جان سي نه لِتاءِ ؛ تان تان تِئي

نه ماءِ پوري پسڻ پرين جو **بيت** عاشق معشوقن جو وِني وِهج

سيرُ ؛ اچي پُڇندءِ پاڻهين پرين پري پيرُ ؛ پَلن سلڙ پيرُ هيرُ نيندڙ

راهه ۾ **بيت** عاشق معشوقن جي وِٽي ويهه ڳري ؛ جمرو جي جڙيئن

سنڌي دوست دري ؛ ڏِيندءِ ٻُڪي پاڄهه سين وِيندءِ ٽپ تري

اسان تا نه سهي تو ڪيئن سهي سُپرين **بيت** عاشق معشوقن جو

وِني وِهج دم ؛ پرين پُڇندءِ پاڻهين لهندءِ سار سُتيرُ ؛ اُلفي جو اٿر سير

ڀرنسنديءَ راهه ۾ **بيت** عاشق معشوقن جو وڃي ويه دُڪان ؛
ڀرپيش پرين جي پيئي وجهي پاڻ ؛ تہ توں تنهي سان سڏ هوئين سرخرو
بيت عاشق معشوقن جو ويهجو وڃي ڪٽ ؛ جمور جي جڏئين ڪلاڙڪو
هٽ ؛ اُيتر وڃي اُٿهين جپ موکي سندو مٽ ؛ ڪري سر جو سٽ
پيچ ڪي پياليون **بيت** عاشق معشوقن جي وڃي ڏيهه وات ؛ موکي
مٽ پئي اُچ اُوچي گهات ؛ لاهينديءَ اسات وسون پياري وڪ جون **بيت**
عاشق معشوقن جو وڃي ويهجي ريڌ ؛ پيارينديءَ پاڻئين ميخانني جي
بومنڊ ؛ سرو اُهي جو سقرو سپڪ آهي سنڌ ؛ متان ڪڏين
ڪنڌ اونڌو ٿيچ انکي **بيت** عاشق معشوقن جي وڃي ويهجو راهه ؛
موکي جي مئمان تي نمي ڪيج نگاهه ؛ وڄ نہ ڏينئي واهه سرمهکي ڪا
شراب جي **بيت** عاشق جو ڄام انکي مکي جو معشوق ؛ خالق جو
مخام توں مکي جو مخلوق ؛ سلج تنهن سلوڪ جونا قصياتي نکيو
وائي سپرين جي سونهن جي ڳالهه ڪين وڃي ؛ وڃي در دوستن جي
سوري سر هيچي ؛ عاشق اگن چڙهيا پيو سڪو هجي ؛ پنج پوءِ پرنشو
ڀرين سر سجي ؛ عاقليءَ اُوجون ٿيا پور ڪين پجي **داستان**
اٺون مرهه مرهه ٿائي وڃڻ در دوستن جي ؛ پاڙي ڏاهن پرين جي
اُٺه مداوائي ؛ الرقي مرآج توں وانا ترقي وائي ؛ لا ئيندءِ

بيت پاڏ ٻجي پرهه گهڻو ڪالهائي ∴ سهڻائي سوران جي لطيف

سور سوسر پو سور جهِ ∴ کو طبيب ناهه تان تان ضرور ناهه جان ٻا

سهڻ تي سهڻي سرڻ کي جنين سور بيت ويڙهه ويڄ ڪهڙو ته

سڀ ڪهڙي سور جنين بيت عاشقن کي آهي محبت مني

جي نوازيا ∴ قريب ڪن سوئي جي لطيف تنهن جو ڪيئي ∴ طبيب سور

سور سوکهون سي جيڏاهن سور بيت هيا درهت سي دانهون نصيب

سپرين لئي تيلا لهن مور ڪالهه هجي ∴ نور سناڻ سر تنهن

اٽ ٻاٽ انبيا اڳي ∴ پاڙ پيارهي جي پيئي پاڻي ڪرموتي بيت

ڪونه ڪي پرورتي ڪي تئي نه عيان ڪي اٽ بيت گهڻي ڪونه ڪوٽيو

تئي نه عيا ڪي اٽ بيت هوئي ماٺ پيئي نه منهن سوني مرڻي سڀي

جو جنهين اعطا امر سوته تئي سوکهون جان ∴ ڪونه پرورتي ڪي

مونکي پڇايئون ∴ ڏنائون جيڪي ڪيو ڪنڍ ڳڙ سومان بيت

ڏنائون جيڪي جنڊر سهه ڏيئي سوسر بيت سين نرڪ اهي توکي

سوسر ڪي ڏنائون جيڪي بيت اڳو اٽ ڪنڍ ڳٽ اي چنائون پڇو

بر ڪونڌ قربت ڪمن ∴ صحبت چو ڪي مڪي انکي آزار پڇو ∴ صحبت

جي هو ∴ مرجن توءِ چنن سين اڻ اميري ماءِ ياءِ بيت جي پرين

سوڙهن پڻ تون جهليو پاند ∴ گن ڳناٽي تون نه اسهين کهي ڪن آو

سنگ ۾ **بيت** نمي کمي نهار، تون ڏمر پاسو ڏکر ؛ ته مڃهان صبر
جي سنوار پاسجهين **بيت** نمي کمي نها، تون ڏمر ڏولاءِ ؛ ته ڏي
ساجاوءِ جي اپين الهي پيريتي **بيت** ڏمر پاسو ڏکر سين ڪانه ڪٿو رهي
هوءِ ؛ وَاللهُ مَعَ الصَّابِرِينَ آگوائين چوءِ **بيت** کم کسن ن
کنيو مارايو هوندن ؛ چکيو نه چوندن هو جي سا ءُ صبر
جو **بيت** کمن گهر کي چوندا چڱا نيا ؛ سٽ نه اچي ڪي
ويڙهوءَ وينءُ پوي **بيت** هو چوندين تون مرچو وانان ٻراڃي ؛
اکين اگرائي جو ڪري حظا سو ڪاٻي ؛ پاند مڙپائي وتو ڪيني
وارو ڪي نه ڪي **بيت** هو چونيئي تون مرچو وانان وراسئي
سيني سين سيد جي من ماري ڪر مٽي ؛ ڪانهُ ڏيائي ڪين ڪيني
مڃهان ڪين ٿئي **بيت** ڪنين ڪين پرايو مڃهاڪيي ڪين ؛ جي
سناڻي سينگ ته زهر جيني جو ڪوٿئي **بيت** سئي وير ڪڻن سين
وارچ ڪيم وري ؛ هادي جي هدايت جي آهي ڳالهه ڳري ؛ جن
سڀي ساه سري تن ماريو نفس مان سين **بيت** وير ورائي سامهون
چوندن ڪيم چيئم ؛ ڪامت قيمت جمري هو ڏمر ڪي ڏيڄ
وڙهم ورائيم ته سپ در سهاڳي ٿين **بيت** الٽ چوندن
ڪيم جو چوندن چيو وسار ؛ انئي پهر ادب سين پر اهائي پار

پاڻي منهن موڻن ۾ عزت ساڻ گذار ⁂ مفتي منجهه وهار ته قاضي
ڪانيار وڻ نه ٿئي **بيت** ڪين ماڻيندا امن ۾ حودي ۾ خدا ⁂ پن
ترارين ڌار ڪا آهي هيڪ مياڻ ۾ **بيت** بوڙ چوڻي جي جُو
تند مٿا نئن ڪنا ٿئي ⁂ ته ڏوهنئون ڪُڻ پان جي پائين ڊپ
ڦران **بيت** جنهن سندي بوڙ ۾ پٽو پٽي جي ⁂ تون ٿيئن ساڻ تي
اوڏا اڏي پڪڙا **بيت** جنهن سندي جي پٽو پٽين بوڙ ٻکڙو
ڪرهئي ڪوڙ هيئنا پسو ٿنکي **بيت** ڏکندو تادو ٿئي وڃي جنهن
وٽ ⁂ سا مجلس ۾ مت جي حاصل هوئي هزار جو **بيت** ڏکندو ترو تي
ديني جنهن وٽ ⁂ تون ٿئين سين ڪٿ ا اوڏا اڏي پکڙا

وائي دل رانجهن دي نال لوڪو من رانجهن دي نال لوڪو ⁂ مين
رانجهن دي رانجهن ميڈا ⁂ يوسف ڪوڙو ڏوڪو ⁂ محبت دي
ميدان مين سر ديدي يو ڪو **داستان نائون** پتنگن
پڇهه ڪيو مڙ پاڻي مچ ⁂ پسي تهس نه لڇيا سڙ پاڻي سچ ⁂ سندا
ڳڻين ڳچ وڃائڻ وڃا ٿيا **بيت** پتنگ چائيني پاڻ کي پسي
مچ مرموت ⁂ سهائي سپيرن جي ڳهڻ ته ٿئي ڳهوت ⁂ اچا تون
اروٽ جو ڪوڙي خبر نه لهين **بيت** جي پتنگ چائين پاڻ کي
ته جيري پوڄائي ⁂ تاڏ تان تاٽج تيڏهين جان آڳ نه اڇها ڏيي

Scanned with CamScanner

هي هِتِ ڍِهائي ڪٽڙهو ڪاڏسجهي نه ٻاهر ٻيت پتنگ
چانئي پاتکي ته اچي آگ اجهاءِ ؛ جيڪي هئا جهاتيا اُن ٻيلن
واقِفُ نہ ٿِيو وَساءِ اَتُ ؛ ته ڏٺم ڪا مَڪي ٻيت ٻيو پتنگن لئي
سَندِيُون ڪامَ ڪنڊي ٻرون ؛ آئيو وجهن آگ ۾ جو ٻيها جيءَ
جيري جيئين جي لڳا ٻيڙا نهين ما ٻيت پُري پتنگ ٿيا م ٻيها ڪئين
اوڙاٿيا آگ کي سَڙيا مٿي سَيج ؛ سنا اُڏيهن ڪي ٻيها ڏيما ٿيا
ٻيت پُري پتنگ آئيا سڙي وڃ ساهي ؛ اچي ٿيا آگ ۾ هُندي
سَڀ ڪاهي ؛ لاڳايا لاهي ڪانڌان ڪوڙي وَچه ٻيت پُري پتنگ
آئيا سڙي ساهي جهل ؛ ڪنڌ ڪنڌ اچل مٿو ڏيئا ۾ ڪئي ٻيت
پُري پتنگ آئيا سڙي ساهي هيٺ ؛ ڏيندا ٿيا اُهي تيئ مٿو ڏيندا ۾
ٻيت پُري پتنگ آئيا متي ۾ مري ؛ ساڙيندا سڙي مٿو ڏيندا
۾ ڪي ٻيت پُري پتنگ آئيا ساهو سڀ سڙي ؛ ڪانان لوڙهي وجهن
مَنهان قرب ڪري ؛ موٽيو ڪونه ڦري اُجل پسي آگ جي ٻيت پتنگن
ٻهه ڪري اَچي اُجهائين آگ ؛ ڪئن ڪي قرب جي ڪاجا لکي لاڳ
مري پيا سڀ ماڳ ڪامي ڪوڙي وچه ٻيت ڪامي ڪوڙي وچه
ديا پتنگ سڀ پچي ؛ اُهن وٽ آتش جي سڀڪا سُڌ سمي ؛ موٽيو ڪو
پچي ڪامي مرڻي خاڪ ٿيا ٻيت اچي اُجهايو آگ کي پتنگن ڪي پروانه

کامی خاک تیره جو انجمی وقت انداز ∴ رمز پرده یوسف را از جیبی جیبی جیبی جو

والی

ساقیا برخیز درده جام را ∴ خاک بر سر کن غم ایام را

ساغر می در کفم نه تا زبر ∴ برکشم این دلق ازرق فام را

گرچه بدنامیست نزد عاقلان ∴ ما نمی خواهیم ننگ ونام را

باده درده ازین باد غرور ∴ خاک بر سر نفس نافرجام را

دوده آه سینه سوزان من ∴ سوخت این افسردگان خام را

محرم راز دل شیداء خود ∴ کس نمی بینم زخاص وعام را

بادلارامی مرا خاطر خوش است ∴ کز دلم یکبار برد آرام را

ننگرد دیگر بسرو اندر چمن ∴ هرکه دید آن سرو سیم اندام را

از سر دنیا گذشتی غم مخور ∴ خوش بخور هم خوش بدار ایام را

صبر کن حافظ بسختی روز وشب ∴ عاقبت روزی بیابی کام را

سُر راڳ
دَاسِتان پهرِيُون

بيت مان ڇڪيان سڀرين چيتا لاهہ م چت ؛ اُنهي جا اوڳڻ تہ ڇلي
نہ ٿئي بيت مان ڇڪيان سڀرين چيتا چِت م لاهہ ؛ پرين اُگهان
تون پاءِ پلوءَ مگهما رهجي بيت مان ڇڪيان سڀرين چيتا ، چيت ؛ ڌمِ
ڏور ڀيني ديس ولاتي وتن ؛ نيهن سيڱاري نت جي ملاح معلم سين
بيت مان ڇڪيان سڀرين چت ، ڪيچ چيت ؛ سڙم ڏوڻي ساف
ڪرڻا بڻ ساڻ سُڻيت ؛ سامونڊي سچيت ٿي تہ پهچين پار ڪسي
بيت مان ڇڪيان سڀرين چت م چيتا ، ڪيچ ؛ ڪيچ ڪائي ڪيچ ڪي
ڳُڻ م ڪمائيج ؛ وڃي وهائيج سڀ سوداگر سڀج جو بيت مان
ڇڪيان سڀرين چتان لاهہ م چور ؛ ڪڏهين ڇڏ تون قلب مان ماري ڪوڙ و
تہ هن پر سندو هو ، مٿان تو معاف ٿئي بيت ڪا ٿو ڪمايوم مو نئي
مون نہ وڃيا ؛ سڀئي جو سنڌ ڏوهي وڳر وهايوم ؛ اوچتو آيوم
سودو صوافق سين بيت ڪجي ڪمائي ڳڻ پڳهہ عهد الله جا ڀڃي و
جو پاپن جو چونٽيءَ تائين چور ؛ معلوم اٿئي مور گورڙها انهي ڳالهہ جو
بيت اُچي اور الله سين ڪوڙ ڪماءِ م ڪيم ؛ ڪڏ تون دغا دل مان
صاحب وڃي سڀج ؛ محبت سندو من م ماڻڪ بارج مچ ؛ اڻير تون مٿي

اڄ نہ سودو ٿيئي سفرو **بيت** سودو اهڙيءَ سفرو سومون پلئي

پاءِ ؛ وس ويچاري ناھ ڪو آڳا عرض اگھاءِ ؛ ري همراهي ها

جي مور نہ مڙي ماءِ ؛ لطف ساڻ لنگھا ؛ ليڙو لهرين وچ مان

بيت جني اُت نہ آب جو لڙ لهرين لس لپٽ ؛ الله اول ماءِ

بيراميءَ بيت ؛ جو ڪو ٿيئي مهمان ڪي ڙهي اچي رقيت ؛ بگ

ڪانہ لپيت هن غار بيءِ ٿراب ڪي **بيت** سہ سئوان لاجو نوان

سمجھ اولاجنين آچ ؛ سا آئي سفر هليا ٻري جنگہ جهاج ؛ حاصل ڪري هاج

واحد وڻجارن جي **بيت** سہ سئوان لاجو نوان مهاڻان سندن س

سا ٿي سفر هليا ٿيا ساٿي سين ؛ جي اچن ساڻ اڪبر ؛ سي

پيڙا رکين باجھ سين **بيت** منجھان پيئي مڪڙي ڪاجا پاڻي ڪ

ولوهڻي ونڪ ڪني ڪارڙي **بيت** منجھان پيئي مڪڙي ڪا

پاڻي ٻوڙند ؛ سي ڏنم روند وڪڙجن وچا سيو **بيت** لهرين لس

ناھ ڪو اُت ابتو آر ؛ ميڙي منائين جا بجيد چاڙهيم بار ؛ جو

آسان سيئن چارو ناھ ڪو تديون بي شمار ؛ ڪير ڪارون پار اکاري احسان سي

بيت مجيئو معلم خبرون ناکوئا نگهبان ؛ تو ساري ڪني سمونڊ پ

نعبان جو سامان ؛ لطف ساڻ لطيف جي تار لنگهيو طوفان ؛ سنياري س

وجي عره اڪريا **بيت** وکر وڻجارا پاڻ پراڻو چاڙهيو

اِڃي لهرين لڳيون، پيڙي پيارا ؛ جاڳين جي يارا، نه تون تو اڳي

ننڊين ٻلبيت جو بيٺي ٻرا تو نه ٿيئي وڪر سو وهاءِ ؛ وڃيندي

وِلات ۾ ذرو نه ٿيئي نه ضائع ؛ ساڪاهه هلاءِ آڳه جنهين اُهاين

ٻيت وِهاسِنده ويسرا وڪر ڏيرو پير ؛ ڪنين وهائي وسڪيو وڪر

وڌي وير ؛ ڪنين گهمندي سير وڪر وڪامي ويو، وائي: سڀني شڪرانا

سڀني شڪرانا ڪريئي پالڪريم جا ؛ حمد حڪيم ڪي ظاهر زبانا ؛

تن تو ڏيکاري تو ڏني باطن جا بانا ؛ متان مرهو وسارئين صاحب جو ثنا ؛ دوست

رکي دل ۾ ٻره لالن لسانا ؛ جفا ڏيٺي جي ڪي ني ذڪر منجهه فنا ؛

تُسي تو سين توهه ڪري مان آگو احسانا ؛ ڪيڏ تون دغا دل ما ٻانهپ

سين بانا ؛ صاحب ڏٺي سچ سين ٿي دانا ديوانا ؛ جي تسليم سين

تحقيق هنا اوءِ ڪي امانا ؛ جاڳيا جي جبار لئي سپئي سمانا ؛ فاذڪروني

اذڪرڪم ڪهيو قرآنا ؛ واشڪروالي ولا تڪفرون ڪيڏ تون ڪفرانا

سڀ سنور ياسپرين قوال تو ڪنا ؛ چڱي چڱ چاه سين مدح مي منا ؛

تائب ٿيو تڪرار جو ثنا جوانا ؛ ته لهين تون لطيف کان امن ايمانا

وائي: پڇان ٿي تو کي هادي ميان پڇان ٿي تو کي، والي سائين ڪٿي

ٻريان جا ٻڪرا ؛ جتان جتن لڏي پيچرا هيا ٻکي پن ؛ جهوڪ جنهن

هاريو سڀي هنيري ڀڳا ٻن، وائي: مون ۾ تون موجود آتون

اسو ٿين آهيا ؛ اکيون اکڙين کي سکيو ڪن سجود ؛ تيلاهن رهيون
بود کي جيلاهن تيئن نابود ؛ ماڻهن جي موڙ جو صاحب هٿ سجود سعود سجود

داستان ٻيو سيڪي منجھ جهان سوتاري تکي تنهنجي ؛

لطف جي لطيف چي توڙ ڪمي ڪانه ؛ عدل ڇتان آن نڪو تيرو ڪنج
فضل جو **بيت** ساري رات سبحان جنين جاڳي ياد ڪيو ؛ انهي عبداللطيف
چي مڻي لذ ومان ؛ ڪوڙين ڪن سلام آڳه اچيو انهي **بيت** سيوا ڪر
سمنڊ جي جت جر وهي تو جال ؛ سوين وهن سير ۾ ماڻڪ موتي لال
جي ما سو جڙيئي مال نه پوچارا پرسئين **بيت** سي پوچارا پرتيا سمنڊ
سيو بوجن ؛ آنڌائون عميق مان جوتي جواهرن ؛ لڌائون لطيف چي
لعلون مان لهرين ؛ ڪاڻهي قيمت تن ملهه هانگو انجو **بيت** ويه نه وڙ هي
تنين سيو بوجن سبحان ؛ توبه جي تاڻ رسين تري ويا طوفان ؛ ذيئي
توڪل تکيو آن لنگهيا آسان ؛ ڪامل ڪشتيان رحم گڏيون واهرو
بيت سودو ڪن صاحب سين ساري رات سماڻ ؛ پاڻهپ پري
بيڙيون هليا جنگ جوان ؛ پاڻين پهلوان لحظي منجھ لنگهي ويا **بيت** جوپ
پاڻهپ جو بيڙن ۾ وکرو ڏاٺون ؛ موتي معرفت جا سچا سوديائون ؛ بيڙي
التائب من الذنب ڪمن لا ذنب له اي ڪت ڪتيائون ؛ انهي جي آئون موتي جي
برڪت پار لنگهائيان **بيت** جنين سودو سچ سين وکر وهائيو ؛ بخرو

لھو البشری جو انھي لئي آيو ⁘ انکي لالن لکھايو ساڻ ارو سمنڊ جو
بيت اي گت غواصن جي سمنڊ سوجھيائون ⁘ پيھي پاتا رڙ ھ
امل آندائون ⁘ آڻي ڏنائون ھيرا لعل مٺن سان **بيت** اڇا ر اعميق
جالڳا غواصن ⁘ جھر يون جھاڳي آئيا ڪارو نيار ڪٿن ⁘ سمنڊ سوجھي
جن آڻي امل اوليا **بيت** وياجي عميق ڏي مٺن ڪ ٻوڙيئي ⁘ تن
سون سوجھي ڪڍيون پاتارا پيھي ⁘ پسنديون سيئي امل اڪرين سين
بيت آڏو چڪن چار منھنجي موج نه سھي مڪڙي ⁘ ميڙي منايون
جو بيحد چار ھيم بار ⁘ چوٽ چار و ماه ڪو بديون بي شمار
اڪاري احد نان سين ڪير ڪارو نيار ⁘ آڳي جو آڌار ڪڍي اوڻھين ڪن
بيت مٺي آر او ڙاه جي ويو مر لاھي ويه ⁘ پڇي پاتيو ارپون ڪنج الد ٻيئو
ايه ⁘ ويندو نه پسين ڏيه پٽن ھن پار مٺي **بيت** انئي ٻھر اوڙاه
ني منجھه گھر گھاري ⁘ وس نه ويچاري ته ڪاماڳه ڏڪندي مڪڙي
بيت ھيڪڙي باڻي من مڻي صاحب سنواري ⁘ ڏنگي ھن درياء ڪان
ملائي ھاڪاري ⁘ تراڙو تاري سنترسيئي ڪري **بيت** ھيڪڙي باڻي
جت مڻي سنواري صاحب ⁘ ڪڍي اوڻھي ڪن مان اي آڳي جو
عجب ⁘ سائين جو سبب ٻڏا ڪڍي بار مان **بيت**
ھيڪڙي باڻي جت مڻي جا ڪري الله ⁘ پاڻھي وجھي

ماڪي جو وڻ جرون

آڳه

پاڻي

مان تان

ڪُڇَن مِ پاڻي اُڪاري اِنڙا ۽ تِنهن واحد کي والا جو سُتَرِ سيڪري

بيت ميڪري پاڻهي مَن مِڙي جا الله ڪري ۽ پاڻي وجهي ڪُن مِ

پاڻي ڪنديءَ ٿي ۽ سُتر سي دويءَ جي تر تواڻي مڪُڙا **بيت**

ميڪري پاڻهي مَن مِڙي جا ڪري حبّار ۽ پاڻي وجهي ڪُن مِ پاڻهي ڪري پار

جهلن جو ڦرين جو تنهن نوُ مَر ذي پيار ۽ تنيا وڏا مڪُڙا سپ پسند اپا

ملا ڪندي اُولهي ڪن مان اي آگيجو آدار ۽ جبڙا هن مهڻن مَرهيي جو سڀجي

مختار محمد شاه موچار ۽ سڀاجهو ستار سُتر سيڪري **بيت**

سُتر سيڪري ڪرم سان ڪريم ۽ رازق رب رحيم پار لنگهائي

پاجهه سپ **وائي** ڪندي سارين ڪانه يا آمن امان ۽ يا الاهي پاجهه

پلاڻي پانشيان ۽ گُنَّ ڪاٺيونا هه ڪوا ٻرنيا عصيان ۽ جنبر ناهِ تبرجي

لِسول نسيانَ ۽ والي رهيج وهلو آکرنيا اِنسان ۽ سُن سپاجها سپرين

نعرو نگهبانَ ۽ مَندين بسي منجهون شرها يا سيطانَ ۽ هن منجهي حال

سائي بي هٿي هئي ڪن حيوانَ ۽ سائين سڪاڻي آهيني سا مُوندين سبحانَ

ترهوجيمرتار مِ رهيج نوُن رحمانَ ۽ پلي جو پڏن جو مونتي موڻي

مانَ ۽ وينو پني پنٿون ڪر پرو ميءَ پانَ ۽ خالق تان خوب

ڪيا گولن جا گڏلن ۽ آوُن پڙ اَندو اُڏم وينو پيان پانَ ۽

توسوالي سمگيا دانا ذيئي دانَ ۽ ولهاسپ دهيان ڪيا نمي جود

ٻوانَ ۞ ميان مونکي هيءُ ٻيلي سندا ٻانَ ۞ ويرَ وسيلو آهيئين دارو

۾ ڏيوان ۞ لاءِ ڏهارين ڏسين کي خيمو اڏيو خانَ ۞ اُتي عبدُ اللطيف

جي سُڄ ڪا سلطان **وائي** آيو هو الله لالنُ مان گهر آيو ۽ هو الله

جا جِنَ اَرڳ ڪنوري لالنَ کي لايو ۞ پڌو وڇي پاڄهه ني کوڙيو پرينم

سين گهر پايو ۞ گامون ڏيئي گهمون مون پانهنجي پرچايو ۞ لوکان

ني لڪون ڪري مون رات سڄيائي رانيو **داستان ٽيو** ڪو عالم

ڪنهن ورتائون اتر آسري ۞ الا جهري ۾ اڳي اوڀي جي اٿي ڏوڪڃارَ

وٽي وکر وڙا پيڙهيئي **بيت** وکر تنهن وصالجو پيڙهي تنهنجي پاڄهه

کُها اولا تو کيا سڀ سُوکها راساجَ ۞ اُتي ڪا معلمن مجال جت پورڙ

وارو پالَ ڏري **بيت** ميڙيو معلم خبرون اوڙيائين آيئن ۞ سا تان

سُڌَ نه ڏين جتي وهُ وڃن ڪري **بيت** مکه ڏيئاني مُڪري

ٿن شيندو آءُ ۞ سا نپائي سمونڊ جي منان مور ۾ لاهه ۞

اڄ ڪي سنجهه صباح اهرندي اوڙا ٿي **بيت** مون ني جنين کاند

پتي پارٿ ۾ مڪري ۞ سِرَ ڪهُ ٿرا پاندَ لهريون ٿي لڳنديون **بيت**

جتي وهُ تکهُ وهکرو جت لنگر نه ٺهرن ۞ وڏا انڌ يون دهر سا نهيون

ممهي نور جنبجهه ۞ ٺنڊ وهه ۾ نامار يون وٿڪارا وجهن ۞ ملاح معلمن

ڪريون سيم گا لهريون **بيت** جرهه ۾ فونو جتي لهريون لڳندي ادنيءَ

اُت نه معلمن جا جت پورڙ وارو پال ڏرهي

ڏُونِ ٻُڏُ آهين تنهن دنيا مَرڪو ڏيهڙو **بيت** ٻيڙي ٻُراڻي وکرُ ڳرو
مَروتَرو : تَري مِرتَن پيا پاسَنئُون پاڻي : هي هُل وهاڻي ڪَڙهه
ڪاهُولي ڏيهن کي **بيت** پاسِنئُون پاڻي وهي تَري تَن پياس :
ڪوهُو ڇَمر ڇهُو ٿيو لاَهُو سَپ لَڙ پاس : جيلاهن سَڌَر سُڪا ٽَياس
وهي ٿي وَهه ساٿِهُون **بيت** مَکه ڏيهاڙي مَڪُڙي وينو تن تنيس :
سَنباهي سَيِد ڇيي مَتِي ناٿُوءَ نينس : وَٽائي وَڏا اندرا لاَهُو لَگا ٽَئِينس
آخر اُهڙ اُئيِنس ته جو ڪو ٿِئي نه ڇَماڙ کي **بيت** جو ڪَرِ ٻي ڪنين
سُئوءِ اَچي سوڙ ٿوءِ : سُڻي لوڪ لطيف چي ياد ڪيوءِ :
غافل ٿِئي غراب کي اوڙاڻي آندوءِ : سوچيل ڇهي ڪان رَکيئي جو
پيو ٻَراڙو پوءِ : ڇماڙ ضعيف جو پاڻي مَرِ ٻرَتوءِ : سَيِد ساٿ سَندو
ٻُرابَنڌ رَنڍاپائين **بيت** جتو وَچ ڇماڙ گڏيو غرابَ سين : ٻُورِ پَندي
هُن پارڙي سَنڌ رَکيج سار : اچن تا آوازَ سُڻائي سَمُنڊ جا
هُو جي وادي : ڪي ٻُڏي ڪي اُپڙي ڏَنگي مَنجهه درياءَ
بيت
واڻِياسي سُوڀهه سَڀ سَڙيا : مَلاَحَ تنهنجي مَڪُڙي اَچي جو
چَڙهيا : مُعَلِم ماڳ نه اَگيئين فرنگي منجهه ڦَريا : جِتي ڍِينگه
دَريا تِني تاري تنهنجي **بيت** وَٺي وڃهه وَکر جا ڏنگي مر ياڻا
وير وَرَندَئي ويسرا وِڃهه مَ ويگاڻا : هيءَ نِنڊَ نه جاڳان ڪَرهه

اڄي لهريون ÷ وڻجارا وڪڙو چاڙهيو ٻراٽو ٻاڙ **بيت** ٻيڙيءَ تار ۾
ٻيڙيا ٿا **بيت** ٻيٽيءَ نه تواني تڙ نه يارا جاڳو جي ÷ ٻارا ۾ ٻيڙي لنگون
ڏيئي ڪا سُڪان ۾ سمهين سُتون راتيون سڄيون ÷ لهيون ڳا لنديون قند نه توهه سيءِ
شاهه سُرهي توهه وسي وڻجارا **بيت** خبرون ڇنڊي ٻار سيبي صباح
ڪيسو تو سمند جا ڪرين پاسا ÷ چيهي ڪڙي جلي مڪري پنهنجي مڪه ÷ ري
سندي پنهي ستاسب **بيت** سين تن ڍونڍي وير ليکي منجهه لندا
÷ پوءِ ناهه بندر ڪالنا سمهو پر اٿين ÷ آسري معلم
منگا ڄاڻهين **واءِي** ٿيا ستر سيپي سي ڪنهن لڄ لائق جنهي
جبار تون مائي تون ÷ منگا جهڻين ٻا آئون ياهو الله منگا ڀرين
÷ چنگا مرهي ڪم جوي ڏوهي جا ڏڏي ÷ لنگا ٿاريئين اُٿا لطف
ڪنهن ڪندين ÷ وڃان ڪاڙهي در ڀئي توکان هت تون هت
وو ٻار نندا سائين **واءِي** سڳا جي صاحب سُن جوي
پاڙي ٻاتا ÷ ۾ اڪرين آرس توکي ٻار نندا ٻاندين پنهنجي
ٿمنجي آئي يار ڪري پوءِ تو پٽ ÷ ٻاتار ۾ پڳهه ٻرين والا
توکنين ڪبي ÷ حمار ملنجهه ڪايو سمهين راتيون سڄيون ÷ والا
÷ وڻجار اي هو پره تڪر پٽو تائب ÷ هلڪار جي هلند سئي
ڪبي نه نند ÷ سنئيار ڪر سئي نصوحا توبة الله الي توبوا

ابتري وو سُپڙ ادا يارَ ؛ سالئين مُكين سپڙكي تون كوڙ ونهه قطا

كي تو كنين نه سڀ وو كيڙي جي كوڪار ؛ گهڙ ان ۾ ري گهڙي الله

لوآهارَ ؛ هوجو شك شارڪ جو لهان رکهُ ستارَ ؛ كُلُّ نفسٍ ذائقة الموت

سڄاڻي سنيارَ ؛ تون شكار شهباز جي تون تان مُنجهه شكار ؛ تون

من اكيه جت ڇنڊا يارَ ؛ تو هو جيڏ تار ۾ اچ تون اوسار ؛ لكه مڙلي لئا

هن ۽ ب ويا هزار ؛ ڏني جي الله كي نه هوند تيئڻ پرين پار ؛ جوڙ مٿان

جڪي ڏني تنهنجي دار ؛ جيفوا آم حديث ماند ۾ اي آچار ؛ آرسو اكڙين

آهي تو گڻوار ؛ ڏني كين دهن سڙن ڪني ۾ ٿهار ؛ ساكون هلي تو سين

جا پكي كان پتار ؛ جين حال نه سڄي سڄاڻي سنيار ؛ جم وسارئين وسرا ئي تي جي

پلكار ؛ **داستان چوٿون** سڀئي سنيئن كرين كو نه سنڀهائين راهه

سڄو لڄي ... لاَ اولنگو ميڙئين **بيت** سڀئي سنئين كر كو نه منجهائي

وات ؛ سولي كرئين سڀا ڏئي سڀي جا صراط ؛ سپيريان جي سات لااولنگو

ميڙئين **بيت** سڀئي سُبحان جي كر حوالي كم ؛ تحقيق ۾ تسليم

۾ لاهي غم وهم ؛ قادر سان كرم حاصل كري حاج تو **بيت**

چڱن مان چڱائيون ايئن سيكو هو ؛ تو جئن كري نه كو عيب

ساڏ پلائيون **بيت** چڱاڪن چڱايون مٺائيون منڻ ؛ سو وڙ سڀ

ڪن جو ڏه جڙي جن سان **بيت** مين مٺي سڃرا كين سد

پرهوائي پچار

صلاة (حوت)

ڪهڙيا کنا خريدار ؛ پاڻ جي ترڪنا وياسي وڻجهار ؛ عيب پاڻهي
اکين لهن سيڪته ساهه ؛ سوا ڦيرڻ ڏاه ماڻڪ ملاحظو ٿئي
بيت اڳهيو ڪانه ڪيم ماڻڪن مونَ ٿي ؛ پلئي پاڻ سچ آڇيندي
ڄمران **بيت** وياسي وڻجهار هيرو لعل ونڌين جي ؛ تني سندا
پونان سيهي لهن نه سار ؛ ڪئين ڪٽ لهار آيٺو اهي پيشئي **بيت** پاڻ
ڪنا ٿئين جوهري تا مراد سڄن ؛ ماڻڪ ڪري مٽ م وسن وني وتن
ساڙسي سيد جي قلن ڪهڙو ڪن ؛ پاڻهي پرکن ڪي ڪيچل ڳڏين ڪيم سين
بيت املُ اساري پيئي پوري پلڪئي جت ؛ ڪو نه رهئي تت پيئي اڌهٽ
ڪري **بيت** امل آساري پيئي پوري جت پلوه ؛ ڪو ڏنت رڙڪ پيئي
اڌهٽ ڪري **بيت** امل آساري پيئي پوري پلڪئي جيئن ؛ ونڻ مراڻن
سيڻ پيئي اڌهٽ ڪري **بيت** امل آساري پيئي پوري پلڪئي جان ؛ پيئي
اڌهٽ ڪري سيري مراڻن وان ؛ ترسو تنهين تان سچو ڪراڻي سيکم
بيت سي م سڙ ا تيو ماڻڪ منڌ هٿان ؛ سچو جاڏ سيد جي لهي پڪا
سوا ؛ پڳي عڃا تان پڏ ماڃي پري تيو **بيت** پڳو ميلائين مٿي تيو سچي
شوڪڻ ؛ ماڻڪ ني مله ويترو جو تڙيان هيٺ ڏيئين ؛ سوجهي
مراڻن پي پها لبو ڪيو **بيت** تني جوران نکو حتي ماڻڪ ماڳ ؛
سنهڻ ٿئي سياڪ امل حبن اوباهين **بيت** چوه اٺواڻ چوه تا آيو

اُمونئي آهيان ؛ جي اسين اکين هو ؛ ته لکي کي کو نه لهي **بيت** چوريي
ڀهت ڳجهه سين پئه پاهارت ؛ پوءِ لکاج وت پهرين لکائي ياٽکي
بيت پاٽهي داهون ڏين پاٽهي لوڙائو ٿين ؛ گهر وارو جاڳائين چون
ڀون کرين **بيت** پاٽهي هاٽو پاٽهي واهرو پاٽهي چورن لڳ ؛ ڪنهن کي
ڪراڙ سڌ ڀهنون ڪهڙو پاڻ ڏيئي **بيت** جهنگ ڪاهي پيٽ ٿيو لٿي
چوران لڪ ؛ وڃي وجود ان ڀکري جيڪا ڏٺي ڊڪ ؛ هڪ سچ بي
سڪ بي پهتا پاڻ م **وائي** جاڳو يارا جيڏيون پاڻ پرن جي ؛
جاڳو جوشا جيڏيون ؛ هلندي حبيبن ڏي وڃو وڃ نه ڪي ؛ مٿان
اُهس سري پتنگ جئن پڄي ؛ عرض احوال انکي چڱي
پت پڄي ؛ ڪري نار ٻڪي واحد ڏي ورجي ؛ آئي
موت مرڻ بي گوڙيون ڪيو ٿو ڳجي ؛ اَجل اينده اوچتو
سدا نو سنجهي ؛ اکيان اوندا هي جو شمع سان ڪجي ؛
تان ڪي توت ڦبرجو گوڙيون آن گهرجي ؛ آگو عيب اکهيا
ڏکيا ڳجهه ٻجهي ؛ جيڪي وهي وجود م صاحب سو سنجهي ؛
دجي داءِ ڏئي جي جيڪو ٿيئي پڃي ؛ امن آهي انکي جو منجهه
الله جي اجهي **داستان پنجون** دون ٻي جيوماڻئي نه مکه
پنهنجي مڪڙي ؛ پوراشڪ م ياڻئي لهرين صحيح لگندي يون

بيت لهرين ليکو نه ڪو ڪپر ڪن ڪانا ؛ آڇا ڙا عميق جا اڇن آڻيا
اوبارا ؛ اُتي آسرا وير وڙهندءِ ويسرا بيت وير وڙهندءِ
ويسرا اُتي تره طلب ؛ ساڙ ڪڇڻ سبب ڪالهه نه وڏي ڪُنَ ۾
بيت ڪالهه وڏائِي ڪُنَ ۾ جا ڏا جنگ جهاز ؛ تنهنجي اڄ تاڙ آهي
آڙ اکين ۾ بيت آهي آڙ اکين ۾ ناکوئا ڪيج نگاهه ؛ وڏا ٻيڙا ٻوڙيا
ساڙ ڏيئي ساهه ؛ مُلاحظو ملاح ڪيج ڪوانهي ڪُنَ جو بيت
مُلاحظو مهراڻ جو موڙ مَر لاهه منان ؛ ساموندي سياڳ کي سمهڻ
آيو ساءَ ؛ جاڳي جي منان تاري وَنُ تراز کي بيت تاري
وَنُ ترازَ کي منجها موج ملاح ؛ ڏانهن ڪنِ درياءَ جو اولهي
جا آگاهه ؛ سونهن جي صلاح وٺ تون وير لنگهي وڃين بيت
سونهان سڏايون ڏين ديواني درياءَ جون ؛ ڪونه اوڏائي ڪيئي
نگو سيم سو دين ؛ عجز جواڌ رانکي وکر وهائين ؛ سود نباهي
نين ثابت انهي سير مان بيت لهرين لوڏيا ڪيئنڪي ثابت
لنگهيا سير ؛ وڃي پهتا پار کي نرتئون منجهاند نير ؛ ماءُ پهتا مير
پار لنگهيا ئون پاجهه سين بيت سائين سنبت پنڌ جي تون
ويسرو ڏير ؛ جوڙي جنگ جهاز کي ڪوڙ هٽائج ڪير ؛ ويئي
وڻجارن جي بندر ڏانهن ٻهير ؛ گهر تنين جي ڪيرجن لاڳيدا لنگهيا ٿيا

بيت تہ نفل قوتا پارچا اگرء عبير ؛ ھمرو وٹيع وني کري
وجھہ وٹجارا وير ؛ ڏيتي يار م مکڙي اگيان سائہ سڄي سير
کو ڻھي اھکڪہ عنايت ڇي جر جو ڪاري نير ؛ گھر تنين جي ڪير ساڻ
جنجي سچيون **بيت** فر نفل قوتا پارچا پاٽيٽ پاتاٺون ؛ ڪو ٻيون
قيمت سنديون تہ م تاکياٺون ؛ لاجون منجھ لطيف جي پيڏا
يڏاٺون ؛ نظر نبي ﷺ جام جو جڙھندي ڇپياٺون ؛ جي جوھي جوڙياٺون
سي پيڙا رکين ٻاجھہ سين **بيت** فر نفل قوتا پارچا پاناٺون پڙيون
الھي کي عنايت ڇي قيڙ نہ ڪن فڙيون ؛ جي جوھي منجھہ جڙيون
سي پيڙيون رکين ٻاجھہ سين **بيت** وڃي جان وڃي جڙ ٻلڪئ پائيان
تہ پيڙا گھر سيرين اوسھہ انئ پيئي ؛ وڻجارو سين وکرين سرھا
سيپئي ؛ حرمت ساڻ حبيب ﷺ جي سونگيا نہ سيپئي ؛ پاڻھي سي
پيهي ڪنڌ ڪيڙاٺو آئيا **بيت** تہ پوڇيا گھر سوريا پيا جن
واسيا وار ؛ پر لڪا پري ھئا الھي جا پيتار ؛ آيا سپ عنات
چي انجي پڻ پوء پچار ؛ سمنڊ ساھو ڪار سيل رکي سپ آئيا
بيت وپي جر جھاھاڻ پاٺي لاء پرين ؛ خضر پير خداء جو
مان موتائي تہ ؛ وڃي ولاتن م جگہ لنگھيا کي جن ؛ جن ڏنا
تن چيا نہ اجھي تا چن ؛ سھسين سرھايون لائيان تن کي ڪالھ تہ الا

ڀات جي محبت مان ملن ∴ ولاڙيون ورتن ڪنڌ ڪيرائو آنيا **بيت**
ڏي ٻنانجڻ ناڪنا ٻيڙي ٻراهي ∴ ڪيرڪاروٽيا رجو ڇاڙي پاڻي ∴
سالم وڃ سفر سودو سڪاڻي ∴ انهي جي آٽيءَ ترويو وڙهندي
ڪين ڪي **بيت** سڪاڻيا مرسهو ٻندر جاڻي ∴ ڪيرتو ڪن ٻيڙي
جن ماڻي ماڻهو مهي ∴ ايڏو سور سهي ٻند نه ڪيجي ناڪنا **بيت**
ڪوڪونارو تهن مه دنيا سپ دريا ٿيو ∴ هيڪڙي موج مراد جي بيو
آنشي اوڙاهه ∴ طالبن لوڙهان موڙي ڇاڙهيون مڪرين **بيت** سدا
دنيا ديس مڙهه نه ملي وارين ∴ فقيراڻي وليس اصل ڏين اتوريا.
وائي عمر سپ عبث عبث ويل وڃايم وقت وڃايم پنهنجا ∴ ويئي
لکيو لوڙيان جيڪي ڪيو مس ∴ اڃي آيا لبنڪي رهيع اڃي رس ∴ حال
ٿهنجو مهر وڃهرو تان توڙ پريمر پس ∴ قلب جو ڪارو ٿيو سو توڻ
ڪاتب لاهيٽر ڪس **وائي** ڪيان لهندين سين وو ياره ڪيان
لهندين سي وحدة جي وديا ∴ جتي وحدة وديئي ات جيڪو مرنڪي
ني ∴ سيسي ڏيان ساه سپين آئون تنهن پانڌي ڪي
∴ ∴ ∴
داستان ڇهون
تانگهي مر ماڻي بد پائهجو ترهو ∴ او نهي
مر آٽي ڪونه ڏينده ڪريو **بيت** نارو تريو وڃن تدا وڏا
واهڙا ∴ هڻي بر اتارن جن گرامتن موهيا **بيت** ڪو هنجي ڪاتي

نه سمنڊ ڪين سڪن ؛ پاڻي سين پڪ ڪبوتيلا ٿهن وڻجارن ؛
لعلون سي لهن جني سودو سچ سين **بيت** ڏوهي لهه ڏاتار
جم وهي جين ويسرا ؛ هڪبو رهج هشيار ڪوڙ ڪنونديئي اوچي
بيت سنئين کهڙي سار وڃ ڪنوندي ويسرا ؛ توحيد تويار
لهين لهوارا ڪيا **بيت** وڃ ڪونديئي ويسرا سنئين سنجهيئي
ويڙ وڙي ويئي اسارن تان اوچي **بيت** نئي مسند ون ڪن وڃ
ڪونديئي ويسرا ؛ اتان آسارن وڃي وهه واڪا ڪيو **بيت**
آئي پتڻ آياڳ ڪي ڪوڙ ڪنوايو ؛ جن نه پيئي پاڻيو ڪري تواسئي
تنکي **بيت** ساموندي تو سنيهين نه ساجو جهل سڪاڻ ؛ تکي
واءُ وڏا اندرو منجهاڻي مهراڻ ؛ جنين پاڻيو پاڻ ڪري نوائي تنکي
بيت سوداگر سمنڊ جا لاجو لال وتيج ؛ اچيا اهلا عاج جا چگا
چتائيج ؛ سترهه سبي سقلات جا کوها خوب ڪنيج ؛ ست سڪاڻ
سرڪري ڇهه ڇمڇهر لوڻ اڏيج ؛ ٻارهن تيرهن پندرهن سترهه سينگار
سادي سٽ سيد جي پوري ٻڌايج ؛ ملا معلم خبرون پڇي پرواڻيج
وسقهم ربهم شرابا طهورا ٻاڻي پاڪ پيج ؛ جهنکي سڪي سڪو

پرين سو پسيج ؛ لوڙم ڪينم لڏ ميج نه ساموندي ستر منئين ....
بيت نه ڪو سڪه نکين نه وسانڊ نئين ؛ جيڪا اچي سامهين پائين سا

موڙي ڪوه مٺين سڄيون راتيون سمهين **بيت** اُٿي اِلاَ الله جي
آهي آهي پيت ⁘ هُوجي ڍڻائي ڏيهه جا تن پرڙ ماڻهن مت ⁘ آجل ابتا
گهرج گهائي نينهن سين **بيت** تنهن مُ تان جهان ڪي مکي هيچ مهوج
جوکلمون محمد نبي ⁘ اليا اچي اوچ ⁘ سعکي پيت سرچه. تنهنجي مٽي
ڏکي مکري **بيت** تنهن م پاءِ اسباب اخلاص جو تنهنجي وڻ طران ⁘
متان کي من لوڙتني پسي جنگ جهان ⁘ عاد نئون عنات جي حاصل تنهنجي
حاج ⁘ ناڪنا ڪي نوان ⁘ آگهه مڙوي هيڪڙو **بيت** تن مطران
تنهنجي گهٽوله گهوري ⁘ ادب ۽ اخلاص جو ستره پنج سوري ⁘ وڪر
وسڻ جو تنهن م پاءِ نوري ⁘ تنهنجي اوري تنهنجو نوائي نه تني
بيت جڏا جي چلر ڄاوه سي ونساري ⁘ جو لڳه لهرون ڏي
ساڃاءِ تنهن سمونڊ سين **بيت** سمنڊ جي سپون تنين مائڪ ميڙيا
چلر جي جوئين تن ساڳوتاءِ سپون **وائي** هيڪي هونجي مون مارينا
لڪ ⁘ يا الله ڪيم نه اوڏي چڪ ⁘ پند اُتي انگا پيٽ ما لڳن آڏا
لڪ ⁘ ڪنڌا ڪوه ڪني ڪي وو هوجي آڏا جوڳ ⁘ ات نه ڏجي عام کي
لوڪان ڪيڇ لڪ ⁘ پاڌم پاري ڪري وو نيهن ڍهائج نڪ.

سُرُ سامُونڊِي

داسِتانُ پهريُون...

بيت پکّهہ پاسي گهاڙ آيل سامونڊين جي ؛ وڃي جي جنجاڙ
جهڙ وڃني اوهڙي بيت پکّهہ پاسي ويهہ آيل سامونڊين جي ؛
توڻ وپسري وکہ کڏي هو پورهيو پرڏيهہ ؛ سمنڊ جن سا ٿيهہ کوهہ
نہ وڃن انسين بيت مٿي هٿ پکّهہ ۾ جان ايندين تان آءُ ؛ لڳي
واءُ سواءُ سڙهہ سانباهي نہ سهي بيت وڻئو وهلي ٻکري ننگر
جان نہ کڏي ؛ ميڙ ڏيهہ وڃن ناريون پوري ناڪئا بيت ننگرءِ ناريون
پکّهہ کوڏ پنڌ ٿيا ؛ ٻنڌر بازاريون سڀ سامونڊين ري بيت
من اولي نہ اوهڙي ننگريون نيٺين ؛ سڀا جي سڀئي ماڻي ڳڻ گهڻيون
بيت ستيئي جوين ڏيهن سڀ سفر هليا ؛ رئان رهن نہ سپرين آيل
ڪريان ڪيئن ؛ مونکي چاڙهي چيئن ويو وڻجارو اوهري
بيت نہ سي تن خوراڪ نہ وايون وڻجارن جون ؛ آيل
سامونڊين جا اڄ پرڙ ڇڪيم چاڪ ؛ مار پيندم فراق
پاڙچون پرين جا بيت ويا اوهري اڏءِ مونکي
جهڙي ماڳهين ؛ جگن جاجگهہ ٿيا تن نہ موٽيو ڪوءِ ؛
گوندر مارينداءِ وڇاري وين جو بيت اوڏهي ۾ اوهڙي جهڙ

وڃي تت پيا ۽ ٻيڙي ٻيا سمونڊ جي ساماڻي ۽ ٿي ويا
موٽي ۽ ويا جي جنڊ ۽ پراهڻي اونهي بيت ڪا نهايت ٿي
ڍهڙي کڪس جي ڪي ٿين ڪارڻ ۽ سامونڊي سي ماءُ آيا نه پاڳ
سامونڊ ڪئي ۽ وهڙ ماهي ٿيون آئون وريا ويا ٺام اوڙ بيت وئو
ماڻ ايندا ڪڏهن سي اچ اڙٿ جي بيت پراسئو حال هيئن سٿ
ماءُ ٻجهه ڪونهي سامونڊ ۽ ڏج ڏنگي وچي پاڙڏي هن بجي ٿيا ڏيرن ڳهڻ
ساموڙي ۽ ٻه ٿيه ٿي ڏکن جيائين اورئا بيت ڪڏهين مارينڊم
ڪڏايا ٿي ڳنڍ سامونڊي ساري بيت ورائين نوڙو سنڌا واءُ سائين
ماءُ ساري سامونڊي بيت ڳالهڙي سنڌي اهي ساري ٿي موٽي
سامونڊ نکو بيت ڏينهن لا يا وڃي وچاري ٻڌاڙ ۽ ٿو جنڊ سهڻو
اوهڙي وڃاڻو ويو انگ چاڙهي انگن ۽ ڏئون گانڊر گوندر اهي سنگ
اچا ۽ سڪيو سودو توڻ جو سال سڙي وچيئي بيت
مٽي رو جهليو گهر بيت سنهين سفر موٽيو ڪالهه آئين
سکيو ديا ٿون جو سنڌو سو سودو ڪوءِ ۽ اهڙا هڙي
ڪي جو اڄ رهه ۽ ڏي نه ڙٽ اولو ڪي ونجهه وڌائين ور بيت
سڀرين سفر ايڏي ٿئي قوڙ م وڃ ۽ لائي مون لالن اڙي
ڀٽال ڏاٿ ۽ سنڌوم ٻهن ڏينهن ڪس جيا رهي نه ي جهلينڊ مڙ بيت

ويچهي وڻجارن سين **بيت** جڪس ٻيڙيون ٻنهين سنڌوءِ جتي مون اُڀي هون

ٿليو ٿ سعيو سامونڊين سين اڳهين ڪونه ڪيئم ٿ وڃڻ سڀجهه هئو

پاڻ وراڪي رهي سين **بيت** ٻيڙي اُجي پٽن نيهن نه ڪڇي تن سين

اُڀيون ڏنيءَ ڏسن جه سڙه ڪڍي سير تيا **بيت** هيڙو ٻيڙي جان

ڏتڙ ڀي ڏينهن تيا ٿ ڇوٽان نه پريان ڪراهوڻي ڪڏهين **بيت** تن

جنين جي تانگهه سي سجڻ سفر هليا ٿ لڳم لات لطيف چي ڪڏهن ايندم

ڪانگ ٿ ڪنهن سناڻي سانگ پرين پر ڏيهي ڪيا **بيت** سڙن سڙيا پانڌ

اُتر لڳا آءُ پرين ٿ مون تو ڪارڻ ڪاند سڀئي سڪائون ڪيون **بيت** تا ڪي

لنگهي ڪانگ ڪڏهن ايندا ما گهرين ٿ سڀڻ ڪارڻ سانگ مون تان گهڻو ڳڻايا

بيت سرلو هنيڙا اُگهيا ڪيس لنسريا ٿ توڪين وسريا ڏولا ڏينهن

اچڻ جا **بيت** جيڪر اچي هاڻ نه ڪريان روح رهيسند ٿيون ٿ آئيل

ڏولي ساڻ هوند گڏ لڳي ڳالهيون ڪريان **بيت** آئيل ڏولي ساڻ

جي اچي تان جهيڙيان ٿ لا ٻئي ڏينهن گهڻا مون سين ڪيئي تو رهي **بيت**

ٻي ٻي سهي لنڌاريان ڏولو وٺڻ ڏور ٿ ماڌر مون مهجور نا نه ڏٻ

پونڊ ٻيس پرين رهي **بيت** لاهين ڏاهين ڪن ڳالهيون هلڻ سنڌيون ٿ

ڏيندا مون ڏکن ڏهه وڃڻ اجندڙو **بيت** مونکي جيارو پرين جي ڳالهه

ڪري ٿ ٻيو اڄ اڏيو هيڙو ڪوٽ ٻراج جتي **بيت** آئون جتي

آساري متي ترڙ گذاريان ⁘ مونکي وساري شال م وڃين اوڀري

بيت آهين آساري متي ترڙ گذاريئين ⁘ توکيئن وساري سنگت ساموند

جي بيت سڀئين گاڏ تک سڀئين ڪمبل پئي نيرا ⁘ ساموندي مون سيئن

ڪي توڪاله لڏگهائيا بيت مي سڀڻ سيئي جي مون تي ڪاله نهايا

ايندم جان پيهي نه سپ لا هيندم ڏکڙا بيت جهيون چوڏار ڏيئون

تار ڀڃن جون ⁘ ماء ساموندي آئيا سهسين ڏکري سيگار ⁘ الني جو ڇجيا

ڪالهون ڪرڪانگ ڪري بيت ويئو ڪانگ ڪهي وادايون وصال جون ⁘

اجهي ڀڃڻ آئيا وڏي ناه نهي ⁘ ويا سپ وهي سيڻ سلامت آئيا

وائي پرين جي پنڌان مونکي جي جهلينديون سي نه ڀڃنديون ⁘ پلي ڪري

آئيو تانار ڏيهان ⁘ پڳي ڪٽ سڀي پي لئي جاڳ گران ⁘ سهين سو

پرائيا مائي مڻ هنڌان ⁘ تانکي واس وهائيان بارچي ملان ⁘ تان ڪي

ڏونگر ڏوريان جان ڪرڙ اندر سا ⁘ متيون موتر سنڌيون مونکي

آچ مرماء ⁘ وائي ترنهاريان تي آئون ماگ نهاريان تي ما نه سترهه

سڄانان سڄڻين ⁘ منهنجا بندر وترا جي مان نه ⁘ اڄ اوسهون پائيان

ڪانڌ وڃارهي ⁘ وڏتڻ پڌي واسيئون جر ترڏيانري ⁘

گهوڙا ڪنڌي آهيان پرين پهچ ڪي ⁘ لهوڙي سمنڊ کي آٿيو آگاڏي

آساڻي آهيان الله ڪانڌ اچي وائي آيل ڪريان

ڪيئن منهنجو نيهن پليو نه رهي ؛ ويو ونجارو اوهري مونکي چاڙهي

چيئن ؛ ساموندين سين سنگ ڪري روئان راتو ڏينهن ؛ اڏوهي ڄڻ

ڏڪڙا ڇيڙهيا چوٽي سيئن ؛ گونده متان جنڊڙي وريا ولين جيئن ؛

سيئن ماده پاڻي منڊ پون وڃان هادي سيئن **داستان ٻيو**

بيت جي ويا ڀريئي پور آهيان گهوري انجي ؛ ساموند ڀيڪو

سور مار پيندم ڪڏهين **بيت** ساموندين جي سور ڪيم جيئي

ڇڏا رئون ؛ پون ڏيهاڙي پور وره جا وجود ۾ **بيت** ساموندين

سڃيه سدائي سفر جو ؛ ڪوتهه چتايو اوڏهين وڃن اوهريا **بيت**

اڄ پڻ وايون ڪن ونجارا وڃڻ جون ؛ مون ابيهي هليا بنده جن

ترن ؛ سرتيون سور سندن مون مار پينده ڪڏهين **بيت** اڄ پڻ

وايون ڪن ونجارا وڃڻ جون ؛ هلڻ هارا سپرين رئان تان نه رهن ؛ آءِ

جهليندي ڪيترو آئل ساموندين ؛ پگهه چوڙي جن وڏا ٻيڙا پار ۾

بيت لاهيان جي نه چتان الله ان مُروسران ؛ مرهيو منجهارا ٻي

منهنجو جن سان **بيت** چتان جي نه چرن الله ان م وسران

مون من اهي تن مرهيو منجهارا هين **بيت** تن تا تنوارين ماه ساموندي

آئيا ؛ مونکي جيارين وايون ونجارن جون **بيت** ادلاڪي اوءِ

پگهه چوڙي پنڌ تنا ؛ آئل ساموندين جي آهي اڻاڻگي جوءِ

كڏهن ڏسندي بيس روءِ وري هن اکين سين **بيت** لڳي اتر

مير ساموندين سڄڻ سڻيا ٿيا ؛ ننگر ڪيئي ناڪئا ٿيا سٺا ٿئي سيئر ؛

هيڙي نت اکير ڪاڙهي ڪيڙائڻ جي **بيت** اتر لڳن اوهريا

واهڻدن ورن ؛ آئون گهٽئي گهوريان سودو ساموندين ؛ اگرڻ

جن اچڻ عيد ورتي انگي **بيت** اگرڻ آيا جان تان سر تيون

مون سڪ ٿيا ؛ امل پرين متان ترڪيرئي بين ڏيان **بيت** آئي

اتر مند هئي ادکونه لهي ؛ وٺين لاجو بند بيهر مکين ٻرٻون

بيت لاجوتا لوڻ اچڻ سڄڻ اڀريا ؛ ڪاڪا تن پرين ويئي وات

هاريان **بيت** سڄڻ سچا ٽيوچوءِ ماه ساموندي آئيا ؛ ما د

منهنجو هوءِ جاني مڻ جماڻ ۾ **بيت** سڄڻ ٻي سبيائون

بندر جن ترن ٻي ؛ سڄڻ سبي ساجا ڪري کوها ڪنيائون ؛ بيرقون

بحرن ۾ جوڙي جڻ پائڻ ؛ لهريون لنگهيائون لطف سان لطيف

جي / **بيت** بندر جن ترن ٻي سڄڻ ٻي سبيائون ؛ ستر سونائون

اوتر ڪڇڻ نه اوليا **بيت** پٽڻ پوءِ پچار آن کي سڄڻ ويندا

گڏيا ؛ اکند مون اپار شال منهنجا موٽيا **بيت** اپيون ترڻ پوجين

وهون وڻجارن جون ؛ آيو اڪاڏين ڪتوڙي سمونڊ کي **بيت** جنين ڪارڻ

مون تر پوچارا پوچيا ؛ پنيم اميدون سيئي سڄڻ آئيا **بيت** واٽيون تيون ورڪن

ايها سرهه نه پڌرا ؛ سيئي تيهين مرڪن جن سند آئيا **بيت** ڪوها ڪالهه
ڪٽي وڏاتون اتر آسري ؛ الله جهري مانجهي اولي جي اٽي ؛ ٽڪارن
ڏيئي واءُ سڻائو وارئين **بيت** ڪوهن سير وانئيون وانئين سير ڪنڊ
ڪيرين ڪيرين ڪنڊ ماءُ سامونڊي آئيا **بيت** جهتر ڏيا ڏي وڻ ترن
بدي وانئيون ؛ الله ڪانڌ آهي آسائي آهيان **بلبيت** جاجهر
جانون نه ڏي ڏيان موهي ؛ سڏ ون ڪوه ڪري سا پنهنجي ڪانڌ جون
بيت جي اُوهي ويا اوهري الله سي واري ؛ آئون اُن اماري
تر پوجاري آهيان **وائي** مونکي ڙوڙ مَ جهليو جيڏيون وو آئون
ملندي هوت ڏي وو ؛ اُوهي وڻترا اوهري ترڙون تاري ؛ آئون
مري رهنديس ماگهين سامونڊي ساري ؛ سور تنهنجو سيرين معذوري
عُذري ڪي ماري ؛ هاڻ نه جيان جيڏيون آئون جاڪيس ڪوهياري **وائي**
ڪَرَهل پائي لڳ ڪوهه نه ويئين النسين ؛ اڄاري پاتون اوليون ڏتار ياتون
ڏڄ ؛ متان وڃين ويسري اُتي پورل لڳ ؛ سپرين ساجهر لڏ ئوتون
ماري نماڻين اڄ **وائي** ويندي آئون پرين وٽ
مون وهه ونجارن سين ؛ پڳهه ڪرٽ مَ پاتڙي جاني مون
لاءِ جت ؛ وايون ونجارن جون اڏيون اڄ نه هٽ ؛ ڳرهيان
سور سفر جو ملي پنهنجي اراٽ ؛ پور پنديس پرين ڏي هٽ

ڪانگ ڪريندين گهڻ ، ڏيهي ڏهه سير ٿيا پرينءَ لايائون پٽ ، آيل
ٻهاري مي سهي پڻ ڏينديس سڀ **داستان ٻيو** سنڌ مون ڏور
ٿيا پرن مان پري ، نه مون هنن نه هنج ڪي جو جهڙي آئون جهان ٿيهن
ڳجهه پاتي جنهن آئون پرين مران ، ڪاهون ٿي ڪريان تو در اڄي ناڪئا **بيت**
هڙ مڪين هئون هنجن هن نه چاڙهيا ، **بيت** سارو ڏيهن سمونڊ تي
لهي سج وئون ، جڏهن سائين سڀ ڪيون تڏهن سترِ ٿيا سيد
جي **بيت** اسان اڌار آڻي آونگ چاڙهيا ، منهن ڏيهي مون آئيا سا ٿيا مان
سيارا ، اڄ سيڪار پسو ور ڀرين جا **بيت** جن لئي ٻيڙ جهجهن
سي آئون ڪيٺ لهاريان ، آيل سارين انگي اڄهنگارون اڄن ، تن گهاري
ڪيڙاون واحد واري آڻيئي **بيت** جن لئي جهجهن سيڙ ٿين پر ڏيه
پورئو ، کهاري ڪيڙاون ري ڪار اڄيم ڪيڙ ، ورد تن مر وين
سهيون سامونڊين جا **بيت** مون اڄي تر وٽ پرين پگهه چوڙيا
ڪانهين مگهڙ نانه سڄڻ سباجها گهٽو **بيت** مون اڄي تر هيٺ
پرين پگهه چوڙيا ، ڪا منهين م ڏيٺ نانه سڄڻ سباجها گهوٽ
بيت مون اڀيءَ تر جهجهل پرين پگهه چوڙيا ، ڪا منهين م ال
نانه سڄڻ سباجها گهوٽن **بيت** مون اڀيءَ تر پاس پرين پگهه چوڙيا
هو الله آهار او هريا آءُ دمدم دعا ڪنديس ، آه نه لاهيند ياس

موٽي ايندا ما گهرين **بيت** کيڙا ٿِن ڪاروسنڀھيئي ساريُو ؛ آيلِ
اُماڙو آھن پريئين پار جو **بيت** ڪاري ڪيڙائو مٿي منجي موٽيا ؛ سودو
ڪن نہ سون جو وڏا وهائو ؛ موليٰ جي معرفت جا ٽن ۾ طاماعو ؛
سامونڊي سائو لڪا لوپي آئيا **بيت** لڪا لڪاڪن لئي لڪا جي اوھر ٻا ؛
سڻي سون لڪاءُ جو سکه نہ سامونڊين ؛ وڏي ٻاگ مِرُن جي کهياڪارُونيا
ڏي **بيت** وڻجاري وري پڙھ پکهه چوڙيا ؛ اوليون ٻسي اڄون پنهنجي
گري ؛ ويندئين ماءُ مري ساري سامونڊين کي **بيت** وڻجاري
واري پڙھ پکهه چوڙيا ؛ ڪيڙائو ڪاري سنيوڙا سيڏ جي **بيت**
وڻجاري وائي سدا آھه سفر جي ؛ آيل اھائي مون ملهيندي ڳالهڙي
بيت وڻجاري جي ماءُ وڻجارو نہ پليئي ؛ آيو ٻارھين ماه موٽيو
سفر سنڀهي **بيت** وڻجاري ڪاندِ يا ور مون وئي گهاريو ؛ لڳيا ٽر
واءُ ڍولو ھلڻ جون ڪري **بيت** جي تون وڻجارو ڪاند تا مون ھنڌ لاٿون
لتيون ؛ پرڏيه مٿي سانگه اٿئي پهرا اڄو **بيت** پرڏيه پوريا ٿون
سامونڊين سِر سنياھيا ؛ مونکي ماريائون پاٽان وچي گونڌرين
بيت ٽيا ڏياري ڏيهن سامونڊين سفر جي ؛ مون سِر اُنا جيڏيون ڏکن
سنڊا ميهن ؛ ڪيس ٺاڻي نيهن ڪاري ڪيڙا وڃي **بيت** ڪارجي ڪيڙين
سيئي منهنجا سُپرين ؛ رُئان رھن نہ لکه سينئي جهليان جهل نہ ڏين

ڏيرا ويندڙ ڪرين آئل سامونڊين جا **بيت** ڏني ڏياري سامونڊين
سڙهه سنباهيا ؛ وڃي وجهيو وکر کي روئي وڻجاري ؛ ماريندي پيو مارهي
سڙهه سور پرين جا **بيت** ڏني ڏياري سامونڊين سڙهه سنباهيا
تان سندا اوهي اوجهي آئي ؛ وڻجارن واڻي آهي پرين پار جي
بيت ڇڏ ڏياري ڏيئي ڏولو هلي جو ڪري ؛ مکيو ساهي منهنجي مڪري جيبي
ٻنون جيت ؛ رنان رهن سڀرين جا نڪي جهليا بيت ؛ مون سين ڪري بيت
جن سفر هليا **بيت** ڏني ڏياري سنجهي سفر هليا ؛ پانوماڻ ڳچي پر
نور ڪريان رهي ؛ ڪانه هئي ڪاري وين وڻجارڻ اوهري **وائي**
آئين اچي پسو جيئن پون ووهي جو وڃهه منهنجي جنڊڙي هي جو حال منهنجي
جنڊڙي ؛ پاڻي وتر اپرم منجهان ڪوس ڪسو ؛ ڏيئي وتر اڏيل کي
سوڙهن جو سرهو ؛ آئون ڏورهيندي انگي ڏيئي تن نسو ؛ سائو نه
ٿي سون جو هار پون مون هسو ؛ متان وهو ويس پون پرهوقان اچي
رهو ؛ منڍيءَ ميهن جيئن ويڙهيا رکسو **وائي** ڏکه لاهيندو مر
ڏونگر ووماءِ پرين جا مونکي مسيتي ؛ ماءِ پرين جا ؛ ڏاڏي ذات جتن
جي وتر اڏيل ڏهي ؛ جو پسان سو پاڻيان پرين جو ڏهي ؛ آئون
ڏورهيندي انگي راڻي رات رهي ؛ ڏماون کو هيا رهبا ويئي اڄ لهي

تمام ٿيو سُر سامونڊين جو

سر سهڻي جو

داستان پهريون

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت وهه ٽڪه واهڙ ٽڪه جت نينهن ٽڪه نرالي ؛ جنهين عشق عميق جو
سي خلوت خيالي ؛ دارين سي والي هنيرو جني هٿ ڪيو بيت انڌي
وڃون ڪنڌي وڃون تنگيان لهي نه ٽڪه ؛ صورت جا ساهڙ جي ڏيل پهچي
ٽڪه ؛ واهڙ تنين وکه جن ساڻيا ل سيرين بيت واهڙ وهن نه واه اچا
وهه اڳي ٽيو ؛ گهڙ ديئي گهڙا ڪريو سرتيون سنگه سنوان ؛ صورت جا ساهڙ
جي ساڃي ڏيئي آن ؛ ته هوند نه پليو مان گهڙو سپ گهڙا ڪئي بيت
صورت ساهڙ جام جي جيڏيون ڏٺيان جي ؛ ته سڪه ئي سٽيون
ڪي نه ڪي ڪانڌ نپاسي ڪي ؛ منهانئي اگي گهڙو سپ گهڙا ڪئي
بيت ڏٺي جن هيڪار صورت ساهڙ جام جي ؛ سڪه ئي سٽيون
ڪيئن ڪي پري ساڻ پتار ؛ گهڙيون گهڙيان ڏار هوند ڪاهيو پيئون ڪن
بيت ساهڙ مون جيئن سرتيون جي ڏسو سپئي ؛ ته سمهو ڪيئن
سڪه ئي ور پاسو ڏيئي ؛ منهان اگيئي هوند گهڙو سپ گهڙا ڪئي بيت
جيڪي ڏٺومان سو جي ڏٺو جيڏيئن ؛ گهر وڃي سان هوند گهٽ ئين
گهوري جيڏيا بيت گهڙن واريون ترڻ ئي گهڙن گهٽيئي ؛ سپڪا جي
آئون سهڻي لئي پريان پيئي ؛ صباح سپئي پسيئن پاتار ڪهه بيت

ڪنڌيءَ پاس ڪلا ڏوڻهان دوست مهار جا ∴ پسي ڏور درياه جو ڏهاڄ
ڪيم ڏلا ∴ ڇڻ ڪا ڪلا ساهڙ سمنڊ جي ڪري **بيت** ڪنڌيءَ اُڀيون
ڪيترِيون ساهڙ ساهڙ ڪنِ ∴ ڪنهن سانگو سيرَ جو ڪي گهوريس گهوريس
ڪنِ ∴ ساهڙ سنڌ وتن گهاگهائي گهڙن جي **بيت** سلغاره سنگهارن جي
ڪنڌيءَ ڪن ڏنام ∴ آسانبي ارواح جي اُتي تر تڪيام ∴ ڏڏي وار لڳيام
گهڙان گهوريو جندڙو **بيت** پرين پرپريت ماٺو ساهڙ سنڌ ڪري ∴ جي گهڙن
موٺي وڃان نه ڪا ساه سري ∴ وڃان پٽ پري گهڙان گهوريو جندڙو **بيت** گهڙي گهڙو
هٿ ڪري پهون نهاري ننگه ∴ سر در قدم يار فل شد چه نجاسد وصل امرئي ونگه
ننگه
رات جنيو رنگ آرامي اعارئين **بيت** گهڙي گهڙو هٿ ڪري پهون نهاري
وَاَمّا مَن خاف مقام ربه ايُ لنگهيا اُن لنگهه ∴ سڪند ڍنڪي سيد جي ڪين جهلينڊو
جهنگ ∴ رات جنين جو رنگه آرامي اعارئين **بيت** گهڙي گهڙو هٿ ڪري
چيلهه ٻڌي چرتو ∴ منهنجو من مهار کي پار وڃي پهتو ∴ گهوٽي م گهوٽن
مونکي محب مهار جو **بيت** گهڙي گهڙو هٿ ڪري سانگو جيڏي ساهه
واقعه سبب
ويچاري ڏڏيون ڪيون ڏنهون منجهه درياه ∴ پر پانهن جيڏيو ويئي جيڪي واه
مڊ ڙي مهار جي غرض سڀ گناه ∴ نوري ڪر نگاه نه ساهڙ لنگهيان
سيڙڪي **بيت** گهڙي گهڙو هٿ ڪري پوڙ پانئي پانهون ∴ ويچاري
ڏڏيون ڪيون درياه م داهون ∴ موت محب پانهون نا ڪڻ تڪي آهيان

Scanned with CamScanner

بيت گهڙي گهڙو هٿ ڪري الاهي تو آهان ؛ جنهين جرهي وڃ
۾ سسي هٿ سنشان ؛ جو اپڙا چڪ ۾ لڙ ۾ لڙهيس وا ؛ لڪيو هيٺ
لهرون ٿيليون ته هنئون ڊا ؛ ۾ ڀاڃ هڙا ڀاڳا تيندي سهڻي بيت
وٺي ويا ڪانگ وچين ٿي ويلا ڪري ؛ گهڙي گهڙو هٿ ڪري سهي
سانجهي بانگ ؛ سسئي ڊوندي سانگ جني ساهڙ سپرين بيت ڏنو
مٺن مهاڻا جو ميهه جهجهي مون ؛ آهيم سا ڏس سائون سوڪئي گهڙو گهوريا
بيت گهڙو ڏکيو ته گهوريو ۾ جو پنئي جوڙو ؛ طالب المولى مذڪر

اي ٻڌ نڌين ٻوڙو ؛ ڪو هيو ڏم ڪوڙو مون ميهار منهن ۾ بيت
گهڙو ڀڳو ته گهوريو ۾ پڻ ڏٺي ٻانهين ؛ طالب المولى مذڪر اي اساهين

پنان ۾ ٻانهين مون ميهار منهن ۾ بيت گهڙو ڀڳو ته گهوريو پاڻان وڃ مجاب
واڃٽ وڃي وجود ۾ هيو نڄ رباب ؛ ساهڙ ٿيهي ثواب آئون گهوري
گهوريان بيت گهڙو ڀڳو ته گهوريو ٻجي تان ۾ گهڙي ؛ مولا تو محبت جو
ٻجي ٿيو پري ؛ مٿان وين ڏهي ساهڙ ڏنم سٽا بيت گهڙو
ڀڳو ته گهوريو ٻجي تان ۾ گهڙي ؛ محبتي مهاڻا سين اشم جيئي
جڙي ؛ دل ۾ تنهن دوست جي جهٽڪي ٿت چڙي ؛ ڪڏي پيس
هڻ جي آئين منهه آڙي ؛ موجن ۾ مهراڻ جي لڌيس ڪين لڙي
ساهڙ ٿهڪاڻ سڙي لنگهاڻ ٿهڙين وچم بيت گهڙو ڀڳو تان

بمعنا ڏيان ڏيهاڙي ڪي اڪرُ بُن ڪي اَدبُ ٭ نرهيان ڪي ناد ٻورو

ٻڌجي سرو ڪوڏ ڪو ڪُرو بيت ٻجهرو ٿين سنهائين سُوڻ سيان

مُن پسين ميهِ ٿي حَسبا ٭ ترسيحُ اِن تَرهَمي تَرحمة الله لاتقنطوا من

سيءَ پائين جِندُ ساءِ ٭ سيلا ويا مُٺي مُنڌ ٻڪو ڪُرو بيت جو بهانا

يهان بيت ٻجهانا سب وحدت سيلا جا سُعيءَ ٭ چيلا ڪي ٻڪ مٺي

ڪن ترڪن نڪهن ترهان آرم ٻيان اجرٻو ٭ مرحانه ۽ بران ڏيان ڏيان

سيج ساهڙ ملڙهان لهري ٭ ڏيهان حيٽ وڳنِ يهرِ وناڀ ڏيهاري ڏيهاري

ڏهاري ٭ سانُ ڪنيائين سنڌُ تارم مٿي ٻوڏي بيت سيرم

باشيو سحو سُعيءَ ته مهراڻُ سرجي ٭ باڻُ ڀي عمار ٽتو ۾ ڏيهاري

ڪَحيڪو وجعيڪَس ويڳن ٭ دلو ڏليان ڏ ڪيٽو اڏ ۾ اوڀنين بيت

ڀه سيلو مجب سگها ٭ بلو ڀمودي مون هڪو نا ڀوري ڀهار ٭ ڪلو

اهڻ ٭ ڀرينهٺ ٻو اُ آئي ٻو نقدي ڪي ٻوڏي بيت اُڪران مُهان ٻو

بيت سيرم سهي سوڻي قدرن جو ڪري ٭ حمير هو ڪنين ڪنين ڀاڏڪنين

ڀي سنڌي بوح ۾ ڪن پيس ڪُڏي ٭ پلي پيس بلا آٿو نه ڪمرو ڪمري

سيلي وسيلي جڏهن بيت سيرم ڦي ڏيان ساهڙ نا ئه ويلي ٻي وام

مهڳ بيت سعيءَ ڀي ندهن ٻرين ٻرانا ٭ تارم جڏي لوڏمي

سه ٭ مي ٻنڪ جسد ٻيهب سُعيءَ لڳ لنگهاڙُ ٭ وسا وسيلا سين الڏ

ڪا ٢ ٻوڏ ڪمي

آگهه اُڪند جن سين **بيت** پاڻ مَ ڪَنج پاڻ سين ري وسيلي وان
مَتان سائر سُهڻي پرت ڏنجي پان ؛ نيڻهن گهڻندي نار ۾ ون پرياجي پاڻ
بيت پاڻ مَ ڪَنج پاڻ سين وسيلا وڃاءِ ؛ عِشق ساڻ اُتاءِ پير پرين
جي پار ڏي **بيت** پاڻ مُ ڪَنج پاڻ سين ري وسيلي وڏ ؛ لالن تنين لڏ
عِشق جنين کي آڪرو **بيت** پاڻ مُ ڪَنج پاڻ سين ري وسيلي وڃ ؛ پيرو
پيري پيچ اُڪند ڪرڻ عميق ڏي **بيت** آگهه عِشق واريون جڏهن ڪيا جن
تڏهن رسيا تن مِهنا مُحِبَ مهارجا **بيت** ڪوهي آگهه اِهڙو جهڙي مُحب من
اُپيون اورِ ٿئي پار ڏي ڪُوڙ بون ڪڪهه بجن ؛ نڏي تن نيرٿئي جي ترهي
ترن ؛ سِڪ رسائي سُهڻي اَصل عاشقن ؛ سي جهليون ڪين ڪُنن
پجن م مهار کي **بيت** پجن جي مهار کي پچي سو مهار ؛ فاذڪروني
اذڪرڪم اي پروڙ ج پار ؛ ترهو تنين بار عِشق جنين کي آڪرو **بيت**
عِشق جنين کي آڪرو ترهو متي تن ؛ جي ساهڙ کي سِڪن تنين جر جند
بيت ترهو آچلد تنکي جن عِشق سين آگاهه ؛ پچي مٿ ملاح ساهڙ
مٿي سُهڻي **بيت** سو ساهڙ سا سُهڻي سائر پرڻ سوني ؛ آهي نجوني گهم
گهماندر گاهڙي **بيت** جي قيام مڙن نه ڪر اوڏا سپرين ؛ تهان پري سمن
واڏابون وِصال جون **وائي** ڪهڙي منجهه حساب هُنڌ منهنجو موت ري ؛
گولي پيچ گناهه ڪان ڪوهي سود ثواب ؛ نڪي تفاوت م نڪي منجهه رباب

جو ٿئي لاڻي جي لعاب ؛ پليد لڳي پاڪ ٿئي جنبو منجھ جناب ؛
جون ڪنهين شئي ۾ جيڪي منجھ تراب ؛ جي جهڪيا جر تي سڀ سپ
جاب ؛ هادي سين هن پار ڏي پڙهيئين ساڻ رڪاب ؛ جنبو وجي
جو جيئن آئون جڙ عقاب ؛ ديد وڃايم دوست جو هلي منجھ حجاب ؛ عشرت
آهي قرب ۾ ادغامين اعراب ؛ فنا وجهي فهم ۾ ڪاڻ تي ڪباب ؛ ڏي ڍهو
تنکي جي پيڪن لاءِ شراب ؛ مني ڪيا مرض ۾ پاوه سڀ جواب ؛ .....
والي سچا ساهڙ مونکي تون اي وهيان واهڙ مونکي تون اي نبي پريان
جي پار ڏي ؛ ڪن جي ڪاهڻيا ر جاسي آئون پاسيان پون اي ؛ سندو
جيئن آسرو سنان لاتو مون اي ؛ **داستان پيو** ڪرڪا ڪوچ ڪن جا
جن جروا گو جيائين ؛ تن پاڻ اڇلي آب ۾ ڦڙ سر وڌائين ؛ لهرين
لنگهيائين لطف ساڻ لطيف چي **بيت** ڪر گل ڪوچ ڪن گهاٽ جت دڙ گو
منجھ درياهه ؛ اڇبو اتامين گهڙي ساڻ گوڪري نه ساه ؛ ساهڙ جي صلاح پار
لنگهيائين پاڇھ سين **بيت** دهشت ڏوم درياهه ۾ جت هيبت هلاڇو
وڙهي ويرين وچم ڪاڏي ويو ڪپچو ؛ ساهڙ جام سچو ساڻي ٿيندم
سير ۾ **بيت** دهشت ڏوم درياهه ۾ جت سنانا سينسار ؛ بيحد باگو
ٻگهه مهيبت ناڪ هزار ؛ ساريان ڪانه سير ۾ طاقت توهيان ڏار
ساهڙ جام ستار سڳهو ربيع سير ۾ **بيت** دهشت ڏوم درياهه ۾

جنهن ڪڙڪا ڪن ڪرين ÷ ٻچل ٻانڌي ٻار ۾ لهريون لوڏا ڏين ÷ ور

سهاڳ سنان وهه گهڙ تت سيٽاهيا نه سنڌين ÷ جت ويريون وات ڏين

دم اتي ساهڙ سير لنگها نئين بيت دهشت ڏوم درياه ۾ جت ڪڙڪي

ڪن ڪري ÷ توڏي ٽاڪن وچ ۾ متان ويه وري ÷ آءُ ساهڙ منهنجا سرين

پرتئون پير پري ÷ هادي هٿ ڌري اولهين مان اڪار ئين بيت

دم دهشت ڏوم درياه ۾ جت ڪنن جا ڪڙڪا ÷ سهي ڪين سمونڊ جا مانڌي

دم ڌڙڪا ÷ اتي ساهڙ سٽ ڪا فريادي فقير جي بيت دهشت ڏوم دريا

۾ جت ڪنن جو ڪڙڪو ÷ ڪو لهي ڪاٽيار ين جو تار منجهان تڙڪو ÷ آهيم

سگهه الهي يار جو دل الله ڌڙڪو ÷ ٻئي سڪ سنڌ جي سير سنڌ و

سڙڪو ÷ والي ڪيم وڙڪو نه پار لنگهيان آئون ٻاجهه سين بيت

دم دهشت ڏوم درياه ۾ جت لڙ لهريون لس ليٽ ÷ آئيو اوپار ۾

ٻانڌي ٻوڙي ٻيٽ ÷ جت چڪڙ جي چپيٽ اتي سيڻ سير لنگهائيي

دم بيت دهشت ڏوم درياه ۾ جت تکيون تنوارون ÷ منهنجون مان مهار ڪي

لهجي ٻچارون ÷ جي ساهڙ سنڀارون ته لهرين لوڏي نه مران بيت دهشت

دم ڏوم درياه ۾ جت جايون جانڌارين ÷ نه ڪو سنڌ و سين جو ڇپ نه ملاحن ÷

ڌرهندا درياه ۾ ولڪا ڪيئو ورن ÷ سجا ٻيڙا ٻار ۾ هليا هيٺ

وڃن ÷ پرڙو پيدا نه ٿئي تخت منجهان تن ÷ ڪوجو قهر

عَنَ مِ جنَ وِنا کين ورن ؛ اُتي اَڏ تارن ساهه سير لنگهائين

بيت دهشت ڏوم درياه ۾ بيا اٿ اُبتا آر ؛ ڪير ڪاهه نيار جي

ڪنڌي ڪانه ڪنار ؛ بلائن ري بحر ۾ سُجهي نه تنوار ؛ اٿ موکي

مهار اچي آر لنگهائين **بيت** دهشت ڏوم درياه ۾ بيٺ

هر يون ڪن لوڙا ؛ سوين اچي سمونڊ ۾ سيٺا سيا سوڙها ؛ جي تارو

مُٺا توڙا تن هٿ پانو هيڪڙو **وائي** اڏاري ڏوري آئون ٻچان لوني

ڪيچ رسنديس ڪيئن ڏس مون ڏي ؛ نه آئون سمي سومري نه آئون جت

ڄاوني ؛ آءُ اُهي مان آهيان جي پائين پرهه پوني ؛ پريت ٿيندئيس

پرين ٻجنديس ٻجار سنديس پوني ؛ سهڙ وڙ سهڙ ساجن ٻجار

سوني ؛ ساجهر سات پلانيو آءُ پنهون ٻجا پوءِ ني ؛ هتان ٿي

موٽ وڃو جت ڀڄيئن جو تي ؛ هلج موٽ پنهون ڏي مجهان

نينهه نگوني ؛ آئٽ وڃي آگ ۾ سجهان جوين جوءِ ني ؛ روئيو ڙان

هيم منهي هيت ڪوءِ ني ؛ **وائي** ڪم وسنگ سيا ڪوهاري مون

هوت سين ؛ آئون هيڪلي هٿ ۾ نه مون ميٽ نه ڪاڪو ؛ منڊ پيادي

پنڌ گهٽون نه مون اٺ نه ناقو ؛ چڙهي نه سگهان چوٽين ڏونگر ڪوهي ڏاکو

پرين ٻجنديس پيٽ ۾ وٽ وٽ وجهنديس واکو ؛ هوءَ جا پڳ پنهون جي

ڄيتاڏ ٿئن چنا ڪو ؛ پسڻ تارا پرين جي فقير پوءِ مرڻ ماقو ؛ وڃ

دم

٢ سنجهي ساڻ بلائين موڙ پئي پوءِ وڃي ... ڏکي

مَر پوءِ وصال ۾ لکھ مَر پوءِ لِيا ڪو ؛ آڳ وِجھي آڳ ۾ پڇيل پيس پوءِ ھا

داستان نئون تُڙ تڪ ٽاڻ گھڙڻ اي ڪانيارڻ ڪمُ ؛ ڏھ

ڏھ پيرا ڏيھن ۾ ڏئي ڏورا پا ڏمُ ؛ عقل مت سڀھ نئي نھن ھو

بيت گھيڙان ڪري نہ گھوڙ تُڙ تڪڙ ڪانہ لھي ؛ جھنڪي سِڪ

ساھڙ جي پورن منجھ پور ؛ ڪاڙھي رات ڪنن ۾ ساوڻ ڪي

وھلور ؛ جھنڪي ساٽ پريان جا سوڙ ٿَھنڪي نڏي ناھ نگاھ ۾ بيت

ڪيرو پچن ڪوڙ يون جئان گھڙي ٿيان گھيڙ ؛ ڏم سين جسو ظاھري

من مھار سين ميڙ ؛ ساندي پائين نير جھنڪي سِڪ ساھڙ جي بيت

ڪيرا پڇن ڪوڙ يون جئان وھي ٿيان وات ؛ جنکي سِڪ ساھڙ جي

گھيڙ نہ پچن گھاٽ ؛ جنکي عشق اسات سي واھڙ پائين وڪڙي بيت

اُڏ تڙان تڙ ٿيو ڪنھن جنھن گھڙي گھيڙ ؛ ڏم پاسي ۾ ڏکندو من سين

مھار ميڙ ؛ ساندين پائين نير جھنڪي سِڪ ساھڙ جي بيت ڪنھن جنھن

گھيڙ گھڙي جئن اُڏ تڙ تڙ ٿئوس ؛ سالم ويئي سُھڻي ڪُنن ڪين ڪئوس

اُھنس اکڙين ۾ پريان جو پئوس ؛ حقا حق ٿئوس ھئي پر ما طالب حق جي

بيت تو ڏي تو ڙائين نيھن نوازي سُھڻي ؛ گھڄي ھا حبيب جو لائق

لدائين ؛ سو تُڙ سونا پئي جيڏا نھن عالم آسرو بيت ھئي طالب

حق جي تو ڏي لاڪون توڙ ؛ نہ ملاح نہ مڪڙي نڪي ٻيڙي موڙ

پاڻ بي بور سُھڻي ليکي سيڙرھ **بيت** پاڻ پساھيڻ سُھڻي
لکي سيڙرجو ؛ پيڙيو پڏي بيت وچين ڪيندي **بيت** وچي
ڪن ڪيندي سُھڻي منھان سهڪ ؛ ھڏ نه پگيس هڪ محبتي مھاري جي
بيت پاڻ سني ھيب سُھڻي ليکي سيڙرجو ؛ بيھو پڏي بيت ڪاھيو
پيو ڪن ۾ **بيت** توڏي بي نه تات آھيس مھار ھن ۾ ؛ جُپڻ
بيس ھت موساھڻ ھوءِ سُھڻي **بيت** توڏي مينا راڳ ھي
مجلس ميني تال ؛ اوراڻکي ميني لال گھرجي ميني
ڪامڻ **بيت** توڏي ٿيا ٻُڻ جي سي ھت ۾ جڏ حرص ؛ ساھڻ
ڏلات سُھڻي ڪوڻي ڪن حرص ؛ وڏي اِي وِرُس حسُ ڏمُ وٺ
ڏيھن لڏا ٻڌين **بيت** بين سرُبان اگري توڏي ڪي تعظيم ؛ اوڏي ٿي
الف ڪي من لڏا ٻانهين سيپ ميم ؛ جيلانه زات حليم ملي ٿي مھار ڪي
بيت شريعت جو سُھڻي ساري سڪه سبق ؛ طريقتا تکو وھي حقيقت
جو حق ؛ معرفت مھڪ اصل عاشقني **بيت** آھي اوطاقن ۾ صبر
شاڪرن ؛ جي واصل ٿيا وصال ۾ سي ذرو نه ظاھر ڪن ؛ ويٺ
وام ٿھڻ ھنيرآجن ھي ويا **بيت** بلبل ني بلي ڏمر ڏيھا ني
ميٺو ؛ بسي دور درياه جو وچان ڪين ولي ؛ ڪاري رات قريب
ازم منھان حب ھلي ؛ نه ڪنھن جھول جھلي ھئي سمن پوري سُھڻي

بيت جهول نه جهلي سهڻي سائر ست سند ياس ؛ جڏهن اهڙي
جائي عاجزا سامر مرڪي ماس ؛ پسين جي پياس ته ڪي عشق اٿئين
بيت نه تانگهو نه تار ڪي نڪا جهول جهليس ؛ ڏمر ڏيهاڻي ڪيترو
پر ۾ تو پليس ؛ ان تان جي جليس ملي جان نه مهار ڪي بيت سيه
سيارو پاڻي پار جت جڳهه ۾ جهول ؛ من اندر مهار جا هنئين
اڃن هول ؛ جيلانه ٻڌ ۾ ٻول ٻي آر انگا آر تران بيت سياري
سه رات ۾ جاڳهري وسندي مينهن ؛ هلوته پسه سنڌي جاڪر جاٽي
نيڻن ؛ جهنڪي راتو ڏينهن آه مهار من ۾ بيت ساوڻ گهري
سڪا هي سٺ هي سياري ؛ تن وڏائين تار ۾ اوڙاه جي آري لا محبتي ارواح
ماڙي ڪوهي داد درياه ۾ بيت پانڌي جي ٻيلي نه حال ڳرهيان
هي ؛ سگهو ساعت نه جند ڙو جبر ڙي منهنجو جي ؛ ساوڻ سيارد
پانڌيان وهه پرياڻ ٻي وي ؛ پار جنين جو پيئي وڃڻ واجب ٿني
بيت نوٽ لبيڪو ڏينهن واهڙ پريون ۾ يان ۽ ؛ سند ساوڻ
ڏيهڙا هنئين نه هونداء ؛ ڀهاڻي ويندا اوين اتاهان الهي ؛
بيت سڪي ٻيلا ٻيون ٿيئن واهڙ وهين مثال ؛ پساد تهنجي
پيت ۾ لاٿا نوٽ ليار ؛ جڏهن تو سي جمار آسائيون پوريون بيت لوڙت
ڪڙهتڙ ڪن ۾ ڏوج پانڌي پوڙ ۾ نار ۾ ؛ موٽي جا مهار جي ڏاڍ سا ڪن ڏج

وڃ گهر ته ڏسين اڄ اُڀا جي آهر ڪري **بيت** اڏا ڙي پانڌي ٿو ڪي
ڪرمان ڪي پاٽ ڪي ۞ سُوڙي خبر سمجهي ٿو ڪا تر آنڌي ۞ ٿو ڏيان ڄي
پانڌي اسان پنڌُ پرين ڏي **بيت** محبتي مهيار جون دل اندر
رُوهيُون ۞ آيٽو وجهي آه م لوڙائُو لُوڙهيُون ۞ جي ساهر جون سوهيون
ٻيو سراهُ وٺي **بيت** پانڌ ڙيئي پيت م سڪي هوڙ ڳڏ ڳڏيجيم
ٿين سائر سڏ تڏهن لُڙهي لهوارا ٿيا **وائي** ڪوه جانان ڪيڏهين
سُهڻو تون ٿي ٿو نيڏهين ۞ سائين سٿ سڄڻ لڪائي ويا ۞ جيڏاهن
عالم آسرو مون پڻ آس اُڏا ڻين ۞ دُوهين دوست مهار جي ڏيٺي
ٻيئن ڏنائين ۞ ساري سپيرين کي رهرو رت رنائين ۞ پيو اسان ڏا
حضرت مهران ڪُل ڏي آس پُڄائين ۞ **وائي** پانڌي پرين جو آهي
مان ڪو آئون پسان ۞ پيئڙ ٻلي اسهو ڏوسگر ڏور ڏ اسان
منڌ ٿئي منهن جڻ ويرو ويڙهي وساڏ **داستان چوٿون**
اُڏيون سڀ اندام جڙن منهنجا چوريا ۞ لٿون جا لاهڻ لائي ساڪن
آجيان عام ۞ نڪيس جنهن جي لام سوڙ لاسا دوست منهجي **بيت**
بُرڊ ٻيلا ٿين جا جوڏاري جرا ۞ سو سٿي سنيار جو پسم ڪن
ٻڙا ۞ وهڻُ مون نه وڙاءِ سٽو جهڏ جهجهي هنيون **بيت** جڙن
مونکي چورپو سک ٿي سُنهان ڪيئن ۞ ساريان ساهڙ جام کي ڏم ته

پيرا ڏنهن ❋ مهار مرڪ سين نير ٻاتم نينهن جو **بيت** ڪاڪر
ڪاري تکي ڪن ڪار ڀڙڪي ❋ ڪين دٻائي سهڻي ڏوباري ڏٺڪي
لوڙي نه لوڙيرن جي سير سنڌي ٻسڙڪي ❋ ڪڙڪن جي ڪڙڪي سونهي
ڪيڙي سير ۾ **بيت** ڪارا ڪن ڪاري تکي جت ڪار ڀڙڪا ❋
مني منٿي مهراڻ ۾ اڃن ڏوباڻا ڏٺڪا ❋ ويندي ساهه ساهماڻ
جهول ڏسن جهڙڪا ❋ ڪڙڪن جا ڪڙڪا سونهاڻ ٽيڙس سير ۾ .
بيت ڪڙڪن ڪجا ياس بيلي پاس برڪن جي ❋ جتڪن جي چيچ ڪيا
تن واري وهه وڏياس ❋ لاکو لطف الله جي اڃي آب گهر ياس ❋
ڪنهن سياڳ ڪي سڳڪ سڪيياس ❋ وساڻي وياس ملڻ جا نه مهاري
بيت ڪڙڪن خوش ڪياس محبتي مهار جي ❋ پس ڪارڻ پرين جي آڏي
اٿياس ❋ سڄي جاڳاياس ساڻر سپرين جي **بيت** جيارين سنبا
ڪوهه ڪرينديم ڪڏ جي ❋ ويرو تار وجود ۾ پرين جي پچار ❋ سي ڪٿ
سڄڻ ڌار جي هنئي محل ٿيا **بيت** مونکي جرڻ چوريو بيلي پاس
پري ❋ محبت جي مهار جي سڄي شاخ چري ❋ مٿي مونکي جهري پوند
پاٽ پچن جي **بيت** سڄي سنيارن جي هنر سيم هوءِ ❋ چرڻ چت چريو
محبت جي ڪيو ذوق تير ۾ جوءِ ❋ محبتي مهار جي پالله آيم بوءِ ❋ وڃي روبرو
ديکان دوست مهار کي **بيت** هنر سيم هاڪ سڄي سنيارن جي

واجبُ وحيڻُ اوطاق ۾ اچي ۽ [illegible] جاچي ۾ نهار [illegible]

اوڏانهه ۽ ڪُرڙ ڪنڌ [illegible] ۽ [illegible] اچي [illegible] ببيت [illegible]

الله ۾ [illegible] سرهيون ساجُرِهَ ببيت ۾ نهار [illegible]

ببيت [illegible] ڪنڌ [illegible] لڳي [illegible] ۽ نهار [illegible]

۾ دوست [illegible] ۽ نهار [illegible] الله [illegible] ڪنڌ [illegible] الله

ببيت [illegible] ۾ [illegible] سڀ [illegible] ۽ [illegible]

ببيت ۾ نهار [illegible] آن [illegible] ۽ [illegible] سڀ [illegible]

[illegible] ڪري [illegible] ۽ [illegible] الله [illegible]

اُٿي ڪي لڳن لال لاياد ۽ [illegible] سان [illegible] ببيت

ببيت [illegible] سدا [illegible] ۽ [illegible]

[illegible] دوست [illegible] ۽ [illegible]

[illegible] ببيت [illegible] سال [illegible]

[illegible] ببيت ۾ نهار [illegible] ۽ [illegible]

[illegible] سنڌ [illegible] ۽ [illegible]

[illegible] ۾ نهار [illegible] ببيت [illegible] لطيف [illegible]

[illegible] ۽ [illegible] ۾ [illegible]

[illegible] ۽ [illegible] نهار [illegible] ببيت

ساھڙ مون سيڱنار مائڻ ليکي مينھون ٺون **بيت** الله سيڱن مينھون
جي مھار جون ؛ وڄون جي ڪيرن سين سدائيون سونھن ؛ مونکي ماٺين
تان ئي ھنيوتار ۾ **بيت** الله ڪيم مرن مينھون جي مھار جون ؛ ڪرمين
چالون ماٺيڪيون چڱيون جوءِ چرن ؛ جي ھنيئين نت ھرن سي ھون سلامت
سيرين **بيت** مينھون ھرن مھار جون الله سڀ جين ؛ ڪاريون ڪڪيون
ڪنديون وار ڪيو وين ؛ جويون جاندارن جون ٻيلا ٻه ٻهڪن ؛ اچي
ربل رھن مون سادي يار سيرين **بيت** چا ڦڪ چري تار تري آيون مئي
آر ؛ ڪوڙ ٿيون ڪر ڪنديون سئي سد ڏرار ؛ مينھون سانڍ مھار ٻري
پار لنگھنديون **بيت** چا ڦڪ چري تار تري آيون متي بيت ؛ لڙ لنگھينديون
ليت لطف سان لطيف چي **بيت** چا ڦڪ چري تار تري آيون متي ڪن ؛
ڪوڙ ٿيئن ڪر ڪنديون ساھڙ جين سمن ؛ مينھون سانڍ امن پرچي پار
لنگھينديون **بيت** تار تري چا ڦڪ چري آيون متي ڪوھ ؛ سئي
سد مھار جا رامي ٿيندا روح ؛ مينھون سانڍ صبح پرچي پار لنگھينديون

وائي مونکي عام جهلي ؛ وڃي پاڻ سيڪا پلي ؛ ويندڙ ياس پار پرين جي
مونکي ڪام جھاي ؛ آءُ ويندڙ ئي نيھن اجلي ويندڙ پاس ؛ تن وڏائي تار
آڌي رات اجلي ؛ پيھو دو نھين دوست جي توجي منھنجو جلي ؛ ڏھ
ڏيھائي ڪيترو مونکي پاڻ تان توپلي ؛ ڪاري رات ڪنن ۾

روح وڍائين رلي ⁘ محبتي مهار جي ڪا سُڌ مهين ڪي سلي **وائي**
ڏي سگان جونون آهيئن ⁘ ٻيو رکونه سڀاڻان جونون آهيئن
الاهي عنايت سين نوازي ٿين نماڻان ⁘ اندا ڪري اگهه ڪوتاهيون ڪاڻان
وائي نهين نهين مبيڏي وسِ وو ٻنا دلبر هي دل ماندي ⁘ سڪان
مهار ري — ٿي سينگار ري ٻاب نه منهنجي ٻس ⁘ مونکي مت مهار جي ڪانه اچي لي
ڪسِ ⁘ درد ڏسي آهيان درد منهنجو ڏسِ ⁘ سڪنه پچي سهي
ڏک ڏکيي ڪي ڏسِ **داستان پنجون** ٻري ڪندي پار جي ساندهه
سڀ درياهه ⁘ چڪي چولي مگهري جتي جي وِڏاهه ⁘ پيسُ ڏوهه ڏکي
هنئون آرمتي ارواح ⁘ جي توهه تتي توڏاهن نه ويرين وهيٽو ڪي نه ڪي
بيت ٻري ڪندي پار جي ساندهه سڀ درياهه ⁘ ڪنهين هنئون ڪماهو
حقه آرمتي ارواح ⁘ دلاسي دارين جي ساڃنو ساڃي ساهه ⁘ جي توهه تتي
توڏانه نه ويرو وهيٽو ناهه ڪي **بيت** سڪ وارن سُرو جي دهشت سان
درياهه ⁘ اوڙڪ الهي جونه رهي آره ٻنا ارواح ⁘ ويندي ساهه ساڃهين
سائين — صدقو ڪري ساهه ⁘ جنکي حب هني م آهه ساهه سائي تنجو **بيت**
گهڙ ياسي چڙهيا انيتهين اٿيئي ⁘ ڪئي مني مهراڻ م پوءُ مون ڏيئي ⁘ نه مهار
مليئي سنير ڙ سٻاٽه سين **بيت** سمر نٿون سڪ مهار آڏيئي اڏاڻان
جا — لنگهي سير سنوان تيا ساهه سيٻاڻان ⁘ پئي ڪي پاسان پسا محبت مهار

هيرو مون هتِ مان آڏي اڏاوڻ ۞ لنگهي سيڙ سنڌن ٿيو ساهه سيا

پيهه سيءَ پاتڙن پي جو سيءِ آئيو **بيت** پاڻي پسڻ هيڪڙو

لکه بباس ۞ اوڏهي تنهن عميق جا واهي چڏ وماس ۞ جت ناهه

نهايت سنهن جي اتِ کو پهچي خاص ۞ تهڙ جي تراس لاهه نه

لالن لکه تئي **بيت** گهٽو آهه پر اوڏاهين چت جيڏا نهين چاه ۞ وڃي

وهه واڪا ڪنو تکو تنائين ۞ مهار ملائين لهرين منجهه لطيف چي

بيت اکيون منهن مهار ڏي رکيون جن جوڙي ۞ سنڌ ري تسيد

جي تار گهڙن تو ڙي ۞ تنين کي بوڙي سائر سگهي ڪينڪي **بيت**

پليان پلو نه رهي نرتو سنهن نبار ۞ گهڙان گهوري جندڙو اتل

مون او پار ۞ جنين من مهار هلڻ تنين حق ٿيو **بيت** پس پستان

پري ٿيا اوري سندن آر ۞ درياهي سهار ڏسڻ گهٽو ڏو هلو

بيت پس پستان پري ٿيا اوري آر سندون ۞ ڏسڻ گهٽو ڏهلون

درياء ري سهار کي **بيت** ڪاڏي وڃان ووءِ وهڻ وڃارن مٽيو

ڏوڏي پڇي ڏيهه جا جر سيه اپي جوءِ ۞ شڪستي سيڏ جي چاڇون ڪو

چوءِ ۞ ساهه سانگ سندوءِ اچي اوهون ٿئي **بيت** هنڌين کوهي

هنکي سندو ڏم ڏکار ۞ پاڻي پسايو ڪين کي سهڻي جو سينگار

ڪاهڙ محبت مهار ڪاري رات ڪن تري **بيت** جا مهار مهار

تلاش
در اصل بود
تلاش محض
غلط
بتلاش
ڏنفيه
نمي آيد

سهار

توڏي غلط

سو مٿن مهڻ مهڻ نه ٿيو ۽ ڪڏهن ڪا هنيارُ ڪيس لنگهيند ٻوڙيندو
بيت جاڻ جاڻ هنئين ٻيڙي وڙهي نه وڙهي ۽ ڪڙهي ٻوڙ سڄي سارسڙي
ڪو ٿيو ٻئي بيت جاڻ جاڻ هنئين جيڏي وڙهي نه وڙهي ۽ نکي نمريٽ
نهي منڌ ميهار ڪي بيت ٻڪيو جو ٻنارَ سو اڳ ڪيا ڳڻ نه ٿئي
پاتو ويٺي پاڙ جهڙي ڏکيو ٿيو ۽ بيت قلم جڻين هٿ جيئي جو ويڙ
ٻوڙيو ۽ نه ملڻ لکيون لکڻ پاڻ نام صو بيت نه ڪو ڏوهه
قلم جو نه ڪا ڪاري ڪاڻ ۽ توکيڻ پوري سهڻي پيلي سهڻي پاڻ
درياء تي دانهن ڏيندي ٻيئي ڏيهن مينهار جي بيت سڌ
ميهار ميهڙان ڏمرُ ڏيکاري ڏي ۽ جهليم جي جهولي ۾ پلٽي پاڻي
سي ۽ ڏٺان چاليهه جڻي سنگان سپرين جي بيت جيڪي
لوڪ جهڪ جهڪو ڪري ڪرو جاڳ نه هوءِ ۽ اوٺيرا اچيو ادي پون ٻه پڙتاڻ
جو هو ۽ پهڪي جو پير ڪوءِ نه مرڪ پاٻيان ميهڙون بيت
مهڪ ٿيڙ سيهڙان سدا تن سنگان ۽ اڪنڊ موڙ اندر ۾
الڪ جي امان ۽ سهڻي مٿي ميهار اچي اوطاڪ ڪنا بيت
لهر ڏيکاري ڪيترو پلٽيو ڦي پلي ۽ پسي ڏورُ درياءَ ۾
ٻيان ڪين ولي ۽ ڪارو رات قريب ڏي ميهان حبُ هلي
نه هن جو جهلي سهڻي پوري سهڻي بيت موءَ جا ٻري

منهن مهارن جي ؛ آگهه تن اماءِ وچي ڪُنَّ ڪپيندي ٻيت
ڪي نه سُئي جي سير نه گهڙي سهڻي ؛ هت حياتي ڏينهڙا مُد
تا نه هُئي ؛ جڪي تن جڙي ڪئي جو ڏسُ انّ ڏهي ؛ سهڻي ڪ
سنيد جي تن وڏو قرب ڪهي ؛ مُنهنجي هوند مني پر ٻڌ نديءَ جا سـ
ٻيت ڪاڄا ڪُنَّ ڪرين پسي پڙ تجهڻ پاڻ ؛ اڪيون نهين آب ڪي ا
اڪيرين ؛ توڙي تڪون ڏين نه ٻه اڄ الهي ڪي نه لهي ٻيت ڪير
ڪيڏ آئون ڪير ڏمر سهي ڏمجا ؛ قضا ري ڪير ڏري مني پاڻ
پيرن پسي وير لڏو ڪي ني لوڙيا ن ٻيت جي ٻُڌان تا ٻن مر اوڄا ان
پار ڏي ؛ ڪنڌي اڃو سپرين ما نه ٻرٻهڪن ؛ ميائي سپرن تن جيڪ
اُتي نکران ٻيت لهر مڙوئي لال وهڻ ڪنوڙيا وهيرو ؛ اوبارا عنبر جا م
اڇن جال ؛ ڪن گهڙيءَ ڪال سيڪ پريان جي سهڻي ٻيت گوڙا ٻ
پار هنيون حيرت ۾ پيو ؛ وهاڻا ويرم ٿئي نيهن ۾ پوءِ لهار ؛ ر
نه واڪو ٿئي پاڙي پوءِ پچار ؛ هتي وعدي وار هت سونهن ڏ
سرهيون ٻيت جاهر الله جي ساهر ڏني ساه کي ؛ ساهر جڙي
ساه جي ساهر ساهر رهي ؛ ساهر مڃي سميع نه ساهر جڙي
وائي دنڊ انهن دي جي ماري ؛ اي الله برهم انجهندي ؛ اڪ
گهريدي ويڪر ڪاٽ گهن گيا دل ساري ؛ ڪوئي حبيب

ڪنوڙي پاڻيان

ساهر امر

طبيب ٻاوي جو ملڙو ڏي دلدار قراري وائي اُتي ڄَم سڀ ويهي دعا

ڪري ماه جيڏيون ؛ ڪاڻهي ٻس ٻهير ڪي هلچل وڃي پيئي ؛ راهه مسافر

سيڪو، ڪونه ڏنو سون ڏٺي ؛ سار پيدا ٿه صلوٰة ڪي قبر ۾ پيهي ؛ ڪرنا تو

ڪريم جو ڳالهه پڇند ڪيهي ؛ نوار پيدو نور سين ناقص ڪي اُت نيئي

الله هيڪ محمد برحق شاله چوان حرف اهيئي **داستان ڇهون**

ساهڙ جا سيڱا رهون اڄ لکيا اڳي هئا ؛ ننڪاڪن فيڪون ٿهيئي

نڪا ٻي ٻچار ؛ نه ڪو سچ نه چنڊ هو نه ڪا ڏوڏو ڪار ؛ ملڪنون ٿهند

مئي تو ڏي جي تواه ؛ محبت ساڻ مهار لايائين لطيف چي **ٻيت**

اڄ لکيا اڳي هئا مون سڀئي جا سيڱار ؛ ڪن فيڪون نه ڪا ٻي ٻچار

محبت ساڻ مهار لايائين لطيف چي **ٻيت** گهير لنگهيو گهاري ميثاق

مهار ڏي ؛ الست بربڪم قالوا بلیٰ پراهائي پاڙهي ؛ ڏسيون ڏيکاري

پرت پريان جو پڇرو **ٻيت** الست ار واحنڪي جڏهن چيائون ؛ ميثاق

مهار سين لڌيون مون لائون ؛ سو موني ڪنئين پاڻهون جو محفوظ معاف

سو **ٻيت** الست ار واحنڪي جڏهن چيائين جيئن ؛ قالوا بلیٰ قلب ۾

سو قول تيئن ؛ محبتي مهار جي آئون لهوڙي نيهن ؛ سرتيون ساهڙ

سين هلڻ مون حق ٿيو **ٻيت** الست ار واحنڪي جڏهه امر ڪيو احد ؛ هو

ين ڪاڏو مهار ڏي سڀئي سڪ سڌ ؛ ڏلو ڏوڙ درياهه جي عمو

لِادِي اُتَ ؞ جيڪي آيُس منجهه عَدَدَ سو پاري مُنڌَ پاتارَ ۾ بيت

اَلسّتُ اروَاحَنِ کي جَڏَهن فرمايو فتّاحَ ؞ هو مَنَ ڪاڍو مهارَ ڏي سُهڻي

سَڪَڻَ سَاحَ ؞ دِلو ٿَوَرَ دَرياهَ جي ڪيو لِادِي اُتاهَ ؞ جيڪي آيُس

اَللّٰهَ سو پاري مُنڌَ پاتارَ ۾ بيت اَلَسّتُ اَرواحَنِ کي جَڏَهن فائق فرمايو

مَنَ ڪاڍو مهارَ ڏي سُهڻي کي سَعيو ؞ دِلو ٿَوَرَ دَرياهَ ۾ آدِي تي آيو

جيڪي هادِيءَ هلايو سَو پاري مُنڌَ پاتارَ ۾ بيت اَلَسّتُ اَرواحَنِ کي

جَڏَهين چيائين ؞ هو مَنَ ڪاڍو مهارَ ڏي سُهڻي سَڏائين ؞ جيڪي

آيُس اوڏاهين سو پاري مُنڌَ پاتارَ ۾ بيت اَلَسّتُ اَرواحَنِ کي جَڏَهن

فرمايو فائق ؞ مَنَ ڪاڍو مهارَ ڏي سُهڻي سَنَڌَ سَڱَ ؞ جو هلايو

حَقَ سو پاري مُنڌَ پاتارَ ۾ بيت اَلَسّتُ اَرواحَنِ کي جَڏَهن جاڳايو جليل

تَڏَهن سَئين راهَ سَنڌُ جي سُانئين سَبيلَ ؞ وحدت جي وادِيءَ ۾ ڏِٺَم

هُنا قليلَ ؞ دَرياهَ جي دَليلَ لوڙهي لهوارا ڪيا بيت ڪامان عَاد پُرّان

سَتَرَان سارِي راتِ ؞ بِن بِيائي کي ڏِسي ڪَر درياهَ جي تابَ ؞ سِيغُون

سَندِيُونَ سَجِڻيُن اُبِرَنِ آڏي راتِ ؞ نڪي هُٿِ نه سابِ ڏِسِهان سُومَ

جنگِ جُهَان بيت ڪاري راتِ ڪَيو گهَرو اُوتِنهين اُونداهي

نالو ناهِ ڪَر دَرياهَ دَرَ لائي ؞ ساهَڻ ڪارڻ سُهڻي آڏي تي آئي ؞

ٿِيَم تُهو سَمجِيا مُون سانئين ؞ اي ڪَرُ الاهي نَه ڪَنِ مڪيو

ساهُ
ساح
سنڌ
واڪا
عرض

ملاپڻ

ڪامان عاد ٻُران

بيت ڪاري رات ڪنهن مکڙ وانگي ڪر ۞ مٿان حاڪي ڏم ٻجهي

هيڪڙو ۞ مينهن وسي مٿان گهڙو ڪهو رات ڪاري بيت ڀون واري

چڙهندو گهوڙو گهران سيهن جيجي مر شال ۞ سيهن سامائر سين جو پيراه

نه مر ويڙ وجهي ۞ ساڻ سيٽاه نڪا گهڙو ڪهو رات ڪاري بيت

بيت ٿيو بٽ سپ ڪي مهراڻ ڪي محبت ۞ پاڻ ڪاڻ پيران ڪاري

جوڳهو ترڻ ڏي اٿيو ڏيکاڻي ڏم ۞ ديوانو درياه جو گهر ڪهو لٿي ڪاري

سي تهن آهين جي جهين تون بيت ٿي چڙهندو پيو گهوڙو گهران تو آکها ڪانئيان

ڏم ڏم جاڳندو جيئي ۞ اڳه ابي اڙ وڃي سين پرڪ پرائي پري ۞ سنگ م من

مجهه ٻليئن وڃي وجهي ڏيهه ڪنٽي ڏم بيت ڪنهين نه ساڻهون ڪند ته

سي پيلاين ڏم هند جي ڪيئن پير جندي قول ۞ صيٽي مٿي صدن لائيا مارڪ

ايئان اوسيڙي ان ۞ مهار من آهيم ڪا وٽ نه ويه ڪهڙو بيت

بيت پرکهين نه مان پسان پرين ڀنڀور ۞ سيگار جيو جي سهه

پيون وجها سرتيون ڏاران ساهڙ ۞ من مي وهه مهار ڪا وٽ نه ورڙو ڪهڙو

ڪهڙي ڪهاڙي سي سهڪ سگار جي ۞ ڪن ماڻي ڪم الڪل فلله المولى له من

کنون ڪيم سندو ۞ پهوڻ م پاڻي ٿيو م ڏهڪي ساهڙ بيت جيڏو

ڪهي وجهه وهه ۞ وڃاري پاڻ من ته پيٺي مر بيت ڪيڏو ڏسندو ڪهڙو

ڪري ڪهڙو ڀاڄ سين ٿڌن پيڪ ڀاڙي ڪيم دون گهر ۞ تار وڃي پرهيون سهرين

بيت مَن پار نه ڦُٽن وِڄڙي وَسه وِڄُم ؛ نيچ نِهاري ڏ
بيت اُڪائِيُن آرَڪَنس آسُ سانڍ الله ؛ تُنهن مِرِپيَس ٿي
ڪنڌ هئي پانڌُ وسايو وَهه ؛ مِهراڻُ ٻوڏيو مُنڌ پورِيون ساٿ
بيت جي ساٿ سڦس گجن تو ء سيڄ نه مَنِي سُهڻي ؛ نِڪي نِهن جي
پرِ ٿِين پرين جي بيت سِيرِياد جي ٽرهي ٻُڌين هٿ دلاءُ ؛ سا
چويندا ء اسان تو اکارُو بيت سيريان جي ٽرهي ٻُڌين هٿ مَ ڪَگ ؛ جي
پانڻين پرين ملان نه پور اُٻتي وِڳُهه ؛ پاءُ ڏَتيءَ ٿِين نابجهه جيڏا هڪيئي
بيت سُڪي جي سانباهه مِهه ٻُڌين تو ء ٻُڌ ؛ ڪڪه ڪانڊ پراڻا بيرُن
مِهِڙِي ٻُڌ مَ مُنڌ ؛ نه ڪو ساهه سَنڌ نه ڪَا سُپي سُهڻي بيت سا
ساٿي تر جو سُڪي ٻُڌن جي ؛ لهرين سِر لطيف جي ڪُلهن چاڙ هيرِي ؛ جي
پَچن پند پِيري نِڪي اُمانئين اوڙ هون بيت ساهه ڏئي تر جو سُڪي
جي ؛ ساهه تنين ڪي اچيو اُٿيءِ ڏُرڏو وائي جيڏيون تا نه جنڌي
ڏکه ڏوراپو سيٽن ڪي صَريح لُو ؛ ڏکه ڏوراپو ؛ سَنگه نه وَرن سِپريُن منٺ
موٽن مانَ ؛ پيرُ پيئِي کُنج جي ڪوهيارِي سين ڪانَ ؛ سر
تون صاحبُ آهئين جو نه پيرائين پان ؛ سُوين سوالي سنگ
تو داتا ڏيئي دان ؛ وائي ڪاٻا گالهيئي ساجي لوگَ سُئِي بلڊي
جي مَن مَهه ؛ سِرُ سَگر پُر ٻيڙي تون جالوڪَ سُئِي ؛ مِنسي

سگر پيئين ڪيرُ جُوندو مُئي ؛ پَندُ ڪريندي پرينءُ ڏي ڪَنهن ڪانه
ڳهي ؛ آنڪا ڏيئي ڏوٿيا ڪيرين پاس ڪهي **وائي** جان جاڳان تان
مَين وي نالِ سَجڻُ ڏي نالِ ديو لَٽڙي ؛ اِس جاڳڻُ سُمهڻُ تمهي
ڪريان جس بيداري مَين مُئي وي ؛ خوابُ خلوتَ پائيان اِس ڪاڻي
مَين ڪنئي وي **داستانُ سَتُون** تِرَ نه گهڙئي تُورُ تُوءِ مَنَ ڪانڊو
ڏاڍو ڏُورُ درياهَ جو سِڪڻُ وَڏو سُورُ ؛ مَنَ ۾ مَوجَ مِهارَ
جي پُنهُس پريان جو پُورُ ؛ ٻيلي پنهين ڪَنديئين نِتَ نهاري
تُورُ ؛ مَنجهان جَرَ ضَرُورُ ڪَئي ڪي ڪوم ٿِئي **بيت** ٻوڙ ٻين
جارهين مون ڏٺي ٻئي جو دعوىٰ رهي نه دَمُ ؛ مَنَ مُنهنجي حال جو
مهارَ ڪي معلُومُ ؛ تنهن پيلي رکه پيرمُ جو اوتر پيو اجهورم **بيت**
دائم جا درياهَ ۾ سا جمي ڪني ڪوهُ ؛ آهس هيءُ اندوهُ پائي ڪٺي نه پيان
بيت ڪاندي ڪکه نپاسِ وَهڻ جنارو سهڻي ؛ ٻگا جي ٻيهڻ جانئين
علما دنياسِ ؛ جي اڪيئين مَلڪ ڏناسِ توءِ مَنَ ڪاڏو مِهار هي **بيت**
اُبوتر مِهارُ مَلاحَن سَدُ ڪري ؛ آئون پڻ وِجهان هٿڙا اِئين پڻ
وِجهو جارُ ؛ گهوريو عارُو نيارُ مانَ مِتر تنُوُن سيرين **بيت** مِهارُ
مَلاحَن کي اُبو آهي اِچَ ؛ آئون پڻ وِجهان هٿڙا اِئين پڻ وِجهو م ڄ
ڪندي ڪُن ڪيچ مانَ هونِ سلامتَ سيرين **بيت** مِهارُ مَلاحَن کي

اُنوڪري سد ∴ ادا اِڻهي پارڪان موڙي اڄو مڏ ∴ وياجي وه لڳ

هلو نه ڏور يون سپرين **بيت** جتي پرين پريون پون پوار پ

ڦانگه نه ليي تارهين مب نه ماڻيرن ∴ ڪنڌيءَ اُپاڪيترا سيٺا

سڪن ∴ تون ڪٿ تن تڙ اڃيو اساري گهڙيئن **بيت** پس

پون ٿيون پريئ پر درياه ∴ ٻنڌ توڪل تڙهو آهر سانڀ الله ∴

ساهڻ سانڀ صلاح ٻجهان سي نه ٻڌ نديون **بيت** پس جي پار پون

پريون پريئن پر ∴ آئيٺو وجهي آرام وٺ جي پونس وڙ ∴ ساٻاهي

جي قطب جيءَ ڪاڪر ∴ تو پاٻيو آئون گهر تان آهي آراڪين م

ساٻيارا سڌ ڪيو اپا جو نم آءِ ∴ هيڪ تِڪو ء تار وهي پيولڙ لهريون

ساٽي جن الله سي ٻجها ڪين ٻڌ نديون **بيت** ساٻيارا سڌ ڪيو اپا

اڄ ∴ هيڪ تِڪو تار وهي پيو هت ڪميئي ڪيچ ∴ ساٽي جنين سچ

ٻجهان ڪين ٻڌ نديون **بيت** ساٻيارا ساهڻ جو هاري حق نه ڪ

خواب خيال خطرا ٿڪي تهڪ ڏيج ∴ اندر آئينو ڪري پر مسوپيا

اِنهين راه رهيج دمشاهدو ماڻيئن **بيت** ساٻيارا ساهڻ جو هاري

حق ∴ خواب خيال خطرا ٿڪي ڏيج ترڪ ∴ جي ڪريئن غير غرق

مشاهدو ماڻيئن **بيت** تون جنين جو طالبو ساٻيارا سيڀي ∴

برباد نيئي پگهيو پاٽ ڳري **بيت** پسو وڻ وهسي هيئون ساٻا

سنڌان ؛ ڇنان منهن ميهڻون ونهيان وٿاڻان ؛ اکڙين عنايت جي
لايو له سيٽان ؛ آئون ڪرهان ني ڪيٽان هو سڄڻ ڪي سارين مون
بيت ليا ڏينم لار ساميار ساهڙجا ؛ هنئون هت نه وندري
ڏار ترنئون ڏار ؛ منهنجو من مهار پکيو پانڌ گري **بيت** گهڙي
گهوري مٿان پرين جندڙو ؛ محبت جا ميرات م تسوئي توري ؛ ڏم ڏي
توري نت ڪئن مڪير گهڙي **بيت** ٻاهڻ ڪن ٻنيه تڙ تڙ تڙ منهي
نانگو ؛ عشق جن اتانگو ٻجهان سي نه ٻڌنديون **بيت** ٻاهڻ ڪن ٻنيه ساڳئه
تڙ تڙ تڙ ني يتون ؛ اسي آڏي رات ۾ سهڻي ڏيئي سٽون ؛ جڏئو ڳيو
ڪئون لڏي لهرين وچم **بيت** ٻاهڻ ڪن ٻنيه تڙ تڙ تڙ منهي تون
عشق جنين جو قوت ٻجهان نسي نه ٻڌنديون **بيت** ٻاهڻ ڪن ٻنيه تڙ ڄجن تابوت
تڙ تڙ اني جوءِ ؛ هيڪڙي نهي پوءِ ٻيون مڙهيئي لنگهيون **وائي**
وڃي وندڙ جن ورن اي اوڏي آيس ڪي پريان جي وڃي ڇي ؛ تو جي
اوڏا ٻانيا سي ڏونگر تور ڏسن ؛ جي مندي نه هين من مٽان
صبحان ڪوهه اڇن ؛ مرڪ منهنجي لاءِ ڪيو وو هي پهه ٻاروچن ؛ سونهن
سڙ ٻنيئن وو منه محذورين ؛ وندڙ وائي جاوهي مونکي سانه
سلن ؛ آئي ٻڌا اونئين وو موتي ٻگل مين ؛ آئي لاٿون اونئين
دردن پر لڪن **وائي** اکيوند پڙڪري وڃي وو وڃي پرد جي

اکيون پير ڪري ⁛ سپيرين جي ڳالهڙي ڪنهن سين ڪين ڪجي ⁛ لڪ

لوڪ کان ڳجهڙي ڳوٺ ٻجي ⁛ محبتي مهار جو سور نه ڪنهن سلجي وا

لڙهي له نه ٻجهانو راند پانيا ٻئين راز ڪي ⁛ اندو الوهيت کان آهي

اماتو ⁛ صباح سونه شمار مرجو ليکيان اڄ لاتو ⁛ پيئين کان ڪري

سين تنش نمرودي ناتو . **داستان اٺون** ٻڌندي ٻوڙهه

ڪي هاتڪ هٿ وڄهن ⁛ پسو ڄ لطيف چي ڪيڏي ڪي ڪکن ⁛ تو

ڪندي ڪن نان ته سائڻ وڃن سيرهه **بيت** ڪيڏي ڪا نين ڪانه

ڪيڏي بار مان ⁛ يا لنگهائي لطيف چي يا ٽريان ڪري دانهن ⁛ ڪ

ڪکن ڪي آهي ڳالهه آگاهه ⁛ يا ڏيئي ٻڏن ٻانهن نا ته سائڻ وڃن سين اگاته

بيت جان ڪي ڪندي ڪا لهن تان تاڃي ٻڌج ترهو ⁛ هٿ پرين جي

هٿ مر بيئي ڪنهن ڏج مر پانهن ⁛ سندي ڪين ڏانهن ڪي تو ڪنين نه سي

بيت ها وا تان هلن ڪيرڪا رونيا رجا ⁛ لهريون لڙ لطيف چي پيلي

پلن ⁛ جي ڪير [illegible] ڪهن اگون تن اپا ئيين **بيت** آهيئن هت امان ٻڌ

نه هو تار جو ⁛ لهريئن لڙ لطيف چي جهليا جنگه جوان ⁛ اونهي تڙ آگم

آڏي پاڻي پاٽ ⁛ جي پيا منهن مهراڻ تن ٻانڌيون **بيت** نه اجهي **بيت**

ڪهڙ کان ڪنيار اوڳي ڪيٺو اٺئن ⁛ ڪي تو ڪنين نه سڱي پيلي تي پل

لوڙهيا الله لطيف چي ڪوڙهين ڪا رونيار ⁛ اڪارئين آڏار ار آڳي ڪا ر

بيت ڪيئي ساڻ ڪهي پڪو پڄي نه سهڻي ؛ لنگهيو لڙ لطيف چئي وچان رڻ وهي
ساڪن سينهن لهي جنهن کي سينهن سند وڪئي بيت اولهي اندر اوهري
ڪهي ڪيئي ساڻ ؛ سيڪ جو سيد چئي پڄي نه پرياڻ ؛ عشق واريون
عبداللطيف چئي سد نه ڪن ساڻ ؛ جنين پاسي پاڻ اوتران ديئي
اڪنيون بيت انگ پسي رنگ ڪنئوڪو جو دور دلي ؛ هر هر هيلي
نه سڙ ڪيجو منجهه ڪلي ؛ تران تن تار گهٽون تنهنجو تجر بلي ؛ سو مهاڙ م
ملي آهيان جهلي آسري بيت پانڌ نه پيلو مونکي داءَ ڏتا رنو ؛ آڳي
مني اسري روح ڏي نو ريلو ؛ تيلاهين ويلو پيم اهڙ وچم بيت
ڪڍ جي گلال سي پسي خال خوش تئين ؛ پاڻهي چت پسايا داءَ نه
جهلي ڏمال ؛ سيڪ پانيا سهڻي جوين جا جمال ؛ آڳي جا احوال معلوم
تيا منهن م بيت ڪاري رات ڪيچو گهڙو نه ڪا آڏي اڌ ؛ ساهڙ سنج
سڌ فريادون فقير جون بيت جي ڪيجو تان ڪئي پڪو نظر پرين جو ؛
ساهڙ منهنجو سيرين ڏمر ڏني مون ڏاڍا ؛ ججهه وجي جي نه پور پنديس پار ميءُ
بيت جي آگو نه آگو ڪيجو آيم ڪم ؛ جي جنين جا جم پڪا سي پڄندي پڌ
بيت پڪاهج ڪنيا رجا پڪي نغا ئين ؛ مونکي تنائين پيلو پاڳي
آسو بيت ڪئي ڪٽ نه جهليو پيلو پيو پري ؛ سارجد پانون سرهي م
ڪاڻهن کي پري ؛ هنئين منجهه هري ماهيت ملڪ الموت جي بيت

[illegible] ، ٢ إكي [illegible] [illegible]

[illegible] ، [illegible]

بيت [illegible] ، ماهيت ملك الموت [illegible]

[illegible] ، ساهل [illegible] احوال [illegible] بيت [illegible]

[illegible] ، [illegible] ، [illegible]

[illegible] بيت [illegible]

[illegible] بيت [illegible]

[illegible] ، [illegible] ، [illegible]

[illegible] بيت [illegible] ، [illegible]

[illegible] ، [illegible]

[illegible] بيت [illegible]

[illegible] ، [illegible] اوندا [illegible] اعراد بيت [illegible]

[illegible] ، [illegible]

[illegible] بيت [illegible]

[illegible] ، [illegible] ساكر جام [illegible]

[illegible] بيت [illegible] ، [illegible]

[illegible] ، [illegible] بيت [illegible]

بلا مير راه ؛ بي كندي ساريان كانگا والي نوري واه ؛ ساهه جي صلاح صلاءَ هولڙ

تنکي کدين تار همان **بيت** تنگي کدي تار ماصلم ساهه جو ؛ اُت اچي

آڏو عين کي ٻيليپو ٻئي جو ؛ مهار مُنهنجو کوکيج اوکر الهين آر مان تان

بيت كير ڏم سهي ڏم جا كير كن آئون كير ؛ قصاري كير ڏري

پاڻي متي پير ؛ پيرُ پيني وير آئون ٻي لکيو لوڙيان **بيت** جي تون

طالب تڙ جي نه کيچو کنيوئي کوه ؛ ڏئين ڏيکاڻي ڏم کي آڏي رات

اڏوهه ؛ ڏيل تماري ذوه جاوه چڏيو واهه گهڙي **بيت**

ور چڏيو واهه گهڙي اِي اجکي بات ؛ اُنيو عورت ذات ٻڌي

پاڻي وچهه **وائي** م پار ٻچي سا ڏم مجاڳي لوم پار ٻچي ؛ آئون

ويندڙي وت مهار ڏم ؛ مونکي مولا ميڙيئي كنڌين جو قطار ؛ ٻڙن وڃار وت

ٻيلا ٻن جا سانيارن سنيار ؛ وِچ م پوءِ وصال کي سپاجها ستار ؛ گهر گهر

گلاجي وهي پاڙي پند پچار ؛ مُنهن چڙهيو مهٽان ڏنا وو مونکي کاله کنيار

آڻي كيرا كوڙيا سانيار سنگار ؛ آئون ٻي لکيو لوڙيان وو خلق وڃن تا چار

تاکن تکي آکيان سيگهر ورهن سهسار **وائي** ويئي کين وساري

محبت وڌڙي ماري ديواني دلبر جاني ؛ جهنگي سک ساهه جي سا

کاين گهر نه گهاري ؛ ڏم ڏهيلو ڏکيو سهه ۾ سونتا ماري ؛ ٻيلي

پاس ٻرن جي تن کرکن وديس کاري ؛ ٻيلي ٻنهي کنڌيئن محبت ني

مينھون چاري ، ھوءِ ھونگارون پون پڪارون تہ تہ دوست تنواري

ڏوءَ جا پڪ پريم جي آھيان تنھن آساري ، **والي** آئون آيل اڙي

جين ني جيان جي مون ساريئن وو سپرين ، ڳھڙو ڳگو تان گھوري تانگي

ترھيان ، متان ساھر مدقو ڏھ آئون ڏمر ڏيان ، متان ماڌڪ ھيڪڙي

آءِ املُ اتَ تڙياذ ، سڏون سنھا ٿيم پيڙو وو مھارن ميان .....

لکون آءُ تکہ تڙيان

داستان نائون جرتر تڪ تواھ وٽ تي والي ھيڪڙي ، سپيئي

سٽئي ٿيا سوري سزاوار ، ھمہ منصور ھزار ڪھڙا چاڙھيو چاڙھيان .

بيت سيت بچار پرين جي سيت ھوت حضور ، ملڪ سڀ منصور

کي کھنڊين ڪيتر **بيت** چونم جي ھيءَ بچار مرون موني سھي ،

نہ ڏوھين پاسي دوست جي گھاريان سڀ جمار ، پانڌيئان ھيمار ھوندا

نہ لڳيون لائيان **بيت** جيڪي گھران مرونج ناتہ مونکم سھي ، پيلو

پيري پنج ھيڪڙائي ھٿ ڪري **بيت** متان موٽين سھي مرچ

وٽ مھار ، ساھڙ جا سينگار متان ڏمر ڏيکاريئي **بيت**

جي نون بيت پانئين سي آيتون آھين ، نيو مون لائيئي پريان

سندي پار ڏي **بيت** جي قيام مڙن نہ ڪرا وڏا سپرين ، بقان

پري سبحن واڌايون وصال جون **بيت** وجان ڪين وري ھوند

جي رھي نہ رھان ، ڏوھين پاسي دوست جي ماگھين پوان مري ، موٽ

سُونهن ڪا ڪيس جت چري ؛ وصالا فراق جي ـ جي ڳالهه ڳري ؛ تيلا هين
ٿري مُنهن ڪيو مونيو وڃان **بيت** آئون ڪي ڄاڻان ايئن تہ جر ڳهري
جو ڪوٺي ؛ قضا جا ڪريم جي ٿهنڪا ڪندڪين ندي سڪيئن ؛ هيڪ لکي
بِي نيهن آئي اوليس اول ۾ **بيت** نہ ڪا ڪاڻي ڪانہ نہ ڪو ڏوهہ
قلم جو ؛ انگہ اتيئي لکيو جت نہ رهي پانہ ؛ ڪنهن کي ڏيان ڏانہ
قضا قلم وهائيو **بيت** قضا قلم واهيو نات آئون سياڻي ؛
پاڻان پلئيس ڪيترو ڏم تي ڏيهاڻي ؛ اڳهين منهنجي انگہ ۾ لکيو هو پاڻي
تيلاڻين جاڻي ڪران ڪنهن وجهہ **بيت** ترڪ جا طعنا سنگا ڏينہ سرتيون
دريا ديوانا سُ حقيقت حال جي **بيت** مٿان وهہ واڪا ڪيو تران لئي
طعني ؛ اچي وڌيس آئہ ۾ دريا ديواني ؛ قلم جي ڪاڻي آئي اوليس اول
۾ **بيت** مٿي وهہ واڪا ڪيو طعني لاءِ تران ؛ مونکي سڪ ساهڙ
جي ۾ محبت منجهہ مران ؛ وڃان ڪيئن وران ڪندي منهنجو ڪار ٿي
بيت وران تان وهہ وترو تران تان مران ؛ هيني ۾ هوت جا
اهن لهو ڳهٽان ؛ پسئو پار پوار يون ڏسيو ڏوهہ ڏران ؛ وڃان
ڪيئن وران ڪندي منهنجو ڪار ٿي **بيت** نہ ڪو سندو سور جو
ڪو سندو سڪ ؛ عدد نا عشق ڄاڻي پاڻ لهي **بيت** عدد
هہ عشق جو سڄي ٿي ساڻي ؛ ڪا هي ڄاڻي ماڻدان منڊ مهار جي

Scanned with CamScanner

بيت سِڪ تنهنجي سُپرين جئن تران تئن تار ۾ ⁂ تون ٿئين رهيو روح
۾ تو لڳين انگ پار ۾ پرين تنهنجي پار ۾ واجهائيندي ورهيه ٿيا **بيت** سڪ
تنهنجي سپرين پيري هنيس پون ⁂ مَنان لاٿو مون سند وڃي آ سرو
بيت سِڪ تنهنجي سُپرين ڪپي ۽ ڪوري ⁂ سگهان نه جوري ڏاڍي ٿير
نيڻهن جو **بيت** سِڪ تنهنجي سُپرين اندر ۾ ٿي اجهل ⁂ هر ڪنهن ٻاهر
نڪران ڪوري ڪا نئي ڪل ⁂ ري سيراهي سل مونکي ڏنا سڄڻين **بيت**
سِڪ تنهنجي سُپرين اندر ۾ ٿي اجهاڳ مڇڻه ٿيا ٻئي ماڳ پلٽيو پارين ڪري
بيت ڪي تران ڪي تار ۾ مون ڪي سڪان ڪي سڪڙ ⁂ آڏو ڏيج مر
لڪ مون هيڪلي ولها **بيت** وڃي ۾ يا ميڙ پرين سڳ سڪنديون لاءِ ⁂
ايڏي سگهه سپا ڏيئي نوهي ڪي جڳاءِ ⁂ تن جهينجو طالبو مهنه تنين کي
پاءِ ⁂ ميڙا سيجو ماءَ ڪانگه لوند وڪڏهين **بيت** ڏيئي ٽيڙم
ڏينهن ڪوهه جانان ڪهڙا پرين ⁂ نيڙ ٿيرجي نيڻهن پلٽيا پارين
ڪري **بيت** ڏيئي ڏينهن ٽيام ڪوهه جانان ڪهڙا پرين ⁂ ولين جئن
وريام گونده غم پرين جا **بيت** ڏيئي ڏينهن ٽيام ڪوهه جانان ڪهڙ
پرين ⁂ سهسين سج الهي واجهائيندي وريام ⁂ تن ري سال پٺا
جن ري ساعت نه سهان **وائي** آئون آيل امڙ ٿي جيان جي مون سارين
وو ساريو ⁂ گهڙو ٻنگو تان گهوريو وو تان کي ترهيان ⁂ ادب

اکڙين کي ڏيکاءِ ڏيان ؛ سئون سونهارين سيجرو مهارن ميان ؛
ساهڻ منان صدقو آئون ڏم ڏهه ڏيان ؛ ماڻڪ منان هيڪڙي
امل اڻ ڏيان والي وجي سارب دهائي ري پس پرينءَ جي ؛ هڻ اوڏا سپرين
تون کين نندهائي والي هوءِ هشيار خبردار ترڪڻ آهي تڙ ؛ ڪڏهون ڪو با
ڍڪ ڪندين نا ڪي نئي نهار ؛ آڏي سين اکڙيون اکين جي ڪيار ؛
سون سو ملاحن ڪان تر ترا انگا نار ؛ هوت هلندين کيتو وهڻ منڊ وسار
ڪوءِ آت ٻن جنديون ڏياٽيون ڏوئار ؛ ٻڪو ڪيچ پاڻ سين پرين تنهجو يار
ونڌي وانا هتروٺ کي پنئي ڪيم ڇار ؛ پونڌئي منهن مهار جي ڏم وت
ڏيئن مگهار ؛ ساهڙ کي سهڻي ٻجل آڏي پار ؛ تار ترندين لڙ لنگهيندين
عشق جي آڌار ؛ پاند مجذج پرينءَ جو پهين جي پاتار ؛ تيندو سدا مهاڳ
جو توڙي تي تيار والي مدد تي مهار يار ؛ ساهڙ ساڙ سيرم ؛ اونها
ڪن اتا نگهه تڙ اولي هن آڌار ؛ ڏيهن ڏهلا ڏم سين آهيا آنهيو ڏار ؛
ٻجل پانڌي پارڪري اڻ ابتا آر ؛ نتي گهڙي سهڻي آگهه ري آڌار ؛
ڪاري ران ڪيچو گهڙو توڙي ڪي توار ؛ سنيوه وسيناه سين سگهو
رس سنگار ؛ اورار ان آهون ڪريان پهان شال پرار ؛ سيو جهان
جهجي هنيون سا نبار سنيار ؛ آئيم ريلي ريئسين الله تو آهار ؛ تار
ترندءِ پرين پسنديس ويندءِ وٽ وڃار ؛ پوءِ پنديس پار مي سهسين ڪري

سينگار : ڪوڙي ڪاڪائي گهري جنگين تان جاندار داستان
ابيات متفرقه وڌي ساڃاڻ وهائي پسڻ ڌاران پرين جي :
ههڙا اوڏا سپرين تون ڪنهن ننڊ هائي بيت ساهڙ تاران سهڻي
آڏو ٿي آهي : ڪنهن تون جو ڪاهي پاسي تهين پاڪ ٿئي بيت
ساهڙ ڌاران سهڻي سنوري ناپاڪ : نجاست نانه ڪري انهي جي اوطاق
هو بجي ڪير پياڪ پاسي تنين پاڪ ٿئي بيت ساهڙ ڌاران سهڻي
هي تان جنڊي جوءِ : هن پاڻي سڀن پانهجو من نه مٺو ڏوءِ : هي پريان پاسي
هوءِ نه ڪر تون ڏي ترڪيو بيت ساهڙ ڌاران سهڻي هي تا جهڪي ڄار ل :
تون ڏي تپ شروع ٿيو هيڻي هيڻي جي حال : جڏهين ري جمال اڳهين ڄيا هو ٿون
ڪري بيت ساهڙ ڌاران سهڻي آهي م آزار : دم پاسي مڌ ڪندو
صحت وٽ سنگار : تون ڏي سنڌي تن جي دوا م ديدار : جي پسي
منهن مهار نه اڳهيا ٿي سگهي ٿئي بيت متان گهرڻ سهڻي
اڄ درياه م دم : ڪاهي رات ڪنهن ميهڙو اڪي ڪم : متان
جاڳي دم پڄي پاڙي وارين بيت پڄي پاڙي واهيون ڪهو ڪرينده
دم : ڪاهي رات ڪنهن م آهي ڪاتيارين ڪم : هي هڏ ءِ جم گهو ربو
محبت مهارتان بيت جا جا هئي جيڏي ور جي نه ويهي : ورجي پون
پيهي سڪندي ڪي سڄڻين بيت جا جا هئي جيڏي ويهي نه ويسا الله

ادڙي اوندهي وڃ **بيت** ڏي مهار مياڻي پاس پرين

سدا **بيت** هوئو پسان م ماهن مهار ڏي اوري ۽ جاندا جا ڏونڊا

ڪي ڏيهن ڏيناري ڏينٺ پرياٽ ڏي پريان ۽ اڌ رات اونداهي سڀ م ڄ

اڪنڊ ماٺ اکين ۽ ڏيندي پوري پرين نه ڪنهن سهڻي پوري ساڙ **بيت**

اڄي ٿڪي ۽ موٽ مڻي محبت مرڪي ۽ ڏيکاري **بيت** ڏي مهار مياڻي

وڃاءِ سپ وهون ساهه پاٽ ڄع م پاڻ **بيت** پلين نه ڪوه پريم تون

عشق لاءِ نين سان عشق ۽ ماءِ ڪيچ هيئي هيئي جي مهار سان محبت

ڪيچ سهڙي ۽ جيلا ڏنهان جي سان پاٽ ڪيچ م پاڻ **بيت** ڪرو ٿي پين

نعمتون **والي** مهار سين تنهن ميرو ۽ سيلا ونا ۽ سيلا ساهر سڀڙي

نه پي تهري ڪاٿهري پريان ۽ چنيون مراڏون من آيل ماءُ سڀيئي

شڪر تي دم جي داتا وڃهه ۽ سيباءِ تان سڄي شڪ ڪوڏ تان ڪيجي عا

ڪيترون ڪيتران لکو ۽ لاءِ لن لا ڪريان ته جي حمد جي ڪالڪي ۽ سڄاءِ منهن

توهجبون ۽ توجهاءِ ڏيکي تي نه هتان سومون ۽ وڏايا وڏايون

لاءِ توهين نجن اعجون تهجي اڄ ۽ سار تدهين سچن سنڌيون تو

آٿا مون نه ڪيتو ڏيهان ڏا ڏا ڏين نه ۽ جاڳاءِ ماٺ ڪي سن جي نه والهن دل

يون وارا تڙ نهرين ساٺون **بيت** پاڻان جي پرين ڏنا دڙ سين ونڌامون

ڪاڳان جاڻ **والي** ڏيٺ پال تان پارا ۽ مون ۽

يعني تاهين

مونکي

مون سان سڀ جا ڪاڄايان

انهين

تا نهين نال سڄڻ دي اِس جاگهه ڪنون سمجهڻ چڱيرا جنهن جاگهه مين هان
دني وي :: خواب خلوت پائيان اِس بيداري مان مني وي :: جان جاڪا ن
تان جاني گيا اِس ڪاني مين ڪني وي ✓

سُرُ ڪنڀات

بسم الله الرحمن الرحيم ::

بيت ڀلائي جا ڀير پيشاني ۾ پرينءَ جي :: اُلڙ اُڪنڊين جي ڏي پاڻهي پير :: قمر پاڙي ڪير شمس سپرين سين **بيت** ڀلائي آهين پرين ڀلائي پاڻهي :: سباجها سر چڙهيو ڏدرا پوءِ نه ڏين ماڻ ڏي منڊيون ٿين سڄڻ سڄايون ۾ **بيت** هٿ جو ٿو پسي پرينءَ کي هي چنڊ اهو ئي :: آڙت چلچ اُنکي ڏيان جو روئي :: هيڪاندي هوئي سانگهه ۾ پوي سڄڻين **بيت** هيڪاندي هوئي پرين پاڻ اُٿيا :: ڪيو ڪوهُ روئي صباح پونڊو سانگه سيڪهين **بيت** ۾ هيڪاند اهو پرين سانگه ۾ وڃن سنيڻ :: هيا آهين روح ۾ نت تنين جا نيڻ :: رماسا جن ويڻ تاري تگي تن هنيون **بيت** ڪلان تان ڪامي هيئون رئان تان ران :: اُڪنڊيون وسان پرينءَ لڳ جي ڪنديون **بيت** رات سهائي يون سئين پائي گهر جي پل :: آهن ۾ ايلاچيون چندن چڙي چل :: مون جا توسين گالهڙي ساهي مرکين کي سل :: ها نهه

وڌو سئين پرين سهائي رات بيت نه ڪون ڪماڻيون ڪن ملڻ

جو پنڌ سوڙي ٻانڌڻ ٭ مڪند موتي ڪرها ڏي حبيب ملندي ٻنڌ

پوءِ پنڌ ڀيٽ پرين سئين پرين سهائي رات بيت ڪي پرين ڀاڻي

سي ته جت ڪن چلڪا سدا جي ٭ خصوص وات ملي جي بريا محبوبن

بيت تون ٢ جي اماهين اسوءِ لگهه الله ٭ ڏور سجي جهڻ

حبيبن ملندي ٭ پس پنڌ سجي پهت سئين پرين سهائي رات

منجهه خبر ڪرڻ ته پرس ٿيا تون ٭ وس سڀان جڏهن ڏي

بيت اڄ پڻ اچائي چوڏهين ماه چنڊ جي ٭ مون گهر مون پرين

اڄ پڻ بيت ۾ ڪرڻ ڪام پيئي وادائي مون گهر ٭ وائي جي اچڻ جي

وارد جو اچڻ جي پرين مون گهر مون ٭ جو چنڊ ماه چوڏهين آيا

اڀري نه چنڊ چوڏهين بيت آئيو گهر پيئي سيج پاڙ سو سڄڻ

سو . سيج ٻهين جهڪي ملام ناه منهس ٭ ڪام نه پسي اوشيهين

جي ٻاپ پلڪ ٭ سينگار ڪري سهڻين اڀري نه چنڊ چوڏهين بيت

درست دم ڪرڙ جمال سڀ جهڙو تون ٭ هزار ڪري جيلا جي

بيت الله يا ٭ چنڊ نه سي جهڙو اڀري نه سهڻين بيت

جي ٻيڻا سڀ اونداهي ياتيان بيت ياد آيا ٽاڻ پرين سيئن چنڊ

بيت سوجهرا ٽپ سهڻو ٻنءِ رات ۾ نون اچو جهڻ ٭ تات

چنڊ تهنجي ذات سڀ مڙهايان سرين سين ۞ آهين پرين پنڌ مرڪڻ
سهائي رات ۞ اچين جهين ساعت پوء لهي وڃ لطيف چئي بيت
چنڊ چنائي تهنجي سهائي مون سور ۞ لا ٿيان لال لڳن کي چنڊ
پري پور ۞ ڪوماڻو ٽڪيو مون واجها ٿيندي پرين کي بيت
چنڊ کي چوراڻي چئه ٿيئي نه ڏيکين ۞ اونداهي آهي اجو عاشقن جو.
بيت چنڊ مڙ آء چڙهين ماهو ڪير مر سوجهرو ۞ اسان پرين پاڻ
م ٿهاريئڻ ڏج گهڙي ۞ تو پڻ هوندي سري جي پلڪ پا نه ٿيرو اپرين.
بيت چنڊ لڳينئي منڊ سنجهي تو سيج ٿيئين ۞ ڪر اونداهي اند
ته ملان محبوبن کي بيت ويڙهين جي وڙ پرين چنڊ چوائين حق ۞ ٻه اکيون
ٿيو نڪ تو ۾ ناهه پيشاني پرين جي بيت جي وتاري جو ڪري آيو چنڊ ڄمي
ٻنوات اڙي پني پيشاني پرين جي بيت چنڊ چوان سج جي مٿين
نه پاسين ۞ سگهن اپرين سنهڙو ڪٿ من اپرين ڪج ۞ جو منهن ۾ پرينئي
پج سو پته پرين جي پيرم بيت ڏئي تنهن خمار ۾ جا کياون
نا نظر ۞ تان سوجهه شاخون جمضيون ڪوماڻون قمر ۞ تاڻا ڪتيون
تابع تنا ڏکيندي دلبر ۞ جهڪو ٿيو جوهر جاڻ جي جمال سين.
بيت اونداهي اذرات ۾ پرين پسايو پاڻ ۞ چنڊ ڪتين سان ڪيمي
ڏيو پاتاه ۾ بيت تانا تيلي رهي لتا لالن اپرين ۞ جهرو تون صبح

ٿپلانهين تارا نهاريان گهڻو ڏانهن تو **بيت** سڄڻ صافي پري ∴
منهنجا سڄڻ جيڏا هين توڻ نيڻ نهين اڃين **بيت** من تاري کي سا
من تاري کي هيٺ ∴ سڄڻ ماڪي مٿي ڪرا ٿين نه ڪڏهين **بيت**
ڪي ڪيکي ڪٿيون ٿي تارا جي تارا ∴ سڄڻ سويارا مون تان گهڻو نهاريا
بيت من تاري جي سامهان من تاري جي هنڌ ∴ سڄڻ ماڪي مٿي
ڪرا ٿين نه ڪڏهين **بيت** من تاري من جاءِ هتي منهنجا سپرين
سڄڻ ماڪي ساءِ ڪرا ٿين نه ڪڏهين **بيت** تارا تراريون نيزا نيڻ
پرين جا ∴ هٿ منهن پاريون سانگو ڪن نه ساه جو **بيت** تارا تر
ترو ڪريون مٿي ڦلڙيون ∴ ڪوه سڀ اتاريون جي مون پرين ڳچا ما پيئون
بيت تارا جو ٿئي سڄ مرڙون منهن پاٿين ∴ جنهين نوم ڳچ سو
پدم پريان جي پيرم **والي** جيڏ يون هي ضرور آيل ڪٿ لهندو پيرپري
سگهو نه ساعت جنده ٿو اٿي نهر ملور ∴ من مشتاقن جي ساجن
نهنو سور ∴ پيرين اتون نه ڳچي ڏيهه پريان جو ڏور ∴ وڃي ويل
سيکهين هيتر و پرين حضور **والي** اگرڙ آيا مون پيهي يا الله مون
سارينڌي سپرين ∴ مشڪ عطر مون پرين سڪيس جم سيبي ∴
تن جنين جو طالبو روح تنين سين رهي **والي** وقلي واءِ م
وهائي رهڙا ات راينديس پرين کي ∴ سشمع ٿيندي يس .....

شب ۾ ان خوشي کان ڪانٺي ؛ بابن سنڌي باھه جئن ٻران شال اڄهامي
پرت جا پيتم جي ڪين پروڙي عامي ؛ مونکي مون پرين جو آهي درد
دوامي ؛ هيڪاندي ٿيندي هوت سين آدي رات اڌامي ؛
آهيان يار سيد جو ڪانه رهي ڪا خامي ؛ هو جوله لطيف جو مونکي
آهه مدامي ؛ روشن ٿيا رخن ۾ جي هنا لِهِ الحين لامي ؛ ڪاري سا
قيام سيڻن هوت جهين جو حامي ؛ آئيم هين لوڪ سان جي سيما
چون سامي ؛ مونکي جهلين مارڳ کان هاريا جو حرامي **داستان ٻيو** ؛
بيت ناسيندي نگاه ڀرين ڪنج پرينءَ ذي ؛ احوال عاجزن جو
بيت آسري اوهانجي اکيون راهه نهارين روز ؛ لڳ الله ڪنج
ناسيندي نظر پهرين ڪنج پرينءَ ذي ؛ قمر جنجم قريب ڪي نست آئون
بيت ناسيندي آسري اوهانجي اکيون پرو آهيم ته پيڀي جي ؛ پرو
سرت ساڻ ساري ڪي قريب جنجم قمر ؛ ذي پرينءَ ڪنج پهرين پرت ؛
بيت ناسيندي نهار پهرين ڪنج آسري اوهانجي اکيون سوبت پروڙ ته موئي
ساجن سڀ جملا اکيون ؛ اپار چند جنجم سمجهيون ساکي سنهها ؛ ذي پرينءَ
ايري متان اگر ؛ جنجم چند چڱا سمجهيون ساکي سنهها **بيت** آسري اوهانجي
آئون جي **بيت** ابتڙا هتي وجهي پرين جنجم ڳالهائي جهيڙون ؛ پنجم جي پرين
ڪند اڄي نور نمي ڪي حبيب حال جنجم ؛ بند پلئي چند توڻ سي سنهها پيئن

بيت ڄر چنڊ پس پرين تو اوهان … عالم آهي جنهن چنڊ سندو تو
پرين آئون … ؛ … سنجهي سنا … ڏس
سانباد … ؛ … ڏينهن …
مٿي ڪري پرين مٿي اڳي الڳ ؛ پرين ملا چا … چنڊ جا بيت
آئون اکنديو بيت ڳالهيان گهنو تو … آئون اکند جي
بيت ڀڄري ڪي ڄمر پنڌ پورين ڏس ڏي ٻاٻل ؛ … پرين ڏهن
ڪيسي حي مشتاق ٻه من ؛ ميڪانڊ مياتي … ڪرسدين
بيت سين ڪن گرهيان گجهه پاند … ڏ پرين ؛ رانڊ … ڀڳائي
مٿي ڏيئي لالن اچي ؛ ڌرهي سند هوند ڪي پا سار … مٺڙي
بيت سين ڪن گرهيان گجهه وير … ڏ ني ؛ پير …
ڏاڍين نه ٿيو لوا ٻلا … ڪوه ؛ سيوا وڏپڻ … ڪوهيو ڪاڏو ڪرهي
ترسايو اپو وين وگ انه جيڏ ؛ نه نيون لاولا سوپان نيلا بيت
سمجهي … ؛ نيئين ڪا چارو … لاءِ جنين مون بيت ادهين
مصري نه ڇري ڪري پا چو جا چندن بيت منيون ڀيجو … ڪري
آئون پرين بيت ؛ محبوب جا ڪي مٿي انگه مٿي اکين ؛ سنگه
سان ساجن سيئي … راتهه مون جو ؛ ڪاٿي … هو نه … ڏ
نيان … ٻچو … ڏيسي پاڙ وهيڻون نه مون ؛ ؛ ؛ ؛ ؛ ؛ ؛

بيت وڪون وجهه وڏنديون ڪرها ڪسر جيڊ ؛ هيڪر حبيبن سين
مونکي نيئي گڏ ؛ مچڻ پو سئي هڻ آهون اُڪنڊين جون بيت
ڪرها ڪسر جيڊ وِڪه وڏندي پاءِ ؛ منهنجو هلڻ اُتهين جي جانب
جاءِ ؛ توکي چنڊن چاريان پيو وڳه لاڻي ڪاءِ ؛ اِنهين اُٺ
اُٺاءِ جڻ آڏي رات اٿ مڙان بيت وڪون وجهه وڏنديون
ڪسر جيڊ ڪتوات ؛ سئين سپرين جي وڃي پاڻ مَ وات ؛
جيڊ چوري ڏي چاٽ نه هوندي رات هٿ مڙان بيت
ڪرها ڪر سيجاڻ تون پڪو پانهنجو ؛ اصل آهي آنهنجو الير و
نڌان ؛ ڪرها اُسا ساٺ کي چانگا ڪيچ جُڳائيون بيت
مان چري ڪي مڪ ڏيون آپي ٻڌ مروٺ جاءِ ؛ ڪڏا تو ڪرهو ڪيو
لائي ڪاءِ ؛ اِن مئي سنڌي ماءِ مونکي گالهڙين گورها ڪيا ...
بيت اڄ منهنجي ڪرها ميا مينج منٿ ؛ جهاڳيندي جهمر پڻيون
متاڻ ڪرين ڪٿ ؛ سپيريان جي سٿ مونکي نيئي ميڙئين بيت
ڪرهو سرهو نه ٿئي ميو پئي نه موڪ ؛ آڳر اوڏو نه ڏجي ٽڪيو
چڏي توڪ ؛ لائي وچان لوڪ ڪهڙي اڪر آڙئي بيت
ڳل ڳانان ياقوت جا موتين ڳتيئس مال ؛ قطيعي جي ڪرها هيڏي
پائين حال ؛ چنڊ نچارهين جالا جي مون رات رهائين......

اِنڌيءَ جاچيون جنڊ تا جانگا ٭ مُهاڻا مُنجهه مونهي تَدَ تَدَ ڪهاڻ ۾

مَيا تو **بيت** رهاڻيون راتِ مون جي چارِ پي سنڌي

تا پر مهنديءَ ڏا جوشُود جهڙ پَٽين چار ٭ جي سونهن پايان سي مهاڻ

سين وڳ جي ڏوهي اَڻ **بيت** رساڻين رات مون جي مجهار پي سڌي

پاڙون پَيارِي ٭ تا ڏون ۾ تِهي جو مجهار ڪي مَيي ٭ ڏلاڙون جَرِي

پورَ نه جَرِي بَندَ سين وڳ جي ڏوهي اَڻ **بيت** سَنيو نه سياڻ مڙدي

جين سُڪيي پُورَ پِرائِين سوڪو ٭ سُوسُو ڪو اَنڌ هِرڪ جو مجهار ڪي مَي

وڪ نا لِڪيس ٭ جانگو نه جَرِي سين وڳ جي ڏوهي اَڻ **بيت** نيو ڪُلا

بيت جي پرين نِڌ رهي پرسانگو سِر جَذي ٭ وانگو پيو پَهورِ تِ پي هِي

٭ لڳ نه پڳ پَنڌ ۾ ڪرهي منهنجي ماءُ ٭ وڳ اَنڌ ۾ وهي جري ڏاري ڪتوري

لوڙ جري نه مور **بيت** جري هٽ سين هنئن جڳ جهڙ سين بڳ

ڪيو رات هو ڪه مويو لاءِ موني ٭ ڪري تڪون توي لشو

دارِ اکين نه اَجُ **بيت** آئيو ڪي جهڙ جين مون معصوم ميونيو

جڪس جهار پهوري پاڪري نه آيو اڳڙ ٭ هو ڪاهه حسن ڪرهو

مهاءِ لهي ميون **بيت** هڏ جي وهڏ چنائين ڪاول ڪاهار نطار مُنجهه

ٻونديون موهه تو اَجا ساءِ وهڏ سي ٻونڊيون ولڙ ٭ چنيون جي نوڪ جانگا

بيت ڪرهو سرهو نه ٿِيي جانگو تا نه جري ٭ لائي لُنون لطيف جي

ٺَڪري
منجهه
وڳ مين
جهڙ وڳ
مويو
وڳ ڏوڙ
جا

بيت جي پرين پيشاني ڏري نيڻن نظر ❊ مري ماڳ اُمنو
پيشاني پرين جي چانگي رکيو ڇيت ❊ نيٺ چنايو ويٺ اُڀوا ڏاهين
مڳهار بغل ❊ پياس پنڌ ره پنڌ ڏات ڏهه نير نو بيت اُسري
سيڪري چنايئي جهڙڪ تڏهن پياس ياد سڄڻ جڏهن ❊ لڳياس لوڻ هڪين
پهرين چناڻي چڪي ويو ❊ ڪرهو جهليو مون جان پاڻي نير نو بيت
❊ ڪياءِ مڻ ڪا ڪٿهن ڪي ڪرها لنٿي ڀنو ڪي بيت ڏي پرين رات
ن ڪرهو ليو ڀنو ڪي نه بيت وهين ڳهاڻي وچن هڻ وسرياءِ ڪي ڏگهه
وسرياس نه ڏگهه ❊ پيرگناس پڙهه اکيا مٿي اکين ❊ ڪياس ڪٿهن ڪامڻ
چڙهي ❊ مهندار ۾ ڙيڻي جو ڏگهه وڏيرو هوس بيت لوڙهيو لڏ ڪرهي
مٿي بيت اکيا ۾ ٻڌ آڻي لغار جي لڪڻ ❊ مهيرتار موڙيو سين چاڳ
ڪرهي ❊ واهي وڏوڙا ني ڏيڻ ڪيت خبر ❊ ڪي ولين وات وڏو ماڪائي
هاڪت ڇڏي ڏريس ڪانه واڻي ❊ چانگي چرياڻي وني وچاري وسري ......
بيت جتان ڪوه ٻه ڪاشون پهچن لکين پاءُ ❊ نتهن مهو ماڳاءِ
لکين پهچن ڪاشون ٻه ڪوه جتان بيت ❊ جري ڏار ڏيهاڻي
ماڏ هو سڙوين ول تهن ❊ مڻ رتو مٿي چڪيون تناڻين چاڻي ❊ پڻ
❊ پڪ لکين پهچن ڪاشون ٻه ڪوه جتان بيت لهي ڪوڙين
ڪرهو نت چنائي نپت بيت شهو منارو ميو تڪ ڏيڍي تشان

بيت لکين ڪيئن لطيف چئي ڪو ڪمو هت ٿي، ساه ۾ پرين جي ڪاٿي ته، سڄڻ منهنجا اکڙيون لڳيون ٻاجهه سان ٿيون آهن ڏي کلي پوء ڪندو

بيت لکين لکيو ڪر هو ڪو ڙهين ذري جو ٿي، ايها ست سيد جي جنهين ۾ هين جو ته ترت نه سانڍين تو ڙي جه بلا ٿيو نه پري ۾ ري

بيت لکين لکيو ڪر هو ڪو ڙهين ڏسي ڪاڻ، ايلاچيون آهن ۾ پرچ ميهي ڪي پاڻ ڪٿ نه ڪندو گاه جه بلا ٿيو نه پري ۾ ري

وائي آلهيم ڪالهه ڙيون

اي ماءُ مارڊون پرين سين جي مان پيئون پرين ري ڪوءِ سي راتڙيون

بس ڪارڻ پرين جي پانيم جهالڙيون، آڏي عبداللطيف چي ڪمن ڪاتڙيون

بيت پاه پاڻهين ڪرهي ولي سيت سوت، ڏليون واس ڏنيون پهريون متي پت، جي چانگي چڪي چت ته پوءِ نه هندو پيند ري

بيت ڪرها ڪنگوءِ رهت ٿي لکين سوين چرن، ٿيان ڏيهري هت نه آيو هيڪڙو

بيت ڪي جو ڪيڏا هين چانگو ٻکي آيو، تا نيو ٿيڏا هين نيت چنايو نڪري

بيت ودم پيند پلڻ جا ڪرهي ڪي ڪيئين، لپڙو لائي ڪي چري نيڻن سان ٿيئين، چانگي سندي چت ۾ صاحب وجهه سيئين، اويائيس آئين لطف سان لطيف چي

بيت مون سچو پيهي سيئين ڪرها ٿوڪي ڪام، ما نه پروڙي مام سا ڳالهه سيئين وهين

بيت چانگي چپي چڪيا س

۱ — هي ماڻهان ادب لطيف پرين ۽ سڄڻ ڏي سهڻي ٿي ايندون

مٿان اڪنه الهي ⁘ جنهن ول گهڻا وهاڻيا اڻ سين آهي لڳياس ⁘ چوڙي
چنڊن وڻ پچي پوچ پياس ⁘ راتي رت ڪياس هڻ ڪڏا توري
سرهي **بيت** اکنيا ترٿي تڙ وڙي ايهي تڙ واجهاءِ ⁘ ماٺ نه اچنهون
ڪا سوا ڏائي سڄڻين **بيت** چڙهي ٻيئي نه جيڪ رتوءُ اچي آڻ انيس
ڪاراڻ ڪرڻو وڃي پلاڻي پائيس ⁘ ڏانوڻ سوڏ آئينس جڻ چري
ءِ چنگهي پڌي **بيت** ڏو دسي دوپيو سپيني سنگر رڪ جي ⁘ ماءِ
منهنجي ڪرهي تاڙي قلن هير ⁘ تنهن ڪا مرڪندي ڪير جو منهين
وڻ مس رهي **بيت** ڪائي نه ڪنٺهار چنڊن جا چوپا ڪري ⁘ اگر
اوڏو نه وڃي سر ڪرڻ لهي نه سار ⁘ لائي جي لغار مير مٿان رو
ڪبو **بيت** سڏين سپنڻ نه هوڙ منهن ڏياپي نه ٻي ⁘ مونٺ
جنين منهنون پڙ تي سپي پون ⁘ ڪاڙي راتڙ رهت قرا جان جاڻ
نيٺ نه رون ⁘ جن مسافر سپرين سي مر رويو رون **وائي** توکي
تريئين تون يا الله تو در تو ءِ نرچل يان مونکي سو مشاهد و جي
مٺهن نه ڏئين مون ⁘ مون پيادر گهمان ڏوريان تان آهين

تون هي تون ...

پورو ٿيو سُر ڪنڀات جو

سُر سارنگ جو

بيت ڳڙه پس لطيف چي آڳمئو آهي ۽ وڏا مينهن وڏ ڦڙا ڪيو
ڏٺا ڏاهي ۽ ڀيوم لاهي آسرو الله مان بيت نڳه
پس لطيف چي آڳم ڪيا الله ۽ واحد وڏائي ڪيا مٿي ڪسن
ڳاهه ۽ پکڙجي پالوت سين جهليا پٽ پاهه ۽ سانگين ورٿا
ساهه انو آب الگونده و بيت جهرو پسڻ پڙي جو آڳم اي نه
الڳ ۽ سيڻ ري سيد چي روح نه رچن رنگ ۽ سهسين ٿيا سارنگ
جو جاني آيو جوء ۾ بيت جاني آيو جوء ۾ نه ٿيو قلب قرار ۽
ڍلو وڃايئن ويو ڪري غم گذار ۽ نظارو نروار پي پسايو پاڻ جو
بيت پي پسايو پاڻ جو نوري نظارو ۽ ويو غم وجود مان
ڪي ڪلفت ڪنارو ۽ آيو بسو پهري مڻ مرادون پنيون بيت اُبون
ڪڪر ڪيو بون اترڏي آهين ۽ ڪري آڳم آئيون نه منڌ نه متائين
مٿان لوڪ لطيف چي لو تڏهه ڪنوائين ۽ پلڌ پيا رين انجڻ آب
الگونده و بيت ڏنڀه وسيا ريج ٻياڪي او هيڙن اوڪ ۽ ونگا
مها ڦونگيون جت پٽن سيپي توڪ ۽ کاجري چڻن ۾ سيهون
جرن موڪ ۽ لاٿائين مٿان لوڪ ڏڪ لاهڻا ڏينهن ا بيت ماٺو مرگ

مينهون سڀ سانگ کي سانهين ؛ آڙهون اُبر آسري ٿا ٿوا
سيئون جي سمنڊ جون نئين سيج ڦارين ؛ پلو پياريون اُنجڻ آب
اگونڌ ۾ بيت جن جڏهن پوءِ پٽ نئين پر آدم پکهرو ؛ عاندبوري
ڏٺيئي پکي جي پرن ؛ مون جهڙ ڏٺو اُپ ۾ وجون کن ورن ؛ سا
جي سمنڊ مٿان ڏيول ڏيلو ٿهين بيت مون جهڙ ڏٺي ايم ديولا لڏ م
لاهه ؛ اڄ ن آب اچي ڪئو وڄون اتر واهه ؛ جن جڏهن پٽ پاءِ اوڙاڻي
پکڙا بيت پلڃاڙي پيئي نئون آڪاتريا اگرو ؛ جڏهن جکيس سڀ جيو
تنهن مولي مينهن وسائيا بيت اڄ پڻ اُتر پار ڏي ٿا ٿڙي ڪئي تڙا
ڪاريهين هر سنها ميا سرها ٿيا سنگهار ؛ اڄ پڻ منهنجي يار وسڻ جا
ويس ڪيا بيت اڄ پڻ اُتر پار ڏي ڪڪريون ڪاريون ؛ وسي
تو ودر قرتو ٿڪڻي ٿيون نار يون ؛ لنبائي لڪ لطيف جي ڏاڍيون پلسا
چنديون پٺاريون وري ونايئين آيون بيت اڄ پڻ اُتر پار ڏي ڪڪر
تو کري ؛ وسايو والي پي توخالق ڪنڌ پڙهي ؛ پاساريان پري سال
نين سهرين بيت اڄ پڻ اُتر پار ڏي ڪارا ڪڪرڪيس ؛ وجون
وسڻ آئيون ڪري لال لبيس ؛ پرين جي پرديس سي مونکي
مينهن مٿر يا بيت اڄ پڻ اُتر پار ڏي ڪڪرکي جوسي ؛
مندائي مينهن جي کوٽ ڏکوئي آه له لڻ ترن موني گهورپا

Scanned with CamScanner

سارنگ

رس ڏيهن آ بيت اڄ ٻڻ اتر پار ڏي لوڪيون گوريون ؛ وڄون
ڏهاڪا ڪيا وڏي تيزي ؛ وسي وڏ ڦڙي ٻهڻا مثل توا ئيون
بيت اڄ ٻڻ اتر پار ڏي ڪکر لوڪري ؛ روضي پاڪ رسول جي
ٻلڪون ٻه يري ؛ وڃن سانڍ ڪري ته سڪڻ سڪ ڻيا بيت
اڄ ٻڻ اتر پار ڏي ڪکر ڪيا مڻيون ؛ منڊ ڦيٿي ميهن جي ڏڙ نه
روڪيا ميئون ؛ پلر پلڪيا مئين گهٽان سانگين سک ٿيا بيت اڄ ٻڻ
اميدون آگم سند يون اڀ م ؛ سانون ٽ پسي سرهيون سڄڻ
ساريون ؛ آئون آساني آهيان مان ڀڃائي ڀون ؛ گهر نه گهرجن
ٻون منڊ ڦهڪي ميهن جي بيت منڊ ڦهڪي ميهن جي وسي تڏهن
وس ؛ ڪتن ڪيا جڏي ياجي ڦهيون ني مس ؛ گابا متي گس ڙڪ نه
ڪندا ڏٻرا بيت وسڻ اگري جيٿ جي هوند سکڻي ميهن ؛ تڏهو ند
انو ڏيهن نس ٻوند نيئون نه ڪرين بيت وڃون وسڻ آئيون
سارنگ سينگاري ؛ انجيا لکه لطيف چي پلر پياري ؛ وڄڙين
واري ڪٽي ڪعبي تي ڪندا نا ٿيا بيت ۴ م گندي گنج اترم
اماء نتو ؛ پسي پر پرين جي ڏوهه ٿيا سڀ ڏنج ؛ شال وسند ڊ
سنج عاشق لي اوهيرا ڪري بيت اتو اوهيرا ڪري عاشق متي اڄ
ڏور ڏڪا يا بج سنهن منهن ڏيڪا ريا بيت ڪکر پسوا اڀ م

Scanned with CamScanner

اُتر اچي اچن ⁂ اُتر سنڌي اوجهر وڄون واهڪن ⁂ وسي وڏڙن
سا ٻٽيهه سڀ سُکي ڪئو بيت ڪڪر مٿي جهڪيا جهڙ ٻپٽيون نه لهي ⁂
جهڙ امنهجا سپرين ٿهي اسيگهه ملار ⁂ ڪن الڪيون ڪل يار وڃن سور سنڌ
ڪئو بيت جهڙ ٻپٽيون نه لهي ڪڪر هوڻ نه هون ⁂ سارهيو سپرين
ڪي لڙڪ ڳلن سين پون ⁂ سي مر رڙيو رون جن مسافر سپرين بيت
آنگن تاري ڀرڪنديون پکا پٽ سوهڻن ⁂ سرهي سيج ياسي پرين
مر تا ميهن وسن ⁂ آسان ۽ پرين شال هون برابر ڏينهڙا بيت
اترا ني آئيو تهن ڪڪر لالم ڪس ⁂ وٺو مينهن وڏ ڦڙو ڪئو جوراڻي
جس ⁂ ٻنهي ٿمند پس وس نه وره سپرين بيت اترا ني آئيو
ڪري مڪل هوء ⁂ پريئن تل ترايون جوڙ هلندي جوڙ ⁂ پسو
جا پٽن مرڪنو ري خوشبوء ⁂ وٺو روبروء روضي تان رسول جي
صلعم
بيت روضي تان رسول جي وڄن ڪئو وار ⁂ پريائون پير پئي
نظر سين نار ⁂ هادي پر ڪرم سين هي تن تان سيار ⁂ نبي
صلعم نظار پئي پسايو پاڻهو بيت پئي پسايو پاڻهو نظار ناگاه ⁂
نٿو ڪس قلب تان سرهو ٿيو ساه ⁂ اميدون ارواح پئي پسندي
پنهون بيت برسيا ترونا وٺون تريون ⁂ پره جا پٽن پي ڪن
ولهجا وايون ۽ ڪڪ پرتئي هنن اسنگهار پون سايون ⁂ ڏهن سا منهيون ٻولاهيون

وَنا تَرُونا تَرُونا بيت پالهڻي سوڻهن پکي دايون ۾ مايئون ÷ مايون
لطيف لاڻائون ÷ پير پريري پاڙ آيئون آگم کري ميرُ ÷ جيستر وتو
سنگهاريون ٽيون سرهيون سير سرها کيائون ÷ وير منان واندين جي
بيت ترونا ترونا ولي کيم کنار ÷ پوڄاري پٽن تي ڏس نايون
اُکتيون اڄ اڄي بيت تان ڏيه ڏهرت لاما ستار سباجهي ÷ نار
کيائون پرپراٽ ÷ وسي وڃن کاٽ لاتي کيم وڻ تان بيت
مکي منان مونيٽن اڀيون ۾ عرفات ÷ روضي پاک رسول صلعم جي
رنگ کيائون رات ÷ وڄڙيون برسات موٽي مصر آئيون بيت
کيائون ميران سندو مجرو جهڪيون ۾ جيلان ÷ جتي غوث بهاؤالله
اتِ مرکيون ۾ ملتان ÷ کنوي خراسان سکه وسائرن سنڌڙي
بيت لار لنيندي وجڙا چيهي پير رتاس ÷ ڪڙيون کهني ورهيون
موٽي منهن گتاس ÷ پسي ميگهه ميون جوڙي جوهر جال جڙاس
جهومک بسترِ پاس وسي ميهن منهن پسا آيا بيت کاند موکن
ڪنڊيون ڏڪ سولي دار ÷ آيريون سيريون پانجيون سيون
سپ سنيار ÷ بن جهڏي جن پئي وجهي وهارن وار ÷ ته اڇي
انگڻان بهار سر لاڪ ڪنڊيون سڌڙا ١ بيت سارنگ کي سعيو
توکي سعيو نه ڏيئي ÷ گڙي تن گمان ۾ آيو کي آيو ÷ هارين لاءِ هر

هادي هلايو ٭ متان آئيئ پاڻ سُونه ڪا بادل آهي بس ڪيي **بيت**
سارنگ سا رهيج الله لڳ انجڻ جي ٭ پاڻي پوڄ پٽن ماڙهن ان
ڪريج ٭ وطن وسائيج ته سنگهارن سُڪ پٽي **بيت** جهڙي لالي
لاڪ بجي سائي سارنگ سٽ ٭ اُن سي اُهن انگيا جڻ سي چني
چٽ ٭ برسئو پاسي پٽ پريئن ڪڻ ڪراڙ جا **بيت** وڄون وس
آئيون سارنگ سينگاري ٭ برسي پيا هي پريا پٽ پراڻ جا ......

وائي منهنجي سيد سار لهندو مونکي آهه اميد الله م ٭ سعدي
ڀئي سيرين زاري زور ڪريندو ٭ امت ڪارڻ احمد (صلعم) پرمل پاڪ
پنندو ٭ جڏهن صور ڏڪا ٿيندو ڪيون سڀ ڪڏندو ٭ ميڙو ٿيندو
مومنين ات محمد (صلعم) مير ملندو ٭ نفسي نفسي سيڪو ڪري داتا ڏي
ڏڪندو ٭ مهت ڏيندس مولوات بديون بخشائيندو ......

داستان پيو پري پٽ تي آئيو سارنگ سڄ مڄهان ٭ سرها
سبزا موريا دامن ڊٻ ڪيا ٭ پهري پٽنا پريائين ڪڻ ڪراڙ جا ۔
بيت پريائين ڪڻ ڪراڙ جا وڏو واريا سو ٭ ڪوڙيٽي ڪوڙ جو
چگو چوماسو ٭ ماڪا تي تان موهيو ڏيئي پپ پاسو ٭ خالق
ڪيو خاصو چيهو چڪي ڪنديئن **بيت** چيهو چگر ڪنديئن ڪيائين
گسنگ تي گل ٭ هنا ڪنيا هليو پري ترايون تل ٭ آنڊا نوٽن

آب اُجلُ مَتي باغ بهار تي **بيت** اڄ رهيلا رنگ بادل ڪَنِ ما
برج سيئن ؛ سار سارنگيون سرندا وڄايئين مرچنگ ؛ صُرلحيون
سارنگ ٻلنيون پدام تي **بيت** ميهان ۽ نينهان ٻئي اگرهيڪڙي
ٻي رسٽ جا ويس ڪري تر ڪڪرڪن ڪيهان ؛ آئون بادل ٻي ٻنهان
جي گمراڇڻ جا ڪري **بيت** بادل تمڪو پي ڪرون ڪنڪجت مرڻ
تن ڪوڏ ٻجن ترڪش پسٽ پرين جت پون **بيت** ڪٽڪن ڪاڻ
جت ڪئو جرپسو جهجن ؛ ورهي واندين اڏيا پڪاسي مريسن ؛
اترُ داهي ان جا ترڪنکي ڪارون ڪن ؛ واهٽ وري تن اڇي سال
اولوڪريا **بيت** ڪٽڪن ڪاڻ جت ڪيئو جهڙ پسو جهٽڪن ؛ سٽيو
تا رعد جي ڪليون ٿيون ڪنن ؛ ڪليون ڪين ڪمن ڏيجاريون
ورن ري **بيت** ڏيجاريون ورن ري گهمن گهوماٿيون ؛ سٽيو
تا رعد جي اتن اُساٿيون ؛ ٻرن پوساٿيون پي ري ان نه اُڇهي.
والي ڪرم ڪامي پڄي آئون ويندي در دوستن جي ؛ جتان
ڏجن تڪيو سڀ ٿياٿين اڇي ؛ نورا پايو نينهن جا دريلي جي ٻچي
داستان ٿيو گيتڙ گت سڪنچلن جي چاه پئي ؛ هندو
حيرت م پئا لاڳي ڪي لين ؛ چمڪن چوڏس چنڊ جئن
وڃون ٿيون وهسن ؛ لوچن تا لطيف جي پسٽ لاءِ پرين

Scanned with CamScanner

ڪسر قربن سيناهي ساڻ ڪئا بيت منڊ تي منڊل وڃئا
ڪي اوهيرن اوت ؛ ڇا چرني چني ۾ مينهون چرن موڪ ؛
سرهيون ٿيون سنگها ۾ پون پويو پائين طوق ؛ ميها چيڙ ڦنلون
ٿين سيپئي ٿوڪ ؛ لاهين مٿان لوڪ اڙو لاهي جا ڏينهڙا بيت
منڊ تي منڊل وڃئا گوري پيي ساڙي ؛ وڏ ڦڙو واڪا ڪري انڌ
اوتاري ؛ خرخر ڪندي جڏيو مهرين ماڙي ؛ ڪڪر اڄ ڪاري وارو
ڏنون وڇڙين بيت منڊ تي منڊل وڃئا تاڙي ڪي تولا ؛
هارين هر سينبا هيا سرها ٿيا سنگهار ؛ اڄ پڻ منهنجي يار وس جا
وٺين ڪئا بيت منڊ تي منڊل وڃئا آيو جهڙ جاني ؛ هيڪاهڙا ان
ٿيو پيو مڪڙ منجهه ماني ؛ ڪلهي سين ڪاني لاٿر ڪنس قلوب تان ؛
بيت منڊ تي منڊل وڃئا موٽي آيو مينهن ؛ لال پرين لکيو جوي
سار نم سا هو ڏينهن ؛ جن سين نيڻي لايو نينهن سي پرين پيهي گهر
آئيا بيت منڊ تي منڊل وڃئا آگم لائي اوڙ ؛ وسي مينهن موڪون
ڪيون پئي پهرئين پوڙ ؛ دوست هئا جي دور سي پرين پيهي گهر آئيا
بيت گنگوءَ جيان گوڙ ڪري ڪاهيائين ڪاهوءَ جي ڏانهه ؛ وٺو مينهن
وڏ ڦڙو سري پريائين ساه ؛ ڏيئي ڇٽ پاه پريائين ڪن ڪراڙ جا بيت
ڏيئي پنج ڙائڪ ڪي ڪيائين لوتڙ ٿيئي لال ؛ ڏلهي جڏ پائي ڏرڪي پاٽي پريائين پل

عنايت

آندي ٿين آب اجهل، موڪل ٿي مينهن کي **بيت** موٽ منهجا ن
سيرين آسيئي الله ٭ توکي ساهه ۽ سام اکنديو آهيون کري **بيت**
تو وسندي وس ٿيئي وس بادل وس ٭ اچايون عنايت جي رات
ٿيئن کي رس ٭ نيٽ نمندا پس وس ته ورن سيرين **بيت** اوجن
گهر جهي آچکو جهوڙيو سهي نه سيئي ٭ ساڃه سور کي حال سانجهي ٭
اگڙ آيو ٿيئي ته ڏولا کنهن ڏينگ ٿيان **بيت** ڪاند تنهنجي پاند ري
سنجهي سيئي مران ٭ ڪامل ڪياهن م سيئي تار تران ٭ تاري جنهن
تران جن ور وهانئي ور ٿو **بيت** ڪاند تنهنجي پاند ري سيئي
مران سڀ رات ٭ ڪامل ڪياهن م جهب نه اچي جهات ٭ اچين جي پرڀات
ته آئون سيئي نه ساريان **بيت** سڄڻ سانوڻ مينهن جئن اگهه ڪيو
اچن ٭ پاسي تن وسن جي سڀ جمادر سڀڪا **بيت** مينهن و مينهن
پساهئيو سڙي تو سيلو ٭ پکي پيهي آئيو رحمت جو ريلو ٭ ساڄڻ
سويلو پيچ پنهنئي گهر آئيو **وائي** آگيا ميگهه ملار صورت تنهنجي
سڀ جڳه موهيو ٭ سجدو ڪيل في الحال ڪيئو سڀي مطلب نور نوار ٭
جاڙ وقت جام جي ڪريا کوٽ کفار ٭ آگي آسمان جر توکي ڪار ٿو
سير ستار ٭ ولسوف يعطيک ربک توسين قادر ڪيا قرار ٭ قادر
پاڙ قسم ڪيئو خاڪ قدمن جو ڪرتار ٭ آهين ڪرم ڪريم جا

احمد ساڻ اپار ⁘ اکنديا جي اُبر کي سرها ٿيا سنگهار ⁘ موڪل ٿي
مينهن کي دوست مٿان دلدار **داستان چوٿون** ٿانوَ
اُتي پس ڏيهه کوندي وڄري ⁘ تنين ڪارڻ وس جن وه مٿي
پائريا **بيت** ڏونگها آڄ مَ ٿنئي ڪاساجن جو ڪم ⁘ پيندي پرڏيهه
مرتن سوڊين ٿئي شرم ⁘ اُتن گهٽي اَدب سين گالهائين نرم ⁘ قادر
ڪر ڪرم ته اُنجي وطن مرٽس ٿئي **بيت** اوڃڻ گهرجي آجڪو پکو نه
پيٽم ⁘ دوست پڄا ٿان دم جارهي سارڻ ٿئي **بيت** سڄڻ سانوڻ
مينهن جِئن جهڙڪن پاسي جهرڪ ⁘ ڏيندا پالا پَٽن کي منجهان مينهن موڪ
لس پيارين لوڪ آگم ڪيو اڪين سين **بيت** اترا ٿي آئيو تنهن ڪڪر
لاٿم ڪس ⁘ وٺي مينهن وڏ ٿڙ ڪيو جيراني حبش ⁘ ڪيسر جي ڪلات
مراتِ تنين کي رهن ⁘ نيڻ نمندا پس وس نه ورن سپرين ⁘
بيت واسوند پاوڄ ٿي ڳڙيو ڏونهه ڪنيات ⁘ ڪنديون ڪاهي ڳس
ڪريئو وڃون ڪريو وات ⁘ سنگهارن سڪ ٿيا لٿي اڄ اسات ⁘ جهڙ
ڦرڏيئي جهاتِ پسا ئيندِ يون پنيون **بيت** مون جهڙ ڏٺو اپام
ڪاند مڪهڙ ڪوٺ ⁘ ستائين سانوڻ جون جوڙون جي جوڙ ⁘ لاٿم
گوڻدر ڳوڙ مونکي ڪنوڙ خوش ڪيو **بيت** سڀو صاف نه اُبري سرلي
وڃان سڀ ⁘ منهن جرهيو مالهڻ کي ڏئي واڌايون وڃ ⁘ هينئڙا ڪيف مر ڪج

سگھا ملندا سپرين بيت ڏٺ ڏيري پٽ پيشون پاسي پار ڪري ؛
سڀئي پرنا ستا پلر جي پالوٽ سين بيت ڏٺ ڏيري پٽ پيشون آيون
ٿرڪوٽ ؛ پسايا لئون پلر سين سڪاپت جي سوٽ ؛ چنچل ڏيئي چوٽ
سڀ سامارو سڪيو بيت ڏٺ ڏيري پٽ پيشون آيون ڪاھي ڪامارئ
وٺاپٽ پراڻ جا وسون ساماري ؛ ڪڪرم ڪاري وجرين پسو ويس
ڪيا بيت ڏٺ ڏيري پٽ پيشون وڄن ويس ڪري ؛ مينھن وسي
ملڪ جا جڻ يا تل پري ؛ قادر ڪرم ڪري سڪاپت ساوا ڪيا.
بيت ڏٺ ڏيري پٽ پيشون تيا ولهارين وڳ ؛ سورج قمر
نپاريات سينڻ جي سنبھه ؛ جي جانب اندر جي سي پرين پيھي
گھر آئيا بيت ڏٺ ڏيري پٽ پيشون وڄن ڪيو واڄو ؛ پکو
پنھنجي پي لئي سڀئي ڪر ساڄو ؛ سٽيڻ سڀا جھو پيھج پرين گھر
آئيو بيت ڏٺ ڏيري پٽ پيشون وڄن ڪيا ورٽ ؛ اڪينئي
ڪي عشق جوي چاڄر سيڪا چٽ ؛ جي محبت اندر من سي پرين پيھي
گھر آئيا بيت ڏٺ ڏيري پٽ پيشون وجون ڪري ولا ؛ اُما ڏاڏي
اور سين ڪڪر جي ڪالا ؛ واحد وسيڪالا چوڌاري جڳا ڪيا بيت
ڏٺ ڏيري پٽ پيشون وڄن ڪيا وسمر ؛ واحد وڏائي ڪيا ڪنڌين
ساڻ ڪرم ؛ سنگھارن شرم رکھ منھنجا سپرين بيت وسي ساري

راتِ صبح جو ساھ ڪٽي ؛ منجهيئي ميڻهن پرين جو تن مهوئي ناٿ

وهاڻي پرڀاتِ هوند باڊلُ بس ٿيءِ نه ڪري **بيت** موٽي ماندائڻ جي

واري ڪيائين وار ؛ وجون وسڻ آئيون چڪي پٽ چو ڌار ؛ ڪي اُٿون

اِستنبول تي ڪِن مٿيا مغرب پار ؛ ڪِنين چمڪيو چين تي ڪي سمر قند

جي سار ؛ ڪي رمي ويئون روس تي ڪي ڪابل ڪي قندار ؛ ڪي

دلي ڪي دکن تي ڪي گڙن مِرِگرنار ؛ ڪي جُنبيون جيسلمير تي ڀُڄ

بانڪانير بهار ؛ ڪِن اچي عمرڪوٽ جا وسايا وڻهار ؛ سائينم سدائين

ڪرين مٿي سنڌ سڪار ؛ دوست تون دلدار عالم ٿي آباد ڪرين **بيت**

موٽي ماندائڻ جي پري ڪيائين پيچ ؛ وِجون وسڻ آئيون سارنگ جو سُنيچ

سيج ؛ تنهن نوري نوازيون گهڻيون ڏيئي ڏوسا ڏيچ ؛ ڄم ڪئي پٽ

مليا ماري منجهان هيچ ؛ راضي منجهان ريج عالم سڀ آباد ٿيو

بيت موٽي ماندائڻ جي جُڙي ڪيائين جوڙ ؛ وجون وسڻ آئيون

ٿهه ٿهه ڪري ٿوڙ ؛ اَنَنِ جا عالم ۾ ڪرن اندر ڪوڙ ؛ سارنگ

لاٿي سوڙ سانده سهائو ٿيو **بيت** موٽي ماندائڻ جا

پري ڪيائين پڙ ؛ وجون وسڻ آئيون ڪوڙان ڪٽي ڪڙ ؛ مينهن

پاڻ مراديون ٿڏي چڙن ٽڙ ؛ وڏي اوره آئيون پٽي لائي ڦڙ ؛ سڀئي

اُڃيا سا ٿميون ڏينِ ڪير سنجر ؛ ساڻ وانئير ور پرپون پرچڻ جون ڪيون

بيت حڪم ٿيو بادل کي سارنگ ساٽ ڪيجن ∴ وڄون وسڻ
آئيون ٿَرَ ٿَرَ مينهن ٿمن ∴ جن مهانگي لاءِ ميٽريو سي تاهٽ هنن
ٻچن منجهان پند رهن ٿيا ورق ايئي ورن ∴ ڏڪارها ڏيهن مان موڏي
سال مرن ∴ مينهيون پاٽ مراديون ٿن ٿي سرجن ∴ وهي وڏي وسڻ
جون کيون گالهيون گهنارن ∴ سيد چي سپن آهه لوه تنهجو آسرو **بيت**
اللهه جهڙ جهور وهي ڀڄر برسي بوند اپار ∴ وٽ جنين جا يار تن جون
اوڪا ڏين نه اکيون **بيت** اللهه جهڙ جهور وهي ڀڄر ڪڪر نه ڪوءِ ∴ وسا ٿيندي
وڄري حب جهين کي هوءِ ∴ لالن جنين لوءِ سي اوڪا ڏين نه اکيون
بيت اللهه جهڙ جهور وهي ڀڄر نه برسي بوند ∴ سڄڻ جنهين جي هوند
سي اوڪا ڏين نه اکيون **بيت** آگم جون آئيون اترا کري اوڀر ∴ پرين
جي هنڌڙا ڏور سي مونکي مينهن ميڙيا **بيت** ڪرڪهت سڄڻ سپرين سَرَ جي
سونهن جي ∴ جي وانڍيون ورن ري تنکي مينهن سڄڻ ميڙيا **وائي**
آئي منڊ ملار آئي ميگه ملار آءُ کهنبا ڪنديس ڪيترا ∴ وسڻ جا ويس
ڪيا اڄ به منهجي يار ∴ لار لڳندي وڄرا پنرس پنيرا وار ∴ پکي آءُ
پرچي له تون سيد سار **وائي** ملجان ملجان چوري چوري سڄڻ
سانون ملجان ∴ بادل برسي وڄري چمڪي بوند پڙي ٿوري ٿوري ∴
صاحب دانا بي نشانا مين تيڏڙي گهوري گهوري ....

سُر ڪيڏارو

داستان پهريون

بيت ڏنو محرم ماهُ سونڪو شهزادن ٿيو ؛ چاڙهي هيڪ الله

پاڙ وسنديون جو ڪري بيت ڏنو محرم ماهُ سونڪو شهزادن ٿيو

مڪي مديني ماڻهين رنو مٿي راهُ ؛ تنهن واحد کي واهُ جو حڪم

ڀرا ٿو ڪري بيت محرم موٽي آئيو آيا ٿا نه امام ؛ مديني

جام مولا موٽي ميڙيا بيت مير مدينان نڪري ڏيرا ڏنائون

ڪاڻي پاڻي ڳاهه کي ماڻهو مڪائون ؛ چڙهندي چيائون نه

هيا
ٿيندي ويڙهه ورائندي بيت مير مدينان نڪري

مٿي رند ؛ گهوڙا تن گهوٽن جا پريا مٿي پند ؛ جتي رهيا جا

راتڙي سڀ سونهارا هند ؛ کلها ڪرنگهر ڪنڌ جمرن جهوڻهار

بيت مير مدينان نڪري آيا نه موٽي ؛ ڪارا رنگ ڪپڙا ادا

نيرو ٿي ؛ آئون تنهن لئي لوڇي جن مسافر ماريا بيت سخني

سيادت جي مروڙي ملار ؛ ذرو نه هه يزيد جو اي عشق جو آثار شهادت جي

ڪسڻ جو قرار هو امامن سين اڳهين بيت سخني سيادت جي

ملار مروڙي ؛ ذرو نه هه يزيد جو آثار اهوئي ؛ ڪسڻ هو ڪو لئي امل

امامن سين بيت سخني سيادت جي سڌ شادي جو ڏينهن ؛ ذرو نه هه يزيد

بيت اولاد تي عليؑ جي مينهن وسنو محبت ⁘ نينهن نسورو اي
قضيي ڙان پروڙين رهندي كي ⁘ ناز اي نسورو جي سيادت سڀئي
ڳالهه سڀيائي ⁘ ملار ولي جومڙ كربلاء قضيو **بيت** كربلا جو
والي لهي پركون جون پنهنجن مختار تون مالك ⁘ اسرار الاهي جي ڳجهه
قاسم شاه ⁘ ڏي لاوڻ ميندي جيئين شاه ڏي لاوڻ ميندي
لعل گلال جوڻا رنگيلي رنگ تيڏي ميندي ⁘ ڏي واوڻ وڃا سيج
داستان پيو نال ٿماشيندي خبر سهرا ٿڙپي ڏي پيءُ ماءُ
ڏيندي هو جا عبيد پسند ساڻ ⁘ سين اولاد جي عليؑ يزيد لاءِ جهيڙو
ڏور ⁘ سين اولاد جي عليؑ اج دوي جهيڙ جنين **بيت** سين حسينؑ مير
عليؑ كالهه جهيڙيو جنين **بيت** جا يزيد ياري جيكي پنج كان تنين
كلي **بيت** جا يزيد جماعتي جي حال جي تنين هئي ⁘ سين اولاد جي
جيئن پتنگ هوندا تي ياءَ پنهنجي ويڙهو نه ⁘ هوءِ حسن جي هئي م ويڙكنك
مساڻ ويڙكنك كلي **بيت** تي حسين كري هلان جو بيو كير آهي ⁘ پيو
ويڙكنك كلي **بيت** سهڻو جنين موٽ پوڻ سپئي ڦيري ⁘ هوڻ نه سپ
جو تي سوچيا سوره ⁘ آهي آسانو جو جان انكي اجا ⁘ پاڻي جو مپالكر
ساٿهه ⁘ پاهون نه بيلي وٽ حسينؑ مير حسن **بيت** جڙهي رڻ گوئي
بيت نكر ديوڻ كري نيلاڻين هئون جلا يزيد ⁘ آهي گاهوئ جو شهزادن

حسن مير حسين جي سي جنگ جهان ∴ اڏانا اُرڪري ڪاهين پڪين ڪا
ٻي ڏاڏانا پاڻ سيد سڀ ملهائيا **بيت** حسن مير حسين کي رنو تن لو
گهرماهو ۽ جهنگ مرون اين ۾ ملڪن ∴ پڪين پاڻ پڇايا تو تلڊ تو هون
الله شهزادن سوئون ڏيئن سچا ڏٺا **بيت** حسن مير حسين ج
جن نه هنيئين جاءِ ∴ خالق رب جبار ڪين مهيندون تن کي **بيت**
پاونگه اُويئر مهنئي هزاري هول ∴ جوهر عجزاءَ سين ڪامل سر
ڪنگول ∴ رتو رت رنول مولهيو مير حسين جو **وائي** داغ سين
پرغم ڪاهي ماتم ڪيا يا علي ∴ جهنڊا ليئي آيا خبر پئي آيا سون ڪرو
شاه قاسم ڪا **داستان ٻيو** ڪوپا ڪلي جا ڪوڙ پا رهون
ڪين رهن ∴ سائون تن سر فدا ڪيا آگيان امامن ∴ يجا هرون في سبيل
الله ڪد اهو ئي ڪن ∴ حورون هار ٻڌن سهرا شهيدن کي **بيت**
ڪوپا ڪلي جا ڪوڙ پا ساءُ بسلمدا ∴ آنڊا ۾ احسان سين صوبا تنا
سرداره ∴ حورن ٻڌا هار سهرا شهيدن کي **بيت** ڪامل ڪربلا
۾ آل نبي آيا ∴ ماري مصرين سين تن ڪوڙا ڪنبايا ∴ سڄيءَ بنبئي
جا جايا اهڙا سورهه سيرين **بيت** ڪامل ڪربلا ۾ آيا سيد سنڌ ∴
ماري مصرين سين ڏونڌ ڪيائون ڊير ∴ ڏهليا اُت دلير پسي حملو
مير حسين جو **بيت** ڪامل ڪربلا ۾ آيا جنگ جوان ∴ ڏري تي

ڏيئي تن ٿلها الرزنا آسمان ؛ ڪره هئي ڪانه هئو نظارو نيڻن جو ۔
بيت ڪامل ڪربلاء ۾ آيا پاڻ امام ؛ ماري تن مصرين سين
ڪيا ڪمام ؛ ڪيا ٿيا ٿون ڪوفين جا اچي ازدحام ؛ ڪاڻ هو ٿيو
قيام حادثو حسين جو بيت ڪامل ڪربلا ۾ آيا پاڻ امير ؛ ويهي
ويرين وچ ۾ ٽڪا هنيا ٿون تير ؛ هئي اِئين تقدير اصل امامن سين ۔
بيت ڪامل ڪربلا ۾ پاڻ آيا پيهي ؛ پهڪيا ٿون پاڻ ۾ مقابل
ويهي ؛ قضا هئي ڪيهي هئي هئي امامن سين بيت دوست ڪهائي
دادلا محبت ماراٿي ؛ خاصن خليلن کي سختيون سهائي ؛ الله الصمد
بي نياز سا ڪري جا چاهي ؛ انهي ۾ آهي ڪا اوڻهي ڳالهه استوار جي ؛
بيت ڪانڌ ڪلاريون ڪپڙين ور وڻا هيو آيو ؛ جت سانگين جي ست
دهي لٽ وڪه وڏندي پاءِ ؛ تان تان پيو ۾ لاهه جا جا نوندهه نه جهين
بيت جهمنديون اڄ اچن جهوليون جهونجهارن جون ؛ پاپو پڪ
ٻهارجا انجون وهون واڪاڪن ؛ پنوءِ پار ڪڏن رت ڳجهوڙا رڙ ورتيوم
بيت ڏنو ڪالهه ڪهفين جهونجهار ڪو جهمرو ؛ هاڻين هڏ ٻجا ٿيا رلو
ته ٿيون ؛ پائين سا سئين جتان جيئو جو ڪوتي بيت پڳو آئون
نه جوان مارو يو تان وسهان ؛ ڪانڌ ماڻهن ۾ ڏکڙا سيڪيندي سو ٿهان
ترپي لڳم ڏران جن ڪوهو ننس پٽ ۾ بيت تيغون تراريون تيرا آيا جهان

سانگيون ساوَنِ هٿ ۾ کُلهَنئون نه لاهين ⁘ اُپائي آهين مَهائين مرڻ ني

وائي اڄ نه آيو امام واويلا ⁘ مومنا ماتام وا ويلا ⁘ اَنُ نه پاڻي اُنکي

نه کو ونڙنِ مينهن ⁘ هُنا سنائي جنگ ۾ نوراتيون ني ڏينهن ⁘ دُلدُل

گهوڙو شاه جو مَٿس پلاڻي ⁘ شيرِ شَهر دي لَٿِ يِي سَيّد سيج نه ماڻي

داستان چوٿون ڪاڄا ٻڙي ڊُونگري ڪيڃي وَڙهُوا ء

علي شيرِ وياء رڻ ۾ پيئِ راڙ يي ⁘ بيت مَرُ مَرين آئون رهيئن

مولي ڪاند مَرآءُ ⁘ مُحيُ نوُ ٻُڌاءُ ڪيڃا ڪيم جيڏيون بيت جيڻ

نوُرا ڏينهڙا گهوڙان ۽ گهوڙنِ ⁘ ڪَڏهن مڪوڙنِ ڪَڏهن واهي رڻ ڊا

بيت فائقُ هليا فردوس ڏي جنت سنديون جوء ⁘ فاني فنا في الله ۾

هوء سين نيا هوء ⁘ رَبَّ ڏيکارئين روء اُنهي جي احسان سين بيت

مون جهيڙيندي چڏيا ڪاري ڪڪرهيتِ ⁘ ڪارا ڪُنڌَ هَٿَنِ ۾ اڙيو حيرانيءَ

تي تنين سين ڏيٺ مون جنين سِهڻون بيت بهادر گڏيا ٻها ڊرين ڪري

ڪِلول ڪَنِ ⁘ وِجهن ڏڙ ڏڙ ڊي ماڪاڙي هَنِ ⁘ ڪرين ڪَنڌَ نجن رِ

گجيوراڙ وٺيو بيت مِيّ هِدايت حُرَّ کي ازل ۾ اصلا ⁘ جڙهي

آئيو جنگِ ني هلي هُنَ پارا ⁘ ايند پيئي چيئن امام کي گهوڙو ٻٽ

آن مٿان ⁘ لَا يُكَلِّفُ اللّٰهُ نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَا جيڪا پڃند يمر سا

گهوٽ به لَگا گهاء سوُبٽُ شيرُ شهيد ٿيو بيت

ملي حسن آئيو ماجهي مرداڻو ∴ آهي عاشق آگ جو پتنگ پروانو ∴

اُمي مان رسول بتي بزمل تو نانو ∴ هي سر سمانو گهوٽ منا نئي

گهوريان والي ڪنهو ملڪن رڏ ماتام هئي هئي وو شاه حسين مير

سڏاري ٿو ∴ ڪربلا جي پرم خيما ڪورپا ٿون ∴ جيڪا رضا رب جي لکيو

لوڪا ياٿون ∴ ڪربلا جي پرم آيا اڄ امير ∴ جهروڪا جهليا طرفن

سندي تقدير ∴ پسي سخي مير حسين جي رنو نبين زارو زار ∴

ملڪ فلڪ ڏبي ڏربي عرش هڏي اوچنگار ∴ فرزند علي جا ڏاڏلا

جيو بي بي فاطمتا ∴ خون ڇڪيندس آنهجو آئون جا ني ڏيندن

تيام ∴ فرزند منهنجا ڏاڏلا مون تان ڪوڏ نيايا ∴ بي بي

بتوله جنت خاتون پارڪيدي ڪربلاء يا **داستان پنجون**

ڏاڙهي رت رتياس ڏند ته ڏاڙهون ڪرٽجن ∴ ميڙي محمد صلعم

جي مرڪي ماس ∴ تنهن سوره ڪي شاباس جو مٽي پريرا ٿيو

بيت ڏاڙهي رت رتياس ڏند ته موتي ڪيتا ∴ چوڏهين ماه

چنڊ جن پرم پيشانياس ∴ الله نور السموات والارض جلوو

زميناس ∴ سيماهم في وجوههم منهن مرمٽ ڪيتاس ∴ ڪڪرا

ڪربلا جا مادر ميڙيئاس ∴ قتل متان رت ڦرا علي ني الڳتاس

مريئي معاف ڪياس خالق بدلي خون جي **بيت** ڪوفين

ڪوفين ٺهرڪيو ٿيا جماعتي يزيد جا ؛ پليدن کي پٽ ۾ ورنه و
پيو ؛ سڏ ۾ هو سهو سير شهادت ۾ سيو **بيت** ڪوفي ڪربلا ۾
پاڻي نه پيارين ؛ اُتي علي شاه کي شهزادا سارين ؛ ٻڪر ٻوٺهارين
جڙهه مير محمد عربي **بيت** ڪوفين ڪاغذ لکيو جهي وچ الله صلعم
اسين تابع توهجا تون اسانجو شاه ؛ هيڪر هيڏي آءُ نه تخت
تابعي تهنجي **بيت** پره پکي آيو ڪربلا کهي ؛ تنهن روضي
پاس رسول جي اچي هاڪ هڻي ؛ ڏنم ڪري جڙهه مير محمد عربي صلعم
بيت پره پکي آيو صبح سوار ؛ روضي پاس رسول جي هڻين
هاڪار ؛ مانجهين ڪيئي مار جڙهه مير محمد عربي **بيت**
پره پکي آيو ڪربلا مان ڪالهه ؛ آهي آلودو رت سين حيرت گڏ ٻيو حال
گهوٽ وڻا هيا ڪالهه ٻيلي مير حسين جا **بيت** ساجهر شهزادن جي
ڪربلا ۾ ڪوڪ ؛ عالم جا ملوڪ ڪري روهي رڙ جهليا **بيت** ڪربلا
ڪڪوري دلدل رتا پير ؛ سنئون ڏيندي شير متان سڄ مرڪيو **بيت**
چاڙهي تراريون چيلهه سين ٻڌي ٻه پاڳون ؛ اڳين جون اڳون ڀونءِ ڪلي ۾
موڪيون **بيت** گهوٽ و گهوٽ بلانئيو منش نهين ڏهي ؛ علي شير پٽن کي پاليو
سڏ ڪري ؛ قضا ڪئي نزي جنن امر الاهي آيو **والي** جلو يارو مسلمانن
کهير ماءُ هئي حسين کون ؛ نور ڪا پيالا خدا دي پر پلايا هئي

جھاندي گھوڙي پيڙي مال دي جھيڙي ؛ ھئي وڃي تيا خاڪ سين

پيڙي ؛ جھاندي لڪ تي ھيري ؛ سڏ امڪ پاندي پيڙي ؛ ھئي

اُھان ھون ڪا گئي ڪيڙي **داستان ڄھون** ڪونڙ

ڪلي جاڪوڙيا جانڪي تان توجيئي ؛ مٿان اٿڻ اسري رڪ

پيالو پيئي ؛ ڳاھ ڳھون تئي وسي جھين **بيت** پاڪ جنين جا پير

ڪنان ھيٺ نہ ڪوڙيا ؛ توڙنگہ تراڙين تيجيا ڇٽيو پون ڄڳير ؛ ڏونڊ

تنھجا ڏيڙ ڄمھڻ گري لاھيا **بيت** جيڙ جنين ڦھون تن ڙ ٺ

گھڙين چا نشيو ؛ وڳا وڳي گڏيا ڏوڙيو ڏين ڏھون ؛ مھاين

وھون نيڙ مھانگو ڪنڌ پون **بيت** تن ڪلي جون ڪوڙين ڳھون

ڳوٺ نہ ھوڻ ؛ حسن مير حسين کي لميو لائون ڏين ؛ ڳتا اکوڙين

چونا چوڙ پڙين جا **بيت** ڄمھڙين ڳاھ راتو ڏيھان ڙٿ ۾ ؛ پونشون

ڄڻين پاڻ ۾ ڪنهن منھن ڪيڏارو ؛ ڪين لڪ مارو ڪاھ پئو ڪينون

تئي **بيت** ڳائو ڄجھہ نہ ڪاءِ ماھي ماس نہ ھيرين ؛ تنين لاءِ واجھاءِ

ڪلنگيون جن ڪيار ۾ **بيت** اکيون ڪڍو م ڄھڙي تارا توڻ م ڪاءِ

گھاءِ

پيو نہ پسين پٽ ۾ پکڙيا روڙ آءِ ؛ جيڏي جانھن جوان جي لڳا نوسئو

تئي

رات جھني ماءِ روئي پڙنئو ڇٽ کي **بيت** ڪنپ ڪسئي ڄھڙي لڳين پوءِ

واءِ ؛ امڙن مٿان جيئ تو قلين جانٺون نہ ڪيون **بيت** ڄمھن

ويني گهاڙئا ڏيئا ڏکه گهڻا ؛ تنگي لٿين توڙ جي سوڙهه ساماڻ
ڪنداڙڻ مِ ڙاماڻا ڪونڙڪلي جاکوڙ يا **بيت** سوڙهه مڙن
سوپ ڪي نه دِل جا وهم وسار ؛ هڻ پالو ڙهه پاکرين آڏي ڍال
مَدار ؛ مٿان تيغ تڙاڙ ؛ مارِ نه مٿاڙ ٿئين **بيت** هڻ هڪلڙ
سارڻ ماٺجهين اِيءَ مڙڪ ؛ وجهن تان نه فرق ڙڪ وهندي ڙاندِ
بيت پڇي آئين پڄڻا لڄا پوءِ مون يار ؛ ويئون ڪرڪوا مٿن
مٿاهان جن جا **بيت** مٿن مٿانها جن جا سي پيو ڪين پار ؛ جيڏون
هِن جهونجهاڙ سپ اُجاڙي اچا ڪئا **بيت** پڇي آئين پڄڻا مون لڄا پئي
سيڻ ؛ ويئون وجهن ويڻ مٿن مٿاهان جن جا **بيت** چنڊ وِها
چڙهيا مل مدينئان مير ؛ اُنِ سين طبل باز تبرون ڪنڌ ڪنارا ڪير
عليءَ پٽ امير ڙاڻ وڪنڌا ڙڻ مِ **بيت** چنڊ وِهائي چڙهيا مل مدينئان
جام ؛ اُنِ سين طبل باز تبرون نيزاءِ نيشان ؛ عليءَ پٽ امام ڙاڻ و
ڪنداڙڻ مِ **بيت** چنڊ وِهائين چڙهيا ملّ مدينئان گهوٽ ؛ اُنِ سين
طبل باز ۽ تبرون ڪنڌين ڪنارا ڪوٽ ؛ عليءَ پٽ اموٽ ڪنڌا ڙاڻ و
ڙڪ سين **والي** اِمامن جو اِمامن جو ڪيو ماتام شهيدن جو اِمامن
ڪريو ماتام ؛ ڙولي اکيون ڙت جوه پريو ؛ جيڪ اِمامن سين پيو سڙ
تان پاڻ ڏئي پيدا ڪيو (تمام ٿيو سڙ ڪيڏا ڙو)

* نيزاءِ نظامُ

سُر سَسُئي آبِري

بِسمِ اللهِ الرَّحمانِ الرَّحِيم

بيت اول آخر آهه منهنجو هلڻ هوت ڏي ٭ پورهيو سندو پور هيڏي
والي ڪيم وڃاءِ ٭ سو مون تور لاءِ جنهن جيري ملان جت کي ..
بيت ڏري ۾ ڌاري سڀ سورن جي سسئي ٭ پيشاني پنهون
ڏي پرمل نهاري ٭ لالن جي لطيف چي سونهن سڀئي ساري ٭
پرينتون پاري مُئي منڊ مارڳ ۾ بيت جي سڄائي سِڪ ته پڻ ڏٺي سڪي
سِڪ کي ٭ پيشانئين پنهونءَ کي هڏ نه ڏٺيس هڪ ٭ اِن ته منهنجا تڪ
ڏني پاڻ نٿا اُنهن ڏئي بيت پسي جا جهه جمال جي پيتي جنين پڪ ٭
اُنهن آڳاٽ هوسيئي سور اُنهين کي سِڪ ٭ هڏ نه ڏٺين هڪ سدا سائر
سير ۾ بيت محبت جن جي من ۾ تن تشنگي تار ٭ پي پيالو
اُنهن جو اُنهن سين اُنهن اتيار ٭ پنهونءَ پاڻي پيار ته اُنهن سين اُنهن
اٺمانيان بيت محبت سندو من ۾ پر پيالو جن ٭ پيئڻ پرچاءُ تان ڪو
تنهن جنهن ڏام ڏين ٭ جنهن نهايت ناهي ڪا تن سڄا سيج وڃن ٭
تيلاهن اُنهن مرن سدا سائر سير ۾ بيت سدا سائر سير
۾ ان ڏاهه لهي نه اُنهن ٭ پسڻ جو پرين جو سوسيوئي سنج ٭
تيلاهن لهي نه اُنهن سدا سائر سير ۾ بيت ساجن ڪارڻ سيج

مرتبولي سنسي ؛ اندر جنين انڱ پاڻي انڱئو انکي بيت
پاڻي مٿي جهوپڙا موڙڪ اڱم مرن ؛ پساهان اوڏو سپرين لوچي
تان نه لهن ؛ دم نه سڃاڻن داڻون ڪن مٺن جن بيت
سنسي ڪين سنڀيو اوري آري ساڻ ؛ ڪري پيڪ پنوهن سين پڌر
وڏائي پاڻ ؛ جت وڃايو جاڻ پاڻن بارو چن سين بيت لڳي ڪوس
واءُ لوڪ مرولي لهسيو ؛ اين منجهان آئيو هي هئي جو هڳاءُ ؛ طورن
تواڻو پنوهن پڇاڻا ؛ رهيو سور شبان ڪي وحوش ونا ؛ مرون
موت پرانيو ايه افسوسا ؛ نه پڻ ڪن بڪاءُ اڪنديا آري لئي گهم
بيت مهند محتاجي ڪري پٽي پيرو ڪريج ؛ ڪيليانئي ڪيم ڏي
حجت مهلائيج ؛ پاڻا ڏاه پريشون سنسي ساڻ ڪٿيج ؛ اوڏي عزازيل
کي وجهي ڪيم وڃيج ؛ نا اميدي نيج نه اوڏي ٿيئي اميد کي بيت
منهند محتاجي ڪري حجت وڃائي هل ؛ عنه خواهي عاجزي سنسي
ڪنهن مسل ؛ ڏونگر ڏورڻ ڏاڪڙو لڱون رهي ڪو نهي لل ؛ ني پلائي
جو پل جتي پاسي پيئي پاڻ ڪان بيت جن نااميدي نور اوندا اميد
انکي ؛ صبوح جو سور جن سر ئي تن سک ٿيو بيت وه مهند پنيو
مڪر ڪو واڪو وس ؛ ليڙن جو لطيف چي ڏونگر ڏيندءِ ڏس ؛ پنوهن
اڳي پس سر پر هلي سنسي بيت ڏهه مهند پنيو مڪر ڪو واڪو وس

هوت پڇندءِ ڏس منهنجان ڏورڻ ۽ گس م چڏ گولي جو پچي پار آهي

هيڪ آئي ۽ راتو رهيل م اڳي پنهوار منڌ ڌهه ۾ **بيت** جو پنهي

ڪي جام پنهونءَ پسين نه ٿيل ٿون تڪيائي ۽ جل چاٺي بند لئي هوت

ڪڏهين ڪج ڪوڙي ۽ هل م هل ڇڏي ماڻهو پنهور منڌ ويهه **بيت**

بيت سٿي سار وسار سور جي م ري جانب ۽ مسل م هه ڪار جي

ڪهر ڏم ڪهوڙي گهمي پار م ڪر پنهي ۽ ردم ڏکه سپي مسن ٿي پٺ سکن

ڏي ڏي نه تا ڏکين سنري نه ٿي سکين **بيت** رهن جيار جي محبن م م هنه مدي

ري پنهي سري نه تون سرٽيون ۽ پري نه تا پري ڪي نه ڪي ايسين وري

مرادن راهه ري جنو ۽ الله پس پنهي بحري جي ميدي نا **بيت** ڪي پانڌي

جر ڪيهه ۽ هئي گيا تيل همسون هئي گيا سات همسون **والي** جهو تخني

حڃن ردم ردم ۽ هئي بها ردم نه کوم رڻ قافلو گيو ڪهي ۽ رهيا ڪرنا

زونگر پسي **هيو داستان** لياهي ڪوڙ لڪنا ڪيا مان

مونئون پاڻئون مجانه گهيٽون رت ۽ وهين هيڻي ۾ ملڻ جم ڏاه

پسگي ۽ هاه جا حقيقت لئي برين باڃ بوئي تون ۽ بجاه بند سٺي

الگاه تنئن مڏي ما ڪي ماٺن **بيت** حي عنات پائي آر ساه ۽ هنڌ

ڏس ۽ ڏينءَ ڏونگر جي عنات جا اوڀي ۽ وس بيچي تيند ويندا

سهي ڏيمي تون جي **بيت** ۾ پٻ ۽ هنڌ پيرڙ چس جالڳن سنڌي

مَنِ لنگهيا مَسَّ ⁘ تِتُ تنين کي ناهه ڪولڪ مُريئي لَسَّ ⁘ حُبُّ جنين کي
هوتَ جو وِنڌُرُ تنين کي وَسَّ ⁘ جاڳي سنڌي چمن پير پُرهند ءِ پيٽ مِ
ٻيت پسي ڏونگر ڏاهَ جمهلڻ ۾ هينئڙي وهين ⁘ لاهجي لڳ لطيف
چهي ٻئي ڪيهين ڪاهِ ⁘ پهي پوهرج سسئي بلوچاڻي ٻاهِ ⁘ اِن ورائي
ورهجي آسرهِ هَنڌِ مَ لاهِ ⁘ جو اڪنئون اوڏو آهِ سوپرين پراهون
مرچو **ٻيت** هتان ڪڏي هتِ جن رکيو سپي رهيون ⁘ ساجن سوهن
سرتِ وڪانئي ويهو گهڙون **ٻيت** مان پانڌيا ڪي ويا ليڙن لنگهيون
لَسَّ ⁘ وني ور وات تيا پنهون جام ٻهس ⁘ هوتان وڏي وس
ٻار چو پنهور ۾ **ٻيت** چير چمر پانڌيان ڪانيو ءِ ڪارو ⁘ پنڌ وِجهڻ
پاڙي سرتيون سوارو ⁘ وڃڻ مون وارو ڪين وهڻ پس وِجهڻ
ٻيت جُڪسِ بادِ ڪِناسِ ور ونجي وڏڪار ۾ ⁘ جلد جريڏي
پنڌَ ۾ اڌيون اڄ تناس ⁘ وڃي ڪيچ پُنياسِ ٻار دِچا ني
پاڇهر سين **ٻيت** وڏا وڏ وڏڪار جاچ چيتو ڇانگهار ٻن
مُنڙيون مَنِ جون معنئون ورکي مارئين ⁘ واڳون سڻ وارين هوت
سلامت سپرين **ٻيت** وڏ وڏا وڏڪار جا چيون جت چيهاڻ
مُنڙل ڏون مَنِ ننهاءِ اُتِ بوليون ڪنِ بيهاڻ ⁘ نه ڪو پهڻ نه پيچرو ڪين
سُجهي ڪيهاڻ ⁘ ٻنرم بلائي جيون وتن ٿيون وِيهاڻ ⁘ راهيءَ پير

ڏينهان

ت ڪنا لڳي لڪ نيهان :: لڪن جون ليهان لوڙهان لال لطيف چي .

بيت وڏا وڻ وڻڪار جا جت جانور جهجهه جڻ :: ڪوسا تپن ڪڪرا

ي دمدم تپي ڌڻ :: وچاري ڏٺي وڻ پيرن لهي پرين جو بيت

وڻ وڏا وڻڪار جا جت نانگ سڄڻ ڏيلا :: اتي عبداللطيف چئي

اڄ هيڪلين هيلا :: جت ڪڙمن قبيلا تت رسج رهبر راهم

بيت وچاري وڻڪار اڳ نه ڏٺو ڪڏهين :: مهر نه هئي ماڻهئين

هو سڀ هندوڪار :: جت ڪيائين يار سورن ڪارڻ سرتيون بيت

واقف نه هئي اڳيان سفر سانئڻ :: آڏو لڪ لطيف چي جبل جوراڻون

لهرهي پانئڻون سولو ڪيچ سچا ڏي بيت واقف نه وڻڪار

جي اڳيان باهري سڄڻ ٻر :: وڻ و ٻيلا سيرين تڪيس ٽوهي ٿڙ

لهج لال لطيف چي ڪانڌ منئي جي ڪڙ :: ولهي ڪري وڙ ساماڻا

مارگ جيڏيون بيت واقف نه وڻڪار جي اڳ نه ڏيهه ڏٺوم

واقف نه
آئون وڻڪار
جي

ڏونگر ڏورا پن سين ڪاڻي ري ڪنوم :: جيلانهن محبت منوم پٽ

جلون ڪريان جيڙين بيت واقف نه وڻڪار جي پاڻي ڪنهن نه پاءُ

جبل جلدا يون ڪري تڪه ڏيکاري تاءُ :: لڳي لڪ لطيف چي معذورن

سناءُ :: اتي اوڏو آءُ جت هوت هوندي يس هيڪلي بيت واقف

جي وڻڪار جا وڻن تئين جي سڌ :: سائين سارڻ سيد چي لڌو لڏي

گڏ ⁂ نيئي نماڻي نجهرو اونهين پاسي اڏ ⁂ سڪ پنهور جا جڏ ته
ڪاهي رسين ڪيچ کي **بيت** سهڻان ڇا ئين سڏ نه پوين سسئي
مرسي ⁂ متان توکي منجهائين ملڪ ڪان **بيت** هاڻ نه ڏسجي
ڪوسڏ پوجو سوهڻون ⁂ اجهانئي ڏونهون ڪوهه ڇاڻان ڪيهي وياءَ
وائي هوءِ جي هليا هوت سوارا مون نه وهيا پنل سڱيتان هوءِ
سسئي يحي سات جا اوطاقون اوتارا ⁂ آڏڪي ويندا گڏيا آريا
ايهه پارا ⁂ تليون تون هلويون ميين سر موچارا ⁂ مونکي نيند
پاڻ سين ڪامل ڪرڻ اجارا **داستان ٽيو** پنوهن چڏ پو
پوءِ جانب جبل گولئين ⁂ تيلانهين تنگون ڪرين جيلاهين تون
ساجن سيج لهارئين ڏکي ڏوهه ڪيو ⁂ هاڙي هوت نه هوءِ وري
پيچ ويٺين کي **بيت** درا منجهه دوست ٿئو موني پيچ پاهين ⁂ عبث
اگاهين وحيئو ڪوڪين ڪانڌ کي **بيت** وري پيچ ويٺين کي سنڌا پار پنو
ويهي ڪر ورونهه ڪيڙ ڪوڪ م ڪانڌ کي **بيت** وري پيچ ويٺين کي
سنڌا پنونهه پار ⁂ ساجن سپ جماه ڏکي ڏوهه ڏيل م **بيت**
ڏکي ڏوهه ڏيل م پنونهه چاڙ گري ⁂ پريت ڪيم پري حب م گولج هو
کي **بيت** هوت نهجي هنجهه م ڇين ڪوهه پيئي ⁂ وفي انفسڪم افلا
تبصرون سو جهي ڪر مچي ⁂ ڪڏهن ڪانه ويهي هوت ڇڻ ڪاهت پي **بيت**

لَئي جنهن ساڻُ تو ئي سوپيان ⁘ پريانُ کوهُ مُحِبّين ۾ هنجَ ۾ تنهنجي هوت

پَنڌُ ڪوهيارَ ⁘ اُتِ ڪوهي پاسي پري تو جت **بيت** ڪرين ڀڃاڻون

ڪرِ پريان پَچُ ⁘ دار پانئج داريان ⁘ ونگارُ وجود جي ڏي ڪرِپهاڙ

وچي گهوري تون ڪنڌرون گهر سڌسي ساري سيبي **بيت** تون پاڻ

محبين ۾ هنج تنهنجي هوت **بيت** تو دوست منجهه دران ۾ ڏور

ساڻُ توئي تنهنجو وَنَحنُ اَقرَبُ اِلَيهِ مِن حَبلِ الوَرِيدِ ⁘ تو پريانُ هوءِ

ڪارهِ يارَ وڻاڻُ سڀ نهُ وَڌو **بيت** ڪي عِشق آدو آءُ پاڻ آهي پاڻ

پنهونُ ۾ سڀ ⁘ هجادُ آ آهي اي وَاللهُ بِكُلِّ شَيءٍ مُحِيطٌ ⁘ جتِ هي

ڀاڻَ روح ڍڪري ۾ پاڻ نمُ ڏي پيهي جان **بيت** ري روح پروح ناهِ سِي پاڻ

پاڻ تيس پنهون ⁘ کاڻ ڪيچين نه ۾ ڏيهه نگر ڏو ڏو نکو تان

سو ⁘ پاڻ ڪر پريان پچ ڪهي سو پاس ڪهڙن ٻر **بيت** هنا سور تا سسئي

سسئي ڏورين سوچي **بيت** ڪرين ڀڃاڻون لئي جنهن ساڻُ توئي تان

پريان پچي ⁘ جان منجهان ڪلهڻ ڏيو نه ڪيئن هن ڪل ⁘ ساڻُ ڪيئي سوئي

ڏورين تون سوجو ساڻ آهي سدا **بيت** لهين تپاين نه ڏو ڪرپاڻ

پروڙ پڇه منجها ⁘ وڙ معذ في منجهين ڇي لطيف لئي لالن ⁘ توئي

لکو ⁘ هٿين ڳولين نه هوت ونگار جو وڇڻ **بيت** تعبير آهي ڏو

ساهوين پڇهوت ۾ سند بڌ سي تئي ⁘ پار پڇي پاڻ ڇي لطيف هٿين

Scanned with CamScanner

ناٿي ٻيڻ ٻفاءِ توهِ ديرو دوست جو بيت هوت پنهنجي ڪاهيڪڙي

ڪوڙي يوڻ پُنهن ڪيچ ∴ جنِ جي پُنهون سين پيچ تِنِ پيرين پَنڌ وسارئو

بيت هَلُ هِنئين سين هوت ڏي پيرين پَنڌُ وسارِ ∴ قاصد الئي ڪا

ڪين رسائي ڪيچ کي بيت هَلُ هِنئين سين هوت ڏي پيرين ڪرِ مَ پنڌ

راڻي پيچ مَ رنڌ رهه روحاني سنڌ سي بيت هَلُ هنئين سين هوت ڏي

جيئرِ هنڌ مَحل ∴ آريائي امل ڪايا مَڪانڌ تو بيت هَلُ هنئين سين

هوت ڏي جيئرِ جيل مَ ڦرين ∴ منهنجا لَڏ ومون ڪوهيار وِ ڪيچ ڏي.

بيت هَلُ هنئين سين هوت ڏي سِسي ڪٽ مَ ساٽ ∴ جنين پاسي

پاسي آريانيان اوري رهيون بيت ڪيچ جيئن ڪيچين لئي تئن تاڪيو

ڪيوءِ ورچائي ودوءِ وِڪه نه ڪنبئي هيڪڙي بيت ڪيچ پنڌ پڃا تو

ڪيچين ڪلهڻ ڪيئن ∴ پُنهون هلج ٻنهي آئون تو چوان ايئن ∴ سِڪَ

ساڄن سيئن متان مُنهن ڇڏي ٻئي بيت متان مُنهن ڇڏي ٻئي پريتون

پاتا ∴ جانِ جيئن جانا تون پُٽ هوڄ تِن جيئن بيت متان مُنهن

ڇڏي ٻئي پاتان پريتون ∴ ڪنوري ڪٽ مَٿي مرهج مُنهن م والي

غفلت ياه گمايو ٻري جيڏيون ڪنڌ ڪريان آئون ڪوه ٻيو دو ∴

ستيس تا ساٿ ويو اٿيس تان ڏکه آئيو ∴ پنهان پوءِ پنهون کي عبث

نااهَ گايو ∴ هوت هلندي جا ڪئي سامهون گالهه سٺا يو ∴∴

داستان چوٿون مهج نه هوند وڃن سپن کيئن ونڌي وينديون

وهو وچ ڀهن سهسين سدن واريون **بيت** سد اٿي سيکا

ٻکه نه ٻاسي کا ❊ جيهي تيهي ذات جي جنبش کانهي جا ❊ موں سين

هليساجي متوجانه کري **بيت** هتو سيپي جيڏ ٿي آن مر پرياٽ

موں اياگي ساٿ کيچ چلندي جتر مر **بيت** سڪن واري سد متان

کاموسيس کري ❊ اللہ جنين اڏ ڏونگر سي ڏور ٻنديون

بيت آئون نه وهدي ورهي ورهيتون ورو ❊ جاڏي هن جبل جو

ناگهمنديس ترو ❊ جتن ساٿ ڏرو نيڻهن نيروٽ نه پسؤ **بيت**

آنئين جي ورن واريون وجوسپ وري ❊ ڦوڙائي فراق جي سڀ

ڳالهه ڳري ❊ ٻنيان جن ٻري ڏونگر سي ڏورينديون **بيت**

آنئين جي ورن واريون سرتيون سدڙيون ❊ آريا ٽيپنهون جي بول

نديڙيون ❊ جي لکيءَ لدڙيون ڏونگر سي ڏورينديون **بيت**

آنئي جي ورن واريون وجوسپ موي ❊ کانه هلندي کيچ ڏي

مونکي کرهو مرکوئي ❊ کديمر کاچوئي وڌمر جوگه جتن لاءِ **بيت**

ڏکائيندي ڏونگر امند سياٽي وچ ❊ ٻريتوم نيچ ساٿ چڙهندو

لکيئن **بيت** اڄ ملينديس ماءُ داسا کنديس کيرا ❊

جيجان جو گياٽي تيان مونکي جهل مرپاءِ ❊ هوت کوهياري

سدا اٿيون
سيپيءَ

بيت ڏونگر ... سڪن ...

لکيون

لاءِ ڪنين ڪنڙ پائيان **بيت** عِناتا اُتا هنين جا لِي جرّي
بندَ ؛ آهي گهڻو اڪو فقيريءَ جو فند ؛ جکين نه جريو ٿئين
مَعانيءَ جو مند ؛ ڪين ڪَين ند و ڪنڌ منجهان سگ سيد جي **بيت**
ڏيرَ ڏوراٺان هليا مونکي پاسي پاڄ ؛ الگيان رکيم نه اُنجي خوب بجاءِ
ڪاڄَ ؛ ميڙي آپ سرتيون نه ڪي ڳايم ڪاڄ ؛ سامون هٿان نه ٿئي
جيڪا رسم رواج ؛ امر آئون اڪاج پول پاروجي وِترو **بيت** عمانيءَ
جي بجهري رهڙءِ راڙو ؛ ڪُنل جي قلب ۾ قرب جو ڪاڙهو ؛
هوتن لئي هاڙهو روئي رنگينديس رت سين **بيت** ويهي ڪين
وَنڪار ۾ توجو پول بروچ ؛ سو توُن پارج هوت مون جيهي
معذور سين **بيت** پاڙڻ پور پنهون سَتي پهرين تون پارج
پول مَ وِسارج هو جو ڪيئي هوت سين **بيت** سسئين ساجن جي
ڪري تو سين پول پهون ؛ ڪنڌين اُتي کهون جي نالو گيرڙ ٿيمن
جو **بيت** سُٺي پول سنڌان جم سمهين سسئي ؛ ڪنڌين ڪوه
ڪيڻان جسي اُن اورانگهيا **بيت** سج اُلٿي سسئي رت وَرنئن
روءِ ؛ نه پهي نه پانڌِي ڪو جنهن ڪري جي لوءِ ؛ موڙهي ويجي لوڙ
موڙڻ جي مَس ڪري **بيت** برانَ پونم برڪتان حلان منجهه
نه چاڪ ؛ مَنان ڪا منڌ ڪري موڙڻ جي مذاق ؛ جت سنڌ و مون

ڪانڪري مراد غلط آهي -

بيت پرين پناموڙ ڪنهن ڪي هٿ هڏ هڏهي جاڪ ها هوند يا س ☆
چڪي ☆ ڏنوم نه تا نسي ڪي پڇرون پارانو ☆ بوم معڏ ور جو
بيت چڪي ڪي چڪي ڪاجا ڳاڻي جيڏيون ☆ سانڀي سوار ا ☆
بيت چڪس سپ جي مانهوڻ هر ته لهي ته ائي ائي ڏينوڻ هو نڀن چڏ تر
بيت ورا وڻي جت نب جا ٻجهو ٻجهه منهي ڪيش موڻي الله سڀي اڄما
بيت تهي ته هون پهرين ڀرهيٽ ☆ ڪوه مڏ جا موڻ جيڏيون
بيت موڻ جي جيڏيون ڏيو نه موڻڪي بيت نفسڪم افلا تبصرون
بيت ڪاهت ڀي اڀوب جي ڪنڌيس ادت ☆ الببت آرباڻي ٻڪري
ڪريان سين اڳن ڪيڻ آوڻ شراڪت سهتيون اليه من جبل
بيت نبن ڪي پوندڙ شال لاءِ لالن لجي ☆ مرماءِ مران موڻي مران ڀگي
ڪنڌيس ☆ ڪامٿ آئيڻ مڪي ڏيو موڻڪي موڻ جي ربڪ في عنڪ
بيت وري حبيب حال معلوم والي صدق نان الهي ساڻ
سين آنڀاه آڪودي ☆ معلوم وي ڏيندي جدڻ ده تدهي ما سوي
ني ڪين ☆ غريب لاه عمين جي صحبت ڏيڻي سادي ☆ طبيب
اتهي ديڻي ☆ رهي ڪوڙي آهيان ڪاهل ☆ نصيب منجهه اما نغز ڪريان
والمعشوق دل آهين دو ☆ عجيب شال اچين جو من آهين حاذق
بيت ڪي ترايب لاهي ڪوڙي ڪي اللطيف عبد الله ☆ طبيب

سنگهه سچائي نه ڪئو پيئڙ آئون پوري ∴ ڏيندا مون تير ونا

جهجهڻ ۽ جهوري ∴ لڳي جن لوري ڏونگر سي ڏوريندي يون **بيت**

مون سنگهه سچائي نه ڪئو اديون آئون اجاڻ ∴ هوند نه سٽيم

هيڙي ڪوهياري جي ڪاڻ ∴ ريءَ جي رهاڻ جيئي ائا يم جن سين

والي اهڪي آگهه آهي مونکي تان نه ڇڏ بيند و تڪه ۾ وواهڪي ∴ پيچي

پوري پڻ ڪي نڪن ملڻ لاهي ∴ آري اگهاڙ ين ڪي پنهون جام

پرامي **داستان ڇهون** ڏناٺون ڏکي ڪي جدائي جو جام

منگل منهنجي من ۾ پاري هوت حمام ∴ ارگ تنهنجو آرام ڪاڪل

ڪانڌ جو **بيت** درد نه لهي دار وٺي زلف زور ڏنو ۾ ڪاڪل

ڪاله ڏنو م خسارو هتي روپ سين **بيت** پنهنجو پنهور جو

ڪاڪل ڏنم ڪاله ∴ هئي تنين جي حال زلف جي زاف ڪيا

پوريندي پاڙ ويو زلف ڪيس زاف ∴ سندو ڪاڪل ڪان

ماري معذورين ڪي **بيت** هاڻ نه جيان جيئن يون زلف زاف

ڪياس ∴ ڪاڪل آئون ڪنياس پنهنجو پنهور جو **بيت** ڪنن

ڪوهه تنهنجو ڪاڪل ڪئي جا ∴ منجهه شهادت سا لڌي ۽ لاذڪري بيت ڪين

تڪا ڏونگر ها م مڪو معذورين سين ∴ توني لڳ لطيف چي آهي سا ڏڪا

عام پرچ پيارين سين الله لڳ علام ∴ جاگو لي آنهي ڪام ساه

× مارم جي معذور ڪي ونهيان ڪانڌ ڪلام

مِ جڏاج هيڪلي **بيت** سڪرُ پاڻ سٿ يڪ سين ڏمر ڏونگر جام
عمي ڪلفت تنهن سين جا گولي آنهي گام ⁘ ورچ تون ور ريام منهنجو اچڻ
٢ آن ڳري **بيت** آئون اڳ مئي آهيان ٽڪا ڏونگر لاهه ⁘ آءٌ يا پاڻ سين آهه
ذاتي سنگه ضعيف جو **بيت** پير پٽاڻي ڪونئرا مٿي ڏونگر ڏي
ٽيا ڦرڻ فقير جا سيرون ٽيا سي ⁘ جهڙي ٿهڙي حال سين پنهون
ڏي پري ⁘ وڃي ما نه وري پا لهي ٻنڌرڻ جهين سين **بيت** پير
پٽاڻي ڪونئرا ڏونگر مٿي ڏي ⁘ پاڻ نه پسي ٿيئوڪ هي ڪيچين کي
ماڻهو هوت پري ڪوه جاڻان ڪئن لنگهيا **بيت** سمهڻا ساڙ و
جيڏيون جيڏو ني تنوءَ ⁘ پرين جو پاڙو موڻ سين نت نبيري
والي مون اندي ڏي اڄ ايندا هوت سلامت سپرين وو مون ٻليئي
لائي پانهنجي ٻي کي اُت نيندا ⁘ سنگه نه ڪندا سڱه سين سور سگهيا
نيندا ⁘ رکي گل گلن ٻي نيهن ٻيا پو ڏيندا ⁘ پريت نيندا پاڻ
سين جوري تا نه ڇڏيندا ⁘ **داستان ستون** پير ٿهجي
پرين جو ڏور مڏيه ولو ⁘ وهڻ واڻرين ٻي ڪيچين ڪاڻ ڏيهن
کهو ⁘ وندر جو وڃو سو الله واري آڻين **بيت** سي مرڪن
سندا وندر جي وڃن ⁘ پيون ڪوه ٻڌن جوري جي جڏ بند يون
بيت پرڏيها پري ٽيا ڏيه ڏيهاڻي ڏور ⁘ سيڻ ڪارڻ سسئي

پيئي پرائين پور ✤ نون تو وچين هوت حضور منهنجو جيئڙو

ٿئي **بيت** هيڪاندي هوئي اُتي رات روانا ٿيا ✤ سام سلي

سور جي پنهون ويو پوئي ✤ رهه قضا دم ڪوئي نه هيڪر هيڪاند

ٿيان **بيت** مٿي نه ساه سُتا ير دل درماندي دوست ري

ويا پرينت جو زوراور زنجير ✤ جي حيسو جاگير ها ني ملڪ هو

جي **بيت** عمر سڀ عشق سين پنهون جي پچر ✤ ريش ريزليو

تن سين ڪماڙي ڪي ڪن ✤ مارگه جي مرن وڏا طالع تن جا **بيت** لڳ

پير پنهون جي وڏو طالع تو ✤ سسئي ان ستون ڪي ريو رويو

ويئي هت عرهو هل نه لهين هوت ڪي **بيت** ويتين ناه وراکو سن

ڪونهي سنگه ✤ هوت هلندين ڪنهو جن انگن چاڙهو انگه ✤ سي

پئي پينگه رهي جام رهسون ٢ **بيت** سٿي ملن نه سبرن ويئي ر

پون ✤ ساجن ٿين ڪي ملي جي متي رند ن رون **بيت** پرم پرين

جو ڪڙي ء ڪڙهي ✤ لانچيو لڪ لطيف جي چوٿين ني چڙهي ✤ پئي

نه پڙي جي عمر سڀئي ائين ڪري **بيت** ڪڪڙهان ڪيچ ڏٺين ڪي

ڪڙيان پير ✤ اي ڏن ڏيئي ڏبر يا دن براهان ويا **بيت** ڪر

پُٺ ڪيچ ڏٺين ڪي ڪڙيرڻ پير سندان ✤ انهي پرا تان پوندين

پهاڙ م **بيت** چيلهه بڌو چوٽين چڙهي جي سورن سماڻي ✤ سنه

لالن ليلائي

جي سسئي ميري ملائي ؛ لڏائين لطيف چي لالن لالائي ؛ بانئي

باڏائي هبيان ڌار ئو هوت ڪي **بيت** تڪر توءِ تاڪيو حرهي

جي ائي ڪي رنجور ؛ لاڳيو لڳ لطيف چي هلي هوت حضور ؛

هياسپ رنجم سسئي جالور ؛ ساجن ميرئس سور سڪه

ميرئس سيرين **بيت** سپ مر پنج سسئي منجهان پنڌ پرور ؛

ويهي وڏي ڏيگ ڪان ڏبي وجهج ڏور ؛ نه تون مائين مور جي پيڊ

اماڻي پار ئين **بيت** آئي منڌ اندوه مر لحي ڪين ڪيي ؛ پرم پير

جي لالن جو لطيف چي **بيت** قوڪ نه لڳي عنبرين برپائي نه پار ؛ هتي

جي هوئس جون وتون سپ وسار ؛ سموري سرڪار نيئين رنج

انهن مر **بيت** لهجنديئي پنهون سين فڌ بڌي تون ڪين ؛ جي

سيئون سانهين سسئي سي بهوارون تين ؛ مني تي مسڪين حجه

هوت وجائيو **بيت** جي پائين پرين قران تا پاند گجي پائيجم ؛ ڪوه

ڪم لي ڪيرتون لڪي ليلائيجم ؛ جج مرهلائيجم تڪي تون تان ءِ

تين **بيت** جوءِ ذرا تي جيڏ يون بلر لڳس باٽ ؛ سامنڌ مري نه جيئي

مني بجاڙي پاٽ ؛ سسئي سورن ساڏ سنيوري سيڌ چي **واي**

وحداللوحد اميرامن لوحدا ؛ پيران نون سڌ بندي سگر پتياندي

ملاوي پنهل ڪيچ دا ....

ته تعبائي همنڌ تان تين

داستان اٺون اڏ ندا اڀري سدا تي سچي ؛ سيڪ

پرڙن تي سيد جي پهڙ منجهه پچي ؛ معذور کي مارو ڪيو اولاڪن اچي
منجهان راهه جي نڙي لال لطيف جي **بيت** اڏ ندا اڀري
اسونهين آهيان ؛ لڙڪ لال لطيف جي ورلئي وهايان ؛ هيڪان
هنجون هب ۾ هوتن لئي هاريان ؛ جانب ضعيفن سين پنهون پهايان
پنهان پچائيان جي موڻ نئو پاڙ سين **بيت** اڏ ندا اڀري اسونهين
آئون ؛ چيتا چوه چنجن ۾ بر ۾ بلائون ؛ موٽ پنهون پاهون ن
متان محبت مري رهان **بيت** اڏ ندا اڀري آئون اسونهين ؛ پيرڏهي
پرين عيا مرڙ لئي موٽهين ؛ سنسئي ساڻ سيد جي تنگن ۾ تو نهين
هاري ڪيئن هونهين سمر هي سد وذ ڪرين **بيت** اڏ ندا اڀري
اوڳي آوائي ؛ ڪانه ٿاري تڪرين ساڻس سنگائي ؛ لاڳاپن لطيف جي
آميل منڌ رائي رهائي ؛ جلڻ جدائي آري لاءِ اسيرتان **بيت** اڏ ندا
اڀري ڪمر نه ڪومائي ؛ ساڪن وهي وسري جاڳهائي گهومائي ؛ پيئي
پيش پنهون جي اسن ۾ آئي ؛ جالڪن لوسائي ساسيج چڙهندي
سنسئي **بيت** اڏ ندا اڀري ڏيجاري نه وري ؛ لالن لاءِ لطيف
جي پري پيرپري ؛ ڪميٺ ڪري ڪارون کيج ڏيڻ کي **بيت**
اڏ ندا اڀري ڏکي ڏوائي ؛ ڏسي پهڙ پٽ جا ....

بيت ميٖ رات جي وِڇاڙي کيچ پرواڻي پُنهون ✤ ساٿي ٿي سَهي
پُنهون نه دليل ڏوراڻي ✤ سڌسٺي جاڳائي سُتي اسيل عزرائيل اچي
اَلبت ڏنائين ڏِجهن کي نڪير ۽ مُنڪر بيت موڪليو ماڻهو
جو سچي سات ڏڏناڻين ڪوڙ آن ✤ ڇپيائين پُنهون اکي اَٿي
ليلين ڀنڀور ڏنهين جي هي مين ڏنمڪڏ نه آگهه سي بيت
ڪوڙين نه آهيٺ تڪرا هوءِ نرسان آوءن ✤ پير پن پينڊ سي مرڏ بين
ڪوڙ جا کهي ✤ وير سويلي ٿي اچي اسري آئي ڏاڙ آءِ ✤ پير
اوڳها جُٺا نه چاڇن جي هوءِ بيت ڪي کيچ نهٺائين مهسا پر ساڪنهن
الڪين ي ڪهري اونر جا اسوڦهن سائين لنگهائين پار سا ✤ الاهي
ڏئي ٿوڙ رانئو ✤ ڪڪرا ڪيڇن ڏيئي پوءِ ٿي پائي يا بيت
ڳوڙ اُٿي جي لطيف لڪ لاهي ✤ ڪکوڙ ڪانڌ ٿاڪا ساين
مُنڌ سا بيت ٿئين اوڏي نه اُپَرَ ڏوهه توڏ وچي جتا ✤ ڏوهه
جهال ڳجهي نه هٺن ٿنهه جن بري ✤ پيمال ٿي پيئي جا جيئي نه ڏري
پال ڏه ڪيچا بري ✤ وصال نه ساهي وسا جي لطيف جو لالن
مٿي هاڻ جهنگ پيهه سي جت بيت ڪيترو ٻيڌي ڏوهه ڏاڪا مي
✤ لنگهه سين تهين لڪ سئي سيلي سوهه ✤ ڪي هوت مرهه نه
جوئين جيڪاڻي جهڙ بيت ڏي تو اوڙا مير سند سنگهه جي سپرٻان

تڪيائي ترُ تيل ❊ هلندي هوتَ پنهونءُ ڏي پيئي مرهيءَ پيلِ ❊ الي
رائوريل ويٺين تان واري وري ببت هي ڀڻ هي ڀڙ وهي
لسي هيءُ گسُ ❊ ويچاريءَ وڏوکيئو ويندن ڪارڻِ وسُ
ليئڙنِ جو لطيف چي ڏونگراٿيئي ڏسُ ❊ جڳ مرهيئي جس
سگرِ تين ساٿ جي ببت ڪرڪو واڪو وسُ ويهه مَ مُند پنهور
چڙهي ڏاڍين ڏونگرين پرُ پنهونءَ جو پسُ ❊ ڏورڻ منجهان ڏسُ
پوندءِ هوتَ پنهونءَ جو ببت سينئن ڪارڻ سَسُئيءَ وجي ڪيچي وسُ
جمَ ورچي جڏ ٿئين سَنڌ وڳنگن گسُ ❊ ڏوئي ڏيندءِ ڏسُ اکيان
بارو چن جو ببت مل ته هيڪاندي سئين ويهي وجهه مَ ويرُ ❊
دل م اٽِ م دور تون ڦرڻ سند وڦر ❊ تو ٿي لهين نه پيءُ ته
پڻ راحت رهڻ م وائي هوت سي هلڻ هار ڪيئن ڪريان آئون
اُنِ سين وو هوتَ سي ❊ سَسُئيءَ پڇي ساٿ جا اوطاقون اوتار
ڪوهِ آتڻ بن جيڏيون ڪيڻ سي ٿئڙم ڪار ❊ سونهن سيپرين جا
اگڻ وتِ اوتار ❊ ويئو ڏي ڏکيئي ڪي پنل جام پوچار ❊ پسيو
آسڻ انجا روندا سي نيڻ وچار ❊ ويندي پرُ پنهونءَ جي ڪند
ڪنڌ ڪار ❊ وحين جت جڏي ڪئو جي ور ولڻ وار ❊ پيرو جه
پرين جو هئي سئي هٿ آسار ❊ ڪيچين ڪرهه پلا پٽيا مسب

سي ٿڌڙ مارا ⁖ اندر ۾ آهين آسرو مونکي محب موچارا ...

داستانُ نائون

پڇا ڪرم پنڌ ري ويهه م وساري ⁖ نرمل ڦاهي ڦلند ين تا هت ڪيو بيت ڏيهه گهوٽي ڏوريو اڏجهر آسونهين ⁖ سگر ري سونهن لهي ڪاڻ پنڌ ڪري بيت پٽي جنهن پنڌ ڪريان واءُ وڃايم سو ⁖ جتا جيئن پرينءَ جو پير پريان تو ⁖ ٻر بورائو جو سو لڳي متان لڱئين بيت پٽي جنهن پنڌ ڪريان سو واءُ وڃايم ڪال ⁖ وڃڻ مون وانئي پيو هوتن ڪاڻ حال ⁖ جبل ڏوريان جال ڪاڻ پيرن پنهون جي بيت ڪيچ م اڃها ڪيهه گرد پس گنگن جي ⁖ ڏکي منهجان ڏيهه نڪر نانهن ڪلهي ڪري بيت صبر ڪرم سسئي ڏور م تون ڏوريج ⁖ پرڻ جڏ پيرن سين وهڻ وساريج ⁖ سڪن جا سيد چي لاڳاپا لاهيج هنئين ساڻ مليج نه پنڌ پاسي پر نبري بيت ويهين وڪ نه نه اڀڙي آر يا ڻي تون آءُ ⁖ جڪي توسين جاءُ پاسي پر پيهي ڙهي بيت تهين وڪ ويهي ڪئي جا ڪهي ڪنيائين ⁖ جڪي جنائين پنڌ م ڙوئي پب جو بيت سو ڪوهه ڪري سيڪا تون ڪهي ڪيچ وڪ ⁖ تانڇ منهجان تڪ نه پنڌ پاسي پر نبري بيت ويري ڪيمن لات جو ويڙو جا ڳاڻي جت ⁖ سند و سور ست ڏنم هوت هٿن سين ڪٽ

بيت ڍولا مون ڏيئي ٿيا پيم ڄام ڄيئون ÷ ڪندي پند
پهاڙ ڏي مٿو مرو روح ريئون ÷ لکيس ٿيان لطيف چي ڪارڻ دوست
ڏيئون ÷ پانيان لڳ ليئون سور پريان جا ساڻ مون بيت ميڪلي
هاڻ پورهيند يس پنهون ڏي ÷ ڪنديس ڪوهيارل سين ره جي
روح رهاڻ ÷ رلي چلي ڇپرين ڪنهن لاهيان ڪاڻ ÷ آهيان ڪهي
اڄاڻ پرهه سور پريان جا سارڻ مون بيت پورهيند يس پنهون
ڏي هيڪلائي هيل ÷ آڏا ڏونگر لکيون سورهيون سڄڻ سيل
نه ڪر پيلين پيل جي سور پريان جا ساڻ مون بيت دوست
ڏنائين دل سين ورچي تان نه وهي ÷ لاڳيو لڪ لطيف چي پهڙن
ملڄهه پهي ÷ سندي نيڻن لهي ڪئي سرفراز سسئي بيت آيس
ڪي ارڏي ونڌا وايون نه ڪريو ÷ لڪن جا لوڏي سامنڊ جنيدي
ڪيڙو والي وڃي وڃي ٿيند يس وڃي پيس ڪارڻ پرين جي
آڏا ڏونگر لکيون موکي محبت مڃي ÷ پڃان ني پوهار تو
آهيان پاڙ ۾ پيئي جي ÷ ٿمون گهر جي سيڻن جو آهيان آئون اروجي ÷ جا
ڄهلندي هون ڏي پي ٿهين جو ٻاجي . ٥ اسٽار ڏهون
آءُ اورا هون سيرين وڃ مر آڳاهون ÷ تنڪي گهڻي ٽرن ÷
پاڪاريو پانهون ÷ درد جون دا لهون مون مارينديون من

تون **بيت** آءُ اوراهون سپرين وَڃُ مَ پيَّ پري ؛ مُون ڏِٺي
مون وِسهو وِرچي تان نه وري ؛ ڏاران مُنهن مَري ڏُکي
جي ڏيکاريئين **بيت** آءُ اوراهون سپرين آري لگهه الله ؛ توکي
ساري ساهُ اُکنديو آهون کري **بيت** آءُ اوراهون سپرين
آري الله لگهه ؛ ساهُ تهنجي سنگ اُکنديو آهون کري
بيت آءُ اوراهون سپرين الله لگهه آري ؛ پُٽان بيکاري ياري
سيج پٽ م **بيت** آءُ اوراهون سپرين پري وَڃُ مَ پيَّ ؛ مون مرندي سين
جيَرين تون جياري جيءَ ؛ هوت م ڇڏج هيءَ پُنهون پيادي پنڌ م
بيت آءُ اوراهون سپرين ڏکيءَ ڏيج مَ ڏاگهه ؛ وَٺ ڇڏي مون واگهه
آري وِئين عشقجو **بيت** آءُ اوراهون سپرين ڏکيءَ ڏاگهه مَ ڏيج
سيج گهر پيچج نه هوت هلاڪت نه ٿيءُ **بيت** مُحبُّ وره وِساريئين آري لگهه
الله ؛ توکي ساري ساهه اُکنديو آهون کري **بيت** مُحبُّ وره وِساريئين
صبر نه ساريان ؛ توکي لِفاريان آءُ مُنهنجا سپرين **بيت** هُتان هَدِ نه ڇڏيان
صبر شڪرانو ؛ ذوق زمانو مون وره وِئو وِساري **بيت** صبر ءِ شڪر کي
هاڏي آئون کندي ؛ آهيان حبّ سندي سوگهه جي ساڏ مرن **بيت**
صبر ءِ شڪر کي وَڃي آئون ويئي ؛ ڏُکي سين ڏيئي ڪاڪج اَچي عذهين
بيت صبر ءِ شڪر کي هَٿ ڪيوءِ مون هاٽ ؛ پرنيم اچي پاٽ

پنهنجي ڪيچ پُنهون بيت نامِ جمعيت جانِ کي هوت پُنهل ٻاڻاهه هاڻ ؛
اڳڙ سڏي آڪ جن ساءُ چکايم سِڪ جو بيت نامِ جمعيت
جانِ کي هوت پُنهل ٻاڻان هِت ؛ پُنهون اُهي پرتِ ساءُ چکايم سِڪ جو
بيت نامِ جمعيت جانِ کي هوت پُنهل ٻاڻان هيرَ ؛ ساجن ڪاڻ
سَيُرَ ووڙ پيڊ بَس ونڌ ڄا بديت نام جمعيت جانِ کي پُنهون
ٻاڻان ؛ سي مون سيباڻان جن ساءُ چکايم سِڪ جو وائي
کهڙي ريلي جو لڳيان مين چوڇاڻان وي لوڪ ؛ گهاءُ منان ندا
جُنداجو نا انهين ظاهر ڪيتا تن اُنهُن اکيان **داستان يارهون**
بيت ڪن ٻي ڪيهين ڪيچو ڪيچ متان ڪيچ ؛ اشارتون انِ جون
سڪوتا سمجهن ؛ وتان ويهي تَن سُڻ نه سونهن برائين بيت سڻ نه
سونهن برائين آءُ چيائون اج ؛ ٻولي ٻي نه سِڪيا پاڻان چو سنڌ
ٻيچ ؛ واجهي وتِ موچ ٻڌ نه ٻيا ٻي لهي بيت ٻڌ نه ٻيا ٻي
لهي آئون اِتِ نه آهِ ؛ ڪيچڻ ڪڏي لاهِ ڪن ٻي ڪيهين ڪيچو
بيت ڪن ٻي ڪيهين ڪيچو ڪيچ مَ ڪيچيائون ؛ رهي نه رني جيئرو
انهين وت آئون ؛ ودي وڌائون هوجو وٽ هوش جو بيت
ڪڏهن ٽيجي ڪن ٻي ڪڏهن ٽيجي وات ؛ ڪڏهن ٽيجي ڪان ڪڏهن
ٽيجي ٻکرو بيت اڳڙ آري ڄام جي ڪناري ڪوس ؛ ڏينا آهڙ

مارڳ منجھه مُنهن جي **بيت** گهڻون گهرجن اوٺيا ڪا مُون سُجهياه

هي وٽ ڏهندا هو وٽ اوڏا نهين گهڻان **بيت** اکيون لڳ

اوراٺيون ڪنهپر ڪڙيان پير ؛ لڳ لاهيندو ڪير مون جهڙي معذور کي

بيت اکيون آري جام جون انڌي سين آهين ؛ هو جي وٽ

وينڌ رهاسي مون سونها پئن ؛ ڏسئو ڏيکارين پيشاني پنهون جي

اکيون آري جام جون آهين انڌي ساٽ ؛ پسي ڪنديون پاٽ

پيشاني پنهون جي **بيت** سڌ مڪر سڌڙي هلڙي مهل ؛

جلڙي مجل رُٺڙي متان رُٺين **بيت** لڳندي لڪن

سين آئون جي مراڻ ايئن ؛ ماءُ منهنجي سينهن ڏڪر لائون لڏيون

وائي درد مُئي جي جا دارون موت سه جها سُپرين ؛ مون لڳيون

مون وسهو محبت جون مارون ؛ ماڻ ٺان مون سين گهاڪُس ڪيا ڪارون

داستان مُتفرق بيتن جو ڪالهو ڪوڪاڏي گيو اُٺيو اُٺيا ڪ

ويو جاڳائي جيڏيون برهه هي بيباڪ ؛ جيئري ڪاري

چاڪ سُور سنڀاري ڪين ڪي **بيت** سنڌيون سُور

ڪرين هنيون ڏکي هوت کي ؛ پرين جي پاٽ ڪئا سي تان

سڪه نه ڏين ؛ جي مانهُن کي مارين آئون تن سُورن کي سڏ

عريان **بيت** سدا وديم سُور جي اڳيان ڪوهيار ڪي ؛ جو بخش

نگهاري سو پنهون وجهو ۾ پاند ۾ **ٻيت** جان ساماڻي سسئي وڳڻم
ويس ورن جو ڪري ؛ لاهي لڄ لطيف چي تي بيگاري ياڻي ٻر ؛ ته
وينده هين پوئين ور اڳيان هوت حضور ۾ **ٻيت** سسئي کي سند
ٿيو آسان اولاڻن ؛ پند نه پڇاڻون اڻ ڪوئي ڪانه ڪري.
ٻيت پسو پرائن سورن آڏي سسئي ؛ پرايا پنهجن وجهن
ويچاري ۽ ٻي **ٻيت** پسي لڪ لڏن جي مند نه منجهاتن ؛ جا
پر ڪاهوڙين سا پر سڳي سسئي **ٻيت** اپي اوسر اُس
۾ مند ۾ منهن ويهه ؛ تو سيپئي سين ڪيا ڏوه جنين
جو ڏيهه ؛ ياري پاڙي پيهه وت پڇندي پرين کي
ٻيت ٻيلي ناهه پنهور ۾ سسئي جو سُهي ؛ ڏمر ڏيرن من ۾ سڄي
ڪندا ايئن ڪهي ؛ لنگهائي لطيف چي ڪيچ ڄام کهي ؛ هي معذور
نامئي تون ڪاند ۾ وچ ڪيڏهين **ٻيت** معذوري مارو ڪير
اولاڪن اچي ؛ وساهج مرون ڪي منجهان ڪڙهه ڪيچي ؛ لاهي لاڳاپا
لنگهه تون سيڻ ڏانهه سچي ؛ منجهان راهه چي ٿيندين لال
لطيف چي والي موکي تان جهل ۾ پاهيوجيڏ يون آئون هلندي
هوت ڏي ؛ هي جو بار پنهوار جو لوڻي تان سب لاهيو ؛ آهي
عاجزن ٻي پسڻ سنڌو ٻي سڄيو ؛ ڪين وهندي پسر ڪنڌ ۾ نه مڙ

پيءُ نہ مايو ؛ وِهاري وطن مُشهديءَ کي مَرسِکايو ؛ کُل کجهان
مچاڙهي هي هلايو ؛ منهنجو پنڊ پُٺون ڏي رسبي تا مرهايو
والي ڳالهيون موت پروچي ساڻ وو منهنجي جي جون جيڏيون
جيڏيون ؛ چلي پيشين چيريون سنگ تنهنجي ساڻ ؛ چڙهي ڏاڍين
ڏونگرين پيرا ڪندي يس ياڻ ؛ رکي چلي چيرين جام وچايم جاڻ
هتان هَدِ نہ چڙيان سَندو پنهنجي ڀري اٿ ؛ نصيب ڪري سڀني کي
پهُون اُٿ وتاڻ والي پارچيا پاجهائي مونکي نيندا ساڻ
پارچيا ؛ ساڻ سلامت آئيو رهي اِيَ واڏائي ؛ پيرلڏائين
پرين جولکن سرليلائي ؛ ملي سا محمود جي ور کي هيءَ
واجهائي والي پلڪ نہ رهي دل تو ري اوري ور ميان صاحب
خان بلوچا ؛ اُٿ چاريندي يس انجا هتان تڪر بوري ؛
ڏينديس ماهه مرونءَ کي هتان ڪَڍين ڪوري ؛ ڏُکه لاهيندي يس
ڏيل جا ساڻ عجيبن اوري ؛ ڪالگه ڪيتم ڪيچ جا ماس چُنجُن ساڻ
جوري ؛ آريائي عبداللطيف جي سار مخدوم سوري والي
عرها مرڪا هيو ميان ڪيچي آئون آريائي عرض جوندي ڪري
هوت هلڻ جي لوڻيءَ کي مرلجائيو ؛ وسيلو ولهيءَ جو آڳانڊو
هيو ؛ پاسي مرپريت جي جهيڪي اُٿ جهڪايو ؛ ولهيءَ

جي وھاڻ مواج سَپ وڃايو ⁘ اَگھاڙيون آتڻ منھنجون
پاڻ پھڙايو ⁘ سانئي ڪارڻ سُپرين صورت ڪي مَسڪايو ⁘ ساڳي
ئي شھر جا مُعذوري ڪي مرڪايو ⁘ پُنھون جام پرڀيت سين الله وھي
سُوڙ وراھيو ⁘ لاھي بارُ پنھوار م ويندو گھوٽ ونايو ⁘ پُنھون
جا نچيرن کي رُڌي ڪيڻ ڪارايو ⁘ پرٽائي پُنھون کي نِڪيءَ نڪرايو
ٻيلي ٿي پاڻ سين ڏکيءَ ڏيج ڏيکاريو

سُر مُعذُوري داستان پھريون

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت ھلندي موت پُنھون ڏي ڪچن کي ڪونيون ⁘ پاھُ
تنين پٽ ٿيءِ جي لڳي لالن لوٺيون ⁘ سَپ سھليون سِڪ کي
چُنجھيون ۽ چونٺيون ⁘ پاڻين ٿيءِ بُوٽيون نه ڪُتا ڪيني ڪيچ
جا بيت ڪُتا ڪيني ڪيچ جا سَنڌ اچي پُنھون ⁘ اَگھين تان اَسُونه
جي جاندارن ياد پئين بت جي پار دل پُنھون جام جا تن پيئي
جاندارن ياد ⁘ سَنڌي لالن لاڏ ميا پوءِ مُنڌ لي بيت
جا ڪايس حنبوڙ ڪي قريب جي ⁘ ٻھي ٻوڪي اتي گھڙي منجھان گوھ

سب لاهيند وسوڙ گري هن غريب تان بيت نکي آهين
جهڙا نکي آهين چوڙ ؛ هانگامان ۽ هوڙ کتا ڪرهئين ڪن تي
بيت کتو جي ڦرهب جا آهيون ساڌ سهي ؛ ڀرهين بات ٻهي ٻجيون
پوءِ پانڌين کي ببيت جي پار ٿل پنهون جام جا سنسئي پڇن سي ؛
وڏيون ويئي ڏي ڪاياکيم ڪتن کي ببيت جنين سندو آهئين سي جي
چوٽئي هڙ ؛ نه ڪتا ڦريبن سين دعوى ڏئي مرد ٿ ؛ وڏ ۽ جنين
وڙ وريئو عاقي تئين ان سين ببيت جنين سندو آهئين
سي جي چوٽئي هيٺ ؛ نه ڪتا ڦريبن سين پيڙي ٻڌ م ببيت ؛
جنين ڏيکار ييئي ڏيٺ وريئو عاقي تئين ان سين ببيت
جنين سندو آهئين سي جي چوٽئي هيٺ ؛ نه ڪتا ڦريبن سين
پيڙي ٻڌ م ٻيٺ ؛ اوءِ جي چوٽئي ڦيٺ نه تئين ڪانيار جه
ڪرم م ببيت ڪتا ڦريبن سين ڪهڙ و ڪرئين ڪوڏ ؛ اوءِ
جي چوٽئي پوڏ نه دران تون دوڙ تئين ببيت ڪهين تا آپ ڪم
ڏس مچو هڙيان ؛ سندا آهيڙيان آئون نه سهندي هٿڙ ا
بيت کتو طالب ڍوند جو اسين ڪتي ڪيڙ ؛ جهڙي آهي جيڙ
ڪانيل جي ڪن م بيت ڪتو ڪڙبي هڏيون جوان مرد جگرڪاءِ
الدنيا جيفة وطالبها ڪلاب اي هنئين سين لاءِ ببيت

جهه يار ڏنا ڏون يار جو ته پٺي پير ڪرين ، قربان فرمان ڪان
اکين م آهين ، ڏسي نه ڏاڙهين سپاڻ جي سڳه ڪي بيت
سڳپان سينڌار يا ٻچيا پي ٻهن ، قربانه فرمان ڪان مُلهه ن
موتيرن ، ڪوهي ڏوه ڪتن ڏاڪاهيا ڏاڙهين تا ، ڏکا ڏون
جامرتا مرون موڙي ڪن ، پوندا ڪين پرپت پي جنهنجا سڏ
تا لنگهن ، سڳها پئي جي سيد جي آهي سُڌ سپاڻ ، هوند نه ه
ترن پر قرابت ڪر ڪيو بيت ڪر قرابت جن جي هٿئين آيم هين
پهرين موافقت راڳن جي پُهتيس پهون سيني ، ماڻهو ملاحظو تن جو
ڪيچ نه ڪندا ڪيني ، ذات نسوري نينهن پر سڏر سپن سنگ
تيو بيت سڏر سپن سنگ ڪري پر ڪندين پپياس ، ڪين
برهمڻ ڪن جي جا پي ڪير ڪپٽاس ، هوند نه هت سياس پر پڙي
ڪيس پڏري بيت تو سنگه ساه ڪٽ سپن جيڏ گوشي جاء
ڪيڏيان مرڻ مون سپن آءِ ته پٺي تو پير ڪٽان بيت مُر ته موچاري ٿئين
جيڏ آڏ وحبت ، هاري ڪر همت ته دم ڏيئي دوست لهين بيت
جو اگيان آڙجن جي سوجبل ماري جڪڏ ، تو پٺ لڪين لڪه ته به سپ
لنگهيندس سڪ سپن بيت اونهي اناهون گهڻو جيڏ ڪي جبل
مرڻ مون سپن هڻ ته پٺي تو پير ڪٽان وائي خوبي منجه خفت

اي دوست دقت آهي عبداللطيف کي وو ؛ مدح مون کان نه
ٿئي سندري سور صفت ؛ هجي ڪريان هيج سين مطالع محبت
حزن هوت پنهون جو رگيائي راحت ؛ پريان جي پستان جو پشتان
نافي نڪهت **داستان ٻيو** ڏمر ڏکيءَ ناهه ٻکي کل نه اڇهي ڏکي ڏمر ناهه
اگهاڙيءَ وهاڻ وڌو وڇاڙيءَ وسري **بيت** ڏکيءَ ڏوڙ پاڻ
تي وڇاڙيءَ وڌو ؛ ڏيل ٿهين جو ڏکن سين سيوءِ سڌ و ؛
هُڙس الهه لڌو پوءِ ٿي ڪري پنڌ ۽ **ابيت** ڏکي ٿي ڏڏور
لهسي لاءِ پنهون جي ؛ ڏيئي آگ اڪور سڀ نه ڪانئي سلسي
بيت ڏکي ڏک وساري سيج ٿئي ڪري سسي ؛ پٺي پيرپنهار پيتئي
نه آريائي اتان لهين **بيت** ڏکي ڏک مٿي ڪري چير ون پيهي
گڏيئي ڏيهي سوڌيون ڏيڏ خبرون **بيت** ڏکيءَ ڏيٺا ٿي
مٿي مٿي هٽرا ؛ تنهير نه ڪانئي جهمير جيئي جيڏيون **بيت**
ڏکيءَ سنڌيون ڏونگرين آڏيءَ آهون پون ؛ ڏاري جو ڏونگر
کي سوکهي چيو چون ؛ آري جي افسوس ۾ ما ٺو مهون رون
انهي سيئي هون هنيان جن هجي ويا **بيت** ڏکيءَ سنڌيون
ڏونگرين پسو پٿون پون ؛ سڀي ٽڃان منڌڪي ڏجهون رنجن ۾
رون ؛ پونٺان ائنهي چون نه مٿي اساڻي مايو **بيت** ڏکيءَ سنڌيون

ڏونگرين اوچگارون اڄ ڀڄي سانگ سنسيءَ کي کلوکلو ڪيچين ∴

جي هتان هوت هرن هوت نين جي هنجه **بيت** ڏکيءَ سنڌيون

ڏونگرين وٽ ٽڻ وايون ڪن ∴ ويٺا ويئي جن وڏي سي واڍوڙيا

بيت وڏي سي واڍوڙيا هٿ نه ڏنو جن ∴ موت قبوليو تن

ڏنو جن ڏکيءَ کي **بيت** ڪنهن جنهن ڏکان ڏي پڙايا کي پانديئن ∴

سور پريائين سي ڳالهه ڪيائين جن سين **بيت** وڃ وڏيائين وڏ

سين ڪوجو وڏي وڏ ∴ ڏک ڏکيءَ ڏي جن ڏني سي ڏکيا ٿيا **بيت**

وڏي ٻي وايون ڪري ڪنل ڪوڪاري ∴ هيءَ هنجون هڏن لئي

ماري هن پالنجا سار يا **بيت** ڏکيءَ نوء ڏکار نوٽي وسن

مينهڙا ∴ صاحب هٿ سڪار هن وس آهين هٿڙا **بيت** ڏکيءَ

نوء ڏکار جي سينڌ ڏيهه سڪاريو ∴ پاروچا نوٽ پار سيوي

سوائيو **بيت** پسڻ ڏاران پرينءَ جي جهلي تان نه رهان ∴ اير

عاجز آهيان لالن جان نه لهان ∴ فردا مون ڦيٽي ڪئي وعدي ڏي

نه وهان ∴ صباح سينءَ نه سهان خواه ميڙيئين خواه ماريئين **بيت**

بيت صباح سينءَ تان سور سهي ڪبر سرتيون ∴ گهٽيان رهن نه

گهٽ م پيچامن جاپور ∴ ميٺا ئي منظور هيرهلنديس هوت ڏي

بيت هيرهلنديس هوت ڏي پيون وڃي پن ∴ جيڙو جا بقه

بيت ڪيئي قيئي فرامون جن گهر اچ آيا ∴ پرين تن متان ڪريان

ويرم جي ولهيءَ واڳ جا هوءَ ∴ نهار ڪيو نقد ڪيئي قيئي فرامند

بيت ڪي مٺيءَ ميڙ جانڪي ماڙ مٺي جانڪي ∴ مروار ڏيئي

صباح ڪريان اڄ نه اچين ∴ موجود تنهن موت گهري عامُدّ ني مٺي

ميڙ جانڪي بيت ڪي مٺيءَ ميڙ جانڪي وجود ني جانڪي ∴ معبود جو

ٻار پرين پاهي ٻيئي ڪند پهچي چيرو ∴ مار ڪي مٺيءَ نانءَ ڪي مٺيءَ

اگرو ڏکان ڏسڻ بيت سين اگين هوت هيڪر ڏيکار ڪي ڏکي

لڪ مسي لڌ اونيئون پر پاهني ني ∴ مشڪ آٽ سسئي

موت مرد هر بيت سين پين ماه پارهن پن پلڪ ساٺ پنهون ور

ماه پارهن پن پلڪ ساٺ پنهون ور ∴ ڏکه پاڃ ڏسڻ جو پنهون

مرج ڏيئي ∴ ٿئي ويرم تور سهي ويرم وحڻ بيت سين پين

صدق تان پريان ساه هي هوندو نه هڏ ∴ جبيءُ ڪارڻ جنن ڏونگرين

چڏي جيڏيون ∴ ويسار جنهن وهان اگهار ور اديون بيت

لاڻم نڪرو ني ننگيون سپ بيت نڪرو ني ننگيون سپ جاڙ

بيت ٿئي نه ڪندي ون ند سوپ سي سپريان ∴ لوپ چڏي

ڪهي هوءَ مرنيان ساماهند ∴ پوءِ چڏ پرهڻ نڪرو ني ننگيون سپ

جا وهي ور ∴ سا هٿي پرين ڪڏ جاڪين ڪهي بيت ڪڏ جاين

وصل تنهن وڃايو بيت وصل تنهن وڃايو سيند سرهي سين
سالوڻي ليلان جيئن مٽيون جنهن مٽ ڪيو بيت اوڏو آهيان
نمونديءَ ڪي هوند يا هوت پريءَ ∴ سلڄڻ تن سري لاسين ٿيون
لڏين جي بيت لائي خنجر لاڄ هڻي خنجر ڪي هڻ ∴ سڏن جون
سيد جي وتون سپ وڪڻ ∴ پير پرڙي ڪڻ نه هلڻ ۾ هوري
وهين بيت هوريئن هاڻ هو لنگهيو ڏي جهڙي جوءِ ∴ هوند جنين
ڪي هوءِ هوت نه هوند وتن سين بيت هوريئن هاڻ هو لنگهيو مٿي
موسٽ جڏ ∴ لاسين اڃ لڏ ڪين رهاڻي ڪيچ ڪي بيت هوريئن هاڻ هو
لنگهيو گوريون پاسي گوٿ ∴ ڪيچ تنين کي ڪوٽ ڪين جنين جي ڪيچ ۾
بيت هوريئن هاڻ هو لنگهيو گوريون ٿيون گمن ∴ هانجي تنهن هجن
ذاران سڳ سيد جي بيت نه ڪا هت نه هٿ ڪاگوريءَ سندي
ڳالهه ∴ ڪي نه ڦٽي مال هال، ڦٽي هوت کي والي هل هوتن ڪاڻ
حال هل دوستن ڪاڻ حال ∴ شال سگر ٿيندئين سات جي ∴
پير پنهنجي پري لاءِ ڪوڏ رهائين ڪالهه ∴ جي هندي سر چونئين
لکن ڪڙس لال ∴ جي پائين جتن جي وڃهي پيان وصال ∴ پري
پب وڌيم وڃهاوڙ ال ∴ ڪيچان آيو قافلو مين مٿي مال ∴
ايندئي بوءِ بوتن جي توڻ جهلج پب پيال ∴ جتي جمان کي جبل ٿيو

مٽ = مٽ
لاسين = لڏين جي
هانجي = سعي هجن جي ذار
جماز = اٺ آهي

پُڄي پيادين کي اُتِ آرياڻي احوالَ داستان ٽيو ،،

هلندي هاڻ هومتي ڪرڻ کوهه پيام ؛ آڏا آهي جام ري
گوندر گذري يام ؛ ڏکيون لک لطيف چي اوراڱهڻ آيام ؛ پرڻ
پنهون پٽ م سعادت سنڌيام ؛ مٿس ڪم وڌا م وهان تان ڪ
وس پنهو بيت هلندي هاڻ هومتي ڏکن منهنجا ڏوهه ؛ هوءِ
اوڀن سراڻي ني هي پند پڇا ري پوهه ؛ ليڙن ري لطيف چي
ڪيئن ڪرينديس ڪوهه ؛ اکيان راءِ سڀي روهه وهان تان نه وس پنهو
بيت هلندي هاڻ هومتي سيسي ڏينديس ساهه ؛ لنگن تان لطيف چي
پاهي ندم پاهه ؛ ڪندو ياجمه الله وهان تان وس پنهو بيت هلندي
هاڻ هومتي ڳنسان تان مرگسان ؛ لکن تان لطيف چي رڙهي مان نه رهان ؛
پنهون تان نه پسان وهان تان نه وس پنهو بيت هلندي هاڻ هومتي چيڙ
منجهه چلان ؛ پا پوه جام پنهون جي سرتيون ڪيئن سلان ؛ سار توتهو
سرپار ڪي انڌر روهه رلان ؛ جامن ڏانهه چلاف وهان تان نه وس پنهو
بيت پائي حال هلي وياڪنهڪي سوڙ سلان ؛ ڪتيو ليم لطيف چي
لکن منجهه لهان ؛ پاندي ڪير پڇان وهان تان نه وس پنهو بيت اوڳيا
ڏونگر مر نيو وڏو ڪيم ويڙاه ؛ تيو مر نهٺاه مته پيرن هاڙهان پرين جي
بيت وارو موڻ ويڙاه ڪاسد سوڻپ جي نه ڏيو ؛ ايجي ٢٢٧٦

اماڻي ڳالھڙي شجرا سڀئي جاه ؛ چوٽين جاڙ هيجاه ته موٽ ھي کو
منهن ڏيئي بيت ڪاسد سنهپ جي نه ڏيئين واھ مون وٽڙا ؛ وڃي
وراڪن ۾ معذور ڪي مر منجهاءِ ؛ منجهان پاڻ پيا ڏيون هلو يون ني
هلاءِ ؛ پريان کي پڇاءِ ته لڳي لوڏو نه تين بيت ڪاسد سنهپ جي
نه ڏيئين واڙ مون وٽڪاڙ ؛ آهي اسونهنين جي متي تو ميار
ڏيڙهيا ويراڳڻ سين لڪن جاليار ؛ ڪريان ني ڪوار ڪندن ڪانڌين
جي بيت ڪندا مون پيرن ۾ توني لکه لڳن ؛ آنگر آنگو ڻي نه ملي
چيون پيرن چڻن ؛ ويندي ڏانهه پرين جتي ذات نه پاڻيان ٢٢٧
بيت جتيون سي پاڻيئيون جنين پير پرين ؛ لاٿيون سڀ برين
سنسئي سپرين کي وائي جيڏيون حاجز لائي جيئ جتن سين
ساه سريتيون سيبا ٿيام ؛ تنهن جيڻ جال ڪريم ؛ مهارون
جي مين جون سي جي هٿ هيام ؛ صبح سڀئي سڪڙ ۾ ويسلي ويا ۾
هڪل موٽ پنهون جي سڱو منجھه سيام ؛ ڏور هيندي ۾ ڏونگرين
ٿاهر ٿوپ ٿيام ؛ ڪوڙئين پال ڪريم جا ڳجي منجھه گهرئام ؛ سڻي
سڱو پنيئين سگهڙي ساه لڏيام ؛ ولون ويلا وڇڪارڻ جن ڪيام
موٽي ماه پنهور ۾ اڳڙ سي آيام داستان چوٿون مري
جيئ ته ماڻين جاني جو جمال ؛ ٿئي هوند حلال جي پسڻ

اهائي پارئين **بيت** مرڻ موچاري ٿئين اجلان اڳي اڄ ⁘ هوئين
جانڪي تان جيري منڊ پنيوهين پڄ ⁘ پڄهون ساڻ پهچ
ته ملڪ الموت ماڻئين **بيت** مرڻ موچاري ٿئين جيئڻ آڏو جت
هاري ڪرهمت ته ڏيئي دم دوست لهين **بيت** مرڻ موچاري
ٿئين وهي وجهه م ويرُ ⁘ دل ۾ آڻ م دور تون قرڻ سند و
قير ⁘ توڻي لهين نه پيڙ تو ء راحت آهي روح جي **بيت**
مرڻ موچاري ٿئين وهي جيء مرجوء ⁘ منڊ مرڻان پوءِ پڇنديئن
پڄهون ڪي **بيت** مرڻان اڳي جي مئاسي مري ٿين نه مات
مونداسي حيات جيئان اڳي جي جيا **بيت** اجلان
اڳي سسئي منڊ جيريائي مر ⁘ تو ليان ٿنهن مرڻ حنهن
روح وڃايو راهه ۾ **بيت** جيئا اڳي جي جيا جڳ جڳ سي جيئن ⁘
اوء موئي ڪين مرن مرڻان اڳي جي مئا **بيت** توساماڻي
سسئي مرڻ ڪئو مردار ⁘ ڪپر سين ڪوهيار لوني تولجايو
بيت اوڳوا تا هون ٿئين جيڻ ڪي جبل ⁘ مرڻ مون سين هل
ته پيئي تو پير ڪٽان **بيت** تو سنگه ساه ڪٽڻ سين جيڻ گوشي جاءِ — توحيد عريان
مرڻ مون سين آءُ ته پيئي تو پير ڪرياڻ **بيت** وڏا طالع تن
جيا جي ماڳ منجهه مرن ⁘ ٻيون چاڪي ڪن ڪوڙي دعوا دوست سين

بيت سڌ سڃاڻي پرين جو واڪي جي نه وڙن :: ڪنهن ڪاڻي ڪي ڪن
ڪوڙي دعوىٰ دوست سين بيت مُئي جي مار گهڻم جيڙ جليءَ جي مُين تون
نه قدر ڪيچينڪي هوند پورو تنهنجي پنڌ جو بيت مرين جي ويڙ ته پيءُ
ڪهڙ وتو رو سڄڻين :: توجهڙي ڏيرين در بار هجي ڪيڙيون بيت
پرم پڇي پرين کي مري نه جاتوءِ :: موتوا منڊ نه سوءِ ڪند ڪماڻيان
ڪاڻين والي تو ڏڻ ڪين تنوار تو منهنجو دلبر واري الله ڪاڳڙي اوڻيا
وڙتو ڏڻ :: شرف لهي سنسي ڪنڌ کي ڪر ڪاريو :: ميندي جاميل
جي جانگن کي سب چاڙهيو :: **داستان پنجون** هٿين پيرين
مونڊين هلج ساڻ هنئين :: عشق آڙي جام جو ٻنائي ٻنئين ::
جانبين اڳي جئين تا پانڃ ڪوم پنهون سين بيت هٿين پيرين
مونڊين ڪهج پر ڪپار :: متان چوري جڏهين پر پيٽين پچار ::
توکي سند سنسي لوچن جي لغار :: جي هئين هوت مزار نه
پانج ڪوم پنهون سين بيت هٿين پيرين مونڊهين ڪهج پر
قدام :: وڃ وسيلو نام ڪو اوڙي آڙي جام :: هنئين لاهي حام
پانج ڪوم پنهون سين بيت هٿين پيرين مونڊين پڙي ڪج پرک ::
قدام ڪيچ ڏٺين ڏي پاءِ وڏندي وک :: جي هوتنين هوتن لکت نه
پانج ڪوم پنهون سين بيت هٿين پيرين مونڊين سرج ساه پس

هوت ڳڌي هب ۾ رهبر مٿي راه هجاڻ سا پرين ساه ته پار ج
ڳاهه ميم ڪوم ۾ پنهون سين **بيت** جن جا هين ۾ حب تنهن لڳي گاهه نمر جند ڙو
آئي الله ڪوه يا ڪوهيار ي ڪروت ۽ سورڻ ساڙي آهيان سڪن
جي صحت ۽ الله رهيلا رت باهه ياق نه نڪري **بيت** تتي ٿڌي
ڪام ڪاڻي ويل پنهل جي ۽ آسر هڏ ملاح جنهن ڳنڍڻ انجو **بيت**
وڏائتڻ ٿڌي ٿڪي نه وهي تتي ڪري ڀاڻ ۽ وڏائين وڻڪار ۾ سسئي پاڻ
سڪاڻ ۽ ٻيجي ٻه ٻڪين ڪي پيئي منڌ پرياڻ ۽ ڏينس ڏيه وڻ جا
الله لڳ اڻهڻ ۽ ماته پرچي پاڻ اچي آريائي وري **بيت** نوٽي
ولاڙون ڪرئين توڻي هلين وڪه ۽ لکئي منجهان لکه ذره هٽائيج
نه تئي **بيت** لکيو جو ورائي سو انگه ڪيار ي نه ٽئي ۽ پار يو
ويئي پار جيڪي لالن لکيو لوح ۾ **بيت** جتي جيترئون
قلم لوح ۾ لکي لوح قلم ۾ تتي تيترئون گهٽ يون گهار ڻ پيئيون ن
بيت ڪيائين ڪيهين لئي جسو جلاوت ۽ جڏي پيئي جيرن
ماڙهي سپ جنت ۽ هيئي لمائي نست پنڌ وڏائين پاڻ تي
بيت ڏکي ڏورڻ پاڻ تي ويچار ي وڌو ۽ ڏيل تهنجو ڏکن
سين سيوئي سڌو ۽ هرڙس اڳه لڌو پوءِ ني ڪري پنڌ تر ا
بيت پنڌ نه پنڌڻ جيترو ڪيئو سڄندي ڪيهه ۽ جيڪر

کريان رهيءَ پر چوندا م ته چري ٿي **بيت** چونم م چري ٿي پر

جي سڌ سڻين ۞ م مونکي ڏين ماڻو اڇيو ميهڻان **بيت** ماڻ

ٿيءِ ميهڻان مونکي ڪنڌ اکوهُ ۞ ڇپر منجهان ڇوه سڀ رنگيند

رت سين **والي** ويهه مروات وهجي الله ميڙيجن ڪهندءُ تن لهندن

دو ۞ ڪنين آڇي ڪاکهي ڪنين اڇي ڪاڇئي ۞ امل پانيان انگي ساجن

مونکي سلڇئي ۞ پير پتائين ڪونئرا رائي ڪيس رچي ۞ منهن ڪر مدو

ڏي پنهون جام پرچي ۞ مونکي لهين مار ٿي جتن آهي جاچئي ۞ ونڌ

ماڻ پيني ڪانڌي تينڊم کيچي **داستان پنهون** ديسي سين

پرديسي کڙا پرين ۞ لڌيو لاڏانڻ کو پنهنجي ڏيه وڃن ۞ پچاڻان

پرين کيچي بس پتنو ڪان **بيت** ڪماتان کيچا پري رهان نا وڃ

مون ۞ پلي نهاريم پون عبث آري جام کي **بيت** ڪماتان

کيچا پري سمهان تان سر هيٺ ۞ بارچي سين ڏيٺ جيڏيون

جيڪي پري ٿي **بيت** سسئي ڪين سمجهيو اوري آري سانڍ ۞ ڪري

پکه پنهون سين پڌر وڏائين پاڻ ۞ جت وڃايو جان پائين بارو

سين **بيت** جو سُڱ سنگه سري ٿئي سو جي هوت نه ڪن ۞ ڪام

ڪُٺيون ڪيتريون بالڪيون بارو جن ۞ ان در منٿي دادليون رهنديون

رهٽ وڃن ۞ سندي ذات جتن آهي اباجهي **بيت** پورڻون

موٽا ڪيترئون رُليون ڪئين ؛ نانءِ پي حسن ڪ تندَ ري پيار
پرين تہ پيلي بيت سڪيا نہ موٽ ڦرس پار ماڻ پاروچا ؛ مارا
آري ڏکہ هي ڏونگر گھاري ۾ ڏونگر جي رفاقت ؛ سُکہ پڇي ساٿي گھڻان
پاڻان پيشين جو سس هند ڪنڪڇ چا بيت ۾ راهہ نئين تنهن مون ڏکہ جوا
پن بيت تيا ڪن ماڻان ڪوه سڪن جا سپريان ؛ لڳہ لوئيس
جا ويسري وهي ساڪين ؛ هيلي تان ڏونگر پن پيليئين ڏونگر
تي اک جمائي تن حائ چنبيلي چونئون ؛ سهيلي سوڙ
ٽپو پلا اچن ڏوران ؛ چير پيري پيري پوي ڪن ڪئي ستي نہ مان بيت
آمون ؛ پير ڏيندل پلنگين اُتري مٽان امن ؛ هير ايندا گھمران مان
ڪو لو گھورو اٺ بيت سين جن پاروچا بڌا مس ڪنڌ ويڙه تئين پڙ
ڳونڊ ڳڏي جن ڪانہ ڪبو تنين ؛ ناٿہ گھمر سي گھمران جي گھوڙن
پاٺي يئي ڏيندل پلا ؛ ني ماٺ پيري مون پريان ات اڳي بيت لهي
بيت سين حسن هيٺ پڙ هن مٺي ماما ڪاجا ؛ ڪُنن ڪيبن وعيد
يون متهين پيڙ تر جون ڏٺن ؛ گام وڃي نرا گونر ۾ ڏيه پنهجي پتا
پڇ لنگھي بيت تيا پوي پڇ لنگھي آرام اونير ؛ تام تهڪن
نياون نلحق سين پاڻ منهنجو پڇون ؛ لاٿائون نہ لڪ تيا پوي
ڪامون بيت تني ڪيم سين ڪيئين سئل تني ڪيائون سين مون

بيٺي ناهه ڪا جا آريانيءَ الڳ ؛ ڪوسو ڪوهيارل جي واءُ ۾ لڳي ڏڳهه
ٻانپڻ جانءِ جلي مُنهنجي ٻيهر پنهونءَ سين **بيت** ڏيرن ڏوهه
منجهه ٻون ماءُ مڙ ويءَ مون ؛ آئون اسونهين هوءَ سونهان پرين
سنڌ پريون ؛ اصل آريجن جو پاند نه ڇڏيو سون ؛ جن جو توهين
تون سي پيادئون پڇائين **بيت** ڪنهن ڏجڻ ڏانوڻ جوءِ ٻاڪئين
آئون نه ڪري ؛ اجهو ڪوهيارل آئيو مٿان لڪ لڙي ؛ بارو چل ٻڙي
ڏسان تان ڏاهي ٿيان **بيت** بارو چا پا جهڪري مرڃي مان نه اچن
ڏکيءَ کي ڏونگر ۾ پرچي مان نه پڇن ؛ رهبر شال رهن ڪوهيار
ڪوات ۾ **وائي** هوت هاٿهي ڏاهي هوندا وان وهيلي سات ڏانهه
نه ڪو پند نه پيچرو سونهان وڃن رهوندا ؛ اسونهن عنات چي پير
پهٽيون پوندا **داستان ستون** آئون نه گڏي پرينءَ کي
تو راتي ڏينهن ٿيا ؛ راتين رهه ويا عبث آهي جام ري **بيت**
آئون نه گڏي پرينءَ کي سهسين سج ويا ؛ هلڻ ويهه هيان ڏيکي شال
دم ڏيان **بيت** آئون نه گڏي پرينءَ کي تون تولهين سيج ؛ آئون جي
ڏينهن سنها سي نيئي پريان کي ڏج ؛ وڃي ڪيچ جيءَ نه وچاهي وات مئي
بيت آئون نه گڏي پرينءَ کي پوءِ ٿيم پساهه ؛ سڪان تي سڪرا
ويچان رهه ؛ شال م وڃيم ساهه پسڻ ڏاهن پرينءَ جي **بيت** آئون

ڳڏي پرين کي عمر تان ڏيئي ∴ ولهي ڏيهن وڃايا سرتيون
سيئي ∴ پيري ۾ پيئي اکيون آري ڏي ڪيڏ بيت آئون نه ڪڏهن
ڳڏي پرين کي جوڀن وئڙ مجا ∴ آڏا آر پچن کي چاڙ هيڪا
ء چاڙه ∴ مون مڻي کاٽ نه ٿئي وڏيرڙ منجهه ولاڙ ∴ عمر سڀ اوڙ
ويهر ٿي واڪا ڪريا بيت آئون نه ڳڏي پرين کي هي پڻ ڏيهن
ويو ڀڄوڙي ناپڻ سين مونکي نيهن نيو ∴ مئي موت نيو ڀي پيي ڪندي
ٻڌ ۾ بيت آئون نه ڳڏي پرين کي مٿان آيو موت ∴ مون واجهيندي
وڙهه ٿيا هڏ نه ڳڏيو هوت ∴ جڪس هنيد پس فوت فنا ٿي فراق ۾ بيت فناهي فراق ۾
آئون نه ڳڏي پرين کي آيو عزرائيل ∴ جو راڻي سين جيڏيون نه ڪر قال نه
ڏليل ∴ آيو موت دليل مارهيند ۾ مرادڪان بيت اڄي عزرائيل سڀي سڀين
جاڳائي سڀئي ∴ دوڙائي دليل نه ٻڌون ماڻهو موڪليو بيت هي
جي اڄن ۾ جڏان اوڳا الاهي ∴ نحن اقرب اليه من حبل الوريد
ائين انائين ∴ نون پار لنگهائين سائين اسونهين اوتہ گهڙي
بيت هي جي ڏنم هين اڳه نه ڏنم ڪنڌ هين ∴ بنولس برن ۾
هي پيندين پير ∴ آئون تہ سان هوء تڪڙا پٽ نه ڪوڙين پير ۾
ئون آريائي اسري اتي وسيلي وير ∴ ڪهي جا ڪوس ڪنهين رهساڻ
پچم کي بيت ولاڙ يو وٽڙ چڙهي ڳجهن ٿيندي ڳاه ∴ سڀ سڀئي

سومري چاڙهيو پنهون ڳلاءِ پساهُ ؛ هو مرڻ هي ماهُ ڪين ڪمي

رکيو ٻٻيت ولاڙ يو وٽين چاڙهي راڻو پيسو روءِ ؛ رچان جو ورج رڳي

پنو سو ڪهي ڪنهن ڙلاهيان ٻٻيت ولاڙ ٿو وٽين چاڙهي اوڃين

منجي اڄ ؛ لالن ڪارڻ ليڄ يا سيائين برداري جي ٻٻيت ولاڙ ٿو وٽين

چاڙهي ڏيو پنولي لانگ ؛ سسئي مور ڀڃن جن تاڙي تاري چانگ

ڪانڍي ٿيندي سرڪانگه هوجي رو جهد رڃن جا ٻٻيت ولاڙ ٿو

وٽين چاڙهي ڪي جو ڏيائين ؛ موت به مارهائين پاڻ تنهنجي پين

ٻٻيت ولاڙ ٿو وٽين چاڙهي پسو سنگهه سنڌياس ؛ آڏي ويڙهيو آڪري ڪ

پيءُ نه ماس ؛ سوئي سوسيناس پري پڙاڏا ڪري ٻٻيت ولاڙ ٿو

وٽين چاڙهي تا ڏيو ڏوري ڏوري ؛ سپيريان جي سوري پري پڙاڏا ڪري

ٻٻيت پري پڙاڏا ڪري اوڏي نه آهي ؛ ڪمتر ڪاڪاهي

پڇي ان پنيءَ کي ٻٻيت رڃن م رڙ پي ڪرڪول جي ڪوڪ

ولولوءِ وڌوڪ ايءَ تان آهه عشق جي ٻٻيت رڃن م رڙ پي

ڪرچتون جي چانگار ؛ اي عشق جا ڀڪاره نعرو آهي نينهن جو

ٻٻيت رڃن م رڙ پي جهري ڪري جوءِ ؛ اي نه عورت هوءِ اي

تان آه عشق جي ٻٻيت رڃن م رڙ پي ڪرڪري ڪونج ؛ نعرو

منجهه پنڪونج اي تان آهه عشق جي ٻٻيت رڃن م رڙ پي ڪر

سانُ ؛ اِيُ عِشقَ جو آوازُ ماڻهو رکنِ منڌ ني واليُ تنَ مَنَ منجهه

مدا آهن سدا قيمه

تنوارَ هويارَ مَندا آهي سِڪَ جي ؛ ووتن مَن ؛

تنُ چِٽُڪنِ چِتَ ۾ جهنُ سالگهند ٻري لارَ ؛ لڳي اڄ اکين کي سگهر موٽُ

سِتارَ ؛ پساڪين پرينءَ ڪاڏي ٻيرتِ پچارَ ؛ ٻنديا ٻي ٻنيوءَ آهيان

اُوهان ڏارَ ؛ مونکي جدِ مُ جيرين ڏي آرياڻي آڌارَ ؛ ڏيان خبر خران

خير محيم آهي ؛ خير غلط

مِ بي تو منجهه نهارَ ؛ مضر تان مونکي ڪيا حڪيمنِ هزارَ ؛ دوا آهي

دل کي وارو واقفَ ڪارَ ؛ آڻي ڏي عليلِ کي معجونُ موچارَ ؛

آهي عبد اللطيف کي سنهجي ٻيءَ پچارَ ؛ والي مِهيُ گهايلِ هِڏِ

گهوري الله مِيان ڪيجي مون نه سگهيا ڻ ؛ عِشقَ آري جام جبي

مي جهونتري هڏِ جهوري ؛ رهي جا رُڃين ۾ ساجيرِ جدِ ئو

مهوري ؛ اديون آرجينِ لاءِ دونگرِ ٿيند پسِ ڏوري ؛ ؛ ؛ ؛ ؛ ؛ ؛ ؛ ؛

سُرُ ديسي داستان پهريون

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت مُليسِ جهلِ مَهارَ ڪُنيسِ ڪامِ مَکرهو ؛ مون نماڻي جي

نمري پيرو ڪيمُ پيتارَ ؛ ساجنَ توهان ڏارَ ڏِ نهُرُ ڏينهن قيامَ

ٻو بيت ڏاگهنِ ڏيرنِ ڏونگرنِ تهي ڏنهِ ڏڪهه ؛ سي سيب

پانيان سنڌ هيڪاند ڪارڻ هوت جي **بيت** ڏاگهن ڏيرن ڏونگرن
ٿنهي ڏک ڏنام ؛ لڪن لوسا تنهن هنيون پيچن پير جنام ؛ مهنڊ ين
رت رنام ؛ پرنڊي پار پنهون جي **بيت** ڏاگهن ڏيرن ڏونگرن
ڏکن آئون ڏڏي ؛ ڄاڻان پير پنهون جو وچهان وڪ وڏي ؛ لکي آئون
لڏي نات ته پنين ڪير پنڌ ڪري **بيت** ڏاگها ڪيم ڏرو اجان آريا
اڳي ٿيو ؛ موڙي مجر تاريون چانگا ناچرو ؛ آن تان حرف هرو مورانئي
معاف ٿيو **بيت** اگر مٽي اوپر احڌهن ڏاگها ڏنئي ڏيهن ؛ رني
سرڪ سسئي ويه وهاڏي سيڻ ؛ چوٿي سين جانگن کي جهڙ زنجين
جبين ؛ ترهوت نه تنهنجو هين پنهون نيادئن پاڻ سين **بيت**
اگر مٽي اوپرا جڏهن ڏاگها ڏيهن ڏناء ؛ ڪنجون جي قفلن جون
تان ڪنهن نل لڳاءِ ؛ وڃي پاند پنهون جو روئي رات وهاءِ ؛ ته
صباحي سنڌ پاءِ ٿئي سارهني سسئي **بيت** اگر مٽي اوپرا
جڏهن ڏنئي اٿ ؛ ڏانئي نه ڏاگهن کي اوڳي سات اگٿ ؛ ته
هوند نه تنهنجي هٿ سور پرايا سسئي **بيت** اگر مٽي
اوپرا جڏهن ڏنئي ڏڏا ؛ ونگيئي نه وارن سين تن
لوء نهن جا گوڙا ؛ لڪن جا لوڙا هوند نه سنئي سسئي
بيت جي آندا ملڏ پنيو م ڏاگهنئون ڏيرن ؛ هئي جيل

سُو سِيئِن سُتي هُوندُ جو اُنِ ڪُرڪو ڪُرِي ٭ وَهِڙَنِ وِلاڙِيءَ چَراڪَنا

لڳي نه پيرُ جَنجھو ٭ ڇِھَنِ ڏيُون پيادِ ڪِنِ جي سَنڌُ ساڻ ڏاڳهِن

ميٺِيُن سُوهِي اَسَندُ جُنگَنِ ۽ گُنگِن ٭ اُنِ ساڻُ آئِيمَ تَن سِيئِن ٻَتِ

ڪَھجو ڏيپانِ پِلانِيندِي ٭ تِي مانِ پيري مُون رَهَڙَنِ اُتَ آڳِي بيت

شل بيت سِين هُنَ هُئِي پِٽ هُنِ ماتَنِ مامَ ڪلها ٭ ڪَنَنِ ڪِين

وِهسُوڙ چا جي نِيڙَنِ اَوَ اُتَنِ ٭ ڏِيَن ڏنگا جي چا مَدِئي ڏنگو ڏِيھِن

جَا مُئِي مِتَ بيت ڦِڙي آڌو ڪي اَمَرُ جا ڪيرِ ڪميٽي هِيءَ ٭ وِيرَ

٭ ڪاريان ڪُلهُو مِ مَنَ ڏيرَنِ مَنڌِي ٭ ڏاڙِهيان جي ڏڙِيان تَنيا

آڪاڻِ اونا مِ اُتَ بيت مِ طاقَنِ او نه اُتَ نه ساڙِهيان صُبحِ ٻي

٭ پِلاڻِ مِنِئي پَري ڪي هَتَنِ هِٽَ هَئِي ٭ آهيان ڏڌي ڏاڳهِن

ڏاڙهئين ڏاڙِهيان بيت سِين پانڌ نياڻُون ٻِنهُون مانِ منهنجو هُوتُ

سِين مُون ڪَنا نه ڪِي مِيارِهِ ڪو ٭ رَهَتَ پائِي نه جَتَ جا ڏِيھَ

٭ جِهَتَ هُئِي هيڏيون جِيَنِ سِين جِنِ ٻائِي مانڌ ٭ ڀَتَ ۽ پرِيُونِ

ڏاڙِهيان بيت رُهاڻ پاگوڙا پُڇِيو آئون هَتَ مَتي آگِنِ وا جا هُنِ

ٻِلاڄِي هُو هَلِيا سُتي آئون ٭ رَهَتَ پائِي نه جَتَ جا ڏِيھَ ڏاڙِهئين

نه سَڪَدَ اَتمِ بيت ٻيرِنِ چِٽرِ بيسِ چِلائِي ڪَڏِي آهَتَ جي اِلِنِ ٭ ٻرِٻَتَ

ڪَرَي هِرِتُ جي جُو پِرِين ڇَڏِيان نه پاندُ ٭ جِيڏِيُون جا جَتَنِ تِيُون مِهِي

هيڏيون ؛ مون ڪميڻيءَ ڪيڏيون اميدون اصيل سين بيت
کهه يار تو جتن جو کهه پاڻهي کهه هروڇ ؛ مونکي چالي لوچ پاڻ پيهي
وڃا ڇيڙين بيت پاڻ پيهي وڃا ڇيڙين بروبي برهنت ؛ پنهون سائون
پاڻ سين هاءِ ڪري حرفت ؛ مونکي ڇڏي ماگهين هليا سين حڪمت
جيڏيون ڪري جت وڃا ڇلائي ڇيڙين بيت ڪهه پنهون کهه
پرينتو کهه هاڻهو بن هوت ؛ مادر اٿم موت پس ڪا پرائيو
بيت جتا سال جيئو جيئو تان جاڙون ڪريو ؛ پانڻ جو بروچ ري
بيلي ناهه يئو ؛ جنڪ تان نه پئو هي سنگه نه سنگن جيهڙو بيت
جتن جا جيلان لي سات پچائي سسئي ؛ آيس آري جام جا نه بوڏا
نيلان ؛ انکي نا ڪيليون نڪم ڌهريون دليلان ؛ سر ڏيو سيلا
لايو پنهن سنڌ ون ڪرين بيت جتن ڪچ حتن جو آيا ڪي ايندا
وني پنهون پاڻ سين وتان تو ويندا ؛ دم نه ڏمينڊا سڌ رهينڊا سايو
ڏي بيت مون هت هيني مهل نيا جت هڏ هين هت ؛ چنگل جي
چوڻا راحت جن جي رت ؛ گنگن جي گپت ڇيڙي وڌيس ڇيڙين .
بيت ڳالهيون ڪري ڪيچ جون جتن وڌيس جاه ؛ تڙا پاڻ قرار
مون من ڳڏي گونڌرين بيت پوءِ پتانڌه هيتو پاڻيان جي جتن
تا آئون ڪيئن ملاڪتن هوند سرتيون سور پرائيا بيت جتن يار تو

ڪيهين ڪوه ڪيو ⁘ نالي سيس هوت جي مٿم پارا ٿو ⁘ ٽيلا صين
طعنو ڏيندا مون ڏير ويا **بيت** گوئرا وڃن گام ڏيرن سنڌ ا
ڪيهه ٿي ⁘ توڏن جون تنه پيش م ترپون تهڪن تان م ⁘
اوٺين آرام لنگهي پٻ پري ٿيا **بيت** گنو سرڌي م ڪس پٽي پو م
پرين لي ⁘ جنهن سه ساجن سپرين تنهن ات م لڳي اس ⁘ پنهون جام پرين
سوت نه ڪجن هيڏ پون **بيت** اس م لڳي اوٺين پيرن لڪ م لڳه
الله آر پچن جي ڪو سوواء م وگه ⁘ جت جهماھم جگه منهنجي پرت
پنهون سين **بيت** لڏيندي لباس جتن جيڏوني ڪيو ⁘ اچي آري
جام جو ونڊ وڪ منجهان واس ⁘ مرون ڪينم ماس ته هڏ هلند ا
هوت ڏي **بيت** ات ويري اوٺا ويري ويري ٿيوم ڏير ⁘ چوتون
ويري واء ٿيو جنهن لنيا پنهون پير ⁘ پنجون ويري سج ٿيو جنهن
الهي ڪيو اوير ⁘ ڇهون ويري ڇپر ٿيو جنهن سنوان نه ڪياسير
ستون ويري چنڊ ٿيو جو ڪنه پونه وڏي وير ⁘ واهيري جي وير
جلون ڪريان ڇپرين **وائي** ڏاڍهن ڏيرن ساڻ مٽان ڪا ٿي
نيهن لائي ⁘ ٿن ڪرهن ڪيچين ساڻ مٽان ڪانه لئون لائي
آئون ستي هو هلياوئا اڪره ڪڍائي ⁘ آسڻ اڳيان انجي ٻريھ
ڇڏيائي ⁘ ڇپر ڏيئي ڇپ ڪي ويئا هوت ڇپائي

جهڙي هُئين مَن ۾ وِرثا پنهنجي ڀڄائي داستان ٻيو اج
وساڻي اونئين منجي مارڳ ماٺ ∴ پنهنجون نيائون ياڻ سين
تاڙيون پيچي طاق ∴ هيهات هيهات لما توعدون سيمين ئي اوطان
ڇُڪي چوري چاڪ هاري هوت هلي ويا بيت ڀري منڌي
آيئون ساهيڙيون سهجان ∴ السفر قطعة من النار هاري مون
هئان ∴ سنگ صراط المستقيم جو انئي تان نه اگيان ∴ ساڪيي
نين ڪيان جو نهجو نيفن نفاق سين بيت جڏهن ڪن نيڪ
جيئي تڏهن نيو آريانجي ارواح ∴ انگ الستي لکيو منهنجو
ميثاقا ∴ من طلب شيئا جد وجد اتو علي شاهه ∴ اياذان
مين د يث جو آسري مون آهه ∴ سوتيون دعا ڪيجا هه مان نه
ميڙائو مون تئي بيت سيا سياهي آهي آري جام ري ∴ ڪڏهن
پنهنجي ڪاڻ ڪاري لالن لالائي ∴ دود دل تان دور ڪري ڪر ساجن
صفائي ∴ من لاشيخ له فشيخه الشيطان ان ري اونداهي
سوءِ جا هلي هيڪلي سا گير بدگمائي ∴ بلا شيخ من يمشي في الظر
ڪمن يمشي في البحر بلا سفينة اهڙي اوائي ∴ تنهن ري توائي
ڪوڙين ئين ڪيترون بيت ٻر وڌو بار گهٽ وجهو
ونڪا ∴ ليڙن جو لطيف چي ڪيو منڌ مدار ∴ وسڏن تن

ڪڍي آنان نہ اڳين جو اختيار ؛ ڪاڏي ٿيو ڪوهيار ڪاڏي ٿي
هت ڪئي بيت جيڏي ڪيهائين گوڻ اڳين ملائيا ؛ لڙ نه چڙهيو
چوٿين ڪريو ڪوه وڃن ؛ سو نها جي سردار سين سي ات م آگهين
لطف سان لطيف چي لنگهو بر بوڇن ؛ تن ڪم ڪونگن
هوت حمائي جن جو بيت پڇ تانين ساڻي سند هتن م
لڏن جو لطيف چي موڪلي منجهه نه ڏين ؛ هوت پنهون تانين
اسونهين جو اڄڪو بيت اوگاڙين نه انڌا بڌا چرن نه پور
لڏن ڪي لطيف چي موڪ جو مذڪور ؛ مين ڪي مامور آهي
اٺن اڳيئن پند جي بيت جهولي جهٽڪ جهني ڪي وڃي
بکي ڀاڪ ؛ آيم تن اٺن سين جن جا پير ڏڏا ڏن داڪ ؛
لنگهيا لڪ لطيف چي تو ڏا تر بنگ طاڪ ؛ ڪير لنگهيندي
تاڪ اي بربرهم باسيو بيت هئي هئي ڪيئو هائي پاڻ
هڏ سر پاهڻين ؛ لڏائين لطيف چي جوءِ جتن جي جاءِ ؛
شڪر آن بجاءِ جي سٿائي سات مڙين دوڪ دهليا
جت گوڻ اهلن نه گس بر بيت چوسال ئي نه چلٽان ئي تنگ
تاري تت ؛ سوڍي ات سيد چي پوءِ پاڇارين پرت ؛ ان
تراڳي پند جي ڪا نيشن پوءِ پرت ؛ سسئي وڏي

وڏي ستّ جا اهڙي پر پنڌ ڪري **بيت** اوني اڄ ايڪڙا
پُڻ تا ٻڌائين ؛ پڪ پارسيون پاڻ ۾ ڏيئي ڏيکاري ڏين ؛
هوت پنهون تا نين پاروچي ٻولي ڪيو **بيت** اوني گهڻو
اُڀرا پڻ تا ٻڌائين ؛ هو تا هلڻ سندين يون تا ڳجهيون ڳالهون
ڏين ؛ مونکي تا مارين سڄڻ ساڻياهي ڪيو **بيت** سڄڻ
ساڻباهي ڪيو پر مڪن پرياڻ ؛ سري وريا سروانڻ مون
کي جڏهن نه ڳجهين **وائي** لالن آيو پيهي آئون جهين جهين
پري جيڏيون منهنجو دلبر آيو پيهي ؛ مون ڪان ونئا اسور
سپيئي ؛ ڳالهيون ڪنديس ڳجهيون آئون روءِ مقابل ويهي ؛ سپهين
ڪنڌوري بار پري ڏونگر آيمرڌ پهي ؛ سرڪشي سردارسين ڏونگر ڏيهي
مون ڪميڻي ڪئي ؛ ڪئي شڪستي سسئي راز پنهون جي
ريهي **داستان ٽيو** الله ڪارڻ او نيا ڪرها
مڪاهيو ؛ جانب جڏهن جيئي جو آڳانڌو آهيو ؛ لاڪا
لڳايا لاهيو منا ن منهنجا سڀرين **بيت** الله ڪارڻ
اونيا ورو ڪري ورائڻ ؛ موٽي هن ماڳ ملاهيو آنئين
لاڏاڻ ؛ چڙهي نه سگها چوٽيئن اسونهين اجاڻ ؛ پنهون
ڪنهين ساڻ داري ڏيو ولهي ڪي **بيت** الله ڪارڻ اوٺيا

نئو مُلڪ ؛ نيونما ٻي پاڻ سين ٻانهي جهلي ٻرّ ؛ مونکي
ماري منجهه ٿي سندي هوتن هُرَ ؛ ڪيمولايان ڪُرَ ڪيهان
اوري جي وران **ٻيت** الله ڪارڻ اوٺيا اليوا نئو مُلسَ ؛
ايڏي جي اچڻ جا ويئي ڪريان وَسَ ؛ هي جا گولي منٿي گسَ
ساڪنهير ڪيماه ڪيچيا **ٻيت** ڪيچان اوري ڪيترئون معذور ٿيون
مئون ؛ واڻون ويهه ٿيون کوه جاڻان ڪيهي ويا **ٻيت**
ڪيچان اوري ڪيٿهين ورتا نه ويساهين ؛ ڪميڻي ڪيهين لئي
پوهج پرانهين ؛ تاڄ تيڏ اهين واهج ڪام ورڻ جي **ٻيت**
جن ڏني من سر هوٿي الله اچن اوءِ ؛ پسان ما نه پرڪنهين
هوتن سندي جوءِ ؛ لنگهي لڪ لطيف چي سڻيان هوتن هوءِ
گولي ٿيان گلبوءِ جي سڃاڻان سا ڏي **ٻيت** ڪيچان آيو
قافلو پليرو پاڻيان ؛ پٽي جا پيرن جي لنگهن لڳي لايان ؛
چنبيلي چاڀيان جي مون نيو پاڻ سين **ٻيت** ڪيچان
آيو قافلو رات موچاري رُوءِ ؛ بوتن ءِ بلوچ جي رهان
بوتي ؛ بلوچ جي
پسؤ رُوءِ ؛ لنگهي لڪ لطيف چي سُڻا هوتن هوءِ ؛
گولي ٿيان گلبوءِ جي مون نيو پاڻ سين **ٻيت** ڪيچان آيو قافلو
سا ونئي موڏ ؛ بغدي بلوچن جا سي طرح موچاري

طرح موچاري توڏ ‌‌.:. سينگار پائون سيد جي ڪرم منجهان ڪوڏ
لڪ لهي پي لوڏ جيجان تن جتن جي **بيت** ڪيچان آيو قافلو عطر
آنداءِ ٿون .:. ڪستوري خوشبوءِ سين وٽ تن واسائون .:. پسنديءَ
پنهون جام کي وسريون وڃائون .:. خيمان کوه پاتون وريو
بخت پنيور جو **بيت** ڪيچان آيو قافلو جامن سندو
جام .:. پسنديءَ پنهون کي اکين ڪيو آرام .:. ناتر چايان پنهون
نام جي مون نئو پاڙ سين **بيت** ڪيچان آيو قافلو جنگ
سونهاري جوڙ .:. ترٽ پاڙ تو ڏن کي پچيءَ سونهن موڙ .:. دولت
چايان دوڙ جي مون نيو پاڙ سين **بيت** جوڙا جي جملن ۾
هيرا لک هزار .:. لڳا وات ورهه جا پنهون کي پالار .:. آن کي وسيا
گڏيا اڀري اسنڌ سوار .:. لنگهي ڪالهه قطار سي اوٺي اڄ نهاريان
بيت اديون آڏي رات ڪيچي ڪالهه ڪهي ويا .:. جاڳان تان تون اوني آدي اج
جيڪي پيو ها پي پرڀات .:. قوتا تو فقير کي ڏنو جتن ذات .:.
رفيع الدرجات پر مل پنهون ميڙيئن **بيت** آئي جهو ڪيا
جهوڪ ۾ مهمان مهري .:. چانئي وياچنبن ۾ جن بار سئي
بخري .:. ڪو ميارو ڦهري ونئو لهو ڙي نند ۾ **بيت**
مون پانيو مهمان نه هميشه هوندا پرين .:. ڪهي ڪمينئي

مليا کهل کيائون کانه ❊ جو رهو رات جوان جيڏ وجت
کري ويا بيت مون پانهنجو مهمان جڪس پهرپهون
جي ❊ ڏيئي ويا ڏکيئي کي سوڙهڻ جا سامان ❊ آڏي رات
اُٿي ويا تنگن ڏيئي تات ❊ بيءِ غرضا بلوچ تيا سسئي سين
سرواڻ ❊ ڪاهي رسيا ڪيچ کي ڏاگهڻ لاهي ڏاڻ ❊ ولهاٽيا
وتاڻ سانئين ري سڏ جي بيت پانهنجي سرواڻ
تڪ جلا سينڌ مچيرين ❊ ڪانئير هوند پلاڻ اُت گڏا ايم انجا.
بيت پانيان جي جتن پوءِ پتاندا اپترو ❊ ڏيئي پانهن
سرن آئون ڪيئن سمهان سيج تي بيت جڏهن پيچ پيي
تڏهن اويئن اُت پلاڻيا ❊ سڏ لڏيندي سات جي ڏيون ڪانه
مهاڙون ميڻ جون وتا جوڙ اُٺي جني ❊ اڏيون گاله انهي
چڙهلائي چت ۾ بيت سانئين سوڙهه آئي اُٺ جهڪائيا
هيٺ نه پانئيم جيڏيون نه ڏاڍي ڪندا ڏير ❊ اُٺين آئون
اوير ڪري سيج سمجهي ويا بيت اڄ نه منجهو ماءِ هئيون ن
ماگه نه آکيون ❊ هڻي ٻارو چاهليا گٿ مون ڪاري گهايا ❊
لوڏ ڪريا ري لاءِ ڪنين ڪنز پانيان بيت ڪنز
ڪاڪيز ليي پير لڪي ❊ پپيئي نه يا ڏجتن چڏي ورس

بيت ۱- مون پانهنجو مُن رب هميشه هوند رهيو ❊ ورهو ڏيئي ويڪڙهه پيري وياپت ❊ سڀ سٽين جي مست ويڪم تي وتڻي اٿئي
گهايا

چڱن بيت مون پاڻيو مون وٽ هميشه هوندا پرين ؛
ڪي ڪميڻي هليا پرين سي پرڳمٽ ؛ چڙهي ويا چٽ پٽ
مونکي ڇڏي ماڳهين بيت مون پاڻيو مون ساڻ هميشه
هوندا پرين ؛ هيڻي نه پاڻيم جيڏ ڀون ته ڪا نهي ڪيمين ڪاڻ
هئي هئي ڪئي هاڻ ڏيان ڏوائون ڏونگرين بيت ڪاڏي
منهن مڪراڻ جو ڪاڏي ڪيچ ٿيو ؛ هٿڙو ساٿ پنهور م
ڪڏهن ڪو نه پيو ؛ ڪو هيار ڪام هئي نچوري چت ويو ؛
جنين جت نهوڻن انهن گهوري آهيان بيت سڪي ڪير
سڏون ڪري برهه مٽايس بر ؛ گهٽو ڏوريائين ڏکه سين
ڏيرن لاءِ ڏونگر ؛ وري آيس ور سفر مئي جا ساب پيا
بيت ڏيرن ور وڏو ڪيو ور مڪوهني ور ؛ نهاريند ليس
نڪري بوتن ڪاڻ بر ؛ آڏو تڪر ترت متان روه رت ٿئين
بيت ور وراڪا وڃم لڪين آڏا لڪ ؛ هوجي آڏا هڪ
سي ڪنڌا ڪوه ڪٽيئي ڪي وائي هوت نه پاڻيم هيڻي ڇڏي تون
ڪو ڇڙو ويندين ؛ لڪون لڳن ڪو سيون ميان وو ڏاڏاڻين
ڏيهن ؛ عشق آري جام جي ميان وو ڪيس نماڻي ني ؛ جهنگ
جهنگه ميان وو پٽان راتو ڏينهن ؛ آنجا جڏي چڱين سا ڪيم

سندي ڪيئن ؛ ولهي هت وسايا ميان وو سند محبت ميهن

داستان چوٿون وارو ورو ولي ديا آريچا

ظلام ؛ آنڍ نون آريجا پنهون ڏي پيغام ؛ پکهه ڪيا نون
پاڻ ۾ موهان محفي مام ؛ سنيوڙا سات ڏني ويساهي وريام ساڈ ڪي
ڪاڪيون رات ڦيا مجيد يون جت ڪري ويا **بيت** وارو ورو
وني ويا ڪري ڏهن ڏنگي ؛ مون ولهي ڪي نه ونگي مام پروڙي
منجهه جي **بيت** وارو ورو وني ويا هاجون هوت ڪري ؛
آڏي اڀي هليا سحون شهر ڏري ؛ هي ڏکي هت ڏري
هو وجي ڪيچ قرابيا **بيت** وارو ورو وني ديا جا بر ڪوي زور
بيدي نيو يڪنيو حشر ڪري هليا **بيت** وارو ورو وني ديا
ڏيڪري ڏورو ؛ ساجن ڏاران سيرين آتڻ ادورو ؛ نيئي سين
نيور حشر ڪري هليا **بيت** وارو ورو وني ديا جو بي سين
جابر ؛ صبر ڪيئن صابرا جي عجيبن ري **بيت** وارو ورو وني
ويا ڏاڙهي پنيا ڏير ؛ ڏيند يس ڏاڍين ڏونگرين انهي لاءِ الين
ڪيچ پهچي ڪيرين وڃي سين وس ڪريان **بيت** ڪنڌ مون پرين
ني لڪه لڳن ؛ آگر آگو پي نه ملي جيون پرچن ؛ ويند ي ڏانه
پين حبي ياد نه پانيان **بيت** سنجهي مون نه سيا ليو نه ڪي

Scanned with CamScanner

اوني ڪندا اِيئن .: ڪي ڪميڻ ڪيئن جڏهن رات جنن جي
بيت سنجهي مون نه سنڀاليو صبح سارَ تم سور .: جنن لاءِ
ضرور گهٽات گهار تم ڏينهڙا بيت سنجهي مون نه سنڀاليو صبح مارِ يس
سور .: آڌي رات اڌمو ڏين پلٽئو پور .: جنن جي ضرور مادرِ
مارِي آهيان بيت سنجهي مون نه سنڀاليئو مارِ ييس سور صبوح
نيڻ هيراڻي ننڊ سين جنن لنگهي جوءِ .: هاڃون ڪري هوءِ
آڌي رات اُٿي وِيا بيت آڌي رات اُٿي وِيا ڪُرهِياڻ
ڪيچ .: پارِ وڃاڻي پيچ منهنجو مَن مُنجهائيو بيت
جڏهن ي وَتِ جالي مان لله ڪاڻ لکه سيين .: آهيان
آري جام جي هِت هُتِ حوالي .: عيب مون مِ اگرا سي نرمل
نقالي .: پرين ساپالي ڪامل نِيندو ڪيچ ڏي بيت بانيڻ
بيبي آهيان پرِ نيڻن پالِيياس .: حسن هوت پنهون جي مادرِ
مارِيياس .: جانڪي تا جيندياس پونديس ورِ رصال جي بيت
جار گذارِ تم جيڏيون پرِيئن پاڙي .: جنين مونکي مارِيو سونِ
سين ساڙي .: اِرادي آئي سانگين سين سنگه ڪيو •
بيت پورِ هت پنهون جام جا اَسين ذاتِ پرتِ .: هوت
ڪنوري هيرئون مون مِ صاب ڇيت .: آئن مَنجهه الڪ ڪانئ

هَٿ پارجو پُنهون ڏوءِ ڏونگرين گڏيو **بيت** ڪري مَ ڪنهنجي

سنڌر ڪم نه ڪامل اي ⁂ ڪوءِ آيو قاصد جو جام آري اُتي ⁂ ۾

ڪو نه جو مُنڌ ماڻٿ ڪو نه **بيت** تُون پوتين ٿئين پچاڙهه پهس

زاري ⁂ هور ڪوهي هوتن منڪي وي م ٿري هور ⁂ پنهور ڪيچ

منڌ ماڻٿ ڪو نه **بيت** سين حبيب ڪو نه ملي زور ڏاران

⁂ عڪوري ڪمي ۾ ساٿ هلن سوين ⁂ ڳنڌوري جوچوري

جي لطيف لنگهائين ⁂ لوري ءِ لنگهي ۾ اُن آهيان پرڻ آئون

لنگهيان جبل جوهري تنهنجي آزوري آهيان ⁂ توري جا ترن

ويئي وات وسي واري ⁂ راهُ پُنهون پچاڙيو جو چن بارو آئل **بيت**

هيڪلين ⁂ ماهُ منهنجو نه ڪين منتون ڪريان مروئن ⁂ گاهُ مورڙيو مَتان

حوالي تيان ته ساهُ وچيم تون سر جي ⁂ اللهُ آڪه پيلي جي حبيب

باکي ⁂ سين پُنهون پيبر پاڻهي هئي ڪانه هوتن **بيت** هوتن جي

هنئون جنهنجو مُئي ڪيئن ساموپي ⁂ سئي منجهه سگر جي بارو چن

مُرن ووڙيو قطار ڪره تاڪي چاڪي آنئين وائي وڻ ويا هنئي هوت

قطاريو ڪره تاڪي چاڪي آءِ ري چاڪي آئين چيو ڪين تان نماڻي

هوراتِ نماڻي وو ⁂ واريو ور وٽي واڳ ونيامِيان وادڙِ ڪا الله

سنگه جنهين سڪي ⁂ نماڻي وو گهاريو آئين ڪاڳرتي تان م پنهور

ڪيو تنهن معذور کي مارِيو ۽ وو مون نمانڻي ۽ سائين ڪارڻ سين
آئين دوست درسن ڪاريو ۽ موري مجرا ريون آئين چانگن
کي سڀ چاريو **داستان پنجون** نيڻ نهارا مون کيا
متي واترين ۽ ايندا مان نه پسن اوني آري جام جا **بيت**
نيڻ نهارا مون کيا ڪيين ڪارڻ ڪالهه ۽ ايندا پسان ن
شال اوني آري جام جا **بيت** نيڻ نهارا مون کيا اونين ڪاڻ
اڄ ۽ پنهون جام پڇج نه آري اولون نه ٿيان **بيت** نيڻ
نهارا مون کيا هوت ڪارڻ هير ۽ پنهون پري پير پنج
کي پيادئين **بيت** نيڻ نهاري منهنجا روئي رت ٿيا ۽ جي هتان
هوت وياسي اڄن نه آجي ٿئان **بيت** نيڻ نهاري منهنجا
رت ٿيا روئي ۽ ڏکن جي ڏوئي آهي هت اسونهه جي **بيت**
اڄ نه اوني آئيا نيڻ جي نهارين ۽ هنجون نه وسائين پاڻي
پنهون جام ري **بيت** جئن سو هرڻ هماء سرگردان سنسار
م ۽ هو پير نه ڪوڙي پٽ تي هو ڏر نه ڏري ساه ۽ جڪس تن
ملاء سنسئي سور پرائيا **بيت** پائين ڪي اوني آئيا رات ڏئائين
روڄهه ۽ پرينتي پرين جي سڪ ڪي سڀو ڄمهه ۽ هي گهوالوڄهه
سورن سونهائي سنسئي **بيت** هوت ڳولينڊي هب م روڄهه

تات جي ٿيئن تو ٻي ڪري ڪيمن جي ∴ ڏنائين رات
گڏبئي سرهه بيت وسري نه مئي منان ڏاڍ پاروچاڻي
∴ پڪار جي پائين پيڙ پنوار پوءِ پنهون ∴ جاندار م جبل سسئي
سسئي گڏبئي سره بيت ميڙيئين مونکي مولا هيڪار موٽائي
آڻي ∴ پاروچاڻي تکڙي جهنڊءِ طرح ∴ ساهي منجهه سوڙهي
اهڪه ڪوهي تن صحي سمرجن ∴ وهي واچيندين م هٿ ڏيندءِ
جاهي ∴ سبيل منجهه سوڙهي سسئي گڏبئي سره بيت جي عنات
پيادي ات اصيل آرياڻي ∴ تجبيل سين تکڙا جت ڦريا رسند
ڪري ∴ تنجو حمايتي هوت ساڻ نه سمرجن بيت نون پنهنجي ڪي
لطيف چي منجهه لطي رهاڻ روح ٿيندي ∴ پاڻ اينده پنهون چيرم چيم
ورچي پاسي واٽان ∴ ڪاهه ٻي ڪيچي هيڪ ڪرهو ڪسبو نه اڳ
جاهي ات ∴ راهه ڪندي رهون سين ڪامڻ ڪتيندي ∴ گاهه پسو گورو
ڪه ڪرهو ڪو ڪيچو بيت جي ڏٽين وس واگون جت واهه ڪاڻي
هي ∴ مان لهندو مهٽ جو ساڻ جو ٿئون سو ∴ ڪانه پاڻي ٿيندا
سرهي سي پسي بيت جي عنات ناهه اڪي هٿ جاماوان
ڪولڪ ناهه ڪي تنهين نت ∴ مسق لنگهيا مين جي ٿئين
سيدي ∴ وسق کي تنهين ونده جو هوت کي جنهين حب ∴ لسق ڏهيئي

چانگن چسّ پين ترندءِ پٽ ۾ ببيت ٽڙ جنهن مات ڪِنا سلسيءَ
لنگهيا سي ✓ ✧ جبل جا ڏاچي نوٽ ۾ ٽريي ننهن کي ببيت ٽرد
جنهن مات ڪيا سنسيءَ لنگهيو سو ✧ جبل وڏو جو نوٽ ۾ ٽريي
ننهن کي ببيت جبل ماڙي جڪه جو آڏو آڙيچن کي ✧ تو پٽي لکين
لکه ته ٻه سپ لنگهيند يس سِڪ سبن ببيت آڏو آڙيچن کي
جبل جيڏ وڏي ✧ جيڏي وِڏ ۾ ڇاپر ۾ ٻه فت بروڃي ✧ ٻڃن
۾ بروڃي پسان مان پنهون کي ببيت آڏا آڙيچن کي جبل
سچن جال ✧ ماڙهي ڏاڍهن هٿ لِسو جيڙ ۾ ان شال ✧ ڪيهي
وِٽر اڪالهه ٻي ٿ ڏونگر ڏو ٻڙيان ببيت جيڙ جمڙ يانيئان ڪانيو
ءِ ڪارو ✧ پٽ وِجهند يس پٽ ٻي ساجهر سوارو ✧ وڃڙ موٺ
واڙو ڪين وِهند يس وڃڙ ببيت ڪين وِهند يس وِڃم
هنند يس رڪري هاءِ ✧ ساڃن سنڌي ساءِ ڏونگر ڏوڙ ٽ
مون پيا ببيت لگه لگن تا پاڏ ۾ جيڙ ءِ جمر ✧ ڏاڍا ڏونگر
لکيون وِندر آڙانگا ڦر ✧ آئون پيادي پنڌين ٿما ٻي ٻنڌر ✧
سوڙهيون جِتِ سڳه اتِ پاتاڙي پيلي تيئن ببيت پاتاڙي
پيلي تيئن اچي آڙي جام ✧ پرين پنهنجي آميان ٻرمل تنهنجي نام
وسيلا ورِيا ماچي پهس آسونهِ کي واءِ منيڙو تو هڻ

٧ ڇتيهون جابريڪين لاهوتن ڏي ڏئي

ساڙي جيڏيون آئون ڪڇندي وسندي ڪيچ ڏي منهنجو هنيرو
موٽن ملڻ مون م ميان ڪير ڳمري يون هت گهاري ✣ آسر پري
آهيان ماڻ واحد آٽڻ واري ✣ پنڌ اڙانگا پب جا مانڪي
کوهيار ڏ توڪاري ✣ سچو سخن سپرين ماڻ قول پنل پانجو
پاري ✣ جيرو اندر جندڙي وي پاروچل سو پاري ✣ وڏا ڪم
ڪريم تي ميان وجاري ٿان واري **داستان ڇهون** آڏيٽرن جا
آهڙ ڏاڪا ڏونگر کي ✣ هوءِ جي ور وينده جا مار پنڌا مونکي
مارهو هيستي اڱڻ ڪي نگهاءِ لطيف چي **بيت** آڏا تيچا آهڙ ا
ڏونگر کي ڏاڪا ✣ ڪيم آهه عجيب کي سڳ منجهان سلڪا ✣ پيي
مٺي موٽ ڪي ڪوڪ ڪنين ڪاڪا ✣ منهنجي وس واڪا
پڌٽ ڪم پرچ جو **بيت** آڏتراچيا آهڙ ڏونگر کي ڏاڪا
ولي ور وات ٿنا جهڙهي بربانڪا ✣ ڦٽيا پير فقير جا چڙهندي
چڙهاڪا ✣ هين جي اندر جاڪا ساوپا عجائي پانجي **بيت**
آڏترليا آهڙا وينده وراڪا ور ✣ حب جنهين کي موٽ
جو ساڏونگر ✣ پيا تين پنڌ ور لطف سان لطيف چئي ✣
بيت آڏتر ليا آهڙا وينده وراڪا واڳ ✣ اڃها يس
اکين جي توڻي فراق ✣ پنهون پنهل پاڪ

ڏجي

واحد لڳہ وريح نون آ ڏ تراڇيا آهرا ونگا ور واتن ؛

جونرا جگر ٻکيون آهي لئي آتن ؛ ڪشي ڪنواٽن سنيورا جيرا

سيد چي ٻيت جنهن سين جبل تاکيان کوڏ نہ کا ئي ؛

جيکو جبل لنگهيان سو هيبت ۾ هائي ؛ سرنا سين سيد جي جو

ساجهر سنگائي ؛ پنهون جا پائي ساجر جيري نہ لهي ٻيت

کرڙا ڏونگر ڪاه گهڙي جت ٻهپت ۾ بي بان ؛ ڏاهن ڏاهپ

وسري تنا حراڻي حيران ؛ سسئي لنگهيو سيد جي محبت سين

ميدان ؛ جنهن جو آريائي اگوان تهنکي ڪوهي باک نهہ م

ٻيت ڪرڙا ڏونگر ڪاه گهڙي جت واتن ٻي واري ؛ آڏا

لڪ لطيف چي ٻڙ سڄن ٻاري ؛ منزل جا ماري سا قادر ڪيم

نہ سانئين ٻيت ڪرڙا ڏونگر ڪاه گهڙي جت جبل گوناگون

ليڙن جون لطيف چي تنگ تنوارون پون ؛ جن ڏنو پير

پنهون جو سي نہ ڪي رون نہ چون ؛ هوندن مٿي هون

لاڳاپا لوڪ جا ٻيت ڪرڙا ڏونگر ڪاه گهڙي جت ماڻ ممالهين

سڄڻ تا سيد چي اٿ مرون مڻائين ؛ آريائي آهين منهن

معذ رين جي ٻيت ڪرڙا ڏونگر ڪاه گهڙي ويا روڙا رنگا ٻ ؛

سانگائي سپرن جي ٿي وڃن واهڻا ٻي ....

معذورين آهي منهن آرياڻي ؛ ڪاهي ڪيچيءَ جي لطيف چئي رهيس رهيس
مَ تتر تتيءُ ؛ تنوراڻو رهڻ جت گهڻي ڪاهه ڏونگر ڪرها بيت جي
وَس تي تڏهن جاڻو پنهون جام جڏهن ؛ ڏاءُ ڏونگرم ڪي تن
وِڏاءِ هٿ هيجان سسئي جانڪي جانڪي بيت مِ ونڪاهَ
گهوڙا چوان ايئن اُتي ؛ پنهون نامِ پنهون ري پرين سيج سمهي تان
؛ ڏِئي نہ سمهڻ سِڪ تان سُتيا سِڪي تان بيت سُپرين گهرنہ
پُليا سِ آئون پيرَ ؛ اُٿياس نہ تان آيا سي لاءِ جن سُتيس جاڳي
اونداهي وِم سند مت ماڻڪ بيت جاڳي سمهڻ سِڪ نہ تان
ساريو ؛ پيندوم جڏ نہ جن مِ حساب ويل حشر ؛ موجهرو
ڪِي ڪيچ ويندِيس وائي ڏٽي ڪيچ ڪوهيارو ڪندوم سڌ
اي جيڏيون ؛ ڏي موت ويندي هلندي آئون جيڏيون اي
ڪَري مانِ ڪَئِي وِهان ؛ ڏي ڪيچ ويندي ڪڍندي آئون
ڪونہ سارهيان مِ پنيور شهر ڏي هيڏ ؛ سهي سوهُ آئون هيڏو
ڏوريان صبح ؛ صحي سات سُجي جو جام آريءَ اڳيان ؛ سهي
ڏيل ڏکن و جندڙو ساري سورن ؛ رهي رات راءِ سپرين
بام بپرد بگير برو داستان ستون ؛ ڏهي
خستگان توماني توءَ ؛ مام پرهي نہ مون بليغا

ڪٿئون ڇلي ڇيڙلام ؛ اڃي پيئي تنين جي سام ورهاڱي ورها
ڪن جي بيت برو ڦاڙان ياٽ جن جي ٿانگهه روان شپشي
هن پي ڀيوپاڻ ماڻ بلپشي ؛ ليڙن رات لطيف جي ٻنڌ اڻون
نپشي ؛ پنهون پر ويشي صحيح پيادي جي پنڌ م بيت پيس
پاڻ سين بولي جي ٻجهن ؛ آئون سنڌي پڻ نه سمجهان هو
پار سيون پڇن ؛ مون پڻ ملاقات سهتوڪ سو پرائيو بيت
جيڪر روان روش مروشي محبوب ڏي ؛ مناڻ گشي مولد ٻئي ديوان
پنهون دوش ؛ ٽوءِ گوخامن گوش سڀڻ مان سگهي ٿيان ؛
بيت مهارون مٿن جون ڦاڙا ڦيريا ٽوئن ؛ مروشي جبل روم
اي وائي واريا ٽوئن ؛ مونکي ماريا ٽوئن پاروچي بولي ڪري بيت
ڦاڙا ڏيئه ڦگهين ويا هوا جو راتا جت ؛ ايڏا نه ڏوايگوا هن پلاڻ
پربت ؛ ماڻهو ڏينهن مت آئون نه پاروچي نشڪان بيت
داسادا ڪادا ري هنڌاري هئام ؛ هرڏاسا هن حال جي هتي
هوت ڏنام ؛ پڌيري اپنڌام پاڻي پيچ پربت جو ؛
بيت برو بگيرڏ بي ڏين پار سيون پاڻ م ؛ مون لوڏا
نڪيا نه هاجون ڪنڌاهي ؛ ماهيندا مون کي پنهون
نيند اپاڻ سين بيت اپشان اپشان ڪن واچڙ جي وائي

Scanned with CamScanner

سڀ هل هودي جو م ياس مباني ⁘ من ترڪ ومن شڪ
وما دينڪ نه پرور ياني والي ⁘ هي جا بولي جتر ين منجهيم
نه ساني ⁘ قضا جا ڪرڻ جي ان پر آئي ⁘ سسئي جا سائين
پنهون نهج پٽ م بيت پنهون ساڏ پريت جو ڪوجو پٺم
پيچ ⁘ ڪندي سر ڪشالا قاف جا ها ٿو يا نيان هيچ ⁘ ڪا هي
مند يسر ڪيچ ڏيرو دوست پنهونجو بيت پنهون ساڏ پريت جو
ڪو جو پيچ پيوم ⁘ پنهي هن پنيوم وهڻ وهه تيوم ⁘ متيون
موٽ سند يون ڪاڪيون ڪيم ڏيوم ⁘ سر تيون ساهه سند وم
نيو حوالي هرت جي بيت شترن سينگار يا ڪجهار نا ڪاهي ⁘ تليون
تون هلويون ويا چيرون چمڪائي ⁘ لنگهيا لڪ لطيف چي ويا ڪر هل
ڪذائي ⁘ بانهن ڪي پروچ جو آسر و آهي ⁘ واڳون وراڻي قيرين مانه
نفيري بيت ڏکي ڪي ڏکن جا ڏاجن جي ڏاجا ⁘ لڳيس ناوڪ
نيهن جي ڪرڙ اندر ڪا جا ⁘ ترن م تا جا ڪري مند مرن سين
بيت ڪو منهن ڪنل آئيو وس نه وچاري ⁘ هوت تنهنجي
هنري نجي نه پاري ⁘ اچين جي آري نه پاند جهلي لڪ
لنگهيان بيت ڪوهيار ڪهل پئي ڪو ساجن منجه سلام ⁘
سڪ تنهنجي سپرين ڪيون تمام ⁘ آئون هت دوست

كو منهن ببيت كرين ويلا تو وندر نون دام سهان نه

ٿئي گولي ري مٿ تنهنجي هوت ؛ نه وهس وچاري اٿئو ڪنل

ببيت ٿئي منهن كو هيئ موٽ نه ڏس ڳي ڪئي ڏ ڏک ؛ نرگس

جت ملائي بازارين پيئا ؛ سات منجهان سرهي ڪي پنهوار بوء آئي

چيرچاتون ببيت قافلو ڇپنو ڪيچ حمات هوت سندي ؛ جبات

؛ هوء مريئي هند پنهوار ٿي ٻهه ٻهه ؛ بوء وئي مر بر سکيون

جي پنهون هوت چير ببيت لٿاگوليئن گوندر روء وري راتين

چير ببيت لٿاگوليئي گوندر پٽ ويئيون ٻنهي ؛ جت پيئي جذٻه

وٽن جام جا آريءَ آديون ؛ باس پيئي جذهن جي پنهون هوت

ڪيچي ڪري ببيت م ڪيچ آيو پنهل آس ٻني آيل ؛ مڪاواس

؛ ماکون تان مارگه جي سيتن نه سکيون ؛ طاقون او آيل هليا

سنگه مون تاکون ببيت سورهون سو هليا سيجي نائکون ٻنسوريون

آئون ؛ تاکون چيني ويوتن ڪوهيار ڪهي ؛ ساجاکون ٿيوحتن

متان وسهي وچي پار بول ببيت آهيان ڏکوئي اد هانکون تڏ پرٽ

جت ؛ وڙهي رهيس ويي هوند سرتيون سنيس نه سکه ؛ ڪاڙي

ڪنهن ڪري نه آئون ڪيچين ؛ گهڙي نه مان گهارين م جوء پانهنجي

ڏکيءَ ڏانوٽ جوڙيا ببيت ڏيرن ڏوهه نه جيڏ يون ......

ماءُ مُروي مون ؛ آئون اَسونهين هوءِ سُونهان پرين سندا پَريون

اَصل آهيان جو پاندُ نه ڇُٽو سُون ؛ جانجو تونهين ٽڙن سي پياديون

ڇُهائين بيت هَئي تا ڪِئُم نه هينئن جيئن پرينءَ پرين سين ؛

ٻَڌي سَٽيس نه سوگهو جلوه چاڙي سيئن ؛ نه ڪيچي ڪا هئي ڪرها

مون کان وَڃن ڪيئن ؛ ڏوهُ منهنجي ڏيهن پنهونءَ کي ڪامَ

ٻوڙي بيت ڏوهه منهنجي ڏيهن کي جَتُ پَليري ذات ؛ اُڃي

اوٺيڙن جي ڀِتر اَديون باتِ ؛ تيلاهين پرياتِ پنهون

وَڃي وِيا پاڙ سين وائي لَگَڙي آهِ لَغار وو يار سَندَ سَندَ

مسلحن جي مونکي ؛ آئون سُتي هُو هليا سَڀئي ٽيڙا سُوار ؛

جيڪي اورٽ پرينءَ سين جيڪي پرينءَ ٻچار ؛ ڪوءِ سي جين ڏنم

جي پُون پريان تار ؛ لَگي آهي نه لهي سَندِي عِشق ٻچار ؛

گُڏي ويندِيس گَس مِ ڪا ڪيون سات قطار ؛ ميخون مَحبت

سَندِيون هنيڙي منجهه هزار ؛ ڪانگن ڪانگارون ڪيون چُڪي

کي چوڏار ؛ آئون نماڻي نڪي ڏڄ تون دلدار وائي ؛-

مون بنا ني ميان درد فراق ني ميان ؛ پنهون

سائين جيڏيون الله الله ماري آهيان ؛ اَدِيون

عجن جي آئون نوڙيس نفاق ....

ڏونگر ڏورهيو نه سٿي مون ولهي ڪاهي واک واليءَ تن برين

ڪي اڪنديءَ آئون لڪ لنگهيائون ڏير قرارها ڏيهه ۾ ؛ تن

اُنَ گهوري آئون ؛ چڙهي ڏاڍين ڏونگرين پانڌيئڙ اُجلي

پاهڻون ؛ پاسي هيٺين پريت جي پانڌيئڙ ڏي نه آئون ؛؛

سُرُ ڪوهياري

بسم الله الرحمٰن الرحيم

لَيلَ نه جاڳيئين لِڪ سيئن ڪلهي ننڊ ڪياءِ ؛ قُمري پُڇيج

قَريب کي اجلس تون نه جڳاءِ ؛ جيلانه ننڊ ڪياءِ پي روز رهين

لي راهه ۾ بيت لَيلَ نه جاڳيئين لِڪ سيئين ننڊ سنئين سپ

رات ؛ اُسڪي اونيڙن جا پهه پکين پربات ؛ پوهي برهمڻ

ذات سگر تئين نه سات جي بيت لَيلَ نه جاڳيئين لِڪ سيئين

سُتين رات سڄي ؛ هتان هوتاڻين جون ويون خرهيون کي

پوري تون پڇي سگر تئين نه سات جي بيت اجلس ڪري اٿ

تنوا ريو توڏن ؛ نوم نوا ريو انِ کي مرحبا موڏن ؛ رهي

روڏن اليوم سيرو اسٿي بيت غافل غفلت ڇوڙ نون

ڪيئن اناسي اوجهرين ؛ چيا ناچلي وياوجي پهنا تو ره ؛؛

پرين

* مڪي معني سپن مرڪي لنڌ وهاءِ
ٿي ٿيان جي سات ته پوري ڪاهيا ال مرين

بيت ننڊ ويريا تي ھوءِ جيڏيون جمر سمهي ؛ ستامون جتن
پوءِ ورن م واڪا ڪريو بيت سنجهي رهين سمهي غافل منجهه
گهرن ؛ ليڙن جو لطيف چي ڪرڳل پيوءِ نه ڪن ؛ سي ڪيئن محبت مرن
جي سنجهي رهن سمهي بيت آلوڙا الين آيم ننڊ اياڳ ڪي ؛ هاڻي
هن پنيوءِ م گهاريان ڪاڙهڻ ڪن ؛ اڏيون او تيڙن هنئين سين
هاجو ڪئو بيت جڏهه سُتيون جي پَڙ پيرن گهاڪري ؛ تڏهن تنين
کي ساٿ سنئي جڏيو بيت سُتين پيرڏ گهاڪري وڏي جاءِ
ڪياءِ ؛ جي ڏه ڀيرا پيئن دوست جي ته سرسُ هوند سياءِ ؛ ائين
پنهون سين پياءِ تي ننيا ڳي ننڊرون ڪرين بيت اِي ڪم ڪمين
جن ستين پيرج گهاڪري ؛ ننڊان نماڻين کي اوپالا اچن ؛
لوچين ڪوهه نه لطيف چي هاري لاءِ هوتن ؛ سي پنهون
ڪوهه پچن جي سنجهي رهن سمهي بيت منهن ويڙهي ميڻ
جن ستين سنجهيءِ ؛ او جاڳو اکين کي جاتيءِ نه ڏيئي ؛
هتان تو سيءِ تي ڪيها ڪيچين کي ڏسين بيت
منهن ويڙهي مُئن جن ستين سوارين ؛ ڏيئي نه ڏيرن جا
چوڏاري چاري ؛ تيلا نهن ويچاري ساٿ ستيءِ لڏيو
بيت ڪيئي نه ڪميڻ جن اوجاڳو اجاڻ ؛ آساري

Scanned with CamScanner

اِهڙي پرڀي ڪيچين سين ڪاڻ ⁘ پانهي چاڙهيائين ٽُون
سچيون راتيون سُمهين **بيت** سڙون ڪيئن ڪيچن هاڙي مُنڌ
محمود چئي ⁘ تو سيئي سين ڪيا پهه اوچتا جن ⁘ ڪڏهن ڪين
سڄڻ وسريون وڙن سين **وائي** ڳلا ڪا مَ ڪوي لکيو تان نه تري
منهنجي شهر ڀنڀور ۾ وو ⁘ جو سينگار سرتين سو مون نام ڳري
جهڙي تهڙي حال سين وڃان پيريري ⁘ جنهن وٽ نيئان لنگهيا
سڄڻ سانگ ڪري ⁘ لامون تنهن وٽ سنديون لوڏيان لايان ڳري
قضا ڪريم جي ڪنهن ڪين ٽري جو لکيو قلم لوح ۾ پاريان لوح قلم
سو پري **داستان ٻيو** ڏونگر تون ڏاڍو ڏاڍا
ڏاڍايون ڪرين ⁘ مون تن اندر تئي وهين جي وٽ وڃي
وادو ⁘ ڪرمن جو ڪاڍو ناٿ پنهين ڪير پسند ڪري **بيت**
ڏونگر ڏنه سنڌاءِ پرين گڏجان نه چوان ⁘ پيي تون
پنوار نئون هيا ونگا ور سنڌاءِ ⁘ ڇگي ڪانه ڪياءِ پيرو ويا پئي
پرين جو **بيت** ڏونگر ڏس پرين جو ڪاڻ نه ڏئين ڪو ⁘
قطار ڪياڪاله وڍا تو ڏا وتان تو ⁘ هوت منهنجي هو ساٿين
انهي ساٿ سين **بيت** ڏونگر ڏس پرين جو قران نه ڏئين
ڪلڙ ⁘ قطار ڪياڪاله وڍا تو ڏا تو هين جمل ⁘ سڀئي هوت

ٻُڌي يار وچُل وري ٻيت ڏونگر ڏوراپو ڀرين چوندِ ٻيس
پرين ڪي ؛ پاھڻ پيرَ پٿون ڪيا ترڙيون ڇنيون تو ؛ رخم نہ سيي
روح مُقدر منھنجو ڪو ؛ واڪو ڪندِ ٻيس مون سين وو جبلُ تو
جارُون ڪري ٻيت ڏونگر مون مَ ڏڪو اگهہ ڏڪوئي آھيان ؛
تبلانه تون تنگ ڪرين جيلا لھين تون جو ؛ ساريان ڪو نہ
سُڪو سور گھٽاني سنبران ٻيت ڏونگر ڏڪوئين ڪي دلاسا ڏجن
گھوٽ ٻيجي ٿي ڪي جن وٿان ھوت وڃن ؛ تون ڪيئن سندا ٽن
تو پاھڻ پير ڏڪوئين ٻيت ڏونگر ڏکہ پئي ڪيم تو سين
ڳالھڙي ؛ پاٽيا آئون مئي سور سُلائي پرين جو ٻيت ڏونگر
مون سين ھو ڪڏي يار پھتون جا ؛ سنجھ ھوم ھيڪڙو ويو
ڦوڙائي سو ؛ ڪنھنکي ڏيان ڏوھ مون سين اَمڙ ايئن ڪيو ٻيت
ڏونگر ڏکويون توم اوڙڪ آئيون ؛ جي اچن قوافيون تون
ڏج دلاسا تن کي ٻيت ڏونگر ڏکوين ڪي ڳل نہ سُڪا گوڙھا
ھوجي پھڙ پٻ جا ٻيجي ٿيا پورا ؛ گوندر جا گوڙا وڃن جا
جدي ڪيو ٻيت ڏونگر ڏينھاڻي پاٽ مٿا ٿين
گھوريان ؛ توم رھاڻي سندا يار وڃن جون ٻيت
ڪي جي ڪڏ يا يار ڏکي ڏونگر پاٽم ؛ سڻي سا

تنوار مرون پيا ماري ٻيٽ ڏکي ڏونگر پاڙ ۾ ٻئي وينا
رون ؛ ڪين ڪنهين کي چون منجهن جو مچ ٻري ٻيٽ ڏکي
ڏونگر پاڙ ۾ اڄ پڻ ويٺو روءِ ؛ ڪوهيارو جو ڪوءِ اڃي سون
اڏمو ٻيٽ سڄو ميخون ڏونگرين ڏونگر پونين ڪير ؛ هڻ
سيڻ سڏ ڪري ڪي نه ڪهندين ڪي پيا ٻيٽ ڏجي ٻن ٻيلين ري
ڏونگر نه ٻيلي ؛ ڪانه چلندي چيڙين سائڻ سهيلي ؛ چونئون
چنبيلي جنءَ تن جهاڳي اڪتي ٻيٽ ٻري نه ٻيلي کٿا سالي پڇي
سڪه ؛ رفاقت نهن ۾ ڏونگر ڪاري ڏکه ؛ آهي جو اڪهه رهبر
ٿيندو راه ۾ وائي آهيان جن سندي ته ي اٿي ميان ؛ مونکي
تان سي نه جڏ بندا هوتا ؛ ڀهائيند يس پنهون کي پڇي پاڻي ڳندي
ويهي آهيان وات تي آهيان آئون آسروندي ؛ پرين پڃاڻان
هتئين آئون تان نه رهندي ؛ ڪرم سائڻ ڪريم جي (لطف سائ
لطيف جي) آئون پرين ملندي **داستان ٽيون** ؛
امر اوريان نجهرو رو يو ويني راگه ؛ لاتي ڏيه وٽن تان هون
لاڳا پوءِ لاگه ؛ ڏونگر سي ڏوه بيند يون جن الله ٻري آگه
هوتائي هن ماگه مونکي جڏ ۾ چيڙين ٻيٽ مونکي جڏ ۾ جڏ
هٿ هوتائي هاڻ ؛ اوڏي منڌ اڻن کي الله ڪارڻ آ

ٽيڙي وسوڙ رهي ڏونگر پاڙ ۾ ؛ کڻي ڪين جهو منهن جو [illegible]

پوري هيو ڪنڌ ٻس پاڻ اڳيان آريچن جي. بيت سونهي جيڏ م
چيرين هوتاڻي هن هنڌ نه سبين. پوند پس ٻند ڏيند پس
ٻاهه پنهوري ڪي. بيت مونکي جيڏ م چيرين حاذق هوتاڻي ٻه ٿو ڍهين
لاءِ ڪاڻي پونٽي ڏونگر ڏوريان. بيت مونکي جيڏ م چيرين پريل
پنهون ڄام ⁂ اسونه عاجز آهيا سندءِ ڏيج نڪام ڍلو
رهس وريام لکن لوڏي آهيان. بيت مونکي جيڏ م چيرين
ڍلو وري ليس ⁂ ٺڪي ٿا ٿرن م گوندر ڪيوس ⁂ راهه م
ڪيٺم رهس لکن لوڏي آهيان. بيت مونکي جيڏ م چيرين موٽي
رهس ميان ⁂ ڏسي ڏونگر ڄام کي ٺڪي ٿان ٿيان ⁂ تهانجي
تان جيان جي پنهون پاڻ پسائين. بيت مونکي جيڏ م چيرين
پوءِ رهايس پاڻ ⁂ جي پلايون پاڻ تنکي رهس رهسيلا راهه م
آيل ٻاروچن جا سڀ پون چرڪ ⁂ وهم وهائي وره ڪوهياري ڪرڪ
ڏره ڏوٽيو تنهن ڏک جنڊي جيڻ نه ٿئي. بيت سڀئي پون
چرڪ آيل ٻاروچن جا ⁂ پنهون جي پيڪان جون رسيون منجهار ڪ
هنيم هوت ڪرڪ لوڏيان لوه نه نڪري. بيت ٻانهي ٻاروچن
جي جيئي جي تهي ⁂ ڄٽ هوت پنهون سين مون ڪمڻي ڪيهي
هوءِ جا پاديئن پيرم تنهن آئون جتي نه جيهي ⁂ وساري

ويهي ڪيچين کي ڪيئن رهان **بيت** هئي جي ؛ هئي نه ٻاڦني
ٻاروچن جي ؛ ان سنگه مقابل سسئي سنڌين تي سئي ؛ هن تان
لج لٿي هن جو هلڻ هوت ڏي **بيت** زهر خريدي ڄاڻ جي
هي گولي ٻندي ڏاه ؛ اڄ پڻ عنايت جي هٿ آريائي آه ؛ سوين
سڌ سهاءِ جنئن ٻاجهي ڪونئين ٻاجهه سين **بيت** ڪنيزڪ ڪيچين
جي ٻاجهي ٻاڦوڻي ؛ ٻئي ٻاروچي هٿ مرچڪين سين چوڻي ؛ مُئي کي
موٽي ٻاجهي پهچندو پيءُ ڏي **بيت** ڪنيزڪ ڪيچين جي ٻاڦوڻي ٻاجهي
سي ڪيئن وڃن وسري جي جي اندر جاڳي ؛ اگر آماني سڄل ڪيچين
جي ڪام تي **والي** مونکي نيند اساڻ مونکي نيند اساڻ ٻاروچا ٻاجهه
پئي وو مونکي ؛ ڏيندا مون ڏکي کي الله لڳ اهياڻ ؛ لا تقنطوا
من رحمة الله پڙهي جيو ياڻ ؛ ان الله يغفر الذنوب جميعا سچو

هي بيان **داستان چوٿون** ڳائو سنه وائو

اديون آريچن جي ؛ لنگهي پٻ پري ٿيا جدائي رڙ رانو ؛ ڏيهي
ڦوڙ ٿوريا ويچاري سپرين **بيت** اديون آريچن جي ڳالهي
وائي ؛ ضمير ڪئي لنگهيان جبل جا جهاڳي ؛ جڪس واجهائي هاڻي
فرنديس هوت کي **بيت** هلڻ سهان نه هوت جو ڪوءِ وڃڻ جي والي
ڪڏيا پنڌ خوبرو کسين مر ڪيچائي ؛ اسبا ان جا عنايت جي سوين ڪيائي

ڏونگرين جو تن کي ٿسلائي ∴ ماڙهو تون مائي نه روئي هوت رهاڻن
ٻيٽ هلڻ سهان نه هوت جو وڃڻ آئون گهوريان ∴ جي هون
سد ائين هٿهين نه ڏونگر کوهُ ڏوريان ∴ اکين سان اوريان
پسان شال پنهون کي ٻيٽ هلڻ سهان نه هوت جو وڃڻ
مون نه وسِ ∴ الله آرڙين جي گولي مڙيئين گسِ ∴ پرين پڇان
پنهوار ٿو ڏونگريا مون ڏس ∴ اکين جي آرس منڌ جيها ٿي جوڙ ڪئي
ٻيٽ هلڻ سهان نه هوت جو وڃڻ مَ واڙهيو ∴ ڙهو راتِ پنهور
ڪا گهڙي هِت گهاريو ∴ معذور کي مَ ماريو سِڪي جنهن سنگ ڪيو
ٻيٽ مونکي جنين ماريو سي ٿي سڃاڻان ∴ مٿي ڪئو پيان هنجن هاڻان
هٿ ا ٻيٽ جنين مونکي ماريو آنکي گڏ پاسي ∴ تن مر طاقت ناهِ ڪا
ادا اُنهين رهي ∴ سور سُلتمر ٿي جيڪا نه ڳاهه ڪري ٿي ٻيٽ جنهين
مونکي ماريو سڃاتم سڀئي ∴ پنهون پيڪا چينڊ تا پلن سر ٻيئي ∴
پيڇنان وهي ٿي وهيءَ سڄڻين ٻيٽ مونکي جن ماريو سڃاتم
پاڻان ∴ لوهر لڳن ناهِ ڪي سند ڦريئي ساڻان ∴ دارون جا داڻان
ڏنڊ هوت هٿ سين ٻيٽ پرتو و پنهون جو ڪيچائي ڪي اُس
ڦريا لي ڪسَ آهي ڪر پڪري ٻيٽ پرتو پنهون جو سهائي
سياه ∴ منهن ڏيئي مون آئيو رنگار نگي راه ∴ پهرين ڏيندا

پاهُ پوءِ رنگيندا رنگ ڏين **بيت** پرتوو پنهون جو جهم جهش

جهالا ڏيئي ؛ آئون تنهن آهيان کي ونئي راهه رهان گهڻو **بيت** پرتوو

پنهون جو رکيائي راحت ؛ پانيان ڏيه پنوارئون ساجن لاءِ

صحت ؛ سڀ مصيبت آهي آهي جام جي **بيت** پرتوو پنهون

جو آهي نه آفت ؛ رکيائي رافت اڏيون آهي جام جي **والي**

بارو چي سان ٻڌي اي جيڏيون ؛ هڪڙ ڪرتيان هيڪاندي

بارو چي سان ؛ چڙهيو نه سگهان چوٽين يار بنا دل ماندي دوست

ڦڦاٽ پنهون کي هيءُ پياڏري پاندي ؛ پيار هِن پنهور

آءُ اهادي آندي × ڪرم سا ٽڪريه جو ڪيچي سي ٿيندم ڪاندي

داستان پنجون ري قريبن قوت ڪئو وڃي

وره ڇران ؛ ان عذابا الهين ماده چوه مران ؛ اڏيون

جو نه اوهان سڀ مان سوڙ سرتيون **بيت** ري قريبن

قوت ڪئو وره ڇران وڃي ؛ پانيرط کي پروچ ري تي

ڏکن سين ڏيئي ؛ تي ڦڦاٽان سڀرين سوڙن سانيئي

بيت جام مرهن مروڻ سا سرتيون ڪيئن سگهي تيئي

سرتيون ڪيئن سگهي تيئي وڙهي جا وِرهن ؛ جت جانهن جو

ڪيئو ڪهو ماڇي ڪهو رن ؛ ڦڦاٽان پرين اڏيون الهي آهيان

بيت اَديُون اَڳهي آهيان پرينءَ پڄاڻان ∴ سي ڪوهيارا ڪيڏ
وِيا ساڄن سياڻان ∴ جي سَسُئيءَ سيباڻان سي وڃي ڪيچ قرار يا
بيت حقيقت هن حال جي جي ظاهر ڪريان ذري ∴ ته لڳي
ماڻ مروئن کي ڏونگر پون ڏري ∴ وڃن وڻ ٻري هوند
اوڙهه اُڏري ڪينڪي بيت حقيقت هن حال جي جي ظاهر
ڪريان زبان ∴ ته لڳي ماڻ مروئن کي رهي سور شان ∴ تاڪر
ٽڪي ڪا نه هوند جبل سڀ جلي وڃي بيت جي هب نه هلڻ
سگهيا سي حد مير جليل ∴ لنگهائيءُ لطيف چي ٻڄن ڪيچ قليل ∴ وسائي
وَسيل متان مارگهه جڏهين بيت پُر تقصيراتون پاڻ ڏي ساريان
ٿي سبيل ∴ متان مونکي جڏهين آري جام اصيل ∴ ولهيءَ جا
وسيل رهن رهبر راهه ۾ بيت اڇيو اڇيو چوڻ ويهه وِيا ترڳهوريا
سرتين سانگهه سڱن سان مون جڻن رت نه رُون ∴ او مر
ويٺيُون هون مون سنگاتو سور ٿيا بيت سرتيون سور اٿين
مجھ کو ٿيون پنڙيون ∴ گهاءُ نه لڳن گهٽ ۾ ريامان ٿيون رون
چيتاريو نه چون ڀار مون جن پرينءَ تان بيت جڙ جا هنيم
ٻٽ تنهن گهڻيءَ گارهيم جند ڙو ∴ اندر رهلا رهت ٻاهر ٻاڦ نه
نڪري بيت پسي اڄ اسات ڏونگر کي ڏار پيو ∴ سسئي سندي

مري سور

وصيل

سوَرَ جي لَکَن منجهان لاتَ ∴ چيَرم جو نجاتَ ڏِٺم ڏُکوين جا بيت

پَسُوجنوءِ ڏرا ٿئي ٻلر لگس پاٽُ ∴ سامُنڊ مري نہ جيئي پيئي

ڀچاڙي پاٽُ ∴ سسئي سورن ساڻ سنيوڙي سيد چئي.....

بيت كَڏهِ ڏِٺم كانہ كاسرتون سراهي ∴ ڏيهاڻي ڏيرن ۾

وڃڻ جي والي ∴ جي آئون نہ ڄاڻي تہ عيب نہ لگو هوند اوٺين ۔

بيت پاڙي ناهِ پروڙ نہ كارڻ ڀڄاڙي گذري ∴ پاڻهي

پارو چڻ جي گهاٽي وڏي گهور ∴ پلئيس پنهون جا پورن مٿي

پُورَ ∴ هيڪ سسئي ٻيا سُوَر ويا پيئيندا پاٽ ۾ بيت پاڙي

كانہ ڀچار نہ كارڻ ڀڄاڙي گذري ∴ گهاٽي وڏي گهور سين

پارو چياڻي پار ∴ سورن سانگيڙا كيا چُكي ٻي چوڌار

اَٽكيو پُونِ انگڻ ۾ وِڇاڙيءَ جا وار ∴ ساڄن موٽ

ستارَ سچارَ وڃهہ وَكوڙي آهيان بيت اگہ نہ كسو كرهو

هيك كيمو ٻي كاهَ ∴ واٽان پاسي وڃي لُوڻرا پاسي گاهَ ∴

كنهندي كا مُن سين مٿي رهيون كندي راهَ ∴ اُتِ كاهي

كاٻي واهَ واڳون ڏٺين هٿ ۾ بيت تو اگہ نہ سيون كهڙهم

هاكون هاڙهي جون ∴ كيهان اوهي كيتريون معذوريون مئُون ∴

واٽون وِيهہ ٿيون كوه ڄاڻان كيهي ويا بيت واڻ صحي

ويا ور منجهاني واسيا ؛ اهڙا هوت هئا سيح ڪيا سؤن سڙهي
والي نوڙي نين مرنين الوهيا الله اتون انهي جي آهيان
زور هن ضعيف سين ڪامل ڪوه ڪرين ؛ پڪ پڌ منئون اگري
سرڪي مانه سڃين ؛ پانهي پار وڃا پانهجي سگر ماڻ نه سڌين
آئون نه پڇي ڪر هل هو نه جهلين **داستان ڇهون** ڪنهير
رڻان پرين کي روپي نه جاڻان ؛ مٺي ڪيو پيان هنجن هاڻان هٿڙا
بيت ڪنهير رڻان پرين کي انڊ ناهه اسات ؛ لوهو ڪا لڪن
روپري مٺي وات ؛ ڇپر م ڇوڳجات ڏ ٿمر ڏکوين جا **بيت**
ڪنهير رڻان پرين کي ڇڱڙ ناهه پچار ؛ انڊ ني آهون ڪري ڪاٽي منجهه
خمار ؛ گريد جي گفتار ني پريار وڃن م **بيت** ڪنهير رڻان پرين کي پار نه
جاڻان پنڌ ؛ ڪيڇين ڪاره ڪنڌ نا يولي نعره هڻان **بيت** ڪنهير رڻان پرين
پار نه جاڻان پير ؛ پيٺ مون پيڙ وٺي سورن لايو سير ؛ آري لئي الير ڏيي
مرند يس ني ونگرين **بيت** ڪنهير رڻان پرين کي رئڻ مون رياء ؛ برن منجهه
بڪاءِ ني پريڌ م جيڌ يون **بيت** سيح وسندي تن کي جوش جلايا جي ؛
طالب جي تحقيق جا نيهن تنين وٽ ني ؛ نيڌي پسي ني هو نا آهي
ميڪڙو **بيت** پيون ڏيئي پرين کي هلج پاسي هيڪ ؛ ور نه سهي ويگ
تون نيڌي نيڌ ايون ڪرين **بيت** واتان پاسي ويسري اچا تون اوٽ

سُونهين جي سوڻ ته منجهان دل ڏکه لهي **بيت** پانهون پسي

پٻ متان ڪو منهن ڏيئين ⁘ اڳيان ڪو مرڪب اِي ڦالي آڏو

ڪيچ ڪي بيت ڏاڍي لڪ لکن جي پاڻ پوءِ پڄاءِ ⁘ جيڙ ڪو سو

واءُ هڻيا تو نيڻ ڪنا **بيت** جين توءِ مرڻ پاءِ اميري اُن سين

جي هوا وڳڻ ڏيندي سسئي ته ڳڻ ڏيئي تون ڳنهه ⁘ پنهي لڳي پڻ

هڻ سونهاري سنگ ڪي **بيت** منزل دور من تنهاجت ڪن پوليون

پابيهان ⁘ نه ڪا پهر نه پهرو نه سڄڻ ڪي ڪيهان ⁘ لکيئي جون ليهان

لوڻ ڀا لعل لطيف جي **بيت** منزل دور من تنهاجت رڻ مرنه ڪا ڪاڻ ⁘

جبل جوراهان گهٽو ڏونگر ڏکيا ڏاهَ ⁘ ويچاري جي وري ونڌه ڪالهه

واهَ ⁘ هوتاڻي مراه اچي رهن عليل ڪي **بيت** اچي رهن عليل ڪي اڄها تون

آري ⁘ وڻي ويچاري ڪميءَ ڪيچ نيو **والي** زاري سانزاري الولو ڪوهياري

سان آئون ڪندي سڙاري ⁘ ڪين جيان اچيڊ پون سور پريا جي آئون ماري

اڻ ڳنگاڻي هليا پوتا هيئڙن باري ⁘ ڪري ڪوهيار وهليو مون سين قيامت

ڪاري ⁘ ماته ونهن ويچمر اولاڻي آري ⁘ هندوئن جي هولي

ڪري مون ڏوڙ متي تان واري ❀ **والي** جنهجي ڏونگر آهيان

ڏوري ⁘ تنهن ڪوهياري ڪي ڪهل پوي جنهن جي ڏونگر آهيان

آئون تنهن گهوري گهوٽ جي ماڻهو سا چونه پوري ⁘ نيو

نمائي پاڻ سين چپر چڙهيو مچوري ❊ روئي رنگيندي يس رت سين
آئون چياڪن سين چوري ❊ اڏيون آهين جو لال لڳو مون لوري
ڪشي ڪان ڪمان مان ميان لائي وڌءِ الوري ....

سُر حسيني

بسم الله الرحمٰن الرحيم

تانڪي گوري جل جان لاڙائو سيج ٿيو ❊ هاڙي ڏاري هل وڃي
ڪيچين جو ٿيو **بيت** لڙم لاڙائو ٿيو ڳهتون گهويون چڙ ❊ لاهه
ملڪ ولڪ نه ڳاڙهي سيج ڳالهه مڙين **بيت** لڙم لاڙائو ٿيو هلي ڪر
همت ❊ سيج سا موڻ منهن مڪه مڪيج مڪت ❊ سيرياڄي سُتّ ڳاڙهي
سيج ڳالهه مڙين **بيت** الهي سيج اوير مڪر معذورين تي ❊ پسي مران
پير ڏونگر باروچن جا **بيت** لڙم لاڙائو ٿيو ورچوند يندي وڃ ❊
آهي اڄ هاڙهي هلنديون جو **بيت** الهي سيج اوير ڪي ڏنائين
ڏونگر ❊ سسئي کي سنڌ چي هو سورن جو سمر ❊ ڪلل رکيو ڪر ويچاري
ونڪارتي **بدت** ويئو باروچو نڪري هاڻي ڪريان ڪيئن ❊ سيج الستي
سيئن سنئون ڏيندي يس سيج م**بيت** لڙم لاڙائو ٿيو لاهه ملڪ و
لڪ ❊ نه ساٿ پريان جي سڌ هوند ڳاڙهي سيج ڳالهه مڙين **بيت**
ڪري سيج لڳ تان وڃي مون ويو ❊ آئون ڏوريندي يس ڪيترو

لڏيو **بيت** اوچتو ٿيم اچي سهو سانڍ سورن ٿي پريو پمڻ جيڏيون

اونداهي ڪري اديون ماريائين مونکي راس رهائين تان لڳن سيج

بيت ريو سيج وڻ تان راسيون ڏيئي رنگ مون جهين سين

سنگ سو ڪوهيار ڪيچ ويو **بيت** سرتيون سڀجي رنج متان ڪا

مون سين هلي پاڻي ناهه پنڌ گهڻو اڳيان راڻو سڀجي رنج متان مري

اڄ ڪاڏي پار تو پنهون ڪي **بيت** سڀئي پڇو سڀئي منجهان

پونئي پروڙ ويهي وڏي پڳه مان ڏي وڃو ڏونڙ ترڪر مائين پکه

مونجي پنڌ اهائي پارئين **وائي** حال منهنجو هر وڃي وجي پنوءَ

هوند ڏنائون وجيڌ يون حال جيڙهي نه سگهان چونئين مهندا

مارگه متا هون ڏکي کي ڏونگر هوند نه ڇڏيائون ڏکي سندي

ڏينج مهوتان ڏونگر ڏنائون ويندي ڪيون وڻ سين سلسي

سکائون پنهون وسيياڻ سين اينڊ پسر جي آئون ڏينديس

شاخ سيڪهين وڻ وڻ واجائون هنيڙو ڏنڊڻ پار جيئن هو

جيڪي چيائون هنيون ذات هون گل جيئن رهي رتا ئون

هوجي پهرڻ پٽ جاسي تان متيان مڪائون هون سلامت

سپرين گهوري انهي تان آئون سوجي سوهه ڪنن سا سرويه

ڪيائون باهون بيل نه لاهيا هوند پنهون کي آئون ودجيڌ بڌ ٿا لاهيان

داستان ٻيو ڪي ٿرٿي ماءُ کي جر ڀسندي سڄڻين

ملي ۽ واجهاءِ ٻنهي جيرن وچم **بيت** پريم پار وچن جو

ٿيان متي مڄ ؛ جيڪي ڇيو جيڏ ٿين سو سيوڻي سڄ ؛ ۲ آمڙ

اوري اڄ نه ست سٽائين سورجي **بيت** متي منجهان مينهن

سوجهن پالي وهي ؛ مون پانوهي نينهن تا جيون جيري سندي

بيت جي وچي ساجن وسري منجهان مڙهنجي روح

لوڻ ترپا ٻهوتي مران **بيت** ورهه وانون لائيون لڳي مونکي لوهه

نه جهين سينه وچ سو کو هيار وکيچ ويو **بيت** نمن نيڻ رت

وهي ڇپا ڪا ڇڪيو ؛ مونکي ڏکه ڏيو آئين تا وچيو اونيا ....

بيت مونهان وچي ساٿ وآمڙ ڪوءِ لهروءِ ؛ مون جيئي تان نه

پرتو هنير وڏي وت جان **بيت** چرخو آتڻ وچ مان آمڙ وچي آڻ

ڪتم جهنجي ڪاڻ سو کو هيار ودبيچ ويو **بيت** آمڙ منهنجي آسري

هي ڪام پنجاءِ ؛ ڏيئي لت چرخي کي پوڻون پاڻي پارءِ ؛ ڪتم

جنهين لاءِ سو کو هيار وکيچ ويو **بيت** آمڙ منهنجي آسري

هي ڪام پڄاءِ ؛ ڏيئي ڪيئي ڪتاءِ مونکي نينهن نهوڙيو **بيت**

لوءِ آئين ٻن جيڏيون ڪتڙ ٻن ڪياه ؛ ساڄڻ منهنجو ساه

هانئي منجهه هڻي ويو **بيت** تانڻيان تند نه نڪري جبي

٧ مونکي صحاڳي ڏي ڇڏيم ترورين سڄ

نه منهنجو جاءِ ؛ ساجن تاران سرتيون سڀئي مون نه سهاءِ ؛ جيڪي

ڪين جڳاءِ آيل ٻاروچن ري **بيت** تا ٽيان تنڌ نه ٻنڪري آتڻ

چونڊڪت ؛ پاٽان رونئي رت چرخو مون چڪ ڪيو **بيت**

ڪوءِ هاڙهو ٻن هوت ڪوءِ پنهون ٻن پريتڙو ؛ ما دڙ اهو موت

پسڻ سون پرائو **بيت** گهوري نات جتن جي ڪوءِ ٻولي ٻن پروچ ؛

مونکي چئي لوچ پيهي وٺا چيرين **بيت** تئن تئن تانئي ٻنڌم

جئن جئن تيئي ڏيهن ؛ ڪوا اڳا جهونيهن پانيڙ ٻاروچن سين

بيت تئن تئن تانئي ٻنڌم جئن جئن ٻجهي رات ؛ پوري

ٻي نه تات جيڪا ساجن جي **بيت** نه ڪو ليکوئي تيس نه ڪو

تنق ڏيهن ؛ ٻهان اوري نينهن جيئون آتڻ وارئين **بيت**

ڪاٻهي جاءِ جلڙ ري جان جيئين تان جل ؛ تتئي ٿڌي هل

دا ... ويل وهڻ جي **بيت** جا نجا آهي سوجهرو تاتان ڪرهل

ڪاهه ؛ متان تئي اوندا هه پيرنه لهين پرين جو **والي** شادي جو

سينگار آيل آيل مرڪ منهنجو مون پرين ؛ آهين ڳه ڳچي جو ڏي

هالورا تون هار ؛ آهي اڳهاڙين ڪي جانب جو جنسار ؛ آهين ڪاڄ

ٻڪين جو تون تان طعام تيار ؛ اعلى اڄ عيد م دوستا تون ديد

حسن هوت پنهون جي ڪڪو ريوڪ هيار ؛ سيح ڪيا ٿئين......

مُرهي وَاسِئائين وِٽڪارُ ؛ ڇيڙ ڇيڙن مُڪيون عِطرُ شِيو آوارُ ؛
ڪوڙ ٿين ٿا ڪيترا نالي تلن نہ وارُ ؛ شِيدا صَلابَت جي گولي گِرفتارُ
گهوريان گهر گهڻيئي ٿا ان اَچي جِتان آڌارُ ؛ داسِتان ٽيو
بيت آيَدِ بارُوچن گهمندي ڪوجو گهرُ ؛ ڇَڏ يند يسِ پنهورُ
هنيُون هتِ نہ وندُرِ ٻي بيت پنهورا باهرِ ٿي مُون جي سَدَ
ڪيا ؛ سي جي هوتَ سُڻا نہ هوندَ نہ وِئو ڪَڏهين بيت
مونکي ساٿان ڪارِئُو پنهورَ جَنِ سُڳَنِ ؛ هاڻي ساٿ ڏُکنَ تان ڪي
ڏُونگر ڏوريان بيت پڇوتان اُبهو پيئُ پنهورا ؛ اڳي مِنَ
ماڳان سَرتيَنِ سُورَ پرائيا بيت پيڙهِن پنهورَ م دوزخ جو
دُونهون ؛ سَوارو سُولهون پڇي پُورجُ سَنئي بيت پيڙهُ هِنَ
پنهورَ م گهايَل ٿي گهاريان ؛ سَجَڻ جي سانگهِ وِيا سيئِي ٿي سارِيان
سي ڪيئن وِسارِيان ورتان مُون واتَ ٿيا بيت سَرَ تپون
سَڪَرُ پانئيان پنهوران اُجاڙ ؛ مُون سين تنهن پهاڙ ڏڪان
هَڏِ نہ ڏورِيو بيت سَرِ تپُون سڪرُ پانئيان اجاڙهان پنهورُ
آرِياڻي اتِو ڏِنرِ جت اڪَينِ سين بيت لڳيون لاڳاپي پوهي
منڌ پنهورَ جي بيت پرين وِڃايئي ٿي ڏُکي ڏورين
ڏُونگرين بيت ڪُلهي ڦاٿو ڪَنجرو مَتو اُڪاڙو ؛ منهنجو

Scanned with CamScanner

ڪيچ وڃي تنهن پنهور ۾ **بيت** پليو سڀ پنهور پنهنجي هوت
نه هليو، سهو سچا تو ڪين ڪي آريءَ آنو ؛ ماڻهو تنين
مور جنين ڏيکيو دل سين **بيت** جنين ڏيکيو دل سين پنهنجي
سي ڏيون ؛ عشق آريءَ جام جي ڀوري ڀنيون ؛ نه پٽ تي ويون
جي ڀون پڇيون ڪين ڪي **بيت** آريءَ اجاريو بروهو بنيو
لاٿو سڀئين لوڪ تان هاڙهي ڏٺي ڏور ؛ چوريون چڙ سکين
پنهون تنهن پور ؛ آيو سوا تو جنهن ڏکيون ڏکه وهاريون ۰
بيت ڏکن پٺيان سک سگها ٿيندي سڀئي ؛ پير مڃڻ ڄڃ پرين
جو تو ٿي لکون لکه ؛ ڏور ج باسي بک نه پوي باجهه بروچ کي ..
وائي لڳو منجهه لکن آيل تار وپير پنهون جو ؛ نه ڪنهن واءِ وڃايو
جهوريون تان نه جهڪن ؛ ڪيهه ڪتو ريا اگري هاڻي جا هوتن ؛ بورائو
برن جو ڀڙهي منجهه رندن ؛

داستان چوٿون

لڳايا موهان سا جهڙپي سيڻ ويا
پيين پنهوراڻ سد منهنجي ذات جي **بيت** هيس جي
آئون پاڻهي ٻاروچن جي ؛ هوند نه ڇڏيا ئون ڏکي ڪي
ڏونگر ۾ **بيت** هيس آئون جي هن آڏيون آريچن جو ؛ سات
لڏيندي سد مان نه ڪوهيارا ڪرين مون **بيت** هيس جي سيا

نه ڪنهن ڪه ڏيرن ٿي ؛ ادب وڃان ان سين ڳالهه نه ڪيم ڪا ذات
منهنجي ماءُ ڪيهو ٿي ڪيچين کي **بيت** اونين اماڙ مون جهليندي
نه رهيا ؛ ساٿين سوار وڪيو ڪيچ الين ۾ **بيت** ساٿي تو ڙ
هلن پنهنجي وار ڪريان ؛ جي ڪس ٻار وچن ڪوٿ تو عيب الين
سين **بيت** ساٿين سيئن نه جاڳي پره ڪيما ڙيان رو ؛
اي پرڪير هو جيڏ هو ساٿي توڻ سمهين **بيت** ساٿي نه پسان
سي جي هيم هنين ٿو ٽيون ؛ هاڻي ڪنين جي وڃيو اڱڻ اپيان
بيت آن ڪي ساٿي ڏٿ جي مون ويڙهه وڃائيا ٻهرڻان رڻ ڪٿ
هاڻي تن پرين کي **بيت** مون سڏينديءَ سڏ ڙا ساٿي سڏ نه ڏين
ولهي جي وٿاڻ ۾ توڏ نه تواريين ؛ هيڏا هاجان ٿين بري هن
پنهوار ۾ **بيت** ڪهان تان ڪيچان پري وهان تان وٿ مون ۾ ٻلي
نهارهيم يون عبث آهي جام کي **بيت** ڪهان تان ڪيچان پري سمهان
تان سرهيت ؛ ٻار وچي سين ڏيٺ جيهي پر ٿي جيڏ يون **وائي** صورت
اي صوٽا ڏينديس ماءُ مروئن کي ؛ آئون ڏراجبي ڪري جي ڪري
ڏينديس ماءُ مروئن کي ؛ ڏيئي ٻاهه پنهوار کي آئيس ٿو ڳري
آهاڻي پنهونءَ ري سرتيون تان نه سري ؛ جنڊي پايو جان ۾
لڪي ڏکه ڏري ؛ آءُ اوراهون سپرين وڃ ۾ پي پري ؛ مون ڏي

ساٿي کي وڃي

جيڏيون جيهي پر ٿي

وسهي وڃي تان نه وري ؞ ڏکيءَ جي ڏيکاريئين ڏارا منهن مري ٻيائي
پرين جي موهيس مٿ ڪري ؞ آهيءَ جي عشق جي اندر آگ ٻري
نوڪي نوءِ نه چڏيان جي وڃان پُون ءِ تري ؞ تڙ وڃهندي يس
ڏوڙ مرمتو ڏاڙ ڏري ؞ هلڻ سٺي هوت جو ڏکي پس ڏري ؞
پرين ڪيچ پا نجيون اڪيون پاڇهه پري **داستان پنجون**
ليڙن لنگهي لس ما پاڻيا مٿي ٿيا ؞ وڃي ور وات ٿيا پنهون
جام پهس ؞ وڏي هٿڙا وس پارچا پنيوڙا ه **بيت** وڏي وسها
پاروچا پنيوڙا م ؞ وڃي تور پيا پنيءَ ساڱن سپرين **بيت**
ساڻ پنهنجي ساڻان نه پاڻين ٿي پوراڪ ڪريان ؞ واڳيون جي ور
سين تن سرئين سيم سهاڻ ؞ مونکي طعنا ٿي ڏيئن جڏهن موٽ
جيئن مُنئِن نه ماڻ ؞ آهي جي آڳاڙلا يس روهن م **بيت**
ما وهاڻو واڙ ڪري پترائي پانهجي ؞ جيڪي ڏني ڏيج م سو سيوي
ساڙ ؞ وڃان ٿي وڏڪار ڏنم پيڙ پنهون جو **بيت** جيئُن ڪيئن
پهڻ پٺولا پائيان ؞ جتي پونم راتڙي تت مرون منهنجا مٽ ؞
ساڄن جي سهت ڏونگر ڏولي پائيان **بيت** ڏي سڪ
سنسي ڪي ٻيلياڻي ٻه وڃ ؞ لوڪ وڃان ٿي لوچ پڇاڻي پنهون
ڪي **بيت** مسافر ئوماءِ وڙهه وهايم وتهه ؞ اچي ٿيم اوجتي سا تڳين

Scanned with CamScanner

سين ساجاءِ ∴ جيجا جهل هماءِ هنبون هوت هلي ويا **بيت** پلوءَ پرڏيهه ۾ سين
ڪيئن آڙايئي پاند ∴ مٿئون مُوڙهيئي سسئي ڪيچ ڪوهيارو ڪاند ∴ ڙلي
پانئي ڙاند پانئي عشق پروچ جو **بيت** مُنهنجو يار ڪچين ڪچو ڪوهه نه ڏيو
پاسي چڙهي پنهون جي ذات سلئي جن ∴ تيلانهن پارچن ننڌ ۾
ڄاڻي ننڊ ۾ **بيت** حسيني جي هاڪ مادر ماري آهيان ∴ ڏجان
پر فراق مٿان پوئي پرين سين **بيت** جيڪي فراقان سو وصالان
نه ٿئي ∴ اچي اوطاقان پرين مون ڀري ڪيو **بيت** وصالان
مون وچ پيو ڦري آئون فراق ∴ جي تي جيڪيم چاڪ سي پرين
گڏجي پوريا **وائي** پنهون پريشان هئي هئي حال منهنجو ور
پنهون پريشان پرپر وونه ڪوڄام نه خانُ ∴ مونکي ٻڪه ٻوتن جي نه
ڪي پانيان نان ∴ شهر صحرا پانئيان مون ليکي ميدان ∴ ڪهان ني
ڳڻن ۾ آهي لئي عريانُ ∴ وڃي پڪ پيپاڙي پريم ڪاني پانُ ∴
ڀنيان منهن پسڻ لئي هتي ني حيرانُ ∴ آهي آري جام جو مونکي
ڪاري ڪانُ ∴ ديواني جي دل ۾ سوڙن جو سامانُ ∴ ڪڏهن ٿيندو
ڪيچ ۾ مُني جو ڪانُ ∴ آهيئن عبداللطيف کي اڳيان
توڻ اڳوانُ **داستان ڇهون** آيا آس تيام باروچا
ڪنيور ۾ ∴ پسي پهر پنهون جي نهن سينڻي نيڻ نريا ۾ ∴

گوندر ويريام سڪن شاخون ٽڪيون بيت ڏيکاريوس ڏکن
گوندر گهڻس پرين جو سونهائي سورن کي هيڪاندي هوت
سين بيت ڪنين ڪنين ماٺيئين گوندر وڏي وٽ
بڌي گوڏ گرٽ سانوڪئي سور جو بيت سور مڙ ڏينهيم
ڏوٽ اگهه ڏکوئي آهيان ڄاپر پائي لوٽ سا پر سورن
سين تئي بيت سور وڃي ماه سڄڻ جئن سانگي ويو
پرين پڇاڻا آئون اوهان سين گهاريان بيت سورن سانگها
ڪڏهين تان ڪونه ڪيو آيل اويار وپائڻ وڏو لوڙ وهي
بيت سانگهارو سورن ڪڏهن تان ڪونه ڪيو پائڻ لوڙ
وهن ڪاهوٽيان اڄ گهٽان بيت سور نه سا گاهين ڏين اڏمان
اوڇيتا موڪي مون پرين جا اٽ ميا آهين لڄون جي لاهين سياءِ
ٿيم سامهان بيت پاٽان پيهي آڪيا سورن لڏو سنجهه ڪهن
ڪي ڏيان منجهه مرتا چٽڪن چٽ م بيت آئون نه وڪي آهيان
سور م منجه ساءُ وڃو مويل ڪنهين وڙه مون وٺاءُ تون پرڏه
وان ڄڻهن آئون ٿيان هيڪاندي هوت سين بيت سور پ
پتويت هي چٽڪوڪي بيو پريتڙي پرين جي ماءُ منجهايم مٽ
پيئر پئي پت لگم پاٽ پروچ جو بيت لگم پاٽ پروچ جهـ

منهنجي جنڊيءَ
اوريان
گهٽو
جاءِ

اُمَرَ جَهلَ مَ مُون ؛ سَبَ رَنگيِندِ يَسَ رَتَ سين ڪيچا اُوري پُون ؛ مادِرُ
مَتان مُون ڪا ننگه لوندا ڪڏ هين **بيت** لکُم پاڻ پَرُوچَ جو
ڪرما تيا قضا ڪَ ؛ اهکيچا اُنَ کي سائين پوءِ مَرماڪ ؛ اکڙين
خوراڪَ پَسَ پرڻ پهرين جو **بيت** ڏون لکو ڏونگه پَريو پينَ ڪاٽي
پُونْ ؛ مَتان لاٿو مُون سَندو جَبِينُ آسَرو **بيت** ڏکو پوُٽ
ڏيهان جُڪُس لَڏي وِسِيُون ؛ هاڻي ڪِنَ مُلا پُڇان پَرينَ خَبرُون
بيت تان تانْ پَنَ نه پِتي ڏُکيُون جانْ نه مِڙنِ ؛ پيُون
هُنئي هَٿَ هَٿَنِ رُونديون رُئڻ وارِ پُون **بيت** جي وِراهِيا
وِچِنْ نه سُور وِراهِيان جيڏيُون ؛ پيُون ڪوه پُڇَنِ جَنينِ سَندا
تَنِ سامُهان **بيت** تون سُوريتي سَندو پيڙي پيڙي پَدُ ؛
ڪيم نه اوريان پَندُ مَتان لڳَنِ سين لَڳي مَرِين **بيت** پيڙي پَڌِيها
تون سُوريتي سَندِرو ؛ ڏُونگرُ تو هِيا ڏارَڪا نه نو ريندِي ڏکه سين
وائي ڪوهيا ري جي ڪاما رِيندِ يم ماءِ جامَن اندرِ ووگا لهڙِي
نهارِيندِ يَسِ نِڪرِ نوءِ هاڻ هوهُوتَنِ لاءِ ؛ پاندِ پُٽا پيريري پريان
سينئي پُهچاءِ ؛ مولا مونکي ميڙ يَئين جانبَ سَندي جاءِ ؛ هوتَ
هَلَنِ آئون وِهان اپئن ڪامُون جُڳاءِ ؛ سَسئيِّ جي سِرِئي ڪي اوڏا
لَنْناءِ ؛ پيراندي پُهُون جي مُهنجو لوڙه لَنْناءِ ؛ **داستان سَتون**

ڄاڃين ڏکن ڏسن اگر ڏوريندين ته ⁘ کي پرين ڏهن ڏهن حد پس پس سي ڇڏين

ڏوريندين ⁘ پور تان پچيو ئي پرين مر هوئي ڇڏ بيت

مرلهان ڏوريان ڏوريان ڏو بيت کي ڪين ڪين آگاهون هوت ڏور تان ڪا

ڇپو بيت تئي ساماڻي ڇڏ اوت جا ره الله من ⁘ هوت ملان مر شال

نه هڏ ڏور ڏو پون وار ڏور ⁘ کي پرين مر هوء ڇڏ نانت پور تان

⁘ ڪاهوڙان ساڻي مرلهان ڏوريان ڏوريان ڏو بيت کي هوت آهين

مر شال ڏوريئي آئون بيت ويا سانگ سفرڪنهن ڏوٽان لاڏو لڏتي

بيت تئي نه تسلي تن سري ساه نه هڏ ⁘ پري هنئين پرين ملين

لوچ منجهان لون لون ⁘ بلوچ هنئين پري ملين مر شال ڏوريئين آئون

سڪ ⁘ سوال ميم ساڄن ملين مر شال ڏوريئين آئون بيت لهي نه تنهنجي مون

بيت ڪري آرامي اُتيان مال وماڻي ⁘ زوال جان ڪيم سپرين تنهنجي

ڏيهن ڏونگر آسري جي آرياڻي ⁘ چڪيام چار ڪا يڪا چار جي هلڻ جم چڏيم

ڪا يڪا چار ڇڪيم بيت اُپڙي نه وڪه وينس سندام پرين پهچ ⁘ لگام

بيت سپن هوت پڙم هنئين يڪا آر ادبون ⁘ جي هلڻ جم چڏيم

وکه وينس لڙي آء لالن ⁘ چڪيون واهون وهي هي پڙا ڪا يڪا چار

چار توسين ڇڪي ⁘ آء تون آرياڻي اپڙي نه وکه وينس بيت اپڙي

سر ⁘ گهاء مون لگو گهت هي ره پيئي پر پاسي بيت هي ره پيئي پر پاسي

پرين پرڏهون

سالڪ ڏاڏي ساڻ ئي جا نزوال

مَتَ مَساءُ واڳون وارِ وِلهيءَ لي **بيت** جيڪا ڪندي نينهن مُون
جنهن بارُوچَنِ سين ⁂ سِڪَڻ سارُو ڏينهن ٻيو چڙهڻُ چارِ ڀڪن لي
بيت جيڪا ڪَندي لاڳه مُون جنهن بارُوچَنِ سين ⁂ اَنـدَرِ
تَنهين کي آڳه لڳندي لاتون ڪري **بيت** جيڪا ڪندي گهاتَ
مُون جنهن پارُوچَنِ سين ⁂ وِرهه نَقين تان واتَ ڪند وڪوهيارل جو
بيت جيڪا ڪَندي سَنگه مون جنهن پارُوچَنِ سين ⁂ اَنگَنِ چارِ هيو اَنگهُ
رُوندي سارتَ ڦرا **بيت** جيڪا ڏيندي مَنجهه مُون جنهن پارُوچَنِ سين
مَتان ڳَلن هَنجَ ڪَين لاهيندي ڪڏهين **والي** مُنهنجي مَحبَتَ نَاهِ حَماتَ
ڪانهي واتَ وو جيجان تَ جَتَنِ سين ⁂ ڪَندِ يَسَ ڪيم ڏِٺي لَئي لَڪَنِ ۾
لُولاتَ ⁂ تارُو پيرِ پنهون جو لڙيو مَنجهه لڙاتَ ⁂ ڏِٺمِ ڏکوئين جا چير
مِحوجاتَ ⁂ مارِ يو ڪيم مُنئي ڪيمي ڪاهي ڪنُواتَ ⁂ نهارِيندِ يَسِ ٻِنڪي — کڙوات
گوڙهَن پريو ڳاتَ **داستان اَٺون** آتَڻ اورانگهي ويا آئون تي مَران
ماءِ ⁂ پڻون ٿيندِ يَسِ پريتي هَئي هَئي ڪري هاءِ ⁂ جيڏمُون نه جَڳاءِ پرِين
تان پاسو ڪيو **بيت** آتَڻ اورانگي ويا اڳڙمُون اَفسوسُ ⁂ ديواني سين
دوسُ ساڳي آهي سيجهر ۾ **بيت** آتَڻ اورانگهي ويا ڪري ڪميٽي ڪيڻ ⁂ هلڻ — ساڳي
ڳهرجي هنئن ڏجي باهه پنيور کي **بيت** آتَڻ اورانگهي ويا پيئي توڏن تاڻ
لهه مَندي پنيور مِهن پڇنديئن هاڻ ⁂ رائي مَنجهه رهاڻ هَلُ ته ٿيئي هُرتَ سين — پڇنديون

بيت آئون اوراڻهي وياپاري جڏي پوءِ ⁘ هو آهيا اُتي ئي هيءَ تا جدا رهي

جوءِ ⁘ ڪي هلي ڪي هٿ ڪي ٿڙهي ڪي روءِ ⁘ ڪو ٻنهين ڪي چوءِ نه مُٺي

ماتم آئيو ببيت جاڳي سڄاڻ موڪي جڏي هليا ⁘ آئون ڪيئن جڏيان

آڏيون پاڻهي وآرياڻي ⁘ پرٿم جو پاڻي سوڪيئن ڪمر نه آئيو ببيت جاڳي

جي جاڻي نه پوندو فلڪ فراق جو ⁘ نه اڪر اراڊت جو ڏهياڻي تو تو مِ ٺاڻي

پوءِ تان ڪو نه ڪيو هوند ڪشالو ڪيم ڏي ببيت وارو وڃن تا سين فاني

تنهنجا سنسي ⁘ هِهڙا بار رچا ڪيئن لهندين ڪي سيا ببيت تو ٻه ڇنجا

نه ڪيا واري ورائي ⁘ پوري نجائي هوند نه پيئين هيتري ببيت اوني

نياڇڏ لنگهون جيات واري وڳهه ⁘ مٿي تنهن مارگه پيي پرنه ٿئين ببيت

ببيت ڏکا ٻينڌي ڏوهڙ امند سياڻي وڃ ⁘ پريتڙون مريڇ ساٿ چڙهندو

لڪيئن ببيت ساٿ چڙهندو لڪيئن چيم مرقطارن ⁘ ڇڃڻ ٿئين ٻيان

وڳ واسئين نه لهين ببيت وائي واري ونگڙي ڪاجا ڪياٽون ⁘ آئيل وآئون

تنهن آئون بولي پاتا ٿيڪي ببيت وائي واري ونگڙي بولي

ڪن ⁘ الله ڪيم ڏٺين مون سڀين لوءِ مماڙو ببيت ڪاجا

ڇيڇين وڏڪاڙها وائي ⁘ سڀ مون سائي نيڻين ننڊ وهه

ببيت ڇڻيوءِ جان پروچ تان پاسي ڪر پرهيڙ ڪي ⁘ ڏيو جن بلوچ ٽمين تنوهون

ڏين سڀيئي ڏوه ڪيا ببيت هلوءِ ملوڙ ڪه مريسو ڏو ٿيه

سونهون جو ساٿ جو سومون هوت سلو ∴ آن پُڻ ٿي پلو آئون
پهه گڏجان پرين کي **بيت** آئون پهه گڏجان هوت کي آن پُڻ پلائي ∴
جلڻ جلائي آهيان آريچن جي **وائي** مونکي چيئرتان ته جڏ پڄاه ٻاروچا
ٻانڌي لڳي آهيان ∴ چوري چڏي چيترين آنئي ڪيچ ڪيم وڃيجاه
چوريي جي آهيان مون سين نينهن نباهي نيجاه ∴ پنهون منهنجو
آن سين آءِ تان سا سلامت نيجاه ∴ مون تان ڏر وڃايئو آنئين ڪو ڏر
ڪيجاه ∴ جوڪي ڪوو پس ڪري منهنجي سگهڙي سار لهيجاه ∴ آريانيئو عبداللطيف
چي مونئي وهلو ور ڪريجاه **داستان ناءون** ڪاٿي تان نه ڪنهين
مر وهلڻ ڏيو ∴ مارئيس سور تنهين جونه جياري جيڏيون
بيت ڪاٿي تان نه ڪتوماءُ منهنجو جنڊ ڙو ∴ جنين مان مٺو
سي جت نه پسان جوءِ ۾ **بيت** انگڙيار ور ڏيو جن منهنجو جت ∴
پڇاڻان پرين سبان سجو نه ٿئي **بيت** ٻاروچا پنهور ۾ اچيو مر اچن
پنهئي لڳي جن ڪميتي ماٺوئي **بيت** روو ساري راند پهه پروڙ ج
ساڻ جا ∴ هوتن سين هيڪاند هئي پرٿي ڏينهڙا **بيت** رڻ ۾ آرو
مون نماڻي جي بجهري ∴ ڪنڌ جي تلب ۾ قرب جو ڪاڙهو
هوتن لئي هاڙهو رجائيند پس رت سين **بيت** روئي
ڪلهين ڪوه هاٿي ڪو هوت ورئي ∴ جيڏيون جيڏوئي ڪيو

سپڻ رات سنوهه ⁘ ٻوهي آهيان ٻوهه متان ڪو مون سين ڪريو
بيت ڪلان تان ڪانهي هنيون رهان تان رانڍ ⁘ اڱريون وسانڍ
پرين گڏجي ڪنديون بيت اڱرين ڪين ڪيو رت نه رتائون ⁘
اُتي ڏيئائون قوت ائيڊا سپرين بيت ڪاٽون ڪونيون اکيون ڪئيون
ڪين ڪڇي ⁘ منيون مات نه ڪن هنيون رهن هوت ري بيت
رتو روئي پرين کي وسي وساريون ⁘ پيئون ڪٽن پٻ ڏي نظرئما ٽيون
ڪئي ٻيليا ٽيون جن ويندو هوت نه وارهئو بيت وسي وسي ميهن
جيئن لتي ويس ڪيهه ⁘ تو پريان جي ڏيهه پيئي ٻجي خبرون
بيت ڪاڻي مرڪانيو منئي مگر مرڏيو ⁘ هيڪڙا جهانيو ڏيئي
برهانه جئن بيت ويئي روء رت قرا ڪاڻي ڪيرين هيٺ ⁘ ڪا
مون ٿيندي ڏيٺ پيهه بارهڇن سين بيت پنهون پيرڙيون
گهر گهمندي ڏٺيون ⁘ سي مون سيرڙيون نت نهارٿ پيئيون بيت
ميس مُرڪان سيس وچ سرتيئن ⁘ پور هيٺ تي پران پار ٿي پنهون
جام جي بيت مار يو جي معذور نه هيڪار هين هوره لهي ⁘ ساڄن
آئجي سوره ڪين جيان ٿي ڪيها بيت نڪي منئي آهيان نڪي ٿي
جيان ⁘ ساڄن ساهه ڏيان تو کي سارهو سپرين بيت ڪالهه ئي گڏين
پرين کي جي تون ڪالهه منئي ⁘ ڪڏهن ڪانه سئي نه ڪا سنگهي گڏي ٿيمرين

بيت مَران مَرمار ڳ ۾ اَڳي پوءِ مَران ۽ مَٿي پوءِ پريان خون مُنهنجو
جيڏيون بيت پُنهون ڪارڻ ٻپ ۾ مُرمَتا ڏيئي ۽ نه سو تيون
سَيئي واڪا ٽينئي ويٺيون بيت سَتيءَ تان نه سياءُ جي ڪوهيارا
ڪيم ڏٿي ۽ اَنگڻ چڙهيو آءُ جان نالو ڪيڙيءُ نينهن جو بيت سَتان
جي جُتن گهوريو گهوري سَسُئي ۽ پاڙي جي پُنهون جا ڪارڻ ڪري
تَن ۽ ڪيم مَتا ڪاڪن بي شُڪري پَنهوَر جي والي شال هار مي پوءِ
پچار پيءِ پچار ڪَميءُ جي ووڪيم ۾ ۽ اُن چارپنڌ يس اُنجا ميا جهليو
ٿهار ۽ اڙيا آهين اَنگڻ ۾ ويچاريءُ جا وار ۽ سَسُئي ميڙ ٿيڻ سات ڪي
سَبب سا سَتار ۽ ڪَميءُ جو ڪيم ۾ ڪوهي ڏيپان ڏار ۽ مين جي ميون
منگيل جي ڪاڏي ويئي قطار **داستان ڏهون** پا يوهيو
پيرڪيءُ واڪيو واڪيو وِڪه ۽ ڏُکه ڏُکيءُ ڪي ڏِکه حُبَّ جهين ڪي هوت
جو بيت هُجُڻ لَکه لَکائين وِجهه وَڏندي وِکه ۽ ڏُکه تنين ڪي ڏِکه
حُبَّ جنين ڪي هوت جو بيت سَڏن مَٿي سَڏ واڪو هُڏِ مَلام
مانه ٿيليو ڪاڪو هيار ڪوڪ سُٽي بيت سَڏن پٺيءَ سَڏ واڪو
سَنجهه ونين سجڻ پنڌ گهٽي مانه ڪوهيار ڪوڪ سُٽي بيت ڪوهيار
ٿيڪان ميون ماڙي هليو ۽ هوءِ مُرهوت حيات آئون ميائي گهور
بيت وهين ويلا ڪهين پيچين لي پانڌي ۽ هار هي هيڪاندي

ٿيندڙ هوت سين بيت وهين ۽ ويلا ڪرين اِيئَ نه اُڪنڊ آهه ؛ ٻلاڳا

ٿي لاهه اوريان اپارن جي بيت وهين ۽ ويلا ڪرين سڏين ساڳا تو

آري آپا تو توسين سوڻهن نه سڪيئي بيت پاڻ پڇي روئي چاڪ مڃا

چوريا ؛ پنهور وڃن پرين جو ڏکن م ڏوئي ؛ ساڄن سپوئي ساهه

متان تو صدقو بيت ڏي تم سنجهو سات م اَچ نه مَن قرار ؛ ٿي وسا

بار ممتي سانڍهه سپرين بيت ڪارڻ ڪوهيارِي گهڻا ڪيا وڃي پاريءَ وس

گهٽو پڇي پانڌين سندا اڏيرن ڏس ؛ ٺلو ڏوري لس سٽي سگر پيٽين

بيت ڪميٽي نه ڪيچيا وري ورڪيا ؛ آئون اوهان جي آهيا ٻانهي ٻاروچا

دلاسي رو ستاه متان مونکي ڇڏيو بيت ڪميٽي نه ڪيچيا وري ڪجاه

آءُ اوهان جي آهيا ٻانهي ٻي ٿم ؛ اچي ڪوهيارا ڪر دلاسا دلگير کي...

بيت سي مون پينگهي منجهه پرائيا هو جي سور سڄڻ ؛ ساندين

منجهه سڪن سورن ڪارڻ سر تيون بيت هو جي سڄڻ سور مون سنهين

منجهه پرائيا ؛ پانهي ياروتن م گهلائي وڌي گهور ؛ چاڪن ڪي دل چور

ازل آهي جن جي بيت ساماڻي تان سڪه ويا سر جي تان سور ؛ اهي

پيئي پور نماڻي نصيب ٿيا بيت سورن ٻڌو سندر وموهان مهند

ٿيا ؛ هلو نه ڏور يون تن کي ونڊر جي ويا ؛ ڪنڌيئن نه پيا هوت متاني اُئيا

بيت هلي هاڙهي ساهين پڙ وهائيس رات ؛ پڇهون جا برپا الحج

پيڙا بيت نه کاتلِ نه تُوتِ کا نه کاتاتِ تولا ⁂ ڪاهي بچلا
لنو وچلهيءَ لڏ نو بيت ڪيهنجي طالب تاتِ جا نه نه آهي تاتِ بيڙت
تو ٻهان پيو ڏکا گوندا هوتَ گهنجي ويا بيت جيڪي طالب تاتِ تيلا
تاتِ به تنين وت ⁂ هڏ هين ڪاهي هتِ گهورِ ته گهرائي لهين بيت
ڪنهن جهن سينهن لهو ٿيا جيئن رويو ڪن لهو ⁂ ڪيئين لئي ڪاٽرهو
روئي ڪندا رحم بيت ڪنهن جنهن سينهن لڏ اچن مون واجهائيندي نه
ورو ⁂ جيڪي مٿي ڪندا سو جانب ڪريو سنجيري بيت ڪين اڪاهين
آهيئين مٿان ٻئي ملو ⁂ ڏس مڪر ڏوهه حد ٻنهي جي هيڪڙي بيت
اڳاجي ڏنا هون الله ڪارڻ ڳالهه ڪريو ⁂ ٻئي منهجا روئن راتو ڏينهان
انکي بيت ڪوڙ ڪوهياري کنجرو اچارت رتوم ⁂ پينو بچايوم مٺائي
سورن سائي بيت سوٽني سهج مٺهان ڪوڏ ڏوراهيا ڪيترا ⁂ تن هنن مهجي
ماءُ ٿي پهڻ اچيم پنهيما بيت ڪڏهن ڪڏهن جيئيون ڪوپهه اچيو تو
پوءِ ⁂ سو پرڻ سار وهو هي جو ساڻ سرير ميت ڪني جيئن ڪيئين لئي
تن نان ڪين ڪيو ⁂ وچائي ودو وڪه نه ڪيسو هيڪڙي والي
وچي وينٺي سٽي جت پير سمايا ٻئي پوءِ جو ⁂ پير سمايا ٿائين
پرين جو مٿهان نينهن نرتي ⁂ هوويا وٽڪاهه ڏي هن پوري ٻا ساهي
هنن ڇيڙي ودي چيرين سو ڪوڪوهيار ڪتي ⁂ آيما ليما قل قاروما

داستان پہي منٿ پيڻ ڪاهليا جڏهي مونکي گاجي گاگارا ∴ ڏونگر ڏولائو
پارهون سيپريان جي گالهڙي رکو رجائو ∴ ڏيندا مون ڏيرو پيا **بيت** آهي اُتي جتي اُٿ تان اونين نه ڪيو
ڪيم پچندين ڪٿي اُهڙن ابا جهن سين **بيت** جتي اُتي آهي جام ∴ اُٺ تان اونين نه ڪيو ∴ بڙڪي باهه نڪي گاڏر منجهان گام
ساه ڏنائين سام سني سنگه پنئين **بيت** لکيون آن پر لڪڪي ڪهيا (پهتيون)
ورهيا ∴ جنين سنڌي سڳ رهمرات رت ڦرا **بيت** ڪيين جي
قهب جو ڪرجو لگس ڪان ∴ تي تماچي نيشان جڏهي سانگو ساه جو
بيت ڪيم آگاهون پنڌ ٿيو ڏوٿين جيس ڏور ∴ پاڻان چڙهي پور
وڪه وتائين وتري **بيت** ڏوٿيا ڪو اونين جو مونکي ڏس ڏيو ∴
سيم ڪساٽ نئو پنهون منهنجو پاڻ سين **بيت** آهي جي اکين جو
ڪوجو وتس ميهن ∴ پارو چاڙو نيهن منا ماتونه ٿئي **بيت**
جيڏيون ڏسو ڪيم جو ڏيه پارو چن جو ∴ پنهون وڏ مپيچ سور
لي نيهن جو **بيت** سسئي جي سري سين ڪيچ ڏلي ڪاندي ∴ پيس
ڪارڻ پرين جي هئي منڌ ماندي ∴ لکن تان لطيف جي اراڌي (آندي)
پنهون پيراندي تماچي نصيب ٿئي **بيت** گهوڙن هنيون گهيون اُٿن
هينئن آئون ∴ جانيهن ڳنهندي تان سامو جتن پوندي مامري **بيت**

يارهين آگريون ٻاروچا ٿو پيرُ ⁂ اچي پَسُو جيل هين تان پهون پيرُ
ويچارهي سپِرُ ويڙهيچانَ جيڏ وٺي سِکيو بيت لجُ ⁂ لاهڻ گوندو
من غريب تان ⁂ پِره پچائين جيڏا جوش جتن جا بيت پا ڻهين
ايندو هوت تون پُٺ لِڄ آلري ⁂ مَتان چوءِ بلوچ نه ڪميڻي مان
ڪين ٿيو بيت ڪميڻ هئان ٿيءِ مون اَنهي سَنڌ ٻين ⁂ تون ڪن
پاڻ وَڙان موٽ سَبا جها سپرين بيت نه هي ٿيان سنگه مرنه
ڪي سنگيي آهيان ڪميڻي ذات بروچي نه جُڙان بيت ڪيچ جُتنم
پوءِ مِن مُنهنجي ذاتِ جي ⁂ مَتان پُهُون پوءِ لُڄ منهين جي لوڪ
۾ بيت لتو ڪَرُ ڪيچين جو جيڏي هَليا مون ⁂ الله آهين تون
جتن تان جيڏي ڪيئي بيت سَو سُکن ساڃي ڏيان سِرُ پُٺ ڏيان
سَتَ ⁂ جي مون مِڙهي مَتَ نه وِڙهه وِهايان وِڙو بيت کهوريان
سَنه ڏکنِ رهي ڏکه سُکن جي سُولفن ⁂ جنين جي ورونه سجڻ
آيو هان گهري بيت سَو سُکن ڏيئي وِڙهه وِهايو هيڪڙو ⁂ مون
کي جتن نيئي پيرُ ڏيکاري پرين جو بيت گوندو ودي وت
بيت
ڪنين ڪنين ماڻهن ⁂ بدي گوڏ گرهت ساٿو ڪيچي سوءِ جهو
حسيني حسين لئي ٻيبي پاڻ جپئي ⁂ ٿانيوءِ نئي حبر
الهي خلق کي والي منهنجو ساهُه نو سبحان آئيل آسل

وو وِهان ڪِٿ پنهور م ⁖ مونکي وڃا نه وسري نيڻن پرڏا نياڻن ⁖
سوڪيئڻ هنيئڙو جهليان جهڄي جو ڪيئان ⁖ مادر پا پيو ضد پون ڪوڪي
ورڪيئان وائي ڏکي ڏينهاڻي ڏي ڏينهاڻي ڏي پاران پاڪي پانڌئين
نماڻي جو ناه ڪهڙامي هوت هتي ⁖ پور هيت جڏيوم پاڻ ري ڪاڻي
جا ڪجي ⁖ بار وڇا پاهڻ ڪي ساڄن ساڻ نجي ⁖ سٺي ويا جي سپرين
ساڻي ٻڌان ٿي سي ⁖ پسي حال حقير جو سمجهاءِ ساڄن کي ⁖ نيهن
لڳي اکيان آري ٿو آڃهي ⁖ پلڪي لائي پاڻ سين نيهن نماڻي نجي ⁖ پرين
پنوپاڻ سين چيئر وياه جاجڏي وائي وساڻي وپياس آيل آيل ٿيم
پاڻ بروچ جو ⁖ پره اپ وٺن م پٿون ٿي پياس ⁖ ته پنڊ ڪاڏو ڪيم
ڏي توٽي ماءِ مياس ⁖ پاڻ وڃايم پيرٿي جيئي آئون جڻياس ⁖ آئيم
انڌي لوڪ سين مٺي آئون منياس ⁖ هيڏي شهر ڀنڀور مرنڪو ٻي
نه ماس ⁖ پيم وڃ وصال م سنجهي آئون ستياس وائي ادا ڏيرا ادا
ڏيرا ڪل نه پيم ڪا ته ڪوهوت پنهل سندا ادا ڏيرا ڪل نه پيم ڪا ڪجي
ڪسيئي هليا پانهنجي ڪري هيرا ⁖ پسان شال اکين سين دوست سندا
ڏيرا ⁖ سيڻ ساجهر لڏيو پره ڪيڻ هيرا ⁖ تان ڏ وڃي ڏاڳهن ڪي ڏينهن
نه تنهن ويرا ⁖ برهه ڪن تا پانهنجا جاچي اندر جيرا ⁖ داستان ٻارهون
مون جهڙي هوت اکين سين ڏٺا ان جي بلوچ ⁖ نه مونکي چيان

لوچ پاٽان پيئيون ڇيڙين **بيت** مون جئن هوت اکين سين ڏٺو جي
جيڏين ⁂ نه وڃا سڀ وين پاٽان پيئيون ڇيڙين **بيت** مون جئن
ڏٺائون جي هوند هوت اکين سين ⁂ تڪ نه ڪيائون هوند مري پيئيون
ماڻهي **بيت** ڏوهه نه ڏيان جيڏيئن هوت نه ڏٺائون ⁂ مون جئن رناءُ
هوند مٿي ڪيو هٿڙا **بيت** جڪس ڏٺو جيڏيئن پاروچو پئي پَت
⁂ مون جئن مورهين مت هوند حلي پيئيون ڇيڙين **بيت** جڪس ڏٺو
جيڏيئن پاروچو پئي روءُ ⁂ سنجهي صبوح هوند نه ويڙن وسري.
بيت آن جي ڏني جيڏيون پنهون جي پابوهه ⁂ سنجهي صبوح
هوند سورن ۾ سيج ڪئي **بيت** جي هيان هوت پنهون سين
مون جئن ملاقات ⁂ پانهن وجهي وات هوند رهون ڪيان رنجن ۾.
بيت پيون سڀ سنگيتون سرتيون مون جڪه سين آهي چاءُ ⁂ اندر آهيم
گالهڙي ڪو هياري جي ڪاءُ ⁂ لڳم ڪو جو واءُ سڄو سنگه نه سارها **بيت** سڀ ڪي
مون سنگه ڪيو لکي وڃا لوڪ ⁂ متان مونکي ڇڏيئن هيئي هيئي هوت ⁂ نالي تو
بلوچ سڏيس منجهه سرتيئن **بيت** منڊ ماسيائي انجي هيئي جي نه هيئي ⁂ ان سنگه
مقابل سسئي سنڌين ۾ سئي ⁂ بيگانا بلوچ ٿيا ڪيرين منجهه ڪهي ⁂ جي وٽس
ماءُ مهي نه پرٽڪا دوڪيچ ڏني **بيت** هڪ پاهڻ پٿا پيئيون نيا
ڏبلا جت جاڏا ⁂ اڳيان اسوهين کي تاتونگ سجڻ تادا ⁂ جي ميئي

مُنهن آڏا سي ناهہ ج لڳ لطيف چي بيت لڪ چڙهيو رڻ روءِ ڪري
سباجها سَندا ايندن نہ خبرون ويندن پرين پوءِ ٿ ڏيرن ۽ ڏاگهن
جو مونکي ڏس ڏيو ٿ مونهان سات وئو پنهنجي ڏونگر ڏوريان
بيت پنهنجي ڏونگر ڏوريا ڪيچين لاءِ ڪڙهيو ٿ پهاڙن مٿي پيرجي
وڃان چوٽي سيئن چڙهيو ٿ ڪري ساڄن سو گهو سندم جي جڙيو
لڪن تان لڙيو پير نهاريان پيرين جو بيت سانئين ڪريو سندا
لڪ چڙهيو رڻ روءِ ٿ هنيڙو ڪئي تنهن جنهن جيو ڇيو پوءِ ٿ ڪو
گنديندا هوءِ نہ پريت پرائي نہ ڏئي بيت ساڄن ڪري سندا
لڪ چڙهيو لنگهي ٿ ويندي پس هوت پنهون ڏي پاند وٺيو
پنگي ٿ مهن نہ مان لهان سر ساڄن تان صدقي ٿ سا اوري
ڪيئن انگي جنهنجو جانب جت ولي ويا بيت ڪيچين ڪاهہ ڪيا
ويندا ورڏنام ٿ پاروچا پاڄهہ پريا گوشي مرگذيام ٿ نہ چيتاري
جيام هوندا غرض پنهنجا ان کي بيت جي توگالهائي ماءُ پاروچا
پحيا ٿ الهي جي وائي هوندا نہ ويئي وسري بيت اڄ م
زور هنان الله چڱي مرشان ٿ رهان ءِ رهان پنهنجي سگر
سات جي بيت پڌو پونم پرين ري جي ڏوسنگر
مون م ڏکيا ٿ وهر مون وهہ ٿيو ڪيئو سانديپندي

سُڪَه ؛ هيمراڻ سين ڇڪ سچو سنگه نه ساهان بيت وهه وهه
ڪندين وت ڄڃڻ وهه وساريئين ؛ پاڻي هار مَ پڊرو روڙ ڏيهاڻي رات
صبر ودوست سِگها ميڙيئين سُپرين بيت وهه وهه وڏوڙا وهه
وڃين نِڪِيا ؛ سانگيا ئي ڄا سِيد ڇي سيج ڪِ سنئوڙا ؛ لاڻم نه توڙا
ماءُ اوسيڙو اُڃو بيت وهه وهه وڃن تا سين تهنجا سسئي
اهڙا ٻار وچاڪيي نه لهندين ڪي ٻيا بيت وهه وهه وڃن نِڪِيا
گهوڙا گهيڻي پُون ؛ مادر مَتان مُون ڪانگه لونڊا ڪڏهين بيت
رُن جاهئي سا وهه وهه پُڻ وِيئي ؛ پنهون ڪي پيئي رُوندي ڪير
رت ڦڙا بيت مان مارهيندِ ئي پرين اُجي مَتان رُوئين رت ؛ چوري
جيڏ مَستُ همت هوت وڃائيو بيت سرتيون سِپوئي ٿيو انڌر
آرياڻي ؛ ويئي پسان پاڙ مڙدونگه ڏيهاڻي ؛ هيس جن هاڻي
سي ڪيچي گڏ يمر ڪوه مِ بيت جر جيري جن سين مُئي
تن سين هيلجُ ؛ ڏکه تنين کي ڏيج جنين ڪاڍو ڪيچ ڏي ...
بيت جر جيري جن سين مُئي پڻ سين تن ؛ جي هت نه هوت
پسن سي ڪنهاڙ ڪيچ پسندي ئين بيت سسئي کي سڌ ٿيوا سان
اولاڻون ؛ پيڌ نه ڇيانُون اڻ ڪري ڪانه ڪري بيت تئن تئن
مون تاڪيد ڪيئي جئن جئن جهلي جهگه ؛ گهرهيو ٿو گالهيون

ڪري وهسو پٽي وڳه ؛ لوڳ لتاڻي سنڌ پرينءَ لالن لئه ؛

آريانيءَ اوتر ڳيه ڏس پنهوار ڪهڙي **بيت** اوجهڙ وتان آئون

پهون سڀ ساٿ جي ؛ جانهين گهڙي ناءُ ساهون جن پهاڙي ماڙ

بيت موند نه پيئي هيڏي ماڳهين جي مٿي ؛ جڏيون جي ڪهي نه ڪهيا

هوت لهي **بيت** نڪي پٽ واريون نڪي اوساريون ؛ منهين ڪي مار

مهين سند اڏڪرا **بيت** پڏو ڪنهين پاندا هنين وهوناسين سين

ڪاڄا آهس ڪاڻ نه پريانس ئه نه پري **بيت** ڪوهجاڻان ڪوهه مٿو

ڪيڏانه ٿي وڃان ؛ هت ڪرايون آنگريون موهيو سڀ پڃان ؛ پين

ڳرهيا مون هاري هوت وڃايو **بيت** جان ڪي آيس آڳاهين

اُهين اپي آهيان ؛ پريت پراهين هاٿي مران مڃيان **بيت**

سرتيون سو پرين جو سيڄ مٿو شامل ؛ ڪو هيار ڪامل مونکي ڏيه

ڏيکاريو **بيت** مون پارڪو پڇيا ڏونگر ڏنا ڏ نون ؛ هيڪليون

هلن جي سي ناڪن سنڌي نوڻ ؛ اي اهڪي پوڻ سوڻهن ري نه

سنڌي **بيت** سهسين آهين سيڄ م لڪين لوهاٿو ؛ بر م بوراٿو ڪن

پيادي پانڌ سين **بيت** بارڙها ٻيا گهٽا منهنجو اڄهو آرياڻي ؛ چوندي ڪڍ

چت م ساجن سڄاڻي ؛ نڪي ڪي تڙهن م پڇائي پاڻي ؛ جاونده ڏڪاڻي

منهنجو مون م ساٿي **بيت** بارڙها ٻيا گهٽا منهنجو نهنون سهه سين جاڳي

هوت ڏر پيندو هٿڙا بيت هوءِ جا گهوري گهوٽ جي تنهنکي جيري
جُونِ :: اگهامِ پون عالم ۾ هوت پڇاڻان ٿهونِ :: پرا ٿئين پونِ ڏنو جن اکين
سين بيت ڏٺمِ ذاتُ اکينِ سين ماٺ نه پارچا هونِ :: جنين ڏاڍا پون
مو ريسر اکين ۾ بيت موٽ تنين ميهڻون سڄڻ ڏنو جن :: اي مرڪ معذور ٿين
جنءِ مرن پريان جي پيرتي بيت گهوريا سڱ پنوهر جاور لڪن جي لوڌ
امر جي تون آڇئين سي ڪم نه اچن ڪوڏ :: هيئين منهنجي هوڏ پڌي پارو چن
سين بيت ڪوجو آهس ڪوڏ پارچاڻي ذات سين :: جي هوچونس پوڏ
ته جي سٽاڻي جڳه ڪي بيت هيءُ سنگه پارچن سين پلي ڪري ٿيوم ::
وچي ڪيچ ڏنوم پنيءَ لڳي جن جي بيت ڪيئن آڙائيءَ پاند پلو پڙڏ پهين
ڪي :: متيون موٽ هيئي سسئي ڪري ڪوهيار ڪاند :: ڙلي پائيئي ڙاند
پائينس عشق پروچ جو بيت جيئر منهنجو سنگه ٿيو ديون ڪا ايندي ::
لائيندي ليس لنگن ڪي ملبران ميندي :: ونڌي آئون ويندي آري جام اچهو
ڪري بيت ڪيئي لاءِ ڪاڻي رکيئي پيرت پنهون سائين :: سهيو سڪيو جندڙو
جيري وڍءِ جاڻي :: اڄا هاجون هوتاڻي صبح ڪندا سسئي بيت
سسئي سهڻي ساڻ ڪهو وله لڳوءِ :: ڪِ جتن جهڙو هنيئي ڪ پاڻ يهي
نيهن لڳوءِ :: ڏاڏي پوتو ڏيه ۾ ڪ ڏکي ڪوئه ڏنوءِ :: ڪلي جو ڪنيوءِ
مومنان وڙ وسارئين بيت پرڻ پنهون پيءِ ۾ وچڙ تو واري ::

کوھياري سُڻي توسپ ويا بيت مُونکي نتا ڀين جت مُلڪ پانھجي
جي گھگھيرن گڏين نه ڀين ڪان ڀيڻو پريان بيت اڳي ايئن هياس
جيئن پُنھون ڏوتم ڪيڙا ⁘ ھاڻي ھيئن ٿياس جيئن جُلي پيتين چيرين
بيت پُورن پاري آھيان سُورن ساند پياس ⁘ سُکن جي سيد چئي
پُکي نه پيياس ⁘ جُکس آئون هُياس گڙي گوندھ ول جي بيت مُنھن
سُورن سيکنھين مُونجھ وٺان ⁘ پريون کيو پيٽانڻ مانه ويھاڻ نھري
بيت ٿوکوھيارو ڪاري پنڌ اڙانگا پٽيئي ⁘ سي ڏيھ ڏيکاري جي
اڳه نه ڏٺا ڪڏھين بيت ڏکوين اھيات ڪلھي ڦانو ڪنجرو ⁘ وڃن گوندر
گڏيون لوڪ نه آھين پاڻ ⁘ سورن اساسا ٽنڍي هوندي نيهن ڪيو
بيت ڪُلھي ڦانو ڪنجرو منو اگھاڙو ⁘ منھنجو ڪجارو هاڻي هن پنو
م بيت پنوھارن بھري اُمڙيون اماڻ ⁘ مُحڪ ڪا ھاڻ مون ء تو
مس ٿيءِ بيت ھلي ھلي ماءُ چينا چپن پير ⁘ ڪوھياري جي ڪاء
ڳنھوياٽان ڳالھڙي بيت پرينٽي پيرم پاءِ نينھ مالوڪن ⁘
سُورن ساٽ مُحِنٽ وِرھ وھاڻج وِترو بيت تن ڳچيءَ سِرگھرُ ڪي
سِهڻ ڏنو جن ⁘ ڀيون ڪوه جُھن قُدرُ ڪيچ ڏٺن جو بيت
ھاڻي ھنيون مڙلوڏ سُکن پوندئن سنسئي ⁘ ڪوھيارو ٽوڪود
اڇي ڪڙه قطاريون بيت جس جفاري نه ٿئي جفا ....

وارين حس ⁘ سٽيئي سات وڃايئو گولي جڏ مرگس ⁘ لپڙن جو
لطيف چي ڏونگر پوندء ڏس ⁘ پنهون وڃي پس سر پر هلي سلسئي
بيت پلي ناهه پکيور م سلسئي سهي ⁘ نم مرُ ڏيرن من م ڪند انئي
ڪمي ⁘ هي معذور هڏ منئي تون ڪانڌ م وڃج ڪيڏ هين **بيت**
ڪوهيار وڪاري پنڌ اڙا انگا پيتون ⁘ سي ڏيهه ڏيکاري جي اڳه نه ڏٺا
ڪڏهين **بيت** سهڻ ڏي توجن تن لڳي سر گهه ڪيو ⁘ هيون ڪوهه
پڇن قدهه ان ڪيمياء جو **بيت** پنيوران بهري مون جي ڪيا
سڌ ⁘ ياروچاڻي لڌ لڪ سويلا لنگهيا (پورو ٿيو سر حسيني جو)

سر سورٺ جو

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت الله جي آسر ڪري هليو هنئين ⁘ چارڻ پڌا چنگ کي جهورڙا
ء جهائين ⁘ ڏوڪي راء ڏياچ جي ڏوران ڏنائين ⁘ وسنيون واحد
سين تنهن ويرڪيائين ⁘ سپا جهاسائين راء ريجهائين راڳ سين
بيت الله جي آسر ڪري چارڻ چوريو چنگ ⁘ مرون جم جهنگل جا
ڪن رهاٽيون رنگ ⁘ پيچل سندو ٻنگ خالق خالي م ڪرين
الله جي آسر ڪري

ڏيکي
واحد کي

هَلي آيو هت ⁂ جاجڪ ايو جت سرجون صدا ئون ڪري هيڪا

ببيت الله جي آسَ ڪري هلي آيو هي ⁂ سو مال نه مڱي مڱڻو جاجڪ پرديسان پنڌ

منگي جي ⁂ ور وهلو ئي ساعت صبر نه سهان ببيت الله جي آس ڪري پرديسان پنڌ

سڀ آئيس سٿان ⁂ پنان ڪهڙي پر سيئي آئون لنسو رنادان ⁂ سوڪي

ڏيار هيم ڏان جو طمع ڪي تهڪ ڪري ببيت الله جي آس ڪري آئيس اڳاهين پرديسان پنڌ

مٿي ري مس رکي پيرڪي پاٿوون ⁂ داتا سڻ داتون جي ڪريان ڪوڙ ڪيا سرڪان

جي ببيت الله جي آس ڪري هلي آئيس هاڻ ⁂ پري پرانهين پنڌ تان

پڇهڻ ڪاڻ رهاڻ ⁂ داتا تنهجي دَر ني وجهاڻ وڏاڻ ⁂ آهيان سوالي سرجو بت پڇهاڻ رهاڻ

وجهو مون پاڻ ⁂ پر جي پاڻ سڃاڻ ڪاني ڏي ڪيار ڪي ببيت الله جي پرديسان پنڌ

آس ڪري هلي آئيس هير ⁂ حاذق تو حضور ۾ پرتا پري پير ⁂ وير لڳائم ڏير

ودي ڏي نه وني وجان ببيت الله جي آس ڪري ٻيجل ڪي پاڪار ⁂

لا اِلهَ اِلا الله محمد رسول الله رکيئي تنڌن منجهه تواره ⁂ جيکي خلقيو

خلقهار سو مر ڏنائين منگئي ببيت جو طمع کي تهڪ ڪري سو کي مون

سڻاءِ ⁂ سو نهار سورٺ ور ني گالهه هنئي سين لاءِ ⁂ سو منگهار

ملاءِ جو وچاوِ يرين آئيو ببيت وچان ويرين آئيو سو منگڻو م موناءِ ⁂

جا جي الله م مون گالهڙي سا پات پلئي ۾ پاءِ ⁂ جو گهران سو گهوري ڏي منگهار

مَلهاءِ ⁂ اتم آس اهاءِ نه وجي ڏيکاريان ڏيه ۾ ببيت چارڻ تنهجي جنگ جي

ربع آهيان اي :: هيرين ايو هٿن سين جيڏو ورکيو جيءَ :: رات مُنهنجو رڃيا
ڪاٿيو توکماچ سين **بيت** چارڻ چنگ بنگ لهي وڄايو ودان :: سُرتان
هي آسان پر منگڻهار متي وهي **بيت** پرديسان پند ڪري هلي آيو هِن ::
جاچڪ ايو جت سرجون مد اٿون ڪري **بيت** پرديسان پند ڪري هلي آيو
هون :: تون اوچو متي عرش سين آئون پور متي پون :: ڪِئن ٿسند هن
تون آهيا سوالي سرجو **بيت** پرديسا پند ڪري آيس آگاهين جاءِ ::
جي وهائي ويرم ٿئي نه مون هير هلاءِ :: سونهارا سورٺ ور اي
ڳالهه هنئين سين لاءِ :: سو منگڻهار ملهاءِ جو وڃان ويڙين آئيو
بيت پر ڏيها پند گهڻي هي آيو هيءُ :: مال نه منگي مورهين جاچڪ
منگي جيءُ :: ودِ وهلو ٿي صبر سها آءُ ڪين ڪي **بيت** محل منده
مار ٿيون امل جت برن :: ڏٿهيو راءِ ڏياچ کي ڪوهن ڪوهش ڪن ::
تون سهدار سين اسين تابع تنهنجا **بيت** تو در آيس راجيا هٿڙو
ورتي حال :: اونا ئيم عليل جو سبا جها سوال :: اگر متي آنهي ڪهي ڪي
قوال :: پلاڪري پال انئي امن ڏيوانگي **بيت** تو در آيس راجيا بيا
داتا در دور ڪري :: دوله تو درٻار م آيس پيرين پري :: منگڻو آئون نه
مال جو منهنجو پند پري :: وري ڪين وري متي ڏارهن منگڻو **بيت**
تو در آيس راجيا بيا در ڪري دور :: سائل تو سين هئي هردم تو حضور

Scanned with CamScanner

سو نہ منگي موٽ آئين امن ڏيو انکي **بيت** تو در آيو اچيا جاجڪ
وڃي جيءُ ؛ ڪنان نار حاميه هاڻ بچا بجر هيءُ ؛ والي ڏيار ج
ويءُ جت آهه جنات عدن **بيت** تو در آيس راچيا پيا در ڏيئي
ٻن ؛ ڪهاجا ڪماچ سپن ساسڻ سپاچها ڪن ؛ جا منگه منهنجي من
سائو کي معلوم سپکا **بيت** پيا در ڏيئي ٻين کي آيس تنهنجي در
سوالها سورٺ ور ڪا منهنجي ڪر ؛ پلا پيري پر پائي پاند پيار جو
بيت دربائي در ڪولي آءُ پر ديسي منگتو ؛ پيا گهرندا دولِ آئون
سوالي سرجو **بيت** ماري وٽ ملوڪ جي چارڻ چوري تو چنگ ؛ مرد
پيا اُت ماري رڍ پسي رنگ ؛ پيچل لڌ ونگه راجا ني راضي ٿيو
بيت راجا گهوڙا ضي ٿيو تنهن ڏنا وڌا ذاتڻ ؛ موتي ڪار پا منگي
طرح تنبي کي تان ؛ ڪاڻ رب رحمان سه ودي سلطان ڏي
بيت ميپين سپن منگيٽي ڪپي ڪاجا گالهه گجهي ؛ سا پاپين داهي
سوجهي تان نه سجهي ؛ پيا وير وماسر عاقل وپا اجهي ؛ ڪوڙين
جي ڪريمر جي ويئي مت منگني ؛ هيڪ پيچل ني ٻجهي بي خبر هئي
گنگهار کي **بيت** ڪوڙين ڪيرتيا آيا ماٻجهي مسٽادار ؛ جن گرهان
ڀر گا ٿيو سهجا سپ جمار ؛ هن تنبيري جي تند جي اُت پهرين هئي
پچار ؛ آءُ مٿا هون منگتان جڙهي ده دوار ؛ تو کي گهوٽ

ڪَرائيو خلوت لاءِ ڪنگهار ٭ السّلام عليڪ ايّها النّبيّ ورحمة
الله وبرڪاته ڪلي ڪيائون ڪيڪار ٭ سُئوم سنسار ته ملڪ ڏنائين
منڱي بيت سرجي هنائين هليو چارڻ چتائي ٭ سو مال نه
وَني منگو ماڻڪ موتائي ٭ تو در آيس تي جتي تون نانهه نه سگهيو
بيت وٺ سرتي سرهو مڪي گاءِ مڱهارءِ ٭ جاچڪ تو منتاءِ ملڪ
مَروني گهوريان بيت ڪنهي ڪبرت ڪينرو واجو والي ٭ هئين تند
حضور ۾ پارس پيرائي ٭ سٽيندي سلطان کي ظاهر ٿيو ذاتي ٭ ڪيئي ندي
ڪاني وڏائين ڪرت ڪيار ۾ بيت ڪنهي ڪبرت ڪينرو سانڍيائين
سر ٭ ويهي تنهن وڏاڻ سين پات ڪئي جاڙ ٭ پيچل کي پرهر
وڏائين ڪرت ڪپار ۾ بيت چارڻ بول پيو گهريو سو تان گهوريان
گهرسو رڻ هي سين نه پهچي جا تند برابر توريان ٭ ڪلهئون ڪوريان
ڪيي جاچڪ جسي سان ڏيئين بيت جو تعلق رکي تند سين سو من
پلئي پاءِ ٭ سڻ تون ڪريان گالهڙي آيس اگاهين جاءِ ٭ سڻ سوهڻا
بيت سورڻ وري گالهه هنئين سين لاءِ ٭ هي هنيَر لاهه وڏه ويرم نه ٽئي ٭
تند برابر توريان جي سؤ سرن پاڻي ٭ تان اُتل اوڏ اهين ٿئي جيڏانه
پيچل پرائي ٭ هي سڪو هڏا آهي سرم سچڻ ناه ڪي بيت
ڪئي سر ڪتا سين ڀڃايئي مڻيار ٭ سو رڻ سرتين کي چوي

مُنهنجي منگڻهار ؛ ڪيو قهر قهار، جنهن راڄ ٿيون سڀ رڃ، ٿيون ۽
بيت رڻ سرڪي ٻڪ، تون منهنجا سورٺ ڏيئي سٽ ؛ تن ڏي پيون
ٻي مٿو مٿي ڪٽ ؛ آيو سوالي ٿن راڄ ٿيون تنهن رڃ ريون **بيت** ڪئي سر
ڪيا رسيين نهرايائين مرنار ؛ ڪوڙهين آيا ڪيتراحاڪم حڪمدار ؛ سو
سوالي آئيا بابو بيکن وار ؛ سڀ ڏڳمگيا ڏاتار، سڀئي ڏان ڏياچ جو
بيت آءُ مٿاهون منگڻا چڙهي مچوڏول ؛ تو کي گهوٽ گهرائيو
راجا منجهه رتول ؛ بيجل تو سين بول وهائي وڏڻ جا **بيت** ڪئي جو
بيجل بوليو ٻئي وڇي پان ؛ راجا رتولن ۾ سيبا تو سلطان ؛ آءُ
مٿاهون منگڻان مقابل ميدان ؛ گهوريان لکه لطيف چي تنهنجي قدمن
تان قربان ؛ مٿو هي مرمان هلي آءُ نه هٿ ڏيئي **بيت** ري
مصلحت منگڻان اڪثر ڪين اچن ؛ نور تجلو نور سين نمو نين قصو
پسن ؛ خيمي ۾ ڪنگهار جي چانڊوڻا چمڪن ؛ لڏائين لطيف چي سنڌ
ڏان ڏسين ؛ نيلانه ملڪ ڏڻين منجهيو منگڻهار ڪي **بيت**
ڏنو جوڏ ياچ سو سورٺ سرهو نه ڪيو ؛ ڪئي وياڪيرٺي ڪوماڻان
ڪماچ ؛ جا وسندڙ واڄي واچ تنهن ۾ هيو منگڻهار ڪي **بيت**
چارڻ تنهنجي چنگ ۾ توحيد تنوار ؛ وحده لاشريڪ له تندن
اڃي تنوار ؛ مون کي تنهين وار فڪر ڪئي فنا ڪيو **بيت**

سهسين سور ٿيا آيا ماڳهين مٺيا داهه ⁖ ڳڙهه نهن ڳا ٿيو سهجا سپ
جمار ⁖ هن ٿنڀيري جي تنهن جي پهرين هئي پچار ⁖ آءُ منا هون
منگتان چڙهي ڏنهه ڏنار ⁖ تو کي ڪهوت گهوا يو خلوت لاءِ ڪنگهار
اَلتَّحِيَّاتُ لِلّٰهِ وَالصَّلَوٰاتُ وَالطَّيِّبٰتُ ڪلي ڪيائين ڪيڪار ⁖ اَلسَّلامُ عَلَيْكَ
اَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهٗ ٻروٽج ٻچار ⁖ سُوم سنسار تہ ملڪ
ڏنائين منگتي **بيت** ماڙي هيٺ ملوڪ جي ڪاجا ڪيائين ڪوڪ ⁖
راجا جي رنگہ محل ۾ هنڌ هنڌ پيئي هوڪ ⁖ متو ڏي ملوڪ تہ ڏيہ ڪي
آئون ڏيکاريان **بيت** ٻري تنهن ٻيار سين ٻچل ٻرائي ⁖ راجا رتولن ۾
اَمل اونائي ⁖ ڪوتايائين ڪوٺن ۾ پارت پاڇمائي ⁖ راجا راڳائي هردوئي
هيڪ ٿيا **بيت** ٻري تنهن ٻيار سين ٻرائي ٻچهل ⁖ راز ڪيائين
راءِ سين موچاري محل ⁖ انا احمد بلا ميم جي سين هنئين سائل ⁖
ڪنهن ڪنهن پيئي ڪل تہ هردوئي هيڪ ٿيا **بيت** ڪني ڪنين ماهو وڻيو
پيئي ڪل ڪائي ⁖ رهيا سي رهوءَ ڪي جن پارسي پائي ⁖ اَلْاِنْسَانُ سِرِّيْ
اَنَا سِرُّهٗ ورتي اِي وائي ⁖ راجا راڳائي هردوئي هيڪ ٿيا **بيت** راجا
رنگ محل ۾ جاجڪ سِر زمين ⁖ جا هنيائين هٿن سين ساسئي بالائي
ٻين ⁖ تاري ڏيوس تڪراجو هر پائي زين ⁖ ٻيو منگي ڪين داران
سرسيد جي **بيت** راجا رنگہ محل ۾ پهر پارت پاڪاري ⁖ تنهن

تنهنجي منگتان ڏيل وڏو ڏاري ⁂ الٻون بيت عنات جي وهلوڙي
واري ⁂ هي سر سينگاري پات پلئي تو پائيان **بيت** آئون سوالي
سڄو آيس آڳهون ⁂ متي ري مس ڙکان پير ڪيٽي پاڻهون ⁂ داناس
داڻهون جي ڪيان ڪوڏ ڪيا رجي **بيت** سٽي روڻ روڻ راڻ جي گهڙي
اُتيو گهوٽ ⁂ جهل ته جواهر تو ڏيان چنگه برابر چوٽ ⁂ طوبلا تا ڙين
جا منگڻ جهلي موٽ ⁂ تان ڏهن ڪنبايو ڪوٽ حيلاڪري هٿن سين
بيت ڪاجا تند ٿنيل جي سٽي سڻائي ⁂ ملهي آيو منگڻ متي پرهه
پڇيائي ⁂ تا ڪند ڏي ڪيائي اشارو آگر جو **بيت** محلين آيو منگڻو
برنا بري پير ⁂ ڏيڊي ڏي ڏاتار جي سري لڏائين سير ⁂ ڪيئن
جڙ پدارن جڏ پوهئي ڪيڏي وير ⁂ آئون تو پڇان هير جا جرتو
ڪي منگڻ **وائي** الوداع الوداع جانيان ڪيرتي جدا سورڻيا سارهي
هٿ نون تند طريقت جي واجٽ موا هي ⁂ سورٺ سرتين وچم اچي
اوسا هي ⁂ ته هي جو آيو منگڻو سو متار ماري ⁂ دوست دوستيان تو
ڪيو تو ڏيا ڏيکاري **داستان ٻيو** پات پهلي رات ⁂
ڪي گڙهه پاسي گايو ⁂ شهر سڄوئي سر سين تنڊن تپايو ⁂ ڏائيون
درماندي يون ٿيون پاڻين پاڏايو ⁂ ٿيو غلغلو گرنار ۾ ته ڪو عطائي آيو
سالڪ سار سرود سين ڪي جو ڪمايو ⁂ رائ سڀوئي راڳ ٿي امل

اونايو ۞ حڪم سين حاڪم نن فائق فرمايو ۞ تا ڙي ڏيوس تڪرا
ڙينت ڙڙپايو ۞ مال خزانان مهرون هالي ڏيئي هلايو ۞ بيجهل
بولايو نہ آهيان سوالي سر جو بيت بيجهل کي بي راتِ ۾ سڌ ايو سلطان
نہ هتِ اڳي ڪو نہ آئيو پير تنهنجي پان ۞ جانان جي جدا ڪيو طرح
تنبي جي تان ۞ موتون مال متاع جي ڪمي آهي ڪا نہ ۞ تون
ڏس ڏيئي منگتا ڏ دل پسند جي دان ۞

نہ سر سوالي آهيان

روح رهندا مان

ميان مهربان چوري جنگ جيجه ڪبي بيت راجا کي ٽئين رات مڃڙايو
بيجهل ۞ نہ سهسين هنا سنسار ۾ بيا پڻ ڏاتا دل ۞ آئيس مر اجل
تيلاهين توڪري بيت چاڙهڻ چوٿين رات ۾ آءُ نت آئين جي ۞
تنهنجو قدم پد مر نہ پاڙهيان جي تون ٿئين جميع ۞ دان ڏلو چاڙهڻ
وٺا ويني راضي ٿي ۞ هنير اتي هجي صبح سوايو ڏيان ۽ بيت
پلتو پنجين رات ۾ پوسون سبيل ۞ پلنگہ پٽراٽون پالڪيون نو لکہ
ناڻي نيل ۞ داتا ونان نہ دان ۾ وٺئي ٿيرائي فيل ۞ آڪيم جو امسيل
سونہ ڏي نہ سرهو ٿئين بيت ڇهين رات چکائيو سالڪ سوڻي
سانہ ۞ ڳايائين ڳڙه ڳرنار ۾ ڪري آڳهہ سين آواز ۞ صلاح جو
سڌ جي راجا تو سين راز ۞ صاحب ڏي سرفراز ميون ڪندو منگڻي
بيت پائي پت ڪنان مون تا مون نہ منگيا ۞ تا ڙي طويلن ۾ گهوڙا

گهر گهٽان ؛ هاتي ڪارڻ هيڪڙي آئون ڪاتند هٽان ؛ جا متي
تو مٽان آئون، تنهن سر جو سيڪڙو بيت سر منگي سر ڪري
سوري ٿئي نه صلاح ؛ غريبنون نه گڏهي ماهي مير ملاح ؛ نايو
نوابن جا اوڪيڏي ارواح ؛ خالق سڀجهه صباح ڪونه چڏ يندو
ڪيٿهين بيت شال م اچين ڪڏهين موٽي منگٿهار ؛ انئي
پهر اجل جو ڪندو منجهه ڪپار ؛ جنهن تو سب جمار هنيا جيت پيتن
سين بيت تند برابر توريان سؤ سرن پائي ؛ نه اٿل اوڏاهين ٿئي
جيڏ انهن بيجهل برائي ؛ هي سڪو هڏ آهي سر م سڄڻ نام ڪئي بيت
پاسنگ جنهن پيش ڪيو تنهن ڏنو ڪين ڏياچ ؛ متو ڏيئي ماچ وڃي ڏو
ڏکه ٿيو بيت ڏنو ڪين ڏياچ تو سائل سڪائي ؛ منهن ٻي
موٽائي متو هنيس منگٽي بيت محلين آيو منگٿو ساز ڪڍي سرندو
سرجي صدا سر م گهور هاٿي گهرندو ؛ متي داران ملوڪ جي چارڻ نه
چرندو ؛ جهونا گڙه جهندو پوندي جهان ۾ جهرڪ م بيت محلين
آيو منگٿون ڪڍي ساز سري ؛ لڳي تند تنبر م پيا ڪوٽ ڪري
هندو ماڳ هوءِ ٿي بيجهل دانه ٻري ؛ سيسي تنهن سلطان ڪان
اچي گهوٽ گهري ؛ جهونا ڳڙ جهري پوندي جهان ۾ جهرڪ م بيت
جنهن متي سر ڪيو جيءَ سو منگٿهار م هوءِ ؛ جو مل موٽ نه

Scanned with CamScanner

سَتي اچي سو گهرو وءِ ؛ جُڳا جڳه ڏِنوءِ ڏونگهو ڏاتارن کي بيت

مَتو مٿانئي گهوريان مٿي تو مٿان ؛ سو تنئي مون نه هٿان جنهن تون

لائق مُنگتا بيت مَتو مٿانئي گهوريان مٿي تو مٿان ؛ هَڏ وَڏي

هٿ ڪَهاڄڪ وَهلو جا ؛ آهين تو سين انهن اچمَر واچا موڙهو سئين.

بيت ڀهلِيا ٻُڌاءِ مون ڪاجا ڳالهه ڪري ؛ پيئين جبن لَڙنا

مِتِندن تان ڪري ؛ ڪي تو پند پري ڪي منگه جهلينِدين منگتان بيت

منگه نه جهليان موڙهين نه مون پنڌ ڪري ؛ ڳنهي آيس ڳالهڙي ڳجهي تو

ڳري ؛ سمجهه سا سومرڻ ور وِينِد سرڪين وري ؛ پريان پيرپري

تولي آيو آهيان بيت منگ نه تسي منگڻون ملڪ نه مونکي مال ؛

ڏاتئون ڏور تئي ڪاجا ڪنِسر ڳالهه ؛ آهي ان خيال ته ڏيئي تيان

ڏاتار سين بيت ڏاتار ءِ منگي ڪونه وسيلو وٽ ؛ سائي تال

تندن جي سائي چارڻ چٽ ؛ هيءَ جي هٿ نه ڳالهه ڦري هيڪڙي .

بيت ڳجهه نه جي ڳجهه سائين رند رسائي لاهه ؛ اجل آئي آهه پئي تو لاءِ بيو

بيت مَتو هنائين هَليو چارڻ جتائي ؛ سو مارئي هيٺ ملوڪ جي وينو وڄائي

راجا تنهن راضي ٿيو سڀ جهل ٻرائي ؛ ڏئوس دان دل گهريا ٻلوڙم بائي ؛

سر ڏانهن ڪيائين شوق سين اکيون اچائي ؛ جو منجهي من آهي سوسر وڍي سلطان

ڏي واڄي ڳو ناهت ڪول ڪري آيا ٻچي والا هو سانون مطلب ملندي ؛

بيت :- چارڻ ٻولج جي ٻيو ڳوڙهي سو ... سرسوڙي سين نه تري جي تنڌ سين تو هان ؛ ڳجهي آهه ڳالهه عيا وري آء سنڌا وريان

ڪلهين ٿون ڪوريان اڪ جاجڪ اڇي سين ڏيان

٦

قلين پري ڳجهي تارين پيري رات ؛ شاهه حسين فقير الله دا فقر الله ذات
دست تنهنجي وچ سرن ديان ڪنگڻيان چوڙيان ليپيئي وال ولا ....

داستان ٽيون سرديءَ سالم نه رهي گرميءَ ٿئي گذاره

؛ امن ڏيج امان تون سالڪ هيٺي ساز ؛ رهائي ڪي راز خالق ڏيج خليل جو
بيت سرديءَ سالم نه رهان ڪوسي سهان ڪانه ؛ امن ڏيج امان
تون دور ڪري بئا دان ؛ پانو ڪائي پان وجهه پڪ پيناهي **بيت**
ٿيئي پرچيا پاڻ م تند ڪنا روڪند ؛ تنهن جهوٽي ناهه ڪي جو تو چاهه
ڪيو پند شڪر الحمد جئي متو گهر پوءِ منگڻان **بيت** مرن آهين منگتا
پلي ڪري پان ؛ سمجهي سڀئي ڳالهڙي سندي تنهن سلطان ؛ متو هي
مهمان هلي آءُ نه هٿ ڏيئين **بيت** مرن آهين منگڻان مام پروڙي
مون ؛ جيڪا ڳالهه ڳالهائين سا سڀ سمجهي سون ؛ تنهي تسبح تون
جيڪي پوئي پٽ م **بيت** چار ڇنگه ڪلهي ڪري رهي آيو رات ؛
سداجي سيدچي وائي ڪيائين وات ؛ ڏيه ڏنائين ذات معافي منگڻا
ڪي **بيت** چار ڇنگه ڪلهي ڪري پير پري پاتا ؛ سدا جون سيد چي
وايون ڪيائين واتا ؛ تنهي راءِ راضي ٿيو دل وڏي داتا ؛ مهڪي مرماتا
روڙي راءِ ڏياچ جي **بيت** جاجڪ جهونا ڳڙه م ڪو عطائي آيو ؛ تنهن
ڪامل ڪڏي ڪينرو ويهي وڄايو ؛ شهر سڄوئي سرسين تندن ٽپايو

دايون درمانديون ٿيون پاڻ پاڙايو ؛ چارڻ تنهن چايو جو ماري
آيو منگڻون **بيت** جاچڪ تو جهاڙ ڏه ڏه پيرا ڏيا چڙ ڏي ؛ جنهن ۾
مال نه مري جيرو توڻ تنهن ۾ طمعدار ؛ جي اچي ڪم ڪپار ته وهيه
پيرا وڏي ڏيان **بيت** جاچڪ جهونا ڳڙه ۾ پاڙهڻ ويو پيهي ؛ تنهن
ڪامل ڪڍي ڪيرو وڄايو وهي ؛ راڻيون روئن رت ڦڙا هي تند هڻي
تيهي ؛ نه ڄاڻان ڪيهي ڪند وڳت گرنار سين **بيت** جاچڪ جهونا ڳڙه
۾ ڪو پاڻ آيو پاڻ ؛ تنهن ڪامل ڪڍي ڪيرو وهي وڄايو وڏاڻ ؛
راڻيون روئن رت ڦڙا هي چوري ساڻ سڄاڻ ؛ ڪهڙي پر پريان
ڪند وڳت گرنار سين **بيت** متي اُٿي منهنجي ڪوڙ ٿين هون ڪيار
نه واري واري وڏيان سيسي ڳي سؤ وار ؛ نه پڻ تند تار

تنهنجي متا هين منگڻان **بيت** پيلي ٻئي پار جان مون نينڻ
هڏي نهاريا ؛ چوري رکيم جيت ۾ ڏسين جا ڏاتار ؛ تا هي سر
توهان ڏار ؛ ٻيهل ڪنه نه بولبو **بيت** پسي پاڻ پرڻيو سندو
جانه جود ؛ منگه وهائي منگڻان هير متمو جود ؛ بلڪ آهي بود
ناقصي نا بود ۾ **بيت** مرته آهين منگڻان چگو ڪيو تو
ڪم ؛ خوش ٿي چوري خوشي سين لاهي غم وهم ؛ هيءُ هڏو
ڏيچم تنهن سر ڏني شرم ٿئي **وائي** مٿو ۾ ڪيڪاڙ يار ڏان ڏيندو

سيڻ ٻيا منلٽان ∴ جاجڪ جهونا گڙهه ۾ وڏو هل ته ٿيئون يار ۽ ملار

منهنجي ڪرين ڳالهه جي گفتار ∴ متي اُتي منهنجي جي هون سرن سو

هرهر ورديان هيڪڙو تنهنجي تند تنوار ∴ سره سنجڻ ناه ڪيي

سمجهه ڪيار ∴ لاهيندي تو لج تران موت ۾ منگڻهار ∴ مون

آهي موهيو تنهنجي جي تنوار ∴ آهي عبداللطيف کي تنهنجي پي ٻ

داستان چوٿون

تان نه آهي تند جو رونرون ڪري

هٿندڙ سندا هٿڙا سيڪو چوڻي ساز ∴ ست ڏيئي شهباز ني

پرائين **بيت** ڪيو سو قبول پسو تند تماريءَ تان ∴ سر تان آهي

ست ۾ پربيو ڪيي منگڻ ڏان ∴ خاڪ مٿي ڪان پان ڪاٿيان پوءِ ڪ

نهين **بيت** گل چيو لڳرنا ره جو پڻ ٿيون پٺاڻ ∴ سهسين سورن

اُسون اوساريئن ∴ ناريون نا ڪرين راجا راڻ رهگيو **بيت** س

رات سجان کي گڙهه پرڳا پائين ∴ انس ماڻڪ ميهڻ جتي هٿ

چيتائين ∴ لائق لتائين هو ميراڻي منگڻون **بيت** گل ڇي

گڙنا ره جو ڏهڪي ويا ڏنار ∴ پايون ڏايون ٻانهيون پنيو ڪڏ

پار ∴ پٺي رهيا پٺ ۾ سورٺ جا سينگار ∴ راڻيءَ ۾ رات وڃي

پٺي پچار ∴ هڻ اڙا ءِ ڪنگهار ڪڏهن ٿيندا ڪين ڪي **بيت**

گل چيو گڙنا ره جو ڏهڪي پيا ڏنار ∴ سهسين سورن جهڙپن

ڪڍن پار ؛ ڪوڙين سنڌو ڪارڻ اڙٻڻ جو آڌار ؛ آهه وسيلو ولهين
جو ڏيهي جو سردار ؛ اهڙو راءِ ڪنگهار ڪڏهه ٿيندو ڪو نه ٻيو **بيت**
جي ميرائي منگڻهارن آئي پڻ منجهان تن ؛ ڪي ڪه منهنجي ڪن اهڙ منجها
انجي **بيت** جو تو ڏيڻ ڏاچ لاهيوا سر سپڪو ڏيئي ؛ ڪني نانه
جهڙو ڏي جو سنڌ ٿئي سوالين **بيت** راجا راڻ رمليو جهونا ڳڙه جهوئي
ڏنو سر ڏاچ تنهن ڪلهنئو ڪوري ؛ وڻ منٿو نون منگڻهارن تنڌ رسين
توري ؛ جو گهر پوءِ سو جڙ پوءِ هاڏ مڏئي هوري ؛ پڇان نه آئون توري
جن تو پيڙ پرتان پائيا **بيت** سورٺ مڻي سکه ٿيو ڪنيا ڪنگهار ؛
نه ڪوراڳ نه روپ ڪو نه ڪا تند نوار ؛ تهان پوءِ منگڻهار ڏنو سر
ڏاچ ڪي **بيت** سورٺ مٺي سک ٿيو خيما هنيا ڪنگهار ؛ ٿيو راڳ
۽ روپ پڻ لڳي تند نوار ؛ سو ڏيٺين پيتي پار راجا سو راضي ٿيو
بيت راجا گهڻو راضي ٿيو تنهن ڏنا وڏا دان ؛ موتي ڪارڻ منگڻهار
طرح تنبي کي تان ؛ موتي مال متاع جي ڪمي آهي ڪانه ؛ ڪارڻ رب
رحمان سر ودي سلطان ڏي **بيت** ڏيڻ گهڻو ڏهلو سسي ڏيڻ سکه
سوتا ڏياچ ڏکه جو تعلق رکي تند سين **بيت** جو تعلق رکي تند سين
سو ڪئين پليرو پاءِ ؛ مونکي مر موناءِ آئون آگاهون آئيو **وائي** ڪيئن
هن اگيان بول ڪي آري آري گهايل ڪيتي سول سڄڻ ڏي ؛ چند جو

گونگي چڙهاڪلّ عالم ويڪي راجهو لڌ ٿو مٺو لڳي ∴ پڻ انهن دي راجهو صيد
کين گهتڙ ٿم گهو لڪي **داستان پنجون** ڪنجهي ڪيرت
ڪينرو ولائي واجو ∴ ڪنجي مگرنا رجي تنهن سان ڪيو ساجو ∴
رهيڏ و سُٽي راڻ کي راع نڏهن راجو ∴ گاءِ سنڌ ءِ گاجو ته سرسينگاري
توڏيان بيت ڪنجهي ڪيرت ڪينرو ولائي واجو ∴ هنيائين هٿ سين
لايائين لاجو ∴ ڪري سرسلجو وڌائين ڪرت ڪيا رم **بيت**
ڪنجهي ڪيرت ڪينرو هنيو جاجڪ سرهي جو ءِ ∴ سڏ ائين سلطان
کي سٽايائين صبوح ∴ هنيون گڏي منجهه هوءِ وڌائين ڪرت ڪيا رم
ڪنجهي ڪيرت ڪينرو ميوڪٽي راڻ ∴ جاجڪ جهونا گڙهه م ايندي ئي
ڪيو آواڻ ∴ ويهي ٻهر وجايو سالڪ چوري سان ∴ سُٽيڏيئي سردار
جي پران ڪيو پرواڻ ∴ ميمون ٿيو ممتاز متو ڏنائين منگتي **بيت**
ڪوڙهيئي ڪيرتيا آيا ستو پيتين پان ∴ جن گڙهها ٻهر گا ئيو ظاهر ساٽ زبان
هي منجهه پيتو ملڪو ٽاپرسين احسان ∴ اَلتَّحِيّاتُ لِلّٰهِ وَالصَّلَوٰتُ وَالطَّيِّبٰتُ سا رهي
سبحان ∴ اَلسَّلَامُ عَلَيْكَ اَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللّٰهِ وَبَرَكَاتُهٗ پروڙج بيان ∴ اَلسَّلَامُ
عَلَيْنَا وَعَلٰى عِبَادِ اللّٰهِ الصّٰلِحِيْنَ دل م رکهه ڏيان ∴ جهڙو ٻلو يان ٿهڙ اڏان
ڏيباچ جاڻ **وائي** ڪينون آڪان ڪوبي نه ٻتا وي باري ∴ هي واتانون لو ڪوني
اپني صاحب دي بات ري ∴ آئون تا وانهر و ڪينو آڪا ڪوئي نه جتائي جات ري چارڻ
آياڪات ليجايا ڪوءِ سا چارڻ

بيراگ

کي ذات وائي آئون تان وانهه وکيئون آکان کوُن بتاوي بات ري
لوکو کيئون آکان حال صاحب دا ؛ چارڻ تيئون اصل ڏيوان چهوڙ منٺي
ري بات ري ؛ چارڻ آيا چنگه ڀڄايا جاجڪ سائي ذات ري ؛ چارڻ آيا
چنگه بڄايا کري هٽ م کات ري ؛ چارڻ آيا سرکيا پايا سيئي ڏکان کي رات

سر بيراگ

بسم الله الرحمٰن الرحيم

پر نهين پانو نهين تهجم نهين بيئي دور ؛ اُڙان اُڙ نه سگها سکيان ٿي
مرون سور نه سور **بيت** پرهون تو اُڏ ملون محمد نت نت ماهي پير ؛ جيون جيون
ساجن سنبري تيون تيون لاڳي تير **بيت** سڄڻ بڇڙي ايکڙ هنا رين ڇنيون
پڙي ظلمات ؛ کهو تو قيامت دور هئي جا ڀي آئي سات **بيت** سڄڻ بڇڙن
ڦرملن منڌ کيا جانون کب هوءِ ؛ لوکان مرنا ايک هي محمد نت نت مر
هوءِ **بيت** ساجن بڇڙي دو دن ڀئي مين جانون برس پچاس ؛
پولي پوچون پنڌتا دن مين کتني ماس **بيت** ساجن ساجن
کر رهي چلي نه ساجن سات ؛ ڏکان کارڻ مين هو رهي مرگ
نه ميري هات **بيت** ساجن آيا مين سُنيا کيا پچلون اب سات
سيس اتاري پائون ڌرون ميري يه بسرات **بيت** ساجن آيا
سد سُنيا کسي جُڳت کرون ؛ ٿال پرون گڄ موتيان اوپر نين ڌرون

ساجن تم مت بساريئ مين لاڳي تيري پان ∴ هم جيسي تجھ
بهت هين تم جيسي هم کهان ∴ **بيت** سون وها تا دکه ديو ليا ٻڌهه همارا
ليکه ∴ هئي همارا جيونا آساجن تم ديکه **بيت** گروگوبند دون
گهتان مئن کسکي لاڳون پانئو ∴ مئن ٻلهاري اس گروکي
جس گوبند بتايا نانئو **بيت** گروگوبند ڏونهين کڙي پاڳي لڳون
مين کانه ∴ مين واري تس گروکي جسني گوبند بتايا مانه...
بيت ليتي پرلاڳي نهين ٺوک بانسلي مانه ∴ گرو بچارا کياکري
چوک چاکري مانه **بيت** کاني لاڳي کرمکي کسکو کهي سنجاء
جنن گنگي سپنا پيکيا تين نجت نجت من ماء **بيت** کالوکالک تب
مٽي جب صقلي کي گهر جاء ∴ انجن کا مجن کري کل مين کرهند
لگاء ∴ ما نجئي اس بدن کون مت مورچا پڙجاء **بيت** چمارکي گهر
چندن گيا نت نت تانگي چام ∴ چندن بچارا کياکري پڙا نيچ سين کام
بيت آه کرون تو جگ جلي چپکي لاڳي گهاء ∴ اسي سنيه کئي
سي نت نت کرون اپاء **بيت** صاحب تيري صاحبي گت گت رهي
سماء ∴ جيون مينڌي لاڳي هات مين لعلي نهي هرجاء **بيت**
ساجن ڏاگا پرهيت کامت باني جيتراء ∴ توبي ٻجهون سانئي سي
گانٺ پيم رهجاء **بيت** اري کبيرا باهر ديکه لائيي انتر تون يه نام

Scanned with CamScanner

كام كياهي لوگ سبي جو پڙي سپن كام ؛ بيت آه كرون تو جگ
جلي مات كرون تو جي ؛ كوئي هووي سنجي رب كا جو آن ملاوي
پي ؛ بيت پي پي كرون نه پيا پيو كا نام نه لي ؛ كو وادي هووي
بره كا جو بي سبي جنهون دي ؛ بيت بره برا مت كهوي كهي بره هي
سلطان ؛ جس گهٹ بره نه سنچي وه گهٹ هي مسان ؛ وائي آن ملو
كوئي ماكون ري پيا ؛ دائم قائم دوست همارا من ري جيا ....

داستان بيو

اِس مرني تون كيا رشي جو گهر اپني جاء
هووي تو باندي آيكو جو هات بكاء ؛ بيت جس مرني جگ
ڈري وه مرن ميرا آنند ؛ كب مرسئي كب پائيي پورن پرمانند
بيت مرنا مرنا هر كوئي كهي مري نه جاني كوئي ؛ ايك هي وار
ايسا مريئي جو فير نه مرنا هووي ؛ بيت نينان نتم نينين بسو دوئي
منڈي مانه ؛ ساجن بچهڙيا جو كهي پريت جا نت نانه ؛ بيت
ساجن ميرا ايك هي دوجا كرون نه كوءِ ؛ دوجا ساجن تب كرون
جب كل دوجي هوءِ ؛ بيت يهه كاهو كي ريت جو ساجن بچهڙا
نه ملا ؛ ديكو كانون كي پريت جگه قتنا ساري نه مئا ؛ بيت
حد حد چلنا هر كوئي بيحد چلنا نه كوئي ؛ بيحد كي ميدان مر گها
بيرا هووي ؛ بيت كوا سب تن كا سبي چن چن كا ئيي ماس

دونینا مت کھائیے جن سے پیو ملن کی آس **بیت** سدا رون
تو سد کرون بینا آنکه سباء :: زبان ہماری کاٹ لو ہم کاپی گر جاء
بیت سمن گنتری ڈول کی رہیا پیون سے قول :: دو گھری کا
دیکھنا آخر ڈول کی ڈول **بیت** ساجن ہمارے پاس ہی مین
ڈوندیون دیس بدیس :: ساجن بسی سریر م ڈوندون مار کر میس
ساجن ہمارے پاس رہی دن تھوڑے دس بیس :: ایک ایک لاک برس
کا ایسے ہون دن تیس **بیت** ساجن پریت لگاء کر ہرگز
دور نہ جا :: تیری دشمن دور ہون اور ہووی دور بلا ...
بیت ساجن پریت لگاء کری تون دور نہ جا :: بسو ہماری
نین م تم دیکھے دکھ جاء **بیت** ساجن سچا مانی ہرگز دور نہ
جا :: بسو ہماری نگری ہم تم بن ہی کاء **بیت** ساجن ایسی
پریت کرو جیسی ککه منیت :: لا تون سات لتاڑیی نہ چوڑن
نام پریت **بیت** ساجن اسی پریت کرو جیسی ورکھ کرین :: آپ
جلین سر توپ کی اوران چانو کرین **بیت** کبیرا کل جگه پرا
سادو بنی نہ کوئی :: کاہی کہو ترین مسخری تن کی پوجا ہوئی
بیت کال سجن کی بانه پرکھو ایسی ہی نہ گانو :: ڈر جا ڈری
جون تر وکی چانو **بیت** دیانت کو سب دکھ ہی ادیانت کو ہی

بڙون سي كيا بولنا جن پيٽ ٻڙن سي ڪاج ٻيت ساڻي صورة
عين كي ساڻي صورة غين ؞ سمن نقطه دور كر تو وه عين كي عين
ٻيت سب جگ پاند اكاچي ڏاگي كوبي ٻڙلا چوتا ؞ اوجهڙ چليا
سو گام پهچيا راه چلا سو لوٽا ٻيت ساجن پريت لگاءِ كر ديسان
دور نه جاءِ ؞ بسو هماري نگري مانگون تم كاءِ ٻيت سادو كي
سنگت پلي پن مور كه كا اخلاص ؞ سادو ماري گن كري دل م
ڏري تپاس ٻيت ساچي جگ راچي نهين جهوٺا متي نه رام ؞ كهو
كبيرا كسا بنون دونون ياري كام ٻيت كبيرا سجگ جاتا
هي جان سي راه پڙ گينوار ؞ هرسين پوچا آر سو كاجون سين هوشيار
ٻيت كبير كبير كيا كرو سو جهو آپ سرير ؞ انسا تنسا بس كرو تو هي
داس كبير ٻيت كبي كسو كي نه رهي گل سجن كي بانو ؞ دلبي دا ليي
دل رهي او تر وركي چانو ٻيت جس مندر م سادو نهين هر كي
بگت پي نانه ؞ او مندر نهين مسان هي پرت وسي اس مانه ٻيت
سادو چلا تب رها تگ پي چلتهار ؞ اب هئ اسكي واه جو ساچي كو
جهوٺا كري ٻيت سپنا تو جهوٺا هئ جو ساره هئ اينك ؞ جب سوون
تو دو جڳي جب اونون تب ايك ٻيت سپنا تم سلطان
تو اُتم تيري ذات ؞ سوگانو پر ساجن نبي محمد آن

كمرعاء دنيوي

گرون سو جهور

نبي

ملادي رات **بيت** تن مهي من مانگي هم تو بلوڙ ها ر پملهي ڪي
ڪاگيا چاچ مين سنسار **بيت** نانڪ ڏنڊ ا ئت نيا سکه نهين دن رات
ڪوڙي حرص هوا سني نهين نه ڪبهه هات نه سات **بيت** سانچ برابر
تپ نهين جهوٺ برابر پاپ ⁂ نانڪ جس هردي سيچ بسي اسڪي هردي
آپ **بيت** نا ڪبهه ليا دنيا ني نا ڪبهه ڪيه ديا ⁂ دو هي گئي اي
نانڪا هاتون سنگ گيا **بيت** تلسي طلب نه چوڙيي موت و رزق
سب هاتِ ⁂ ڪيا جگت سي روتنا قلم اسيڪي هاتِ **بيت** تم
چلو هم آوني ڪسي ڪي ڪت ⁂ تيرا ڪاغذ بانچيا ميرا ڪاغذ هت
بيت تم داتا هم مانگي مورکه مت نهين ⁂ ميري تيري تم گيند
تم مت ميري چين **بيت** جلتي جلتي جل رهي جلتي جلي نه جاءِ
آگن دودي جل بجي جلڪي دودي گت جاءِ **بيت** جهپتي سب جگ گهٽ جاءِ
موهيا گيا جو بن مان ⁂ سوئي تير ڪمان مارون پر لاگي نهين **بيت**
آت پهر چو سٺ گهڙي لهو برسي نين ⁂ ستمن بر ڇيا پريم ڪي جب
لاگي تب چين **بيت** ڪاغذ نهين ڪه مس نهين ڪه ديس تمهاري رهت
ڏيکڙ آرس هي پيا ڪي ڪنکا پئي پريت **بيت** گيا جو بن پندسي
ڦر ڪرنه آوي سوئي ⁂ چوٽا تير ڪمان سي ڦر کيون آوت سوئي **بيت**
ڌرتي سب ڪاغذ ڪرون ليکڻ ڪرون بنراه ⁂ سار اسمند ر مس

هوون تو ايڪ گهڙي لڳا نہ جاءِ بيت پي پي ڪرون پيا نهين پيءُ گيا

پرديس ✤ گل مڪفني پيوت لڳا قوون ديس بہ ديس وائي

ڄا مسافر لنيان وو ميان وات مسافر لنيان وو ✤ دور گيا نڪي

موڙ ڪائي ڀڄ ڀڄ جو ويندا نون مين هليان ✤ ڪوئي آوي خبر سناوي

ايڪ ٻکهديا ميٺ جنيان وائي اڌي نهين رهندي نا نهين رهندي

سڄڻ طمال انکي وو نهين رهندي ✤ لٽ ڇٽي نوڻ درويرا گوڏ هوئي

گل ڊچ پاون مو پيکي ✤ ويکو معشوقاندي ويکو محبوباندي مولکي

وائي جوگي ڪسيڪا نہ ميت سائي ڪسيڪا نہ ميت جان تيري يار

جان تيري ✤ نانگا موسين ماتا گوتي اور نہ ڪائي هووي پر بيت رهي هونيين

برہ لاءِ گيا ري مندر مرڪائي ربيت ري ✤ جس سنگه چلي اسڪون جلي مندل

آنا سڄڻ موري پيت ري ✤ آيا سڄڻ ميري پاکي گلي نات نمتا ڪوئي

نيت ري داستان تيو دادو دعوي چوڻ دي نہ هووي

خبر کا خير ✤ نہ ڪسيڪي (دوستي) نہ ڪسيڪا بير بيت دادو دعوي چوڻ دي

بن دعوي دن ڪات ✤ ڪتني سودي ڪرگئي اس پاسلہ ي ڪي

مات بيت سادو ملا تو هرملا انتر رهي نہ ريک ✤ رام دهائي

ٻہ عکون سادو آپ ايڪ بيت ڪتي ڪسوٽي پتوڪي

جونا نکيا نہ ڪوئي ✤ جو جيتا ئي مرگيا سمڪہ پاوي سوئي

بیت ساد سدا ورت کنت ھئي مت کوئي ساد سدا و
ساد وتب سدا یئي جب جیتائي مرجاء بیت جس بن کا ساجن
پنلي اسکا تیون مین ساگ ⁘ ساجن پیا جو ایک ھووي بن
تیون مین لاگ بیت سیکا پر سمجھا نھین متیا من کي موہ پیار
پنک سون پھنچیا رھیا لوہ کا لوہ بیت بان جھروکي گر پڑا
ترت جھروکي جاء ⁘ سجن من سي اتر گیا گر پاس بسي تو کیا
بیت سجن ملاپي بھت ھي نالي ملي انیک ⁘ جس دیکھي چاتي
ٹھري سو لاکن مین ایک بیت کاھو کي کیھ بس نھین دوري
پریم کي ھات ⁘ جیون جیون ناچي باندرا بازیگر کي ساٹ
بیت مانگ کرني گرا بول پري سنگ موچ ⁘ رام رام جاپني بن
بیچ دارھي دو موچ بیت ڈن ڈن مرھي ساد وکي جس مین انت
بسنت رام ⁘ جو مانگي کریلا جو ھینگ بناوي کام بیت نہ من ھلي
نہ مالا ھلي نہ مکھ سي بولي رام ⁘ انتر کي گت لگ رھي تو کیا
بکھي سي کام بیت بلبل روي رین دن کھاھئي گلزار ⁘ انکي
قیامت روز ھئي جن کي بچھڑي یار بیت کون سني کس کون کھون
موڑھي تن کي بات ⁘ میري تن اندر بھیون ایک کروت آوت جات بیت
تیري یاتو نینا بسي دور ھیري مانہ ⁘ سجن بچھڑا جوکھي پر بیت جانا نہ

بيت جس ديکهي پاپ نه رهي سوتي بسي سرير ؛ سوتي سجن ديکهي
جو تن طاقت من ديں بيت لا اله کر آ رهي الا الله سي ديکه
؛ محمد صورت رب کي اسمين ميم نه ميکه بيت کاغذ ٿوڙا نينه
گهنان مس سي لکا نه جاءِ ؛ چاگر مکا پاني گهاگهر نه سماءِ بيت
اس کايا کو کاغذ کرون ليکهه کرون ايک انگ ؛ دو نينان کي
مس کرون هرگز لکي نه سنگه بيت پاس نه بينو باڙکي انگه نه لاگو
پان ؛ تم کو پوچهون پند تا کسپڙ گيو پران بيت جل ٿوڙا نيهن
گهنان لگا پريم کا بان ؛ تو پي تم پي کر رهي اس پر گيا پران واڻي
وردنه جاني کوئي ري لوک بيگانا ؛ گهايل کي گت گهايل جاني اور نه
جاني کوئي ري ؛ گهايل کو جب ماهر مليا رام سنگت رس سوئي
ري ؛ ماري جو ميں کي هي صاحب تان سوئي ري ؛ آلا فت فراق
جا ڈک تنا کر دوئي ري

داستان فارسي

مثنوي المعنوي بيت کيف مد الظل نقش اوليا ست
گو دليل نور خورشيد خدا ست بيت هين که اسرافيل وقت اند
اوليا ؛ مرده را ايشان حيات است و نما بيت نغمهاي اندرون
اوليا ؛ اول گويند که اي اجزاء لا بيت اولياء خواب ملک است
اي فلان ؛ همچو آن اصحاب کهف اند جهان بيت اوليا اصحاب کهف

Scanned with CamScanner

کهف اند ای عنود ۞ در قیام و در تقلبهم رقود بیت اولیا

را هست قدرت از اله ۞ تیر جسته باز گرداند ز راه بیت دست

مسپار جز در دست پیر ۞ حق شده ست آن دست او را دستگیر

دست تو از اهل آن بیعت شود ۞ که ید الله فوق ایدیهم بود

بیت مثنوی ما دکان وحدت است ۞ وحدت الله وحدت اندر وحدت

است بیت مثنوی المعنوی المولوی ۞ هست قرآن در زبان پهلوی

بیت اندرین وادی مرو بی این دلیل ۞ لا احب الآفلین گو چون

خلیل بیت رو ز سایهٔ آفتابی را بیاب ۞ دامن شه شمس تبریزی

بتاب بیت خود غرض زین آب جان اولیاست ۞ کو غسول

تیرگیهای شماست بیت آب خضر از جوی نطق اولیا ۞ میخوریم

ای تشنهٔ غافل بیا بیت ای فلان ما را به همت یاد دار ۞ تا شویم

از اولیا پایان کار بیت آن خیالات کلام اولیاست ۞ عکس مهرویان

بستان خداست بیت ابلهان تعظیم مسجد میکنند ۞ در جفای

اهل دل میکنند بیت مسجد اندر درون اولیاست ۞

سجده‌گاه جمله آنجا خداست بیت اولیا اطفال حق

اند ای پسر ۞ در حضور و غیب آگه باخبر بیت گفت

اطفاله من الله این اولیا ۞ در غریبی فرد از کار و کیا

بیت ای نهان این دلق پوشان من اند ❊ صد هزار اندر
هزار و یک تن اند بیت اولیا اهل دعا خود دیگراند ❊ گه همی
دوزند گاهی میدرند بیت قوم دیگر می شناسم ز اولیا ❊ که دهن
بسته باشند از دعا بیت هرکه باشد همنشینی با خدا ❊ او نشیند
در حضور اولیا بیت چون شوی دور از حضور اولیا ❊ در حقیقة
دور گشته از خدا بیت یکزمانه صحبت با اولیا ❊ بهتر از صد
سال بودن در تقا بیت از حضور اولیا نرم و درشت ❊ تن مپوشان
زانکه دینت راست پشت بیت ناخندان باغمی را خندان کند
صحبت مردان ترا مردان کند بیت گر تو سنگ صخره مرمر شوی ❊ سنگین
چون به صاحبدل رسی گوهر شوی بیت مهر پاکان در میان جان نشان
دل مده الا بمهر دل خوشان بیت رو غذای دل بده از
همدلی ❊ رو بجو اقبال را از مقبلی بیت دست زن در ذیل صاحب
دولتی ❊ تا ز افضالش بیابی رفعتی بیت نور حق ظاهر بود
اندر ولی ❊ نیک بین باشی اگر اهل دلی بیت گر ولی زهر خورد
نوشی شود ❊ ور خورد طالب سیه هوشی شود بیت تا توانی جسم ولی
را بنده باش ❊ تا شوی با روح صالح خواجه تاش بیت چونکه بیرنگی
اسیر رنگ شد ❊ موسیی با موسیی اندر جنگ شد بیت چون به بیرنگی رسی

کاداشتی ∴ موسی و فرعون دارد آشتی **ببیت** علم اهل دل ز

از مکتب بود ∴ بلکه از تلقین خواص رب بود **ببیت** بی کتاب

و بی حساب و بی ادیب ∴ اولیا را حق کند علمی نصیب **ببیت** این

نمی بینی که قرب اولیا ∴ صد کرامت دارد و کار و کیا **ببیت** مثنوی ما

دکان وحدت است ∴ وحدت اندر وحدت اندر وحدت است **ببیت** رحمة

الله بر جنازه مولوی ∴ داد قرآن را لباس پهلوی **ببیت** من چه گویم

وصف آن عالیجناب ∴ نیست پیغمبر ولی دارد کتاب **ببیت** انّی

ابصرت فی النوم الرسول ∴ فی یدیه المثنوی وهو یقول ∴ صنف

الکتب الکتب المعنوی ∴ لیس فیها کالکتب المثنوی **ببیت**

بنالد بلبل مسکین که از گلزار دور افتد ∴ قیامت آن زمان باشد

که یار از یار دور افتد **ببیت** همسری با انبیا برداشتند ∴ اولیا را

همچو خود پنداشتند **ببیت** اولیا را داشتی در انتظار ∴ انتظار

رستخیزت گشت باره **ببیت** گر اشکال آرد کسی بر گفت ما ∴ از

برای انبیا و اولیا **ببیت** دل بدست آور که حج اکبر است ∴

از هزاران کعبه یک دل بهتر است **ببیت** کعبه بنگاه خلیل

آزر است ∴ دل نظرگاه جلیل اکبر است **ببیت** هزار بار بشویم

دهان ز مشک و گلاب ∴ هنوز نام تو گفتن کمال بی ادبیست

والی ملکا ذکر تو گویم که تو پاکی خدایی ∴ نروم من بجز آن
رهی که تو آن ره نمایی ∴ تو خداوند یمینی تو خداوند یساری ∴
تو خداوند زمینی تو خداوند سمایی ∴ همه درگاه تو جویم همه از
فضل تو جویم ∴ همه توحید تو گویم که به توحید سزایی ∴ تو زن
و جفت نجویی تو خور و خفت نخواهی ∴ احدا بی زن و جفتی ملکا
کام روایی ∴ نه نیازت به ولادت نه به فرزند تو حاجت ∴ تو جلیل
الجبروتی تو امیر الامرایی ∴ تو حلیمی تو کریمی تو سمیعی تو بصیری
تو معزی تو مذلی ملک العرش الهی ∴ تو کبیری تو خبیری تو لطیفی
تو رحیمی ∴ تو غفوری تو کریمی تو بشایان ثنایی ∴ همه عزی و جلالی
همه ذوقی کمالی ∴ همه نوری و سروری نه ترا چون و چرایی ∴ نه ز خاکی
نه ز بادی نه ز آتش نه مکانی ∴ نه منازل نه نشینی نه به پایی ∴ نه سپهری
نه کواکب نه نجومی نه دقائق ∴ که منم با همه پر عیب ترا ز عیب جدایی
نه ترا خوردن و خفتن نه ترا شوکت شاهی ∴ نه ترا صورت رنگین نه ترا
عیب خطایی ∴ همه را عیب تو دانی همه را عیب تو پوشی ∴ همه را رزق
رسانی که تو با جود عطایی ∴ احدا لیس کمثلی صمدا لیس لی مندی
لمن الملک الیوم تو گفتی که سزاوار خدایی ∴ نه بوده خلق تو بودی
نبود نیز تو باشی نتوان وصف تو گفتن که تو در وصف نیایی

نہ توان شرح تو گفتن کہ تو دَر فہم نہ گنجی ؛ نہ نحو ہی نہ خسیم

نگاھی نہ فزائی ؛ لب دندان شناخ ھمہ توحید تو گویند بہ

از آتش دوزخ بہ کرم بار رھائی ....

سُر ھیر رانجھو داستان پھریون

بسم اللہ الرحمن الرحیم

رانجھن والا زھر پیالا گجھڑی آیم پاچی ؛ ماء پی کنون جوڑی

پیتم کیتم روح راضی ؛ دلتی قضا دلدی توکیا جانی قاضی

سُٹ وچ سگہ مین سگہ تیڈی تون سگ میڈی دلبر دی در دا

کانڈی طعام سنیدی لقمان تیکون پاک نظر دا ؛ ان لقمان تو

ھیک لقمان دیوین تان تھوی قوت قبر دا **بیت** درد وندان دی

نرنی مین لگہ قلیلا تھوان ؛ لگی واء تو مین اڈر چاھہ وچ جاء سنیں

میڈی محبوب کرین آرا نیی ھوء قوکین مین جیوان **بیت** جوڑی

میلی صابڑ تولی کتلی ململ قوران ؛ سیبی اللہ داغ

رانجھو دا جیون ویکھان تیون روان **بیت** مردیان رانجھا

مرویسان مر ھیر سد یسی کھنون ؛ تیڈا شوق نال منجھیندی

چیتک لایا مینون ؛ گلی اسانڈی آء میان رانجھا ولول تاء نہ

تو جیہا مینون اور نہ کوئی مین جیہان لکہ تینون **بیت** تو

پی نکرا منُو پی جیون ڈر زبانڈیاں لیڑاں ؛ اُن لیڑاندی کفنی
سبیساں چلساں نال فقیراں ؛ تیُں جیہا رانجھا اوڑ نہ کوئی ؛
(جلسان) مَیں جیہیاں لکھ ہیراں **بیت** رانجھن میڈا ہوئے بجری یا شکرا تہ میں
بن طعام تیواں ؛ کری گھلاتا لیجاوی میں نوں کاوی تو میں جیواں
(کلاچا / کلاتا) **بیت** داغ دروی سوز ماهی دا گھن قبر وچہ ونڄساں ؛ کیڑیاں دی
میں مول نہ ہوساں جی وچ دوزخ سڑساں ؛ منکر نکیر دی آگی
بی حرف اہو میں پڑھ ساں ؛ شاہ رانجھا میں نوں آن ملاوے جو شاہ آکیا
سوکر ساں ؛ رخصت با جھوں یار رانجھو دی نہ جنت دی وچ ونڄساں
بیت جو پی چوپی ٹی مکہ نہ دلبر جوڑ نہ ہوون سادی ؛ دو نیناں
دی ویکھ کیتی وسیم نانگہ وادی ؛ جو نسی سونسی چُپی جو
کلی سوکا دی **بیت** کت اسین کت یار اسا ڈا کت یار اندی بستی
کٹن کیڑا اپی کرن جھیڑا ویکہ جتاندی مستی ؛ سارے لوک
ودون میک یار کیتو سیں لوک تینانوں خستی **بیت**
اساں لوکاندی کاڈ نہ کائی لوک اساں نوں وگی ؛ بکری
وانگر آپ کھایوسیں بیقدراندی آگی ؛ کدے کتاب بی
گول مسئلا عشق شرع کیا لگی **بیت** قاضی کدے نہ
کانی ڈی نہ ڈرکا میں کسرط قبول کریساں ؛ ماهی

کیتی مرت قبولیا کیتی مول نہ ویسان ؛ جبی میان
پنجھاسنڈ کریسی تو مین کتری سنڈ دیسان بیت
چنگی مبارک تینا تکون کیھا یار جنھان دی رتی ؛ گلی کوچی
قرن تمامی روینداندی کنی ؛ سجن سانوں مینھن جیون کیا
جاتون کت اونی بیت یک کتابت تینون ڈیوان جی دلبرنوں
پچھائیں ؛ جیویں آکان تیویں آکیں ویندی پل نہ لاویں ؛ گل وچ
کبرا شیریں زبانی دست پیران تی پاویں ؛ تہ مین سر صحیح غلام
تسادا دل دی مھرنہ لاھیں بیت الف اللہ نبی میم محمد عین
علی کر جاتاں ؛ فرشتوں لتیان چار کتابان پڑھیا مسلمانان ؛ وچ
دی زیوان زبران مین کھڑا حرف سنجاتاں ؛ قلم ربانی لکیا کوئی
میتی مین مردی تنہ ڈی جاتان ؛ ہیک جو سھٹان بیا دل دا
ڈادا تئی جی بی پروائی ؛ آلا کدان تان جگہ ملی کوکان داد
پائی بیت دای وال لطیفان والی اکیان ہرن مشعلان ؛ تک
دیان نوکان ڈیون چوکان ولول کمن کنگالان بیت عشق
کنون نی نول برابر سور سکڑ نیان سھمان ؛ وتڑ کنون
بابل بلی کتر کولون امان ؛ جی مینی جاتاتون عشق ڈھیلا
تو تکیائی مرھیان بیت حاکم تیون حکم حلاوان عشق اجاری

ياران :. جو ڪوئي عشق نڀائي سو سڀ قتل ڪرائڻ واري سمجهه
نه لايائون ماهيوڙي مون سمجهه نه لايا :. رات انڌاري حاڪم ڏاڍا
جهڙ ڦڙ وسندا مينهن :. چلان ٿو ٿي چولڙا ولان تان ٿيي نينهن :.
سيني الله داغ رانجهو دا ٻيلي گجندا شينهن واري ميرٻير اگڙ هوئي
ميرٻير اگڙ هوئي وو رانجها ميان هير :. رانجهن مني جو لال ٻوچڙ
هير مني جالوئي :. جنهن تن رانجهن منجهيان چراوي ڪريته سنڀاڻم
سوئي ..

ڳڙان نه پچي چولڙا يا چولڙي

سونهن آجي نه ڪوئي

:. سر ٻروو سنڌي داستان پهريون :.

بسم الله الرحمن الرحيم

جاڪي وڃئو جو ٻيلي ٻيهين ٻين جو :. وت ڪنڊ ڪ ڪريم جي
جڳ ۾ آهي جو :. سڪو هو ندو سو جهنجو عشق الله سين ٻيت
دلبر دنيا دار ٻنهي اڪر هيڪڙو :. هنڪي حاڪمائي هٿ ۾ هه صورت جي
سينگار :. اي عشق جو آچار جو ڏاڍو ديوانا ڪري ٻيت
جنهن ساڪا ٻني ڪانه لو سنڌي لاٿيون ڪري :. اڄي پيئي اف جي
ڏرد پريان جي ڏاهن :. وڃ ڏنين جو پاڻهن سوم هنئين کي سامهون
ٻيت وڃڻ ڏه دوستن جي هرهر هرڙاٽي :. پاڙي ڏاڍهن پرين
جي اجڙاوائي :. آڙي جي ماچ تون وانا روئڻ واري :. گهوگا لهائي پرت

بيت سڌ سڄڻا سپرين آءٌ ٿي سڃاڻان ؛ توکي ڏوراڻ ڏسيو
ٿيندين ڪنهنجو تون نه هڻان هنيون تہ آئون ؛ گهڻان ڪن دعوي
دلبر دل ؛ قضا ڪي ڪري سپرين ويئين سالاوڻي بيت سپرين
ڏس جاڳي حبيب تو سين ضعيف مون جاره ؛ پاڪي ٿئين پاه ويئين ڪسي
ٿئين پروس بيت سپرين ويئين سالاوڻي تون باقي رهيو بت هت
؛ ساڻ جاني جيئر چي لطيف لڳيڪين ؛ پاهنجي نه وس پرين پرياڻ
هيڪار جي اچين بيت م خواب ويا ڪري خوش پاڻ ڏيکاري پرين
؛ وار وچايان پيا پنبڻيون ڏرياڻ پرين ؛ سپرين هيڊي سار مون
پندي سار مون بيت گذاريان ٿي گولي هنڌ سيڄماره سلجن
مٿجهه لڪن هاڻ ره روح ڪريان ؛ هاڻ تون جي اچين سپرين
؛ جالي وت جڏي نه ما سين لڪه ڪاره لله بيت چي لطيف
نڪالي بيت جي جام آري آهيان ؛ نقاڪي نرمل مان الگوا مر مون عيب
سران بيت ڏي ڪيم ٿيندو ڪامل ساپالي پرين ؛ حوالي هت
پريان تن جي لطيف لڳوره ؛ جئن دونهن ٿي دره هنڌ جي سپرين
بيت جو قريب قربنو هيئن ٿئي حاصل جي ؛ تيئن ڏي
ڏهي نيئي يون ڪور مون لا لڳي ؛ قيل نه قال ڪو نه لطيف جو لڳي
پلا ڪيئي پلي بيت نو لڌ قربن برڪاله سڌ اٿي هنئن ؛ نير

پرين هي نه مناسب هوءِ ؛ لائي چت چمڙيو ڪري پار ٽڪيدي وئين پوءِ
توڙي حب نه هوءِ ته به هوت نه ڪڇن هميشه يون **بيت** پلي ڪيئي پلا
پرين هي نه شان سندوءِ ؛ پهرين لايو پريتڙون ڪين ڇڏين تو پوءِ
قادر شال ڪندوءِ مهروهن مسڪين سين **بيت** پلي ڪيئي پلا
پرين ائين نه جاڻو سون ؛ ته ڪو وست دل وڻي ڪري پيري هٿڙا م
پون ؛ ماري مونکي موٽ پرين تُرت وڃهندي تون ؛ جي معلوم هو
مڪون نه اوڏو ٿيان عجيب ڪي **بيت** پلي ڪيئي پلا پرين مون نه جاتو ائين
هئون هيرائي هٿ ڪري هاءِ نه ڏيان هيئن ؛ ساسڪ سلان ڪيئن جنهن الله
آهي ڪيا **بيت** اڄ پوٽ الڪين سڄڻ پنهنجا ساريا ؛ ڳلن تا ڳوڙهن جو بوندون
بس ڪن ؛ سندي سڪ پرين لوڪ ڏني نه ڏهي ؛ ڪي اوڏائي ڏور هي
ڏور به اوڏا سپرين ؛ ڪي چت نه چڙهن ڪينڪي ڪي وسرن نه مور
جئن ميهن ڪندڙي پور تئين دل وراڪو دوست سين **بيت** آئون سيئي
ڏينهن گهران سپرين ماڻهو گهرن مال ؛ دنيا تهن دوست تان فدا ڪريان

في الحال ؛ ڪيم نام نهال پسي تان پري بيو **بيت** هيرائي هٿ ڪيو هنيڙو
حبيبن ؛ پڌي ڳجي تن م سلهاڙيو سيڻن ؛ ڄڃهه وڌا پيچ پرين ته هنيڙو
هنيڪو ٿيو **بيت** صورت سندين ساک پار مصاحب سپرين ؛ مون ڪي
ريون مٿان ميڙوي نيڻ نهال ؛ سندي خواب خيال موت من متولو ٿيو

بيت سونهن گهڻ سهڻان نامان سنڌين تُون :: رهلو نيهي رهي مر...
سو ڪامي مري بيت جڏهان نڪر جاني سڄڻ سانگه سدا رهي :: راتيان رهي
نام ها ڏينهان حيراني :: آئون پانهنجي پرين تان گهوري گهوري قرباني :: رهنا...
تان نه ڪريان ورس وصال کي بيت جڏهان نڪر نيام رسا نجاء سپرين
سين :: تڏهان نڪرنه جيترو ويل نه وسريام :: الله رهج رهيام
سڄڻ اوطا قون ڪري بيت جي سون گهراچين سپرين هوڏ حلي
هيڏي :: ته گالهيون ڳجها اندر جون تن گهريون تو ڏي :: جي رهين لڳ
گوڏي نه روز سٽايين دل جا بيت ڪڏهه کلن ڏنه دوستن جا ڪڏهه واتين
ڏين :: ڪڏهه اچان اڃ نه ڪهان ڪڏهه ڪوهتو نيڻن :: ڪڏهه سڪا سڏ ڪي
ڪڏهه ڳجها اندر گهرين :: اهڙاڻي آهين صاحب منهنجا سپرين بيت
ڪڏهه نه ڪشادا دلبر جا ڪڏهه پورهين ڏين :: ڪڏهه وڃان وڃي نه سگهان
ڪڏهه سيجڙ پاڻ سڏين :: ڪڏهه ڪجهن ڪين ڪي ڪڏهه پانهنجا بولين ::
ڪڏهه قول ڪرين ڪڏهه حرف نه سمجهي ميڪڙو بيت آنارو تان عشق جو
ڪڏهه ڪوڏ نيوم :: محبوبن منتون ڪري سڪڙ سيڪاريوم :: قاني...
پانهنجي پيشڙ پرين جو بيت تون صاحب ابرو سپرين آءُ بنو بردو...
جهڪريان بندگي مٿ پڙ تو حاضر :: چن چن پندس ڪينڪي دوست...
جو نه :: مون تان مهر نظر پرين لاهيوم پانهنجو والي هوت...

دوست پيڻان جو رلڻ

پلوءِ جيئن يون هوت ؛ هيڏا لطف سُپرين ڪاڏي وارِيان ڪنڌ

جي ڏاڍي ڏونگرين راه پڇايان رِندُ ؛ ساجن سَيِنئين سُهڻو

سائين جو سوگندُ **داستانُ ٻيو** آهين شانُ شعورُ

جو جانب توڻ جيڏو ؛ موُنکي ڪرِ مُنهنجا پرين تو هُتي تيڏو ؛

اي ڪامل ڪرمُ ڪيڏو جي نوازئين نگاهَ سين **بيت** جانبُ مُنهنجي

جيءَ مر جي تو طمع پوءِ ؛ نه ڪرڪُ ڪائي وَدا اَنگهُ وادب ڪرمُ ڪوءِ ؛

پائيان پالُ سَندو جي ساجن سَئوُن نِهارئين **بيت** جانبَ ايئن

نجگاءِ جِتَ مارِين موُ پنُو نه پڇين ؛ رِتيا رهت نه سجري سڪ سماءِ تنهنجي

اسان نوهين لاءِ ني پرمِ پچائون ڪيئون **بيت** جڏهِ پوي يادِ محبت

سُپرين جي ؛ فريادِ يون فريادَ نا گهه وجن نڪري **بيت** جئن لهارِن

لپوُ ڪري ماڃهه ڪرِ ؛ تن منهنجي جري سُپرين سو گهو ڪيو

بيت نانه منهنجا ارِ نڪري جڏهِ پرين ڪريش پَنڌُ ؛ پون پٽ بسم الله

هيو راهِ جي نپ رهنڌ ؛ ايئون گهٽي ادب سين جو رون وني حيرت هند

سائين جو سوگندُ منهنجو ساجن سَيِنئو سُهڻو **بيت** آئون اوها بخ

آهيان سلجن سپائيُ ؛ اچا ويل سيڪهين وجان واجمائيُ ؛ لالنُ

نولائيُ لِيڪا ثمرخرن ڪِي **بيت** ڪِتان سِڪيئن سُپرين

بروي جي باني ؛ آئي ڏينداءِ هٿ مِ منش قلم ڪاني

تن اڳيان جاني ڪندين ڪهڙي ڳالهڙي **بيت** فاني ٿي

فاني دنيا دم نه هيڪڙو ✽ لئي لوڙه گهرڻ سيڻ جو هيڏانهن

جاني ✽ حرف ٻجهندو هيڪڙو ظاهر زباني ✽ ڪري ڪاني آهي سو

سيڪهين **بيت** پر پنجوءَ وڃي ڪهڙي ڪندين ڳالهڙي ✽ جا مڃي

مانجي موٽيا ور وڃي ڏيهي ✽ خبر نه پيئي نه ڏيهه ڏناءُ ڪيترو **بيت**

نيڻ سڪيلا سڄڻين پيئون نه پرون پالا ✽ جڪيا ڦٽ فراق جا الله ۾ آلا

يار ميڙ پئي يا الله جنهن جي صحبت ڪاڻ سڪي هيئون **بيت** اڄ

پڻ اکڙين سڄڻ پنهنجا سارِيا ✽ ڳلين تان ڳوڙهن جون بوندون سبن نه ڪن

سنڌي سڪ ٻرين لوڪ ڏني نه لهي **بيت** وسوڙ سارا اڄ پڻ آيا ڪين

ساجن لاءِ سڪي گهڻو منهنجو ساريو ساهُ ✽ آئين شال الله نه اکڻ ٿيم

لُجا **بيت** اڄ پڻ اکڙين ساريو رون سڄڻ کي ✽ جانب جي جمال

ڏي تا پڻ ٿيون نه ڪڙيون ✽ جي وهم پريان وڪڙيون تن اڄ اکين

ڪي نه لهي **بيت** اڄ پڻ ڪيا اکين اٿر جيئن آگم ✽ ڳوڙهن ڪيو ڳلن ڪي

نائي پاڻي نم ✽ بوندن لسي ڪانه ڪا دوست پجاڻا ڏم ✽ حبيبا ٿان

هم سارين تا سرير ڪي **بيت** اڄ پڻ جرئيم جوڙ دوست پيهي ڏنائون

سنين وڃي ڏڪن ڪي مڪر ڏني موٽ ✽ جا پرڪي ڪوڙ سا پر سورن سين

ٿئي **بيت** اڄ پڻ انگيم انگ هتان حبيبن جي ✽ جا پر ساڃي سنگ سا

سُوَرَن سَانِئي بيت دوستُ مُنهنجي دِلِ جو آهين تون عجيبُ ؛
توہن منهنجو ڪونه ڪوحامي آهِ حبيبُ ؛ نمالِي بجيبَ ڪو جهي جَڏ پوکي
وَالِيءُ مولو ڪندو مارِ منهنجي اللهُ ڪندو ؛ هادي ڏيئي هَٿڙا اَچي جيڪي
مان چارهِ ؛ ڪشتي ڪمينن جي اللهِ لَگهه اُڪارِ ؛ هوجو ويري واٽ
جو سائين نبيءُ سارِ ؛ ڪرم سانڍ ڪريم جي سڀ لنگهيندا پارِ ؛
داستانُ ٿيو عشق اهڙي ذاتِ ما بجهي منجهائي مَيَنِ ڪَي ؛ ڏيهان
ڏورين ڏونگرين رون سَجهائيءَ راتِ ؛ اُتي ويئي تاتِ ميا محبوبن جي
بيت پيئي ناهِ پينو رجهن جي ڏِٺا ڏارَ ؛ ننهن ڪميني
جي ڪانه ڪي سانڍ لڏيندي سارَ ؛ آءٌ عالم جا آڏارَ وارِهِ جو واڳ
ولهيءَ ني بيت يارُ سنڌ اٿي سِڪو جاني سانڍ زبانَ ؛ ڪرپيءَ اُنجي
ڪلَ پوي سخني وقتِ سجاڻ ؛ دِلسا دوستُ ڪونه ڪو يڪدِلِ منجهه
زمانَ ؛ اهڪيءَ جو آڏو اچي جانبُ منجهه جهانَ ؛ لَڙهي جنهِ لسانَ او
ڪم جو آهي ڪينءَ ڪي بيت يارُ سنڌ ٿي سِڪو جاني زباني ؛ آهي آساني
ڪم پيءُ ڪلَ پوي بيت آدمين اِخلاصُ مَنائي مانو ڪيو ؛ ڪونه ڪا ئي
جنهن جي سنڌ ۾ ماڻهو ماسُ ؛ دلبرهن دنيا ۾ وجهي رهندو واسُ ؛ پيو سڀ لڪو
لباس هڪ دِل هوندو هيڪڙو بيت شڪر گهڻا پاسون سيرين جاني
ڪريا ؛ ويئي جنين جي ونهه ڪوڻ نيا قرارُ ؛ ڏٺم ڪرم ڏارَ پاڙو ٿن
پرين جو ؛

عادت جا الين جي ؛ تان ڪوڙ ڪنيئي سپرين ڪڙ م ڪوڙي بيت

سپرين سجاڻ پاڻ ڪوڙ ڪوڙ ڪي عيبن م مون ؛ توڙ نباھ سانئي

را تيان ڏرچن ؛ آريا سڏ سانگه سجڻ ڪرجاني ھانڪر جڏ بيت

رضا رباني ؛ قرباني ڪوڙين تان پرين پانھجي آڏون ؛ حيراني ڏيھا — سڏ آري

دل ؛ ڪجهي نه تا گھٽا ھيڪڙو دلبر جو دل بيت ڪي وصال وس ڪريان

در در جي چڃن جيلولا اوء ؛ سگھن تا سهسين ور پيا ھيڪڙي ڪي ڏجي — سئين ور

ڪري پيئي پريان ڪل جي جي مدائن منھنجي بيت دوستي لائين — سڪن

بيت ڏلائيون دل ڏيکيم سپيئي ساجن ؛ پوڏيئي ڏور ٽيا ڪوسانه

ڪيڏ جو پرچڻ پرين ؛ حضور جو ھوتن رھتون ڏيکا مون ڏاتار بيت

بيت ڪينڪي چڻن چنان جئن ستور جو دوستن اي ؛ ڪور مذ موٽائي

سپرين ڪي منھن ڪرھت ڪاني تکي ؛ ڪار ڪي ٽاس ڪا سپرين سکئين ڪٽا — ڪامائڪي

ڪيا سانگيڙا سورن بيت ڪيا سانگيڙا سورن نهاري چاڪ چوري

دوست جي ؛ محبوب نت مرن جهلان وهي ويني ھت آء ؛ ور معذ مون

ڏي بار سجي ذات جي چي ڀارو سجڻ والي آئين وهلا والي سي ڏور

آئو ؛ وات نه ڪن والي ھليا گنگائي اٽ ؛ ذات جي چي ڀارو دلبر ذات — اسهيا

ڪي ؛ مات ڪري مونگي ويا وڃي جت جاني ؛ رات مهين راه ھليا ھو سي

ڪي محبوب ملا ؛ رات سجيائي راتو اجليون گھٽو اتي ؛ رات آدي آديون ھليا

Scanned with CamScanner

رهائي پريات وائي وِتان وري مرمون منهنجو توهين تون ڪونه سئي

تان ڪو بيو وِتان وري مرمون ∴ مون تن ها نڪر منجهين جڏهن ڪن ڦيڪون

اهڪي رهبر احمد صلعم اڳيان سوڙهي پون ∴ رسول محمد صلعم ڪارڻي جيئي هونگ نه هون

آڳه هن امت جو آهين توهي تون ∴ ڏجان ڪالب لطيف چي ٺهو ١ لطيف کي

مان تون وائي هاڻي آيندو هاڻ آيندو منهنجو سڄڻ سائين هاڻ آيندو

آڳر لائي اندر يون وسين نيئي وڃندو ∴ متان لڪن ساٿڙو ڦيري

سلامت نيندو ∴ ڏيئي ور وِلهين کي ڪامل ڪرم ڪريندو ∴ شمع

ٻاري شب ۾ بزمل نور سڏيندو ∴ نماڻي جو نجهرو پاسي پاڻ اڏيندو

هادي جهلي هٿ اچڪ مان چاڙهيندو ∴ اڳواڻ ٿي امت جو هادي

هٿ جهليندو ∴ احمد صلعم ڪارڻ عاصين داڙهون ڏرٻيندو ∴ پٽي لائيندو

پاڻهي جو هون تا نه جڏ ٻيندو ∴ مهند ٿيندو مصطفيٰ پٺي لوڪ لنگهيندو

اڻي عبداللطيف چي هوت حمايت ٿيندو (پورو ٿيو سر برو)

سر مومل جو

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت موت مئي جا ولها لال ورائي لانگ ∴ ڏيا ٿيل قليل جا

ٻارئم تانئين ٻانگ ∴ سهسين سڄيم ساڱ جي سوڊو اچي مانگهه ۾

بيت ويئي پاراي ٻانگ سيئن ڪوڙ پئي اچ قنديل ∴ هئي هئي هنجون

مارئان مينهان سڱ سنبل ؛ متان مونکي ڇڏ ٻني جاني لڳ جليل
آهر نوا صيل وينّي ڪالهه اڏائيان بيت پره باکون ڪين يون شمع
بار يندي شب ؛ موٽ مران ني ميندا رانان ڪارڻ رب ؛ تنهنجي
تات طلب ڪالهه اڏائيم ڪالهه جا بيت ايي اپار هيام نڪت سب نئي
ويا ؛ هيڪ ميو ٻيو ٻند رو رات سڀي سارهيام ؛ گوٺ هاڳل ڳارڻيام سوره ج
شلخون ڪڏيون بيت ڏيانيل قليل جا باريم تائين بانگ ؛ ڍولي وڏي
رهائيو ڪنهن سنڪ سانگ ؛ چانگي چڙهي آءٌ تون لال وراڻي لانگر ؛
ڪوٺين ڏيهلي ڪالهه اڏايام اچيجر تون بيت وٽ سر سندي ولها
ويئم تيل نري ؛ موٽ مسافر سڀرين چانگي تي چڙهي ؛ راڻي لاءِ رتي
ويئي وهامي راتڙي بيت ڪتين ڪر موريا تيڙو ايا تني ؛ راتو رات نه
آئيو ويل نري ويئي ؛ ڪوءِ ساڪائي راتڙي جا ڀرين ري ٻيئي ؛ مونکي ڏن
ڏيئي ڏجي ڍوليو ڏٽ قراريو بيت ڪنهن جنهن پور پچائيون اکيون
آب ڇهن ؛ راڻي جي راڻا ري رڏو ريون وتن ؛ سي منيون ڪيئن
ڀعڻ جي سودي سوري چارهيون بيت ڪاجا راڻي من م جئي نق
نيهن گڏي ؛ منهن جينا مارئيون نيو اوڏاهين اڏي ؛ پيرن پاڳ
وڏي راڻو ايندو راج م بيت سودي ڏاران سرتيون ٻيو پتيئن
م ٻنگ ؛ آيا ٻجي اج ويو راڻا توري رنگ ؛ هئين سين

ماڳئون ٿيو پيو وسيڙي انگه ∴ مون توهين سين سنگه پڇاڻي پڇا
ڀِي بيت ڍائي کٿا آچِن مون سودي وِنگسو ∴ کلجا لائي ميندڙي
لائي کي لکن ∴ راڻو اکه ٿئي وساريان نه وسري بيت راڻو کاراتِ
ڪري وئو گالهه گجهي ∴ تنهن سان مَن مُنجهي منهنجو پيو ماري بيت
راڻو کاراتِ ويو گجهي گالهه ڪري ∴ سودي ڏاران سَر تيون هڏ نه سا
سري ∴ وڃي ماڻ نه وري آسائي آهيان بيت سودي سئي لوءِ
ڪاڄ مون سين گالهه ڪئي ∴ ساڃي پڌر پوءِ ته سَر تيون ڪانه سمهي بيت
راڻان تنهنجي راه تي ڏيهائي ڏيکان ∴ سودي جي محبت جون روح اندر
ريکان ∴ محبت جون ميخان توسين لالَ لپيٽيون بيت ڏوج ڏرجي جا
ڏٺي آءِ راڻان شئي راحتَ ∴ سِکن ٿيون سُهاگ کي سودا تنهنجي سَٽ
مون تان لاهه مرهتَ ڪامل ڏٺي ڪاڪ جا بيت تو ڏي مُکو تکن ونائي
ريبارو ∴ لُڏو ٿيا لطيف چي ماڻي موچارو ∴ صُبح سوارو ڪاڪ گهر نکو ماڻجهي
بيت راڻو رب راضي ڪيو ماڻ نه فراڻي واڳ ∴ چنڊن سين چڪ ڪيو
مومل لنبي ماڳ ∴ سودي جي سهاڳ ڏِت مڙيئي ڏکيو بيت ميءَ کي
ءِ ميندڙي ڏني ٽيرهه ڏيهن ∴ هاڻي ڪريان ڪيئن ويئي گوٺ هاگاڙ يان
والي ميونون مونئاءِ مون رُنڌي راتِ وهاڻي ساڻين ڪاڪ سيرين ميونون
گهمهاءِ گهوريا سرهو مون نه سُهاءِ ∴ ڪاڪيا وڃي ڪيٿهين راڻا تو نه رهاءِ

سنم ساهيڙين جا طعنا تو هي لاءِ ؛ سود اسڪباني پرين جي پاءِ وائي

طعنان ڏينديون طعنان ڏينديون اڄا جو آنڊ وارين ؛ ڪيئن ڪيان

ڪاڙي ويان مونکي سوڍو سڱهه نه ڏني ؛ پنڙ وار وڃايان نڪي هي

والي ڪي ؛ راڻو تيلانهين رئو ڪرسين ڪلهه پني ؛ ڪاڙهيان ڪچڙيون آئون

چاڙيان چانگي کي ؛ ميهنا تهنجا ميندر مونکي ڏنهه سڀوني ڏني

داستان بيو جنهن ۾ گل گلاب جا نغمه امتن وليس ؛ جو ناتيا جنيب

ماماهو هيش ؛ پيش سوهڻ سيد جي نينهن اڄن تانيش ؛ لالن جي

ليس آتش اڳر ناجهي بيت جنهن ۾ پانن پن نغمه يون شالون مٿن سائين

عطر عبير سين تار ڪيائون تن ؛ مرهيائون مشڪ سين جن تا

سانگ جنڊن ؛ سوهڻ رکي سون سين سنڌ ڪامڙ ڪن ؛ ڪيائون

لال لطيف جي وڏا وليس ورن ؛ منجهه مڪيس من ته سو دل سين سنگ

ٿيو بيت سون ور ٿيون سوديون رکي راندين ڪن ؛ اگر او طاق

مرڪنڙي ڪٿن ؛ او تيائون عبير جا مٿي طاق تڙن ؛ پاٿن پيلون بڌيون

پيشو سرنهن سڙن ؛ ٿيا لاهوتي لطيف جي پس لاءِ پرين ؛ اڄهي تا جي

ڪاڪ ڪڪن پاڪا پڙي بيت جي ڪاڪ ڪڪن پاڪا پڙي تنجي لهي نه لالي ؛ ڪري

ڪيف خمار امي پي موالي ؛ ڪري حاصل هليا ڪيفيت ڪمالي ؛ وتن وصالي ارد

لودي تيا بيت لڏو ٿا لودي تيا وتن منجهه وصال ؛ اڄ آرتق اکين ڪاڪ

پيتائون ڪالهه ؛

ويٺي ويچارن ويڙهي صباح جي سنبال ۽ پريئن ڪان پاسي ڀليا
ماموئن مثال ۽ جانب جي جمال رکي پس رسو ڪيا بيت رچي جنن
مون ميلڪ اهڙيون اوه ۽ ڪنهن نه ڪاري انگي جو هالا ڙيءَ هوءِ ۽ توني
ڏوئي ٿوءِ ڏيک لائي ٿلهي بيت ڪيتيون ڪا پار آئيون لڏ اٺيان لڙي
سوهاڻو رات نه آئيو جنهن سهڻي جي جڙي ۽ سوڍي لاءِ سڙي ويئي وهاءِ
لهڙي بيت جنهن تي ٿورون ڏونڪو ماڻا چنڌ ڪيو ۽ اچن تونئ
سونهيا پاڻي متي پڇن ۽ راول ڏيو رون ڪونه لڳو واسنئين بيت
جت رانيا رات کي جنڌن سپن چڪ ڪري ۽ دانهي اڃهين بيٺي ويئي
وراڻائي ۽ سوڍو سيڄ ڪري مومل ماري هليو بيت سوڍو سوالي
نه ورائي جي ناهڪو ۽ لڏ ٻٽيان لطيف چي لالي تنهن لائي ۽ ڪانهي
پي واڻي ٿئو ٿو موٽي ميند ۾ بيت سوڍو سپني سوڻهن ورائي
جي ناهڪو ۽ لائين لطيف چي منان ولين ڏوڻهن ۽ ڪانهي ور ورن
ٿيو موٽي ميند ۾ بيت سوڍا پيا به سڄاڻ پر روءِ رائي جي ناهڪو
سو ريائي سنهن جي ڪشايش ڪمان ۽ جنڌي اڀا جوءِ ۾ دعوائون ديوان
لي زميالي ڪانه ٿيو موٽي ميندڙو بيت سوڍا سو هزار
پرنگ نه رائي ڪو ٿيو ۽ سو بي هئي سنهن جي سوڍل
سنپار ۽ جنڌي دعوي دور ٿيا جڙا سب جوار ۽ سچي ته توار

تيو مرڻ وِيُ مينڌرو ✽ بيت ✽ ڪيڏ نهن ڪاميا گهو چنا ٿو چو ڏار ✽
مٿهي ڪاڪ ڪڪوري منجهيئِ باغ بهار ✽ ڪانهي بي تواره تيو مرڻ وِيُ
مينڌرو ✽ بيت ✽ ڪاڪ جڏيا ئون ڪنڌ لڳيا پاڻان وِيا پيئي ✽ لوڏيرن لطيف
چي سو ڏيرڪيو صحي ✽ مومل هاڪ رهي تيو مرڻ وِئي مينڌرو ✽ بيت ✽ ڪاڪ
جڏيا ئون ڪنڌ لڳي پاڻان وِيا پري تنکي ناتر ڪوه ڪري جي لنڊ ڦٽيا
لنگهي ويا ✽ بيت ✽ جاڳجان ناه نصيب ۾ مومل کي مينڌرو ✽ پوئيندو
جي پانهين قربن منجها پرهه پرو ✽ مرالي لاءِ مرهوءِ ويه طعني سان واڳي
بيت ✽ مومرياهي مينڌرو جاڳجان منجهه نصيب ✽ مونکي مون حبيب
طعنو آهي تنهنجو ✽ بيت ✽ آئون طعني سوڏي توهجي تون طعنو مون ✽
سوڪي سرئو سڄون جو سر تو ڪين سهائي ✽ بيت ✽ سني طعنون
تو مٿي حال وڃايم حق ✽ لکين لوڏي آئيا سوڏي لاٿم شڪ ✽ ڪاڪ
ڏِٺم ڪڪ ✽ سگهو مونجهه سپرين ✽ بيت ✽ سگهو مونجهه سپرين ڪرهو
نون ڪامي ✽ سوڏا سوڙ تنهنجو اندر موڙ آهي ✽ تنهن هنئين سين
ماچون ڪيئو من پيو منجهائي ✽ سوڏل سجائي مونکي وهين مينڌر
واڳي نيئي نيئي ڏيج سا ٿيرا اي ادا پانتي مرين سنهو ✽ اج ڪرهان
ڳالهه تا سڳامتي سيج ✽ تولئي هنجون ماريان هيمي منجهان هيج ✽ جاڻي تو پيرو
شڪيو تئن مون ماڻي سيج ✽ داستان ٿيو ٿي جي رهاڻ مڪو آسي
آيو ✽

جر ڍهين ماهه چنڊ جيئن سا آهي سوائي ؛ لڳا ونڊ نوجو ڳي سنڌي جن
سان بيت راڳ سنڌي پرهاڻ ڪو آيو آديسي ؛ ڪٿو ڳي خوشبوءِ سان
تنهن ولات سڀ واسي ؛ سوئي سنا سي اُتاهين ني آئيو بيت ڪالهه
گڏ توسون ڪاپڙي جهڙو ماهه منير ؛ فيض فراق فقير جو ڳي جا ڳاڻي وار ۔
ڪالهه گڏ توسون ڪاپڙي بابو بيڪاري ؛ سامي سيلو سري ماهالمرجا ڪي
ڏيئي ڏيڪاري ٿي دل فقيرن تو بيت ڪالهه گڏ توسون ڪاپڙي
پهر سچ ڪا نيوءِ ؛ پسو سونه سامي جي رت ورنون روءِ ؛ جو موفق
مومل جي بوءِ موٽ تنهن جو مس ٿي بيت ڪالهه گڏ توسون ڪاڙي
بابو رنگ بري ؛ سامي شال [illegible] جي سون سري ؛ خبر ڏي ڪوي
مومل جي مجاز جو بيت ڪالهه گڏ توسون ڪاپڙي بابو رنگ پيوف
سر توسون سڪوت جو ڳي سنڌي ذات ڪان بيت برهه بيڪاري ڪي جن جو
ڪيف جڙهي ؛ قصا ڪنڌي ڪاهه جا اُگهڙها پسر گيٽي ؛ ڪاجا الله ارني
جئن چيا شتري پيا بيت سچ اپرندي جاڪري هامي سائي رو
اچي ٿي عطر جي بابوءِ منجهان لوءِ ؛ سا ڏيڪاريون جوءِ جتان لاهوتي
لڳ تئين بيت پره جتي پيل اتيو سامي صورت سچ جو بس رنهه واهيو
جتي ساڪڪ وڃ ؛ ڏاءِ ڪنهين جي ڏيج ڪريون وهي ڏي خبرون ۔
بيت آئون اُتاهين آئيو جت بي جي نه مجال ؛ مومن جي ماڙي اڪي

طرح جانال ؛ لکا مارايو لعل موتيو اچان مينهن را ببيت
ڪاڪئان قاصد آيو اِنءِ پاس رهي ؛ چڙهيو محمد صلعم مصطفيٰ آهي
دوست دم دمي ؛ اگهيان خوف نه خطرو نه ڪو غم غمي ؛ ڪونه بيو ڪري
جيڏو ويو جهان ۾ بيت تون ڪيان اچين ڪاپڙي موتيو ڪن ماري
آئون اٿانهين نواچان جت مومل موچاري ؛ ڪنڌي ڪاڪ قطاريا
چنڊن چوڌاري ؛ سودا سِڪاري ناتر گهڻا نمائيا بيت سپي سمن ڪاڪ
راڻي جهيڙن ؛ مٺان آيو ڪونه ڪوهيتا لکه وڃن ؛ وينڌي ويچارن عذر
اوڏانهه نه ڪيو بيت ڪاهي آيا ڪاڪ ۾ ڏيئا تون ناتر ؛ گهوٽن ويس ڪيا
گهر گهر ڙيهرين ڳهايا بيت تون جا ٻائي ٻانهي وارهي ڪهڙو تنهنجو نام
چو آئون ٻانهي ٻائون ٻيون ناتر ٿيو تنهنجو نام ؛ جنهي ابنا آيو سوگهه سنڌو
ڪام ؛ ڪهڙو اتان ڪام هت لکين خان کپي ويا بيت آئون ٻانهي
ٻائون ٻيون تر مرتي تار ؛ لکين توڏي نيهر يا هتي هاڻي هزار ؛
پيا نه نيسين پنڌ ۾ ڪنڌي ڪاڪ ڪنار ؛ تو جيڏا تو يار مومل موهي
ڦهليا بيت سج اڀرندي جا ڪري سامي سا ورنڪ ؛ سپي نه سگهي
ساعت سيڻ تنهنجي راسين جي رونق ؛ ڪيسي رتا لا ڪم ڪڏ نائين
ٻاڻن ٻڪ ؛ ٻنڌي سوڌل سرڪ ڪيتري ڪورون جهليون بيت ماري
ڏنو مامريو گهڻي جا ڪائي ؛ لنئو لڏ وٺين ڪنڌ ٿئين

بيت جون پسو نيهن تهڪون ته ڪاهي وهو جي :: آميو آهي
نسوروئي نيهن جو جوڳي ٻي اجڙاءُ :: پتنگ جنهن پيدا ٿيو سا مي
سج وڙاءِ :: آيو ڪاڪ تڙاءُ ڪنارن ڪکوريو بيت ٣ ۾ لاڳو ٿيا
لعل ڪنهبير ڏٺيءَ ڪجرون :: آبُ اَرتُو ڪيئي لُڙڪ ڪَڙَڪ وها ٿي لال :: ڏٺي
جي جمال سي سگهو کوهو ته سلا سيئين بيت گجر ڪي جُوبل جون
تارن منبرون :: هٿي حاڪمن ڪي پري زبرون ڪاڪ ڪنڌي قبرون
پسوهه تهين جون بيت مٿان منجه هنن اوڏوان مرٽي
ذي وهکا ڄڇهم وهم هڱاڏون وي :: جويا بيوه بي سولڙ لوارو وي
بيت جوڳي جهمرڪي وتيئي جنهن اونداهي ۾ آڳ :: لايا ٿي لطيف جي
لڳن لاڳ :: اموڪنهن سياڳ عوس ڏٺيواٿي ڪاڪ ۾ بيت پرويم ۾
ڪاڏي لاهي مري ورهه لاڳ :: تامون هنڙرو ماڳ جان تون جاني جورم
بيت اچو آڏي ايئي گجر ڳاروڙ بڻ :: مٿان سيئي تن ٻڌا ٻارڻ هٿان
جي بيت گجر ڳنهتان گهما ٻيا پاٽان لگس گهماءُ :: ميندري ملاءُ لگس
ڪان ڪيارم ۾ بيت مومل جي مجاز جا الڪين ۾ الناس :: هنن ڪا عام نه خاص
جي ويا سي وڃي بيت مومل جي مجاز جا الڪين ۾ انياب :: جن ڏٺي تن تور ڪيا
عقل جا اسباب :: وڏا خان ڪيا ٻيا گجر غير حساب :: سودي جي شتاب گهورن سين
ٻيا گها بيت مومل جي مجاز جا الڪين ۾ انبور :: هٿي جا ڪمن جي سنت نعاري

جي وياسي ورديا **بيت** مومل ماري مير آمير تين کان آکري

سودي ڳهڻان سجا ٿيا پڙهيا پنڊت پير ؛ هٿي تنهين کي تير مسٽا جن ٿي

م **بيت** مسلحن مٿن مرتن تکي هنيس تير ؛ سرها شڪاري ٿيا

اُيا مهڪن ميڙ ؛ پاٽان تيس اکير لڳيس ناوڪ نيڻن جي **بيت**

ڪاهي آيا ڪاڪ ڏي پسندا مومل ؛ ڪنين پکيون رتيون ڪنين ڪاڙها ڳل

منسي يار مل اُت دانا ءَ ڳهڻان ڏهو ڙيا **بيت** پوري جاري سين سا

آئيا ؛ تنهن کي ڦري ڪلي تنهن کيه عاري **بيت** اچا پيرو هيڪڙو پيسي مل

وڃي ويندي ٻانڊ سين ڏيندي نه موڪل ؛ هت وڃين ني وڃايا ٻا مڙهن

ساڻ طبل ؛ جن ڪلنگيون سون مرڪل سي وريا ڪبنڌ ڪاڪ ڏي

بيت چڙهيا جاري يار سودا شڪاري نکر سلٽ ٿي ڪي سودي

سو ٻاري ؛ ويا ڪاهيندا ڪاڪ ڏي جت مومل موچاري ؛ مو نيا نه ماري

ڪونه لتاڙي ڪاڪ جا **ولي** راڻان جي رهبوت مومل مٿي پسندا ؛

پڙهيا پنڊت پير مومل مٿي پسندا ؛ مٿي رضا رب جي مٿان سڀ هلندا

ڪمي ساڻ ڪريم جي لذيان مڻ سندان ؛ سهڪي ڪرين سڪرات کي

والي وير وداع ؛ اهڪي ويراڄ نون الحي الحمد صلعم ؛ مٿان چڙين مسڪن

منهندا مرشدا ؛ ڪل نفس ذائقة الموت سچي لئي سدا ؛ اصل الڪيو

انگ مر ٿيندو رتا پدا ؛ **داستان چوٿون** سنگه ڪريه

سين شيخن ڪنن م قيرج ڪيڏهين ؛ مهجو راتي پٽ مريڙو مهجان
سپين ؛ اُن مر وسڄو عام لئي جتن مومل ويٺي ميڙهن ؛ سنڌي حشر
ڏيهين سوڏو سارينديون گهٽو بيت ڪنڌ م قيرج ڪيڏهين وٺيو
ويجهڙوات ؛ لنوئي ٿير ليان متان لڳنئي لطيف چي بيت ڪنڌ م قيرج ڪيڏهين
وسٹو ويجهڙو راڳا ؛ اڄ ڪي منجهه صباح نبي ڏر پيڏ ٿو ڏوهه م بيت سانڊون لڳنديون
متي جهڙين حابون پيريئن مون ؛ ڏنگه لنبا تڏهه م اپيجهر ناسون ؛ ڏيهين
ڙهي ڏون اُتي لوچ لطيف چي بيت پلا ٽيا ٽون پنڌ ٽيا لڏيو لطيفن
ڪنان حبيبن ڪو وڏو ٽيو ڪنڌ ڏهين بيت راڻو پاسو هلڻ وجهو سا ڊ م
راسين ؛ ور وڏورو ايڏهين جتي پر ڀيڙو پاند ؛ هي ٿکيين هيڪاند
سوڏو سارينديون گهٽو بيت راتا رسڻ جڏ وائهه ڪر هو ڪاڏي
جب هنئين سين گڏ نه وڃن سو رسندي ڀڳيو بيت راڻو رات
رسي ويو مار پيس تهين مذڪور ؛ جانب جدائي جا پليپل پون پور ؛
وهن مون وهه ٿئيو وڃائي وهلور ؛ الله اکيون لائيون سو پا
تهيجي سور ؛ طعنا ڏيندم لوڪ آءُ ته پرچون پائيم بيت رسن م
رسن گهوريو پل م پري وانءُ ؛ پريم سپي گا ٿيون منڊيون موڪ
هتاڻ ؛ ڪميين ڪنان ٿين مونائي منڊيون بيت رسن مرسط
گهوريو ان او ٿيون آڻ ؛ لين جو لطيف چي تنگه سوار وتان شري منڊيون

سيپون پرين پنهنجي لاءِ پاڻ :: اڃي مشڪ ماڻ ته سودا سکيا ٿي ٿيان
بيت رهي مرس گهوريو اٺ اوٺهن چور :: تو ريءَ ڪاڪ ڪري
ٿي ساڻ سرڪنڌ سور :: اڃي چنڊن جوڙ ته سودا سکيا ٿي ٿيان
بيت رهي مرس گهوريو پنهنجو دان مرپري :: ماريس ڦت فراق جي
جهت جي ذري :: لالن جي لطيف چئي سنهاڻي سري :: آئيس توکري
ته سودا سکيا ٿي ٿيان بيت رهي مرهس گهوريو رهاڄي ريءِ چاڻ
ميت مٿا يون موت توکي نرت نياء :: لالن جي لطيف چي کوڻي
سونهه سياء :: او گرڻ ڏڪي آءُ ته سودا سکيا ٿي ٿيان بيت رهي
مرس گهوريو جڏ راڻان ريڏا ٿي :: منهنجي ميت ميندرا عاقل اڳلائي
پسنج لطيف چي ڪامل ڪيائي :: کهعاف سنڌائي ته سودا سکيا ٿي
ٿيان بيت ڪاڪ ڪري ورڻ ويا لوئڻ لڏيون :: تو چلياڻ سپرين آئڻ
اڄماڻون :: ميئن سيهين ماڻو مناسب نه ميند رالبيت ڪاڪ ڪري ٿي ڏي
ويا ڇلي منهنجي جان :: رکي ڪا مڪتڪيو ماريس تنهن گمان :: هڏ نه
جيانهاڻ سگهو موکي سپرين بيت ڪاڪ ڪهي ٿي ورڻ ويا برپا
محل مالڪ :: سوڍي جي سر تيون وڏ نس وڙ ويراڳه :: سوڍن لايا ساڳ
سگهو موکي سپرين بيت ڪاڪ ڪڙي ٿي ورڻ ويا برپا رهڳه رلول :: تو
پچا ياڻ سپرين هنڌڙي اڇن هول :: جي ڪيئي مون سين قول سي سگهو

بيت ڪاڪ ني سام وڻان اونين گهڻو اوزڪي ؛ هئا گهوٽ
ڳماڻ راڻان تي روندا ويا بيت ڪاڪ ته جهليا ڪاپڙي موهيا
ملن ؛ پاين ۽ دائين جي ٻنڌ ڦڪي ته ڇڻ ؛ لکين لاهوتين اهڙيون
اوڙ ٿا جڏيون بيت اهڙيون اوڙيا جڏي ويا لاهوتي لڪ ؛ پاڻ يونين
وسيون ڪاڪ ڏٺيا تيون تڪ ؛ پيي اي پرڪ ته سوڍيون سڄائي ويئو
بيت ڪاڪ ته جهليا ڪاپڙي تڪڻ موهيا مال ؛ جي جوڙين ڏمان
چال ته لاهوتي لنگهي ويا بيت ويهاري ڪاڪ کي پسي وڻ وڙيا
ڪهڙي تول تريا نانه هوءِ مومل هوءِ مارڻيون بيت ويهاريا ته
ڪاڪ کي پاڻان ويا پيئي ؛ لوڍيرن لطيف چي سوڍو ڪيئي صحبي ؛
مومل ماڳ رهي پيا مقابل سينڌري **وائي** تان تون وڃ
سنهي ساٿي ميان پانڌي ميان ڪاڪ مليو ڪڏهين ؛ لکين
لڏو ننڍاسي متي وات ويا تي ميان ؛ جهنڪي ڇان سوچوي آيو
ڪوته اونان تي ميان ؛ ڪوتاءِ ڪريم جو آيو پهي پرياتي ميان
حڪم ڏيندءِ هٿ مهاڻي مل هئان تي ميان **داستان ٻيون**
بيت نه وارث نه وهو سنگه نه سياڪو ؛ تو ڇانان سپرين
آئيم اولاڪو ؛ پانڌيان پهاڪو ڏجاهه ڏاتي ديول کي بيت ڏجاهه
داتي ديول کي سنهو ساري ؛ ته مونکي تٽ فراق جو ميند راماري

اچين جي نه واري ڪرھو ڪيني اُتي بيت ڪرھو ڪيئي اُتي سوڍا
وار سنڀان ٭ ڪوھ ڪريان ھن ڪاڪ تي تو ڌاھين تاڻ ٭ لا ھي غير
لاڻا اڳي آءُ اُڪنديئن بيت اڳ آءُ اُڪنديئن پرچي پيارا ٭
پاڪيزا ھون مرتين جي جا جيارا ٭ نيھان نظارا سڄ نه ماڻ نه سوڍھي بيت
سڄ نه ماڻ نه سوڍھي اکيون پري پاڄھه ٭ راتي جي رھاڻ لئي وي وڇان
واڄھه ٭ سوڍل ھي سڪاڄ پس توشڪون تڪيا بيت پس توشڪون
تڪيا سيڄ وڇائي ٭ پسيو پرچي ھنيون حبيبن ھاٿان ٭ ھيڪ ڏونگھا
ڏاڏا ٿان پيھو تيو تان نه ميندرو بيت ڪري مومل ميندرو جي لڏي ٽيا لال ٭
ڳرو مڙدي ڳھو پا ھونڌ پنھنجو حال ٭ راڻي تار راڄ ۾ مون نه ڳھڙجي مال ٭
سوڍي کي سوال ڪيا تي ترب جو بيت سوڍا سور سڪائيون اکين آب
نه ڪن ٭ راتي جي رھاڻ کي پروڙيون وتن ٭ سي ميندرا ڪين مڃن جي
نو سوڍا سوري چاڙھيون بيت مومل ويٺي ميندرو سدا ئي ساري ٭
وليون واس ورنيون چانگي کي چاري ٭ جي آچي اوتاري نه ڏوڙ ستايان
دل جا بيت مومل ويٺي ميندھي ساري سد ڪري ٭ پاڻي پيئين ڳاڏون
ڏاڻي لاھه ڏيري ٭ ڪو ساٿ ڏاڪيتا مٿي ڪري ٭ ڪلين جي ڳري
نه سوڍو سڪيا نئي تيان بيت راڻا پسا نه راڄ ۾ مٿي جن مٿي ٭ ڪو
جا ماٿان ڪيڏا ھن وڃيا ذروتين تڪي ٭ اتر لڳن الڪرا چلھا پين حقي

نيھن جو

سوڍي جي ساڃاھ مند

کُوڙَ تَنِ ڪَڏِي نِيئِي لُڏائِي لاٿِيُون **بيت** نَئُون نِيا پِرِ آڻِيُو رائِي

مُلاڪاتِ ؛ لَڌِيسون لَطِيفَ جِي ڏاتا رَ مُلِيا ذاتِ ؛ ڪُهڙِي پُڇِي

ذاتِ جو آيا سِي اَگھِيا **بيت** مِينئِي نِيسارو ڍُولُ ايندا وِيندا اَرڙِيا ڳارو

گَسَ ڪَيا ڪاهي ڪاڪِ وِيا ؛ مومَل کي پا مان وِڃِي وِيا وِيڙِي **بيت**

وِڃِي وِيا وِيڙِي سوڍي اَنڌَرِ سُورَ ؛ مارِي تنهن مذڪور جنئن سوم

تحو ساهُ ڪَڍِي وِيو **وائي** ڪاڪ وَڃِي ڪَرِ ڪمانَ ڪا وِيرِمِ لاٿِيون

تو کي ڏِٺيُن ڏارَ ڪُرِ ڪَما ڪاڙُ ڪاهَ ؛ ڪُوبُنجِرِ نَڌِ ڪاڪِ جا

مثلاءَ سوڍي جي صلاح ؛ مُقابِلُ مومل جي ٿيندِي سَنجھ صباحُ ؛ سِرِ جي

ڏينهن سَيّد جي لُڏائي ڏِي لاهُ **داستان چوٿون** نَکَتَ سَبَ

نِيئي وِيا آيو نه اوني ؛ سوڍي جي ساءِ پيئِي ڳالھ ايم ڳُوڻي ؛ آئون تُن

لُڏائي لوڻي پَسان جو پِرِيَنِ رهي **بيت** پرو لڳا پارَ مُوتَ سِگھو

تون مينڌرا ؛ ڍولا بيت ڪَنڌِينِ مِرِ ساڃُونِي سُوارَ ؛ بيرو

کيم پيتار رماڻي جي جُهڙي **بيت** تو ته ڪيم تَنِ ڪان جُڳَتِ جنهن

گُناهُ ؛ سوڻ نهاريان نڪي راڻا تنهن جو راهُ ؛ پَرچي لَگهه الله جو

ميان تُون مينڌرا **بيت** سِکي مِينُون سَندَ ڪَرِي رائل جي رماڻ

سومو تائي ميندرو الله اڳِ آيَ ؛ تو مون پرچ نه ڪاٽ صباح ته

سِرِتيون **بيت** اي ڪُکوري ڪاڪ رَمي راڻان پاڻ مَرهَت

سوڍا اِيءُ شربت سورو، نينهن جو بيت جڙ گهوڙا پڙ گهوٽيا
ترجون تکون ڪن :: تو جيٽون ناته سين پاٽيا ريون پچن :: هن
گام نالو ڪهڙو هي نهه سندا ڪن :: هي گام مرُوي گو جرو جت راڻو ريون
رهن :: ڏه پيو اڏيهن صحون کلندي ڪن :: بيت وچ مڙن
اگيان راڻان تو رڻ وهي بيت جڙ گهوڙا پڙ گهوٽيا آيا ڪاڪ کهي
محل جي مومل جا سوڍي ڪيا صحي :: راڻي رات رهي گونده لاما گجرن
بيت گلبدن جون گجون آرم اوديائون :: چوٽا تيل قليل مان
واسينگ سو پڙهيائون :: انهي پر عنات جي راڻو رانيائون :: سو موني ڪين عنات
ٻاهون [illegible] ڪلهه گجر کي گڏيو بيت اندر آگيون لائيون سوڍي تنهن جي سو
راڻا رهائين جا ماريم مذکور :: طعنا ڏيئم تو را آءُ نه پرچون
پاڻ مر بيت راڻان رهائيون سوڍي وٽي ساريان :: سڦ سين
راتيون وهائيون :: کوڙ يئي مون ڪائيون ديو لنيا ڏيکي آءُ دون
بيت مون کر اچي جي تني ميندرو مهانُ :: آئي جهو ڪيان
آگ مچيري وجهان جان :: تاڻي تنورن م پيري هٿان پاڻ ::
پيکين سوڍو پاڻ گهر تڙ گهوڙيان پرين تان بيت مون ڏينهاني
نعري اجُ نه گاڻايون :: پسو پهه پيون آتڻ سيڻون انڊي بيت
اجُ نه پساسي آتڻ ڪئيم جن سين :: هاڻي تنين کي ڪنڌي ڪاڪ ٻهاريان

بيت توڻ ڏاڍي ڏيت ڏني، توڻ راڻو توڻ راڄ ؛ مومل محتاجيون
ڪري عاجزيون اڳيان، تو جي قول ڪيا، سي سڳهو ساڄ سپرين بيت
توڻ ڏاڍي ڏيت ڏني ڏيو ليا ٿهنجو ڏيت ؛ جي پاڻي تاڙي نور يا تا ملڪ
نه ٿهنجو مٽ ؛ لاهي قصر ڪت اچي ڪوڙ ڦنا تون ڪاڪ ۾ بيت ڪوڙي
ڦنا تون ڪاڪ ۾ راڻا وڃڻ رهي ؛ ماڻهو جي محلات جا سوداڳر مهي ؛ وينديون
ڳالهه ويهي وڪري پونديون ولها بيت اکون ڏاکون سرڪن شاخون جت چوڪا
جيندن گونر ؛ مهي سيپي ما ٻيا جت نه پرن پونر ؛ ڪنواريون ڪونر
ڪاه ته پسون ڪاڪ جا بيت هلو هلو ڪاڪ ته جتي نيڻهن اڇل ؛ نڪا
جهل نه پل سيڪو سپي پرين ڪي بيت هلو هلو ڪاڪ ته جتي جت چرت ؛
ڳوڙي رنگ رتن پانو راڻي ٻڪ سين بيت چانگا چڪين نه اڻ جين توڻ رڻ
پسو راڻون ڪرين بيت تاڻي نينديءَ تڪڙو ميا مومل سيت ؛ ڏٺهن ڪنديءَ
ڪين جن ۾ تاڙي اينديءَ طاق ڪي بيت جڏهن تاڙي ويندي ٿيٽ مڙه
منجهنديءَ مت ؛ گجر اڳيان ڪت سودا شال سڻين ٽئي واڳي ڪئي جو
ڪاڪ تڙ اچا انگي جڙهو چڪيو ؛ ڪرهو سرهو ڏيهه ۾ نه ٿهن ڏيب
نه ڏاڄ ؛ پاڻ پراڻي آئيو لاڻي لڏو ٿيا ؛ ڪرهي ڪا ٽيٺا رتا
ناڻي ناگيلا ؛ وڳهه واسيا ئين پانهنجو سيپي سرانهيا ؛ توڻ
ڏاڍي ڏيت ڏني توڻ راڻو توڻ راڄ ؛ مومل

Scanned with CamScanner

مُحتاجيُون ڪري عاجزيون اَگيانِ ؛ پڪوُن جي پاڻ جوُن هاريائين حلقيا

داستان اٺون سين ساڻ هيم سُپرين جا ڙوُن ڪيم جال ؛

سو ڍا مونکي ڪالهه موڻي آيون مُنهن ۾ بيت ڪين ساڻ هيم

سُپرين جا ڙوُن ڪيم جت ؛ سو ڍا مونکي تت موڻي آيوُن مُنهن ۾

بيت ڪين ساڻ هيم سُپرين جا ڙوُن ڪيم جي ؛ سو ڍا مونکي سي

موٽي آيون مُنهن ۾ بيت خاموشي خبر جي مُوملَ کي ٿي مت ؛ صبر سو

سُپت حق منهنجي سينڌ ۾ ! بيت سو ڍا صبر تو هنجو موملَ مت ٿيو ؛

تو جهڙو ڪالهه ڪيو تنهن منڊيون سيٽي جيڏيون بيت جي مُون ۾ منڊيون ڏنيون

ڏيئي لونهه بند ٿيس ٿي ؛ ڍولا جي ڍڪيئي سي متان عيب اگهاڙئين بيت

جي مون ۾ منڊيون نه ڏيئي لونهه بند ياس ؛ سو ڍا اِنَ سهاڳ جي ڏي

واجهايا س ؛ ڍولي ڍڪياس ڏيئي پاند پنا ڪج بيت ڏيئي پاند پنا

جو ڪيم ڍڪ ڍولئي ؛ ڏسيو ڍولا اکين سين نه پا جهه پرين پوئي ؛

ڪوڙ ڪاٽيا رين جا خاوند نه ڪوئي ؛ راڻو نه رهي جي منڊيون سي

سينڌ ۾ بيت ڍولي ڍڪي آهيان ناڻ نه هُئيس اگهاڙي ؛ ڏيئي

لڪ لاڙي ڪڪر ڪيا ٿي ساڪ جو بيت ڍولي ڍڪي آهيان هُئيس

اگهاڙي اگهه ؛ جو ڙيب ويان جگ ڪڪر ڪيا ٿي ڪاڪ جي بيت ڪاڻ

ڍا ڪاڪ جي سا مينڌ ۾ سي مٿيام ؛ اوگڻ عيب سنڌ ام سيڙولڻ

يکي جيڏيا **بيت** ڏولي ڀڪي آهيا ميس اڳاڙي آئون ⁂ ڪي
پنهنجا ءُ ڇڪ ڪنا مُڪلڪ جو **بيت** ڪکر ڪيا ٿو ڇاڪ جو ڏيئي
لاڙي لکه ڦهاڙي مٿي ڏکڻ جو هيو ٿي چاڳيه ڪريان **بيت** سوڍا
صبر تنهنجو سيپي سونهائي ⁂ جيب سائين چالي چوڻ جي جيٺ جن
بيت سوڍا صبر تنهنجو مهڪ لڄائين ⁂ جيب سائين جي چوڻ ادب
ڪيي انجو **بيت** سوڍا صبر تنهنجو لڄائين مرڪ ⁂ نه ڪپم نڪ ري ڪ
ڙاپي وڏيي **بيت** سوڍا صبر تنهنجو سيپي سيڪاري ⁂ مومل جي
واري ڪوه جاڻان ڪيئي شيو **بيت** سوڍا صبر تنهنجي سيڪاري سهس
ٻجي منجها ڀهس موڪي نصيب نبي جهلي **بيت** سوڍا صبر تنهنجو مونکي
نصيب ⁂ ريا ڪنا يسر رت اپي تروت ميندٿا **بيت** سوڍا صبر
تنهنجيا ٺوڪي مومل ⁂ ڪنهن منجهان ڪل پرين پيم تنهنجي **بيت**
سوڍا صبر تنهنجو ني عقلن عقل ⁂ آهي انگ امل مان تنهنجي ميندڙ
بيت سوڍا صبر تنهنجو ني عقل آئي باز ⁂ سندي صبر ساز توبه ڪار
ٿڪري **بيت** پسو عيب اکيان سوڍا شرمايون ⁂ نڪ جون نرجايون
ميون منهنجي حق ۾ **بيت** موني آيون منهن ۾ سوڍا شرم جن ⁂ سي لڄايون
لڄن پسو عيب اکيان **بيت** اڏيون آڻ وار يون نرجانڪ
نيڻيا تان ندريا پاڻان موريا منهن **بيت** اڏيون انا سيئن تو ڪڇي

Scanned with CamScanner

ڪوهُ ڪريان ؞ وڃي ڪين وڃن ورهيه مورڻ مٿن ۾ بيت جنين
سندي مُنهن ۾ نهاريون نڪن ؞ ٿيان وڃي هيڪرو نه ڪهڙو
ٿورو ٿن والئي جم وساري جڏهن مينڌرا مونکي سوڌل تون مونکي
طعنا ڦيڻا ڏيه مُروڻي ڏي ؞ راڻي ني رهيس ڪي ڪري سين ڪلئم تي
داستان ستون ديت ۾ ويچ ڊول ڪاٽياري ڪاڪري
آئيون اڳيئي آميان ٻڌي تنهنجي ٻول ؞ توکي ساري سُپرين رهنم
منجهه رنول ؞ نڪا مان ۽ تول وسنهه مون وهه ٿيا بيت
لنبوشان لطيف چي ڪٿون ڪنيائون ؞ وڃي ڪلڪ ڪنڌ ۾ لڌون
لاٿائون ؞ جڏهن ڇيلا ڇليا مومل ماٽيائون ؞ پيرو پيائون آسِ
آرامي ٿيا بيت پيرو پنهنجو ڪاپڙي لاهي وِيهه مَ لاڳه ؞ تان مون هنيرو
ماڳه جان تون جوڳي جوءِ ۾ بيت هت ڪرنگهه سڪيڙ سودي
سرتئو ؞ راڻي جي رهاڻ لاءِ پنهنجي جي پيئو ؞ پسان ڪين پيو ٿوري
اکڙين سين بيت جيڏيون منهنجي سين راڻي رٺو ڪيو ؞ قلب ڪاڍ
ڪنڌين ۾ پرانئي پيو ؞ ٻُهان ٻهر ونو هنيون هنت نه اڳيئي بيت
جيڏيون منهنجي سين راڻي رٺو ڪئو ؞ من مينڌري وڃيو ڏي
ڏرُ پيو ؞ ٻُهان ٻهر ونئي هنيون هنڌ نه اڳيئن بيت سودي منهنجي
سالا سين جيڏيون جيئن ڪيو ؞ ڪڙي مون ڪاڪ تي آنڊ وسرئو ؞ پسان ڪين پيو

اکڙين سائين بيت راڻو ڪارڻ ويؤ گهمي گاهه ڪري ٭ سوڍي ري
سرشون مڇن نه ساهه سري ٭ وڃي مان ورهي آسائي آهيان
بيت راڻا نه جاڻان ڪٿڙي وڏو ٿرهيون ولها۷ ٭ پيئي ڪيه ڪڻن ني
ٿيا پلنگه پراڻان ٭ جايون گل جبات وٽ تو رهي ڪوماڻان ٭ دريا مي
ٿو نه ٿيا قرهي وهاڻان ٭ مينڌ راماڻان تو رهي ڪنڌ سيڪن
سين بيت ميان مينڌرا موت ڪري بخش بجايون ٭ تون گهٽ
سنڌو گهوٽ مون ور تو نهين هيڪڙو بيت راڻا ٭ جاڻان ڪيئن رڙو
ولها ٭ اچي ڪاڪ ڪنڌين م پرچي ڙي پاڻان ٭ سوڍيل سياڻان
گهرهيان گالهڙيون بيت چانگو جنين پلئو ميئو آهه مئو ٭ ذات ڏٺيون
سڪيون ڪرهو هي ريو ٭ جنهن پر ملان پيو تنهن نهايت ناهه ڪا بيت
تو ڪي ڏٺين تار ئو ڪرها ڪارڻ ڪاڪ ٭ ساري ذڃ سيد جي لباهين
لاهه ٭ مقابلو مومل سين ٿيندو بجهه صباح ٭ سوڍي جي صلاح ڪون
جرندين ڪاڪ جا بيت وڪين آهي وترو مندو تان ڪوهه ٭ وڃيو ڪاڪ
ڪنڌين ۾ بهس پکي جيئي پوءِ ٭ ان ڪي مسند ڪوءِ ميو ماتو نه ٿئي
بيت راڻو پايو راند وجيو ڪٿ پيا وڙدا نيئين ٭ ور وڏو رهيو
جنين پر عجبي پاند ٭ هي پڪيئي هيڪاند سوڍو ساريدين گهٽو بيت
جيئاتهن ڪاهيا ڪرهو چنائو چوڏون ٭ لکن ڪنبو لڪه سين جيڪر

۷ اچي ڏاءِ ڪنڌن ۾ پرچي ڙي پاڻان

چونڊي ڏيا ر :: سهسين ساڄي آئيا ڏاڍ ٻيڪن ڏار :: ڪنين ڪنيما
ڪنون چونڊون ڪهي سون ڪن سينگار :: ڪن ڏين دنيا جو ٿوڪي
ناڻگا ليڪن ڏار :: پوءِ گهوڙاءِ سوارون مٿي ٿڪا ٿيا ٻيت ڪيڏا
ڪاهيا ڪرهو چونڊس چيتا ٿوٽن :: مڇڻي ٿيڪا ڪڪوري مڇڻي لٿا ٿو
راتو ءِ راتون ٿيءَ راڻي ٻيڻو ناهه ڪو ٻيت لوتيس لڏاڻي پسان
ٻيڙين ٿي ٻجنهن جيهيائي ڪي رات رهي راڻي :: هلبو هاڻي
ويا ڪاڪ ولائي ٻيت رهوءِ راڻي جيءَ ناهه ڪولودي لڪ اچن
هيڪ اڪيون ٻيا انگڙا پرم تا پچن :: سي ڪي ميندرا پچن جي تو
سودا سوري ءَ چاڙهيون ٻيت حال قربان مال قربان گهوريو ٻڌا ٿو
نڌا لي فقير جو رهي مرا ٿون :: ميين سين ما ٿون منا سب ٻن ميندرا
ٻيت جي هنا ڪونڊيا ڪاڪ جا سنا سي سونهن :: لڏو ٿيا
لطيف چي لڏيو لوڏيرن :: سي مونجي منس اچن جي آتڻ
آرامي ٿيا ٻيت راڻي سنڌو روح مٿي پسو ءَ پيوم :: ٻيڙي جي
ٻڌي ويو سودو سا سنڌو م :: وس ٿيوم جا ڳيوني جن زبان
ٻيت جي ڪنڌيءَ ڪاڪ ڪڪي پاتي اڳيان سون ٿيس ::
سودي ٿارن سرتيون ڪين اچي سڪس :: ڙاڻي پاڻي رس تن
ٻيڙيءَ جئن تانڊو ٻيت سهسين جيان سڪي ٿيان موٽ مونکي لکيا

سي ھون ئي ڇڄا ڄڃيني جي ڪوڙي ڪاغذ آڻيون بيت راھان
تنھنجي راه ويئي ريليان رو ⁘ دوست ڏلاسو نه ڏئين جاني جيڏو
ڏک ⁘ توڏي سوڍن سو نه ٻه ماڻ منھنجي ميندڙ رو بيت ترڪي ڪعلوم
منھنجي سوڍا سپائي ⁘ آڳاند ۾ ارواح کي آمي ماٺي ⁘ وهڪ مون ويئي
پڇا ٻو پڇيان پهي بيت ويئي نت نهاريان راھان تنھنجو راھ ⁘ مو تائي
ماڳن ۾ اٿيئي الله ⁘ سوڍا تو ڳن ساه ناٺ تر راڏا گھٽا راڄ ۾
بيت سوڍو تئي نه سڪيو جڳه جتن توچوء ⁘ راڻون تئي
نروء ڳوڙھو جتي ڳل ڳتي بيت اينديون موٽي ميندڙ او ڏيجاڙ
ڪياء ⁘ ورڻ نه ھئين ولها ھوند جتي مون جاڳاء ⁘ سٽي جي سڄا جاء
سوڍا سگهيائي تئي بيت نئون نياپو آئيو راڻي ملا رات ⁘ الله ڏي سون
لطيف چي ڏاتار ڪنان ڏاتِ ⁘ ڪهڙي پڇين ذات جي آيا سي اڳهيا
بيت ڏاڻي گھٽا اچن رهيء راڻي جي ناھ ڪو ⁘ تنھن سوڍي ري سرير
۾ پيار ۾ وهڻ ڏکن ⁘ ڏاڻي الڙين ويل نه ڪنهن وساريو بيت
وير و تار وصال ۾ گھوريون گھايا جي ⁘ تن ڪاڪ او ريائين
ڄڏي وڃي پيا پري ⁘ تنکي تاتر ڪين ڪري موھل سڪي
جن کي وائي ڪين ڪريان ڪاڏي وڃان مونکي سوڍو
سڄھه نه ڏي ⁘ اچئو آڻ واڙيون مونکي طعنا ڏيئي ⁘ پٽ وار

وڃايان آئون رکي رانيءَ کي ⁂ ڪارايان ڪيرو ليون آئون چاريان
چانگي کي ⁂ راڻون ني رسي ويو ڪر سين ڪليم ني **وائي** جتي راڄ مون
سي تر سکر وسن آئون تهن جبل متان گهوري جت راڄ رهن ⁂
پارو چاسٽون پاهيون ڪرڙيون چال چلن ⁂ متن پوتا پت جا گهگهاساڻ
گلن ⁂ آمان ليمان قل قارو هاجت ڪنٺا رڪڙن ⁂ سونهن سپرين جا
پڪا منجهه پٽن ⁂ جتان ويهي اٿيا هيرون تن هنڌن ⁂ جتي رهن
سپرين پيٽون سي پکن **وائي** ڏور وڃيو ڏينهن لائي ⁂ ٿکي
ڪا ورائي ڙي جيڏيون منهنجي راڻل ڪي ڪو رحم پوي ⁂ مير منجيان
ني مينڌري ما نه ميرم موتائي ⁂ مير مڃايان مينڌ ري پاند گڄي مرائي
ڦنيل مينهن فراق جا ويني وسائي ⁂ لڌ وٺا لطيف چي پير ميءَ ڏي
پائي ⁂ سوڍا سرپٽ گهوريان جي اچين ڪر هوڪاڪ ورائي ....

سر ڪاهوڙي

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت ڪاهوڙين خفي ڪان سو جهي لڌو سبحان ⁂ عاشق امرين
الرين لنگهيا لامڪان ⁂ هو م گڏ جي هوٿيا پابوسي برين ⁂

سورٺ سلطان آيو نظر انهي **بيت** مون سي ڏنا ماءِ جنين
ڏٺو پرين کي ⁂ اهين سنڌي ڪا ڪري نه سگهان ڳالهڙي .
بيت مون سي ڏنا ماءِ جنين ڏٺو پرين کي ⁂ رهي اڄي راتڙي
تن جنگ سنڌي جاءِ ⁂ انهي جي سلجاءِ ترهوتيءِ مارم **بيت**
وسون مٿ پئي ڪيرون ڪاهوڙين جون ⁂ هاڻ آئون تن ڏونگرين
کي ڳجهان ڪير ڳهي ⁂ مڙجن رات رهي جنين ڏونگر ڏوريا **بيت**
پرڀي آءِ خبر ڪاهوڙين جي ⁂ جوش ڏنا نون جيءَ کي لڳائي لوڪا
ڏونگرين ڪنهن ڏکا سهي سگهه نه ماڻهو **بيت** خبر ڪاهوڙين جي پارڙا
پڇي آءِ ⁂ ڏونگر ڏونگرڙي لڪ هنير ڏورين ڏٺ کي **بيت** تون هڏ ڪچاڙيا
سنهو سڪيو نه ڪرين ⁂ سوار اسنب ڪئي ڪاهوڙي ويا ⁂ آڏيندين ڪنان
ڏٺ ڏورالي ڏهه جو **بيت** نيهه ڏيهائي ناهه جيئي پرينه پڪيان ⁂ تني
ڪاهوڙيان ورڌ نوڙون موجون پا **آبيت** هوڙوڙي هوڙ ڀيهن هوءِ ڏونگر
هوءِ لڪيون ⁂ ڪنهن جنهن لڏا ڀنهن پيا لهسن لڪم **بيت** جاجوءِ ڏسي لوسن
نه سلئي ڏوڙي سا ڏورين ⁂ پاسا متي پاهڻين ڪاهوڙي ڪوڙين ⁂ ويا تت
ڏورين جت نهايت ناهه ڪا **بيت** پورهت پسي ويسرا ڪاهوڙي ڪجن
سي ڏونگر ڏوريا جن جي رهن ⁂ ڪامل آهي تن مون پريا جي ڳالهڙي ويا
بيت دلق گڏيو تو ڙم بڪلئا پٽ ⁂ ڳاهيون ڀلي لوڪ سين بڌا

Scanned with CamScanner

تاوڻيءُ بيت ڳالهڙي پريان جي مون تن آهي ڪامل ؛ پڻ نه ڪن

ڏونگر ڏوريا جن ساءُ ڪو چکيو سور ؛ جي ڪاهوڙين الڳ آءُ ويهي

سنڌي جن سُڌيءَ پٺ اڳي ؛ ڪاهوڙي ڏهي ٿيوڪ سڌ م چاڙ بيت

عالم اُهڃاڻيون ؛ ڏٺ ڪرين جيڪي ٿئين ڏو ڪو نه ڏٺ بيت ڳالهڙي

بيت ڳالهڙي سنڌي پريان ڏسين پري ٿهان ؛ آٽين اوريائين جون

سڄڻ پري ڪاهوڙين سنڌا ؛ پنڌ جي اوراهين هن ڪن گهاٽيءَ ڏٺ

ڏي چيرڪين ؛ ڪرڙ تا ورڻ ڏونگر ته ڪري ڏٺ جيڪو اچي بيت پڇ

واحد ؛ ڳهاري نه ڳهرين لڪنا ڪاهوڙي مون بيت ڪي سُٺ سُوڳريون

بيت ٿيا ڳنڌ ڏٺ جوڏوئي ڳنڌارين ڳوند ؛ ڇهارين موجوهه م ولهن لاءِ

ڪلهن سر ڪنڌر م ٿرين پوڏ پاڃي ؛ ٿيوڪن اُتي ڪي ڏٺ هلون هلونه

ڪاهوڙي مون بيت راتڙي وهامي ويئي سڄڻ ڏور ڏوريان

ٿيا ڳنڌ ڏٺ جوڏوئي قيام ڪياڻون ؛ تام ماڌ م مُوران لڪيا

ڏيهن ؛ ڪن م وين ويهي لڪيا ڪاهوڙي مون بيت

ڪن جهنگ م جهنگين ؛ ڪهن ڦوٽ ڪارڻ ڏونگرين م نتي

آئين لڪيا ڪاهوڙي مون بيت ٿيا ڳنڌ ڏٺ جوڏوئي

ٿيا ڳنڌ ڏٺ ڏوئي جه تمام تن ڪياڻون ؛ آرام نه

قدام ڪياڻون ؛ حملم منجهه هوا لڪيا ڪاهوڙي مون بيت

ڏوري ڏورڻ ڏونگر ... ڏٺ ڪي ڏيه

جهنگل جنگارين

ڏوني

قدم

جو ڏونگر ڏُٺ گڏيا بيت سون ڪاهوڙي لکيا سُمهڻ ڪين
پئي ॥ سمهڻ ڪيائون سيج جو ڏوري ڏُٺُ لهي ॥ وِيا تِتِ رهي
جت نهايت ناهه ڪا بيت اُڏوهيڙ رهون جتي نيهان لکي
ڪنيو پرِ لِڪَ سين ڇپو نِين چيمُون ॥ تانِ ڪا سار لهون هوت ڪميني
سيرين بيت ڪاهوڙين ڪئي ساجهه هِتا اسنڌرا ॥ ڏونگر هيڏي ۾
ڏونگرين اُٿ ڪيائون پٽي ॥ ڏُکن ڏيلُ هڻي جيه نه ڏنائون جيرين
بيت ماءِ ڪاهوڙي هليا ڏونهان ڏکائي ॥ وِڙا وِسائي ڏوٿي
ڏونگر وَٽ ۾ بيت ماءِ ڪاهوڙي هليا ڏکائي ڏونهان ॥ جيئَرَ
جا سونهان ڏوٿين ڏُٺا جِتا سُو بيت لٽي نه ڪرڪاڻ پنڌ پراهين
هليا ॥ ڏوٿين ڏُٺ کي جُنبيا ڏونهن جا باڻ ॥ ڪاهوڙين اُهڃاڻ
انگ نه سهجي اگڙي بيت سُکه نه سُتا ڪنهين ڪرڪاڻ لاهي ॥
اوسيڙو آهي ڪاهوڙين اُنهين پنڌ جو بيت پيرو پراڻا ڪيڙا
سُڪا مُنهن سندن ॥ سا جُوءِ ڏوري آئيا سونهان جن مُنجهن
گهاگهيون ڪن تهان پرين پنڌ جون بيت سُڪا سَند
ڪلهين ۾ ڪرڪاڻ پيرين ॥ نمندي نيڻن آن ڪي ڪاهوڙي گڏيا
بيت سُڪا سَند ڪلهين ۾ ڪرڪاڻ پيرين ॥ وهائي وين اُن تَهِ
ڪهين اگهي واءِ وسائيندڙي سينهن ما نه ملان کي سمجهين ॥ آئون

عيائون پاڻ

ملندي پريت کي راسون رولي ڏيندين * سونکي پرين ميڙيندين
روح رهين ميڙيندين سياهين * ماڻهو هوندي نه وهاجان پريان سين نيهن
داستان ٿئو کنجي ڏونگر گام جو پيو جن پرو * جڏي کيٽ
کرو لوچي لاهوتي ٿيا **بيت** کنجي ڏونگر گام جي پيئجن پرک *
واري سي ورق لوچي لاهوتي ٿيا **بيت** کنجي ڏونگر گام جي
پيئجن پٽي * جڏي سند گهٽي لوچي لاهوتي ٿيا **بيت** کنجي
ڏونگر گام جي پيئجنين بوء * ڏوري سائي جوء لوچي لاهوتي
ٿيا **بيت** کنجي ڏونگر گام جي پيئجنين باس * جڏي سب
لباس لوچي لاهوتي ٿيا **بيت** کنجي ڏونگر گام جي پيئي
جنين سڌ * پي سب جڏي بڌ لوچي لاهوتي ٿيا *
بيت کنجي ڏونگر گام جي پيئي جن پروڙ * جڏي سي
ضرور لوچي لاهوتي ٿيا **بيت** پهچي جن پروڙ پي کنجو ڏونگر گام
سگهي تن تمام لوچي لاهوتي ٿيا **بيت** ڪهڙا انهيء ڪام گنجي
ڏونگر گام ۾ * پسي تنهن پهاڙکي اچي نه آرام * متان ڏونگر
ڏوره پئين اجهي جيئن عوام * هر آن ڪر حرام ڪام نه ڪاهوڙي
ٿئين **بيت** کنجي ۾ گن گهٽان پيرو مرو ڙي پاء * ڪاهوڙي ڪرا
وڃ نه ڪا اوڏي اڃ ماء * جنين ڏٺيا جاء مونٽ تنين مينهن

ڪاهوڙي

سُنهپ ۾ سڀ گهڻا مُنجهڻ مَاڪِ هوءِ ٭ پرو تنهين پوءِ جو اُجهي پوي

اُن تان **بيت** جنين جيڏ نهين تيڏ نهن پُهري ڪا نه ڪا ٭ جي

ڪنڌي ڏنائين سي ڪُڻ ڪاهوڙين لنگهيا **بيت** جت نه پکي پيرَ تت

نمڪي باهڙي ٭ پيو پار سيد وڪير ڪاهوڙين ري ٿيو ڪيهڙي

وائي آئون جيهبائي ذات تائون پاڻ سجائج وو سُپرين ٭ اوئون

آهِيَ ڄام جون پڙيان سجبائي رات ٭ باهي ڪوٽين باجهه سين ته ڪَر

لطيم ذات ٭ تاڪي ڏونگر ڏور پا جا نه وهامي رات **داستان ٿيو**

اَجي پيا آتَ مَواتَ وِچائي جن ٭ اوءِ ٻڪبير برن ۾ انڌا ٿيوا پين ٭

ڪتي آڏو ناڙيون ڳنگن جئن گهمن ٭ فراقي فرمان جو آهي بربوٿن ٭

لنگهائيا لاهوت کي سُتا پيا سِڪن ٭ ڪيت ڪاهوڙين آهي اڳئين پنڌ جي

بيت ڏسي ڏوري ڏونگرين وات وِچائي جن ٭ جن ڪُرندا

کي پروڙ ٿو رَنڌين سي نه رَهن ٭ پيئي ڏاه ڏيون ڪٿو پيرت

تان نه پڇن ٭ ڏوڙ پريان لئي ڏاهه ڪيو وِچارا وِڃهن ٭ جنهن

ڪاهوڙين آهي لِکه لاهوت جي **بيت** وِڃو وڃ مُوات کي ڪهڄ

ڏوڙنه ڪوات ٭ اجهي منجهان آتَ اُوسي بي آءُ توُن **بيت**

ڪيبري ۾ پيرڪنين پاتو پير ٿين ٭ جيان منجهڻ مالڪين سڄڻ

تنائين سير ٭ اِن پون سنڌو پير ڪوڙين منجها ڪوهي **بيت** ڪيبر يا پري

ڪاهوڙڪي ڪيوڙي -

بيت ڏيئي ڏيکاري ٿا ته جي پيرن پکيان ٿيو ڪاهوڙيان وڏيو ورٽ جيئيرا

تِيا ٻُڌي ٻُڌيائُن ∴ اُٺي کي آئون هنيرڙسي آسُوءِ بيت
ماءُ کاهوڙي آئيا ڏوري ڏوري ڏيهُ ∴ مين پرين کيهُ جاماڻ
ڪنهن تارجي بيت سانئڻ ٻُڌي ٻيٽ جنين ڏونگر ڏوريا ∴
تنين کاهوڙين کهه هيٺ وجهي پاسا کوڙيا بيت ڏونگر ڏنان نوڙ
جاڻ مون پاڙسي پيا ∴ هيکليون هلڻ جي سي تاکڻ سنڌي
نوڙ ∴ ان پون سنڌي پوڻ کوڙين سنمار کولهي بيت جهنگل
هلياسي نه پليا راه هليا قرجن ∴ اوجهڙسي نه پون جنين ٻئي جڙيون
بيت جهنگ کاميٽ ٿيو ٻئي چوران لڪ ∴ سيڪڙوءِ سڪ
ٻئي ڳنڍيا پاٺ بيت جهنگل اهيڙين کي پڻ ڪيوروءِ ∴ نه ڪتا
نه کوڙ کيون نه هيو اُن چوءِ ∴ ماڻي هنهان پوءِ لڳي لوڻي نه ٿئي
بيت جهنگل اهيڙين کي پڻ ڪيوڙو ونڊو ∴ نه ڪتا نه کوڙ کيون
جتي هيو تو چونڊو ∴ مذهين نه هونڊو اِهان پوءِ عالم بيت ندسي
سنڌ شڪار نه ڪتا نه کوڪار ∴ پنڌ کٽي پار جهنگل آهيڙين کي
بيت ورسا سچي ويڙ منهن ۾ سڄڻ هيڪڙو ∴ سوما گوپي ٿير
جيڪو ڏيئي کمار ڏٿين بيت وهاڪاري رات مجنهن ۾ راه
گم ٿئي ∴ نه کامڻ جي تات هي پڻ وجهي وسري بيت ڪاڪ
رات اچي ڏينهن اِئي صِفتا نُور ∴ جتي پرين حضور تتي رنگ

مرڙيئي ڪو بيت تحقيق جي توڪ پري منجهاري ڪڍيم پڌاهون
نئي ڏيئي لاهي ڪُسي ڪمائيم ✻ جاجاج مٿي ري نه ٿئي سا
نونوڻي ڪريم ✻ ننگسان نالري پسند پيان ساري جنگهن ري
جليم ✻ هڪل حقيقت جي نورتوي پڌيم ✻ الله وٽي پسيم مشاهده
محبوب جو **بيت** والي وچيم شال ڪڻي سين ڪيم سٽيان
ٻلو ڪري پال نه اڪين سين اندو ٿيان **بيت** ڏونگرين ڏيکي
اچ پٽ ريون اپ جون ✻ ڏونگرا ڏٽ ڪي آرا اچن جهيما
ڪاموڙيون اچ نه اُهي پيٽيون **بيت** ڏونگر نه ڏونئي ڏونگر سيجون
ري ڏونئين ✻ پيان پروتي ڪر ڏونئي ڏٽ اچيان **بيت**
ڪاموڙي ڪرا سوڙي خبر پڪيان ✻ سو جهيجهن ڪمامتي انگڻ
آڳر **والي** سياڪو سيٽان پوري تو پاٽ سجاڻي نه ڪيو
مرشو ماڳ نه پيارين ڪهڙي مٿن ڪيٽان ✻ هوند نه پسئين
ميڙي وڻين جي سيٽان ✻ مڃ پسي ڪين مو نئين
سڙئين نه لڳي سيٽان ✻ واري جڳ ورهي مينيون
ڪري لڳي ڪيٽان ✻ آئن منهنجا اگر اڪالهون پو
ڪيٽان ✻ جيئن ڪندي بس پندرا مون پاشئو سيٽان
والي جاڳي اڪرين توهڪوه اوجاڳو نه ڪيو ……

اکيون پرين لئي مان تان ڪئومن ؛ جي سڄڻيءَ سڀتيون سي
ڏر سوءِ سهن ؛ تون سڄڻيءَ سڀڻ ئي پلاٽو پرين ؛ تون
اماسي اوڇڻ هڙءِ تان هوت هلن ؛ جنکي آرس اکيئن سي
ڪٺ پرين پسن ؛ جن نيڻ هيرايا منڌ سين سي ڪڻ محبت
ملن ؛ جيلانه سڀيئر ننڌ ۾ هاجو ڪيو هوتن ؛ جي سيج وڇائي
سيئون سي ڏر رت روئن ؛ وهائي وهائي گوڙها سر ڳلن ؛

پورو ٿيو سُرُ کاهوڙي

سُرُ رامڪلي جو

بسم الله الرحمٰن الرحيم

بيت جوگيڙا جهانَ ۾ نوري ءُ ناري ؛ ٻري جن باري آئون
نه جيندي ان ري **بيت** جئن تا ڄڃن ان کي تن جي ڄڃن پند ؛
تر تر ڙهي لٿا آئون رنڻ هوند لتين لک لطيف چي **بيت** جوگيڙا
جهانَ ۾ صئا مڃه حمام ؛ آرام ان ارڳ تيا اوڏا نه آرام ؛
ڪياڻون تيام آئون نه جيندي ان ري **بيت** سنڌ سنگڙئين
سين لڪي لاڻا ئون ؛ ڪينئر ڪئي اکيان اتئي جي آئون ؛ مونکي
ماريائون آئون نه جيندي ان ري **بيت** لکين ڪيا لسا سين
لاهوتين لوٽا ؛ گهر ڙاڙي گهوڙا آئون نه جيندي ان ري **بيت** ڪنهن

جھڙي ڪيڏو ڪندي تو مونکي پڇين پٽ ⁖ هو جي سماھيت آئون نه
جيندي اڻ ري بيت گوليان ءِ ڳنڍيان ويا وير اڳي نڪري
سمجت جا سنڌيان آئون نه جيندي اڻ ري بيت مران متو ميان
نھاريان نيٽان ⁖ سمجھ جي سنڌيان آئون نه جيندي اڻ ري بيت
وارو ويراڳين کي ويل مرو سارنج ⁖ قدم ڪاپڙين جا ميلائي لھج
پيرت پسئوبت جي وڃڻ کي وسارج ⁖ راتو ڏينهن ورج آئون نه جيندي
اڻ ري بيت واجٽ ويراڳين جا مون وٽ وڏي وٽ ⁖ سوڌ
سڀوئي سنگيون پسي ڪي نه مڪٽ ⁖ ويساهي وير ڪنهين پوڙهب
ونڊو پٽ ⁖ عل ڪنيائون هٿ آئون نه جيندي اڻ ري بيت
هيڪي ڪيئو هٿ هٽان جوڳي وڻرا جات ⁖ پيهي وڻرا بات آئون
نه جيندي اڻ ري بيت واجٽ ويراڳين جا مون وٽ وڏو مال
مقالا مھند تيا ڪوهن وٽ قال ⁖ حاصل جنين حال آئون نه جيندي
اڻ ري بيت مونکي آه اتلو سٽي سيج مياس ⁖ جنين
جا ڳاپاس آئون نه جيندي اڻ ري بيت جيڪي مونکي ني
پنگهم پائي پاٽ سين ⁖ پکه پروڙيم پٽ جا ڪيڙ منجھان ڪي
هاٽي جي هئي آئون نه جيندي اڻ ري بيت جيڪي مون کي تاٽ
پنگهم پاسي پاٽ سين ⁖ هوءِ جي هنيان هاٽ آئون نه جيندي اڻ ري
بيت

جيڪي مون ڀُو ڀگهه ڀاڳي ڀانَ سين ؞ تُوتُ مُنهنجو ڪا پڙي سنگرين
سِهو ؞ ڪا ڦڙي ڦوڪ ڏهو آئون نه جيندي اُن ري **بيت** سوتو
سنگرين سين ڪي جي ڪهيائون ؞ هو جي منائون آءٌ نه جيندي
اُن ري **بيت** صُبح سنگريون ڪيٽي ويا وڃاڻي ڀاڻ ؞ اهڙو جن اُهجاڻ
آئون نه جيندي اُن ري **بيت** صبح سنگريون ڪيٽي ويا وڃالي
دُور ؞ ٿيا ڏيٺاريا ڏور آئون نه جيندي اُن ري **بيت** صبح سنگريون
ڪُٽي ويا وڃاڻي وٽير ؞ ڏوريان ڏوريان نه لهان ٻيراڳي ٻهير ؞ جن
آسڻ منجهه سبير آئون نه جيندي اُن ري **بيت** ميڙيو ڀان ٿيو
ڪيو جوڳي جلائين ؞ سامي سنگرين سين ڪي جو ڪمائين ؞ نانگا
پنهنجي نفس جي خودي ڪي ڪاٽين ؞ هو جي تار نه تڳائين آئون نه جيندي
اُن ري **بيت** پسو آسڻ انجا اڄي نه آرام ؞ ڪينر ڪيئي آميان
تنين جي تمام ؞ مون ڪي سيو ملتام آئون نه جيندي اُن ري ...
بيت پسو آسڻ انجا اوجگارون اڃن ؞ ڀاڻان ودليس پٽ
ٻي لاهو لاهوتين ؞ جي راڙي منجهه رهن آئون نه جيندي اُن ريا
بيت پسو آسڻ انجا ادو ڏمان اڃن ؞ ڪينرڪا ٻرتين صبح تان
نه سجن ؞ جي راڻي منجهه رهن آئون نه جيندي اُن ري **بيت**
آسڻ وٽ آهون ڪريان رس نه منهنجي وات ؞ لڳم لاهوتين جو ڪيهر

١٠

Scanned with CamScanner

سڄهان ڪات ∴ هلڻ کي هيمات آئون نه جيئندي ان ري ببيت
پسڻ آسڻ اڄا ٻاهڻ وڄماڻ واٽ ∴ سو جي ڪهيا ٿو نه ڪلات آئون
نه جيئندي ان ري ببيت وڃن وڃي آهيان ڏسڻ ڪين ڏسان
ڄڃن جهوڃي ناهي ڪي ساڪا سوڻهن سنڌيان ∴ پسڻ ڪين پسان
آئون نه جيئندي ان ري ببيت بابو بيڪاري ٿيا اڄ نه آسڙ وٽ
خوردي ڪانئي هليا پيرين لاڻائون پٽ ∴ هئي هئي جنين هٿ آئون
نه جيئندي ان ري ببيت بابو بيڪاري ٿيا ٻچي ڄڏ پائون پاڙ
نسوروئي نينهن جو ناڻگن وٽ نڌاڙ ∴ سرڪنڌ جنهين سارٽ اڄ
نه جيئندي ان ري ببيت بابو بيڪاري ٿيا آسڙ وٽ نه اڄ ∴ ٻروچي
نه سکيا پاڻان چوندو سيج ∴ نسوروئي نينهن جو سانئين کي سڄ
ميان تنهن سي ههڄ آئون نه جيئندي ان ري ببيت نانگاناڻي
هليا ساٿي سڀئي ∴ وهڪ مون وڃي آئون نه جيئندي ان ري
ببيت نانگاناڻي هليا وڇاراويا ∴ ڪينڙ ڪاڻرين جا صبح تانه
ستا ∴ هي جي هت هئا آئون نه جيئندي ان ري ببيت نانگا
هو جي
ناڻي هليا چيلا چيله ٻڌن ∴ هو جي هت هلن آئون نه جيئندي ان
ري ببيت نانگاناڻي هليا ڪينڙ ڏهي ڪنڌ ∴ پرپائون ٻ
ساٿهان راول ٿيا رنڌ ∴ هي جي هئا هن هنڌ آئون نه جيئندي ان ري

Scanned with CamScanner

بيت نانگا نانئي هليا هنگلاجان هلي ⁘ ديکي تنين دوارڪا
مهيسين ملهي ⁘ آگه جن علي آئون نه جيندي ان ري **بيت**
نانگا نانئي هليا هئي مهينجي حال ⁘ هوجي کهيا ئون ڪاله آئون نه جيندي
ان ري **بيت** نانگا نانئي هليا لوڪان ڪري لڪ ⁘ ويئي مون ڪهڪ
آئون نه جيندي ان ري **بيت** جسي سندو جوگي مون نه
گهرجي ماه ⁘ سامي منهنجو ساه آئون نه جيندي ان ري **بيت**
ڪالهوڪو ڪاڏي ويو جوڳين سندو جوش ⁘ پسي تنين پٺ ڪي هڏ
نه رهيو هوش ⁘ آسڻ ۾ افسوس آئون نه جيندي ان ري **بيت**
نه کي ڪٺ پاڙ سين نه ڪو ساڻ پاڻ ⁘ اهڙو جن اهڃاڻ آئون نه
جيندي ان ري **بيت** پاڻي ويندا پاڻ ۾ پرم پريا پڻ ⁘ هوجي
نهلڻ سند پون گجهيون گاهون ڏين ⁘ وڃڻ وڃايئن آئون نه جيندي
ان ري **بيت** پاڻي ويندا پاڻ ۾ پرم پريا پڻ ⁘ سامي سفر هليا
آسڻ اجهايئن ⁘ رخصت رهاڙين آئون نه جيندي ان ري **بيت**
ڏسڻ گهٽو ڏهلو ويراڳين ورن ⁘ هيڪ بولڻ بوڙن سين
بيا فانين سندا فن ⁘ ڪي گهرجن ڪن آئون نه جيندي ان ري **بيت**
نانگا نانئي هليا سڳيون ساڻ ڪني ⁘ آيل ڏ پسين جي هنئين حب
گهڻي ⁘ جنين موهڙ مني آئون نه جيندي ان ري **بيت** نانگا نانئي

آهيان جزو صحيح

ڏانگاناڻي سنبھي سناسي ∴ آيل آڏيسين ري آئون اُداسي ∴
جي ٻوٻ ٻروا سي آئون نہ جيندي اُن ري ٻيت جزءِ ونجايو
جوڳيئين ڪُل سين آهن ڪتر ∴ آسڻ جن عدم آئون نہ جيندي اُنري
ٻيت وڃائي وات ٿيا جوڳي جڳالي ∴ ھئا جي ھاڻي آئون نہ
جيندي اُن ري واليءَ سندڙيان سِنگڙي گالهہ لُڄھڙي مون
مارِيندي ڪڏهين ∴ جا وڃائيين جتڙا نہ تنهن نُتھڙي ∴
مڙهي کي جنهن ماٽ ڪيو نہ تنهن تُل تُنبڙي ∴ ناريو جنهن توڏي
کي نہ سو گھنڊ نہ گھنبڙي ∴ ناريو جنهن ٿياچ کي تنديان تنهن ٽڪڙي
نہ سِري نہ سِند ڪا نہ ڪاھِند ھھڙي ∴ ڪوڙين واجٽ ڪيترا لکين
لان ھندڙي ∴ ڪڙي ڪلانئن کي محبت وارن مِتڙي ∴ مِنايامين
گھوڙن چوندا اجن چڪڙي ∴ واءُ اُرناه انکي وڃه مڪڻ وِڪڙي ∴
بي خود بابوسي ٿيا بُرندي جن ٻُڌڙي ∴ جا سارا ھيل سُبحان
جي تنهن واڪاڻ کھڙي ∴ سڦسين سُرودن کي پاڻان پورءِ وجدڙي
گھاندار مرون موھيا ھي ماڻھو منهندڙي ∴ آھو عبداللطيف
چئي مُئا جيارڻ جھڙي

داستان ٻيو ٻيت

ڪيم ڪاپڙين جي ڦرڻي ڏينهن پرڙ ∴ سگھا ساعت نہ ھِڪڙي
چارڻي ڦرچور ∴ سدائين سيدُ چي ھُون سناسي

۾ سور ✤ جوڳي ساڻ ضرور لڪايُن لوڪ ۾ **بيت** ويهي
ويراڳين جو ٻيءَ ڏينهن بدم حال ✤ اُڀا تا ڳا ڏوڙ بعلبيا جاڳوتا
زوال ✤ تن جاني جتاڻون جڏيون چوتا چڱي چال ✤ ويچارا
وجود جي ڪنهن سين ڪن نه ڳالهه ✤ نانگا ٿيا نهال لڪايُن
لوڪ ۾ **بيت** ٽئي ڏينهن ٽڪايُن دُونهون دائرن ۾ ✤
ميڙ ٿو ڪرڄ ڪاپڙين جوڳي جلائين ✤ سنڌيون ڪامر خبرون تن
آديسين آهين ✤ ڳجهه نه ڳالهائين لڪايُن لوڪ ۾ **بيت** چوٿين
ڏينهن چوڳان ۾ مٽي نهه پيا ✤ وٽهه برين جي وڏيا تن ۾ ڪوٽ
ڪها ✤ الله آديسين کي اڄ جوش جها ✤ سامي سون ٿيا لڪا
يُن لوڪ ۾ **بيت** ڪنهن جنهن پور پچايا پنجين ڏينهن
پيئي ✤ الله آديسين کي سورن شاخ ڪئي ✤ محبت جي ميدان
۾ لاشڪ ٿيا لڪي ✤ ساري رات سيد چي تن گوندر ساڻ گئي
ڪريو سيڻ ڇهين لڪايُن لوڪ ۾ **بيت** پيا ڪنهن پريان ۾
جهين ڏينهن جي ✤ الله آديسين کي ڏريا نئي ڏئي ✤ برين پا جهارا
ڪيا ڪانئي خاڪ کي ✤ پهنو پنج ڇهين لڪايُن لوڪ ۾ **بيت**
ستين ڏينهن سيد چي نا ڳا ڏوتاڻون ✤ اپي الک سا مهون پاٿمون
بدائون ✤ وڏي ڪنهن ولات جا اهڃ آندائون ✤ روح پنهنجا

راهه سين پرم پوتا ئون ⁘ ڪُٺو ڪڍائون لِڪا پَڻُ لوڪ ۾...
بيت اُنين ڏينهن اُبي وِيا جوڳي جاءِ ڇڏي ⁘ سا پُر سامي سِڪيا
ها پر جوڳ جڳاءِ ⁘ ويرو ڏتاءِ وُجود ۾ تن راهه رهي پي آهه ⁘ جنهن
جنهن ڪماڻي لاءِ لِڪا پَڻُ لوڪ ۾ بيت فاقين ڏينهن نيشانِ
اُوڃاڳي اُجاريا ⁘ سبا جهي پاڇهڪي سُڃاڻي سيشانِ ⁘ جتي نظر
ناٿ جوانِي اُوتارانِ ⁘ ايهي اُنهيا ناٿ لِڪا پَڻُ لوڪ ۾ بيت
تِهين ڏينهن ڏکه ٿِيا پرين پاڻو هِيا پَسُ ⁘ وَرَق جي وصال جا واري
ڪِيا ئون وَسُ ⁘ لَڌائون لطيف چي گُروءِ سندو گَسُ ⁘ جوڳين ڪَنِيو
جَسُ لِڪا پَڻُ لوڪ ۾ بيت وَرِئو ويراڳين جو ڪارهين ڏينهن ڪَرَمُ
جوڳين جاتائون پَنِنوُن هَلي ويا حَرَمُ ⁘ دائم جهليو دَمُ لِڪا پَڻُ لوڪ ۾
بيت بارهين ڏينهن پيچُن مُرادُون پَنِنون ⁘ جوڳي الفي جا تَ
ڪي تي سِڪيا سَپيئي ⁘ سمانا سِپيئي جي گرگُڌ جي آئيا بيت
چوڏهين ڏينهن چَلي ويا جوڳي مَتي جوءِ ⁘ اُتي آديسن جي لڳي سَڻَ
صُبُوح ⁘ راول الهي روءِ لڪا پَڻُ لوڪ ۾ بيت پهري پندرهين ڏينهه
تا سامي ڪَنِ سدا ⁘ ڪَري آيا ڪاپڙي منجهان ڪام گدا ⁘ الفي بول
ندا لِڪا پَڻُ لوڪ ۾ بيت سامي سورهين ڏينهن تا ڪابوتي ڪلمين
مرڪي
چوتا چاڙهيو چپ هسين سنيا سِي ساهين ⁘ ڪين قنديل ڪُجهه مان لا

لاهين ؛ اهڙي پرآهين لکايئن لوڪ ۾ بيت سترهين ڏيهن سنياسئون
ساميئن سنائون ؛ ڪنا ڪچڪولن ۾ گولي گتيائون ؛ اُني آديسي عليا
جوڙي جڙيائون ؛ سڪ نه سليائون لکايئن لوڪ ۾ بيت ارڙهين
ڏيهن اُني ويا ڏاگهن کي ڏوهي ؛ سامي سُکه نه سنبريا ڪرت ڪنهن
ڪوهي ؛ اتن سور سماع جو جڳت ۾ جوهي ؛ ڪنهن سين اورن ڪين
ڪي سنياسي سوهي ؛ لنگهائين لطيف چئي رات ٻجي روهي ؛ سامي
صُحبوئي لکايئن لوڪ ۾ بيت اوڻهين ڏينهن اُنهي ۾ آديسي آهين
سي لکه نه لکيئي مان ڪاپڙي لاهيئي لاهين ؛ نه ڪي آڏين ٻجهن نه ڪي
ڪي ٻاهين ؛ وينا ورآهين لکايئن لوڪ ۾ بيت ويهين ويهين
ڏينهن تا سامي سيجا سُٺو ؛ پاڻ ٻجهايئن پور ۾ آديسي آٿو ؛ مالمگائون
مانٺو لکايئن لوڪ ۾ بيت الله اکويهين ڏينهن تي ويراڳين
واري ؛ ڪنڌهن اينڌا ڪاپڙي گنگا گرناري ؛ اڪا لاهوتين کي ڪنهن
ڏکه ڏيکاري ؛ اهڙا آچاري لکايئن لوڪ ۾ بيت ٻاويهين ڏينهن
ڪوپاڻ نگو آديسين اچي ؛ ڪنهن تان ڪيف ڪکورا منجهان مچ مچي
لانگوٽيا لعل ٿيا اهين مڙ ٻجي ؛ هلي ويا هنگلاج ڏي راول رات رچي
هيوسڌ سڄي لکايئن لوڪ ۾ بيت ٽويهين ڏينهن تما سونا نگا
اچن نپٽ ؛ ڪين وسارين ڪاپڙي جي سنا جها سين ٽ....

جهميو جهميٽن ءُ جهمڻ لڪايئڻ لوڪ ۾ **بيت** چوويهين ڏينهن
جلڻ جي ڪئي ويراڳين وائي ؛ هتانئي هل ڪري سرءُ آسوائي **بيت**
آديسي اُڪير ۾ لال پريان لائي ؛ سامي سماعي لڪايئڻ لوڪ ۾
بيت پنجويهين پور بين کي آشندو الله ؛ ولين ونگي ويڙهيو
ساڻ سنباسن ساهُ ؛ اجهي آب اکين ۾ اُڪنڊيو ارواح ؛ سڪ تنهن
سامي ڏانهن لڪايئڻ لوڪ ۾ **بيت** ويراڳي وارن کي ڇوويهين
ڏينهن جوڙين ؛ لايو خاڪ لڱن کي جتائون جوڙين ؛ سڱيون نئون
سُنجم ۾ ڪاهوڙي ڪوڙين ؛ ويتر ٿا ووڙين لڪايئڻ لوڪ ۾ **بيت**
ستاويهين ڏينهن سرڪي يوڳي وڃن پاڻ ؛ لائي لڱن کي هليا
پتوڙيائون پاڻ ؛ گڏائون ءِ گودڙيون سدا سامين ساڻ ؛ اُنهي جاتو
پاڻ لڪايئڻ لوڪ ۾ **بيت** اَٺاويهين ڏينهن اُنهن سنڌي پنڌ پچار
سامين سازسوان ڪيا تندون وڃاءِ تار ؛ ڪن منڊائي ڪانڪا
موچاريون مٽيار ؛ پاڻ پليدي ڪان پلي ڌُماين ڌار ؛ اهڙي
ساکه سچار لڪايئڻ لوڪ ۾ **بيت** اوڻٽيهين ڏينهن آئيا سنياسي
سرتاج ؛ حاصل حسيني جي هي سڀ ٿينڌي حاج ؛ پسڻ ڪارڻ
پرينءَ جي وينا وڃن واجهه ؛ ساڙو ٿيو سڪاج لڪايئڻ
لوڪ ۾ **بيت** ٽيهين پوري پرينءَ سين ڦرهي موجود

وڃئو آتِ ويراڳ ۾ سامين کي سڄو ۽ لاطمع لاهوت ۾ وڃڻ
نجود ۽ سک مڃهارن سود لوڌي لوڙهي آئيا **بيت** جوڳي
ڪي جڳ ڏٺا مون سين ميري ۽ اکيون الله سامهون پون ذري
نه پيري ۽ ڪاڪا واهڪاهن ني جرا نسر جيري ۽ لڙڪ لعل
لطيف جي ڪنيي ۽ ڪيري ۽ نيهن نه نبيري سور جڙهي تين ۽
سهڙ **بيت** سنگه سوا ناڪا پڙي مٿا موءَ ٿيان ۽ ڪوئي
ڪنهن نه ڇپيا تڪي انڌه انڌ وهيان ۽ جيڪا جمارن ساسپ
گذري گوندرين **بيت** گوندر گذاري ڪاڙي پڌر وجهن نه پاڻ ۽
تن آيل آديسين جي رهان ڪاٽ رهاڻ ۽ هت نه پسجن هاڻ ويا
وايراڳي نڪري **وائي** ويمه مروسري اي تانکي جاڳي اوڙ
الله سين ۽ محبة جي ميدان ۾ سچي ڳالهه ڳري ۽ رهندا سپيئ
رهت وڃا مليا جي مهي ۽ سڀ سچن طنه مڙهي خبر اي ڪري ۽ پيون
اِن اوسيڙي آڌي ٿين تون ڪٺ دانگه پڌري ۽ وڃي ميرائي من
تان سيڪا ڳالهه سري ۽ لطف ٿيو لطيف جي ورڌي دل وري ۽
داستان ٿيو ڪنهن جنهن سناسي سور ۾ وهلوريا وتن ۽
اٺئي پهر الله جو ڪوڏ ويراڳين ۽ سدائين صاحب پر ٿا ڪاپڙي ڪنبن ۽
جيرا تو ڏينهن رهن ملو تڪيا پسون تن جا **بيت** ڪنهن جنهن سناسي

سُورَجي ڌَڻي ۾ ور هلور ⁘ ٻنهي ٻولي ٻي ڦري گهٽ ۾ گهايل گهور
جت جيئن جا چور هلو تڪيا پسون تن جا ٻيت سڏائين سفر ۾
رهن منجهه راهه ⁘ پرن پورب پنڌ ڏي منجهه موالي ماهه ⁘ جنهن الله سين
آڳاهه هلو تڪيا پسون تن جا ٻيت ڪن ٿت ڪاپت ڪاپڙي
ڪنوڻ ڪن جيئر ⁘ سڏ وهن سانڀهان عاشق اتر هير ⁘ تسا ڏيئي تن
کي ساڙيائون سرير ⁘ جي فنا ٿيا فقير هلو تڪيا پسون تن جا ٻيت
ڪن ٿت ڪاپت ڪاپڙي ڪرجي ڪتائين ⁘ لاهوتي لطيف چئي ماڳ
نه مٽائين ⁘ جي خودي کي کائين هلو تڪيا پسون تن جا ٻيت ڪن
ڪاپت ڪاپڙي ڪنوڻيا ڪن ڪت ⁘ دونهان جن دکائيا ملي منجهه
جر جرائين جنڊڙا لنگهه لڙائين لت ⁘ خلق جنين جي ڪت هلو تڪيا
پسون تن جا ٻيت ڪن ٿت ڪاپڙي لانگوٽيا لال ⁘ لاهوتي لطيف
چئي نه ڪنهن موهيا مال ⁘ هٿ اجنبين حال هلو تڪيا پسون تن
جا ٻيت ڪن ٿت ڪاپت ڪاپڙي ڪنوٽيا ڪن ڏار ⁘ هلڻ جي
هيڪلاچ ڏي بابوچڏي ٻار ⁘ جي ڪين قبول ٿئا ر هلو تڪيا
پسون تن جا ٻيت تڪيا پسون تن جا ملي منجهان حال ⁘ ڪرڻ
ڪنوٽين جا پيرن ياٻيان پال ⁘ سائين جي سنيال منجهو جيت
ڳڻو ڪيو ٻيت تڪيا تاڪيائون وٺا ر سندا رام ڏي ⁘ ڪيجان

خبر نه ٿيان تن آديسين آئون ٭ ڪنهن ڪوٽ ڪنيائون ڪاڏي ويا

ڪاپڙي **بيت** سامي ڪامي پرينءَ لئي ڪسي ٿيا ڪباب ٭ جهڙو ڏسن

ڏوهه کي تهڙو تن ثواب ٭ اوتين اڙتي گاڏئون منجهان الکين آب ٭

سنڌو ذات جواب تون ڪئين ڏجين تن کي **بيت** سامين سمر

سور گوندر گهرين ۾ ٭ جڙي بڌائون جان ۾ پيغامن جا پور ٭

آديسي آسور وڃائي وات ٿيا **بيت** سامي مٿهي سڌ ياءِ

ساميين مون سيل ٿئي ٭ ساتان ڪوهه اڏياءِ جا نانگا وڃين

نڪري **وائي** جنهن جي من ۾ مولي جوڳي سوئي جنهن جي منهن ۾

مولا ٭ پيئا سون ۾ هي ۾ الا الله سڀ گروه جي سگا **داستان**

چوٿون جي پائين جوڳي ٿيان سنگه سپيئي ڇڏ ٭ اوڏو پي

الف کي من ميم سين گڏ ٭ هتان لاهوتي لڏ نه گر کي گڏ جين

ڪاپڙي **بيت** جي پائين جوڳي ٿيان سنگي سيلي ڇڏ ٭ ڏو هنئون

ڏورئي مور مٿهي اڏ ٭ سپيرئان جي سڌ نانگا وانءِ نڪتو **بيت**

جي پائين جوڳي ٿيان تا وڃ جلبه ڇڏي ٭ يهدي الله لنوره من يشا

صاحب سڀ سڏي ٭ لاهوتي لطيف جي ويا لعل لڏي ٭ هني هئي

من هڏي همڪي حيوان ڪيو **بيت** جي پائين جوڳي ٿيان

تان مورک منجهين م ٭ تن ڪڏي من جهو گولج پانهجو گر ٭ دم ٿي

منهن غلط هي

پورهج دم گولاڪيج ۾ ڳوٺ ۾ بيت جي پائين جوڳي ٿيان تان
مڙهي باري ۾ ؛ منجھهئي تيرٿ تڪيا منجھيئي گرو جو گھر ؛ منجھه
ٿي پائو بڪيا منجھهئي نارٿ سرُ ؛ بستي نور ۾ مڙهُ تون خود آهين
تڪيو بيت جي پائين جوڳي ٿيان سنگه سيپي جن ؛ وحي
دم دوستن جي نانگا ڪنهن ۾ نٿ ؛ پيت تنين جي پن جن بجھي نه بجھيو
بيت جي پائين جوڳي ٿيان سنگه سيپي تو ؛ جي جايا ؛ جي
جا پينداجي تنين سي جو ؛ نه تون پڇين تو محبت جي ميدان ۾ .
بيت جي پائين جوڳي ٿيان تان پر گروءَ جي پار ؛ هوائون هنگلاج
ڏي ويندي سڀ وسار ؛ نانگا نات نهار سامي وڃي سڳ سين .
بيت جي پائين جوڳي ٿيان تان طمع ڇڏ تمام ؛ گولاجي گولن جا ٿن
جو ٿئي غلام ؛ صبر جي شمشير سين ڪر ڪيني کي قتلام ؛ نه نانگا
ٿئي جو نام لکيجي لاهوت ۾ بيت جي پائين جوڳي ٿيان تاترڪ طمع کي
ڏي ؛ نانگا ٿي نات کي تابع تنجه تڏي ؛ ويراڳي وجود کي لاشڪ ڇڏ
لڏي ؛ جو اڄھا ٿون اڏي پري پورب ان کان بيت جي پائين جوڳي
ٿيان تاترڪ طمع کي ڪر ؛ وڃي وهم وجود جا ڏيان خامي ڏر ؛
نه ڪاهن پڇين پر لکين لاهوت ۾ بيت جي پائين جوڳي ٿيان نه ٿي گروءَ
جي گس ؛ ڏک پاڙ کي ڏس هنگلاج ڏي هلڻ جو بيت جي پائين جوڳي

وار

تان مٿُهه پوري منجهه مارِ ۞ دائِم دونهين دِلبرن سين ماڻها
سهه سيڪا آرِ آڳي جي ادب سين **بيت** جي پائين جوڳي ٿيان
تان ڪين پيالو پيءُ ۞ نانهه نهاري هٿ ڪري آئون اِتِ نه ٿيان ۞
سنڌو وحدت وِيءُ مري جيءُ نه ماڻين **بيت** جي پائين جوڳي ٿيا طالب لوڙا ماڻين
نه منهن مُنڊائون پاءِ ۞ ڪيئي ڪين وڃائيجن مڪوري ڪَکَرُ وِيا
جن چادر پنهنجي چمڙا جتي تو نه جڳاءِ ۞ ساميڙا سنڌ پاءِ گروَتِ ڳالا نه ٿئي
بيت جوڳين جوڳه جڳاءِ جوڳه پڻ سونهي جوڳئين ۞ جوڳين سنڌي جوڳه نه
جان مِ گُجهه ڳُجهائندڙ آهِ ۞ هاءِ منهنجين ڪي هاءِ جا آئون جوڳ نه سونهي
سگهي **بيت** جوڳه نه جوڳونئون ڪرين پچارون جوڳ جون ۞ مڪرو جوڳه ري آهِ
پنڌ پرين جو پِي تنهنجي پون ۞ سامي سيڻ ڏوُنهه روندائي رتُ وِيا
بيت جوڳي هونِ نه جيرا پائي جوڳ مرجيءُ ۞ هاريا هِن ڪنن سين
سڻُ سنيهوا ئي ۞ وِڃائي وجود کي پاڻان پاسي ٿئي ۞ هڏ هين
ڪونهي هيءُ آسارو آئون جوئي **بيت** جاجياري جوڳ کي
ساماڻن مُصيبت ۞ سامين سورُ صحبت جي پوءِ بيا پروڙيئي **بيت**
جوڳي تنهنجي جوڳه مڳالهه گهر جي لڄ ۞ سنگيون سيليون ڳبريون
اِي پرِ ٽڪور ڏکيچ ۞ وڏيئو چيرئو چئو پرم اُيو پيچ
سوئي دارج ڇُچ جيئن پاهر پاڻ نه نڪري ۞ ۞ **بيت**

جيڪي جوڳي ٿيءُ ناٿ نه وانءُ پرچا پکري ؛ تان ڪوه ٿو ڪن ڪيا آسين
جان نه سهين تون سيءُ ؛ پڄي پاسي ٿيءُ متان لانگوٽيا لڄا سين ۔
بيت جوڳي ٿين نه ناريڪنهن سان ؛ قريب لئي ؛ من ملاقي جن
سين تن پورب جي پچار ؛ اتئي پهر اڀجي نانئي ڏانه ٻهار ؛
لاهي ويا لطيف چي الله مان اپار ؛ سامين ساڻ ستار لاهوتي لال
ٿيا بيت مون پورب نه پڇيا جوڳي جار ڪري ؛ هيون جن ڳري
سُڌ يون سند يون سڄڻين بيت جيڏهه چڪر گل سنگيون مٿن
منگت موڙ ؛ جوڳي اڄڙي جوڙ مون ويراڳي وڃائيا بيت جوڳي هما
جت سوما گون ٻهاريان ؛ مڙهيون پوري مت ماڻ وسر توکي لقان
بيت ڪي ڪڏ ائون هليا جوڳي جيڏاهين ؛ آئون پڻ اوڏاهين
تن کي ڍونڍون پائيان بيت جان مڙهين منهن پائيان تان جوڳي ويا
جا مير ؛ پيا پرچيندي ڪپڙ ڏاڍي مڙ دوپ ڏري بيت گولاڇي
ڳراه جا جوتا سي جوڳي ؛ قتل سي قوڳي جنين سنڪم سانڊيا ۔۔
بيت جنڊا هوم جو ڳري جنڊا جوڳ مپاءِ ؛ ڪوڙي ڪم
مڪڻ هين سڀي ڪام سلاءِ ؛ پڇن پاريندا ءِ متان رام رهسائين
بيت ڪن ڪوڙائي ڪاپڙي جنڊائي مڃوءِ ؛ سرسيا هين وڪيا
سوڪ نه سامي سوءِ ؛ جيڪي پڇين پڇ سو ڳنگا نين نه ڳوءِ ؛ وڃ لاهوتي

ڪوراڻي [illegible]

بيت ڪن ڪوڙا اڳي ڪاپڙي جنداڻي جوان ؛ ڪاڻ انهي ڪان
ناڳن هٿان نينهه جو بيت نسوروئي نينهه جو ڏيل ۾ ڏونهون ڏکاءِ
آئي آڳهه عشق جي ٻاري جان جلاءِ ؛ جندا تن جا ڳاءِ جهين سين
آتش آب ٿئي بيت ڪن ڪوراڻين ڪاپڙي اِي زنانو جوڳهه ؛ سامي
سڃاڻن تو پيو هيڪ ڏهي هيوڏوڳ ؛ جنهن وٽ پايو ڦوڳ راهين
ڪي رسيو بيت هو جي ڪن ڪيا رچا سوڙو سي نه سٽين ؛ اندر
جي آهين سڙ سنهو تن سين بيت هي ڪن ڳاڙها ڪيئي ٻيا
ڪن ڳنڍيج ؛ تنين سانڍ سٽيج سپيريان جي ڳالهڙي بيت سپيريان
جي ڳالهه ڪي سامي ڪي سمجهه ؛ نانگا تون نائي ڏيکي مڙادليسي اڄهه
وهي تون وجود مان گولي لهج لڳهه ؛ ٻي ڏانهه هڏ ۾ مڃهه الله اتيئي
ڪاپڙي وائي وڃ ۾ ويسري اِي تان ڪي جاڳي اور الله سين
محبت جي ميدان ۾ سڄي ڳالهه ڪري ؛ ٻيون ان اوسيري آڏي اتين تون
تان ٻانگ ڏيري ؛ سڄي ساجن نه ملي آهي ڪري ؛ سي پڻ رونِدا
رت ويا ۾ پاڇي جهري وائي راول رهي نه رات جيڏيون منهنجو راول ؛
ڪوهه ڪهي پنهنجي ڪانڌري وهائي پرڀات ؛ مٿ نه معذورين جا جوڳي ڪا
جا ذات ؛ لڳه لاهوتين جو ڪيئن منجهان ڪات

داستان پنجون

موٽ طور سينا سندا سينا سين ؛ سجده ۾ سڀئي جي گوڏا گوڏرين

فَڪَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ اَوْ اَدْنيٰ ٿا انڪا ايئن ٿين ؛ ڪُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ
باقي ڪين بچن ؛ اَللّٰهُ وَلِيُّ الَّذِيْنَ آمَنُوْا يُخْرِجُهُمْ مِّنَ الظُّلُمٰتِ اِلَى
النُّوْرِ اهڙي پرپرن ؛ خَرَّ مُوْسيٰ صَعِقًا جوڳي جنگ جلن ؛ مَا زَاغَ
الْبَصَرُ وَمَا طَغيٰ اهڙي روش روان ؛ مشاهدو محبوب جو اِلي آڏيس
بي يُبْصِرُ بي يَسْمَعُ بي وصال وهن ؛ بي يَمْشِي بي يَنْطِقُ اهڙي
چال چلن ؛ سيئي سي سندين ڪل پڇين تون ڪهڙي بيت
مونان طور سينا سند اسناسين ؛ پورب ڪنيو نه پاڻ سين بعد
بيراڳين ؛ ردا آهي راز جي اوڇڻ آڏيسين ؛ قرب ڪاپڙين نهن
چوڻي سيئن ڏڪيو بيت مونان طور سينا سند اسناسين ؛
طالبُ المولىٰ مذڪر اي ڪلام ڪياتون ڪن ؛ سکن ڪي سيئين پرين
بجهي ڏناتون بن الف آڏيسين چوري رکيو جت ۾ بيت مونان
جن محراب جسو جامع تن جو ؛ قبله نما قلب ڪري ڪياتون تن تراب
تحقيق جي تڪبير جي جسمان ڪياتون جواب ؛ تن کهڙو ڏولاتواب
هادي جنين حال ٿي بيت منهن محراب پرين جو جامع سب
جهان ؛ ڦرهي تان فرقان جي ڪاڻياتون قرآن ؛ آڏامي اُتي وڃي
وڃ عقل ۽ عرفان ؛ سيوئي سبحان ڪيڏا انهه ڪري نيئيان
بيت پايو منهن موٽن ۾ وڻائي وهسن ؛ جوڳي جا ٿا ڪن

آيا الوهيت ۾ **بيت** آيا الوهيت ۾ لاهوت لنگهيو جن ٭ منجهان
تن جسن حرف نه سڃي هيڪڙو **بيت** راه شريعت هليا تفڪر طريقون
حال حقيقت رسيا معرفت ماڳون ٭ ناسوت ملڪوت جبروت ايئي
انعامون ٭ پس لاهوت لنگهيون هاهوت متي هليا **بيت** مٿائون
ملڪوت کي نڪيا ناسوتا ٭ جوڳي جبروتا وڃائي وات ٿيا **بيت**
جن اڃميو تن ڄميو وڃي گڏيو وير ٭ رام تنين جي روح ۾ سو ڄڻو
جن سرير ٭ ڏوري ڏناءون ڏکه سين پاٽ منجهاران پير ٭ لنگهيون
لطيف چئي جسي جو زنجير ٭ ڪيئن ڏنو هو ڪا پرين ڪابل ۽ ڪشمير
سڃڻين جو سير تن گرو وڃي گڏيو **بيت** ناامیدي آجڪو اوڃن
آديسين ٭ ڪڏهن تازي پڏي ڪڏهن هيٺ هلن ٭ سامير ا
سمونڊ ۾ تنبي جئن ترن ٭ جي واڳوءَ وات وڃن تڪسن ڪين ڪي
نڪي **بيت** لعل لڳي لعل ٿيا لعل لکيو هوجن ٭ عدم جي اوڙاه
ڪيا آسن آديسن گردا نئون گنگن گرداب کي گيان سين **بيت** نامرادي
منجهه عدم او تارون ٭ رضا راح سندون مورنه منگن ڪي بيو **بيت**
کهڙي پڇين ڪالهه ڪريه ڪاڄ صباح ٭ وانءُ تهين سين
واڳڻو جو سيپين منجهه پساه ٭ ره رباني راه متي حال
هوشيار ٿي **بيت** ڪٿو تڪبر تڪيو حيلا ڪيو هلن

موڙها تا نه لهن لهي راهه لطيف چي وائي تن لڳن گهر
وڃائي مائي جوڳين مون سين جي ڪيا :: ڪري مهج ڪاپڙي
گروٽ گدائي :: اشارتون ان جون وائُ ڪپي تون ڪائي :: ننڊ
ٿيين ڪي ناهه ڪاڄا آديسين اُنائي :: آهي ائهي گالهه جي راول ائي عيارن
هيڪائي هيڪ ٿيا ٻُڌن ڪانڌ ٻانائي :: اکين آهن جڏهن دل ۾
ڪانه دغائي :: اِنَّ اللهَ وِترٌ يُحِبُّ الوِترَ اي ائهي لاءِ آئي ÷ رکي جهاتي

رموز سين ڪا هوڙين آئون کڄائي **داستان ڇهون** ڪنهن
جنهن ڪناڪات جتن سامي موڙ نه سترا :: ڏيهان ڏکي ڏيل ۾ سور
سمجهائي رات :: سندي جوڳيان ذات جيجا هوءِ جڏ رئين **بيت**
روح ۾ رهين رامُ بهر بولين کي بيو :: پيالو پُر ڪري جوب پيائو
جام :: ٿيان پوءِ تمام تن تڪيا تاڪي جڏ يا **بيت** رام رهين ۾
روح بهر بولين کي بيو :: سدائين سفر ۾ مٿا ٿين موءِ :: سامين جا
صُبوح سارِيان گهڻو سيد چي **بيت** مٿا موءَ ٿيان سدا سوئيتا ڪاپڙي
ڪنهن نه ٿيا نه ڪيي اُنڌ اُنڌ وهيان :: جيڪا جماران سامنجهه گونده
گذري **بيت** ويئي جنهن ورهه ٿيا مٽي سين ميري :: اکيون جنهن جون
الڪ ڏي پون ڏي نه پيري :: ڪا هنئون ڪڪا ٿيا جراتا جيري :: اڙڪ
لعل لطيف ڪنهي ءِ ڪيري :: نيهن نه نبيري سور جي هنڌي سنڙو

Scanned with CamScanner

بيت
وِيٺي جن ورهه ٿيا مٿي ميري ساٽُ ؛ ڪارڻ سُون ڪڪا ٿيا جيري
وڃي جام ۾ خوري ڪان خلاصُ ٿيا پُڄي وڃي پاٽُ ؛ سي
ڀِڃُ نه هَٿ پاٽُ جيئن گڏئن گرو گردان ۾ بيت ناٿين ڪين نما اَٿيو
ناٿ نمايو نيهن ؛ مڙهين اُنا ميهن جوڳيان سندي ذات کي بيت
نه ڪي نمن ناٿ کي ناٿُ نه نمائين ؛ جانا ڪن نه جوڳ کي جوڳ نه جهارين
آديسي آيٽُ اُنهيا ٽيون الماس جُون بيت پُٽنا جهڙا ٿيا نهَن
ڪانئيا سيءَ ؛ ماين منگن بکيا نه ڪا لڄ نه لئي ؛ بابو بيڪاري ٿيا
نڪو پُٽُ نه ڌيءَ ؛ پسو جلايا جيءَ ويراڳين ويراڳ سين بيت
ٻڄ جڙا ٿين جند ڙا مورت سارئين سيءَ بيت اُپين گهڙي ادب سين
عادت سندين اِيءَ ؛ جوڳين ڀڃا جيءَ الله ڪارڻ لُوڙيا بيت نهر
ڪن هرنام مُ ڏون ڏيهاني ڏوڙيا ؛ جن نه رهيا يو رام ناٿُ نه نمي
اُن کي بيت ڏون ڏيهاني ڏوڙيا هر هر ڪن اُميس ؛ جن نه
ماري ميس ناٿ نه نمي اُن کي بيت گهندن پاسي گهند گڏ
گڏارين گودڙيا ؛ پليدي ڪان پا ڻفا پاڪ رکيائون پند ؛ نانگا
ڪن نه ننڊ وڃن رُوندا رام ڏي بيت جهڙ ڪرڙ ڪيا نقرا
خايئن قُلَّ ؛ تن سامين جي سڌ مران جن گودڙين ۾ گلَّ ؛ الله
۾ اَمَلَّ ٻهرِ ڪو جهاڪاٻڙي بيت يادِ گرو ڪن گودڙيا

بدلانه پيتا تنهن پيٽ جي سڀحان سور پرن ؛ بيتا ورين بازار
ارميا يار ريگڙ بيت جا نينهن رهيئون ڇا تنا نه تيلانه مينا منهن
هٿي؛ آدلسين اندر کلايئي جي منهجو ؛ تين لانگو نيس لو
پڙي آرائي دل اکين تن واءِ تيا وات وڃائي هتي منجهه
ڪيون ڦي ڏيئي ڪيون ڦ ؛ ڍانڍڙي داٽيان کنهن ڪنهن يون جيڏ
اوئن آلائي جي پنهون هوت حسن ؛ ورڇائي آئون وڃن
سپرين محبت ؛ ڪڙائي جا ترب سين اٿ مر ڪي الفت ؛ ڳچائي
ڪاڙي کڙايا ڦوٽ ستون داستان مناءِ آه مي جي
اوسر آسائو ؛ پيناٿو نه مڇر سڃ هنياٿون سين ؛ طاماعو نه طعام
؛ طمعدار نه طعام ڪاڙي کڙايا ڦوٽ بيت يا ڳنڍ ر گوند اڻي
اڻي آدار جي اوسر ؛ نيار ڪنهن جوڳي سڃ هنياٿون سين
؛ لوءِ ٿئين ٻکيا نکه ڪاڙي کڙايا ڦوٽ بيت يا ڳنڍ ر گوند
ڪريا گونده اڻي اوءِ اڃا اوسر ؛ منجهه جوءِ جوڳي نکري نوانا ويا
جي مخلوق مهيسي ؛ ڳهرا ڪين گهرڻ ڪٽڪي پن ڪين پن بيت
جو پن بيت انجي عدالت اندر شوعا نوع ٻچن ؛ درا دو ٻين اٻين
ڪاڙي پن نه ٻوڙ تهن ٻيکه ترڙ نه ؛ سڄائي جي سو ڪٽڪي پٽ
لطيف لاهوتي ؛ سمرهي رهن اٻجهي سا ويرسي جن آسکه بيت
؛ آڏي جي

ڏين الير ⁘ اشولوڪ پسي پيا سامهي مٿي سپر ⁘ ڪيل الله ڪي
پيرم روئي متو ٿيو **بيت** سانجهي رهن سمهي وڃين وڃنا سُڌ
آڏي رات اچي ڪري راول رتو رُون ⁘ مهيسي مُنهن پانڌ ڏار
ٿورن نه ڏون ⁘ وهائي واٽن تي پاسا ڪوڙيو پون ⁘ ڪنهن کي اٿن ڏ
چون تر اسين آڏيسي آهيون **بيت** وڃين وسار هن سانجهي
رهن سمهي ⁘ ٻڪ مرندي ٻکيا ڪنهن ڪان ڪين ٿيا وتن ⁘ پيٽ نهيريا ڏ
پانڌا چوري سان چسن ⁘ ڦڪي ڦقيرن ماڳيان پيئي مات جي
بيت نکي هيٺ نه بيٺ نه ڪي گبرين ۾ ⁘ رام ڪيائون
ڏيٺ وڃن ڪيٿر ڪلهي ڪيو **بيت** ڪشن سان ڪسي ڏيل ڪيائون
ڏيرا ⁘ پيٽ نه هيريائون پانڌا چوري ساچسي ⁘ ويرالين رسي رام
سدائين روح ۾ **بيت** ڪاٿي چيلهه ڪشا ڏيل ڪيائون ڏيرا ⁘ لاهوتي
لطيف چي تنگي ڏين تسا ⁘ گروءَ جي گسا پاسي ڪن نه پانڪي **بيت**
آڏيسي ڏيسُ هٿان ڪري هليا [redacted] ڪاپڙين قلب ۾ ڪيو تورانُ
ڏيسُ ⁘ ويراڳي نئو ويس راول ڏکي رميا **بيت** آهي اگرين ۾ آڏيسين
انتبه ⁘ تن جو حسب نسب ناهه ڪو نه ڪي اما نه اَبُ ⁘ سامي کي سيئين
پرين روح ۾ رهيو رب ⁘ ري لانگوٽي لب پاڇي ڪٽن نه پان سين **بيت** ساهي
لانگوٽي لائي وان ويراڳين ⁘ ساهمون ٻڌا سورن جو سنڌ روسڪ منجها

لانگه

لُنگ ڪِيا تُون **بيت** اُٺي وَٽ آهي اوچرُ ڳالهِه اُگهاڙ جو

مُوٽي ڪَن نه مسجو، ٻجا اسلامان اڳي هُئي ساسُئون بانگ ::

ويراڳي واڳي **بيت** سامي ڇڏي سانگ لَڌا گورک ناٿ کي

ڏين ڏهاڙي ڏيل کي :: راول رتين مولئين سامي سُهاڳي ::

ويراڳي **بيت** جنين سين لئون لاڳي سي جوڳي پسان نه جيان

واري الله الوٽ آسيئي :: ڏُکه لاهيندا ڏيل مان لهن جني تاري

ارتو اکين مان **بيت** اينڌم اوتاري ڪي جيون ڏيندم خبرون

وهي مٿي ڳلن ڳاڙ :: ڪوري ڪتن وچ ماڦر ڏنائون ڦاڙ :: هٿي توبه

راول ٻن **بيت** تاڙ ناڻگا سورا اٿيا پوڃا ڪرم پاٽڪي ڪوء

رجعات :: لباسان لطيف چي پل ويراڳي وات :: من ماري ڪر

بيت پوڃا ڪرم پاٽڪي پل پوڃا مات نه تيرٿ پسين تڪيو

پوڃا **بيت** ڪان پاٽ :: جاڻي جڏي جاٽ پرج پورب پنڌ ني

ڪرم پاٽڪي جوڳي رکج جوله :: خلق خادم جن ڪرين اي راول

وِنو روگ :: پگن ڪولهي لوگ ناڻگا وچن ٻڌنا **بيت** پوڃا

ڪرم پاٽڪي سمجهه ڪي تون سامي :: ٿي سورن سين سنو

الي ولهه مرو سامي :: خط اچڏ خامي نه ناڻگا رسين ناٿ کي

مڙهي پنو موڪل ڪاله ڪندا وياڪا پڙي :: ڪڙهن اترس امهان

ڪَڏهن رُوئنِ جهڙا ڪالهه ڪَنڌ وِڙا ڪاپڙي ؛ هُن سيڪيندي
هَٽڙا مون ڳاڙيندي ڳَلَ ؛ پيري چنڊن ڪاتَ جِنءَ سُورَ زنائون
سَلَ ؛ بابُو مَنگن بکيا نه ڪا وَلِنِ وَلَ ؛ جَرجَرا ٿين جنڊڙا ڪوري
ڪائين ڪَلَ ؛ **داستان اٺون** صُبح ويندا صابري رهيا اٿي راتِ
لُونءَ لُونءَ منجهه لطيف چئي ڪرِ ٿنين جي تاتِ ؛ سنڌي جوڳيان ذاتِ
پيري ڪنهن پاڳه مڙي **بيت** صُبح ويندا صابري اڳرِ آهين اڄ ؛ ڪجهه
ڪو ڪاپڙين مان روح رهيندو رڄ ؛ پيرَ تنين جا پڄ مٿان سڪين
سناسين ڪي **بيت** جان آهين اوطاقن ۾ تانڪي ساڻُ اور ؛
ڏهه ڏهه پيرا ڏينهن ۾ پاڻُ مٿانِ گهورِ ؛ وِيا جي هنگلور سي ڪرم ملندءِ
ڪاپڙي **بيت** جان آهين اوطاقن ۾ تانڪي ساڻُ ويهه ؛ سامي
سفر هليا ڏورِ ڇيتائي ڏيهه ؛ جڏهن سڪ سانڀهه مٿي گنگا گهجاه
بيت جان آهين اوطاقن ۾ تانڪي وٽن وڃ ؛ سامي سفر هليا راهه
ڇيتائي رڄ ؛ اهڙو جن اڄ سي ڪرم ملندءِ ڪاپڙي **بيت** جان
آهين اوطاقن ۾ تانڪي وٽن آءُ ؛ ويٺو تن نه وسري لاهوتي ڪولاءِ
فناءِ فراق جو ساميين چکيو ساءُ ؛ وٽان تو ويندءِ ڪاپڙي ڪابُول ڏي
بيت اڄُ نه اوطاقن ۾ جاڳر جوڳين جو ؛ ساريو سناسين ڪي رُوح اندر
نُون روءِ پسُس پاسا تو لاهوتي لڏي ويا **بيت** اڄُ نه اوطاقن ۾ طالب
ٿوارِ مين

پيري جي پاڳه

راڙ

Scanned with CamScanner

آڏيسي اُٿي ويا مڙهيون مون مارين ؛ جي جيءَ کي جيارين سي
لاهوتي لڏي ويا بيت اڄ نه اوطاقن ۾ سندي جوڳين جوڙ ؛
ساري سنياسين کي ڪامي تيس ڪوڙ ؛ من جنين سين موڙ سي
لاهوتي لڏي ويا بيت اڄ نه اوطاقن ۾ سندي جوڳين ذات
ساري سناسين کي رنيم ساري رات ؛ مون تن جنين جي تات
سي لاهوتي لڏي ويا بيت اڄ نه اوطاقن ۾ تازا پير ڪله ؛
آڏيسي اُٿي ويا پيئي اُڃا مي زڪه ؛ ساڻي ڪٽي سنگه وڃائي
واٽ ويا بيت جياسون جوڙتي جوڳي لاٿو جار ؛ سنڌو
پورن پار آجيا ئون اينڌن کي بيت جياسين جوڙتي جوڳي
ڏنو جان ؛ سنگهه جنين سان ساڻي سوئسان پيتو بيت
جياسون جوڙتي نانگو ڏٺو سون نت ؛ جو هو جنهن جي ڪلي سو
باغ ٿيو بيت هئي جي هئا هت ته متن مونڌ حق ٿيو ؛ مٽيون
مورت ميت ماڻ وسرئو ڪي لهان بيت هئي جي هئا هاڻ ته
متن موند حق ٿيو ؛ پيهي ويا پاڻ آڏيا مڙهه مارين مون ..
وائي ڪاپڙي ڪن چيڙ ويا ويراڳي نڪري ؛ دل هئي
ويا ڏرڏ سين قور وهئا فقير ؛ هئي ويا حلم سان ڏنو
سگيون مکهه سر ير داستان ٽئون

بيت جوڳي ڪنداڃ پکه وڌائون ٻگرين ؛ طلب نه ڪن طعام

جي اوتيو پين اڃ ؛ لاهوتين لطيف چي من ماري ڪيو مڃ ؛

سامي جهاڳي سيڄ وسين ڳڪي وڃهاڻيا بيت نه ڳنڍا نه گودڙي

نه لانگوٽي ليڪ ؛ پڳا جنين پيڪه صاحب ڏٺين سامهون بيت

نه ڳنڍا نه گبري نه لانگوٽي لڪ ؛ جيڏا تهه پرين وڪه تيڏا تهن صاحب

سامهون بيت جنئن تا ڄڻ انگي نئن جي ڄڻ پنڌ ؛ ته رڙهي لڌائون

رهنڊ لتين لڪه لطيف چي بيت نه ڳنڍا نه گبري نه ڳڄ نه ڪاچوٽي

سامي ٻاري سيڄ م ٻاٻوءِ ٻاهوٽي ؛ جوڳي جبروتي وڃا لحيءِ وات ٿيا

بيت ڪهين ڪاچوٽي نانگن ٻڌي نينهن جي ؛ جهڙا آيا جڳهه م

تهڙا وئا موٽي ؛ سڪه نه سُتا ڪاپڙي لاهي لانگوٽي ؛ اُنهي جي جوٽي

پورب تيندي پڌري بيت سيري سڏ جي جنئن تا ڄڻ آن

تن ڪاپڙين نه ڪن جوڳي جايئن جاڙ ٿا بيت جا براٿ ٻن ڪي سا

اڄ ٻکه آديسين ؛ روزا رنڌ رکن عيد نه اوڏا ڪاپڙي بيت ڳنڍي

۽ گراه جنهن سيناسي سانڍيو ؛ اُنهي ڪان الله اڄا آڳا هون ٿيو ....

وسٽو چين پرڪ هيٺار هلڻ جي ؛ اڄ آديسي م صباح مرنڌ وسيڪو

بيت راهر ڪلي ڏکيا ڪهي سکيا ڪهي نه ڪوءِ ؛ هوءِ منتي ڪرءِ مائي

ڪوروچيلي روءِ ؛ رام ڪلي ڪهي سوءِ جنهن پاڳي ڏکه اڃي ....

بيت سڀني سين پرينءَ اُٺي جنهن جي ڪاڻ ؛ ريءَ ڪيو وچ
ٻن اُنهين اڳهر مراد مرڪ امين رام سنان پيءُ ڪانڍي بيت
ڪين آهين اَدا سَڀ سيد جون ؛ واري ٻين سيد اُجاڙي جڏا
ڪونَ بيت اُڏ ڪيون آهين آيل آهي جون ؛ ريءَ ٻنهي
ڏکيءَ ڳالهڙي بيت اُدا سي آهين جي سڄڻ سڳين ڏا
وسارڻ جي سانڍي سڄڻ بيت وڏي مسلم جن واحد ٿي
مڃيري ؛ مڃي سڳڪانڍي ناڪا سيد نه ڪن ؛ ٻين سد ٿي
ٿي اُوڀاڳي اُجاڙا بيت جيڪي هنڌ سڄڻ سامهون بيت
ڪنهن سين يار ؛ سيني جهڙين سين نه ٿي نه ٿيءَ سين تون تو تار
هڏ مرات وساري نه آلو ڀري بيت ٻوري ٻيءَ راه ايهي اُجهر
ڪاڙي ؛ اُٽان جي عشق جامي ترت سڀ ساهه ؛ ٻيها ڪي
ٻڌهه هيڪڙا جلڻ جي بيت ڏونگر ڪوٽ ڏاڪنڊ ڏونگر ڏيا ڏار ؛
ڪونين لک هزار ان اُونداهي اَندا ڪيا بيت توجي ڏيو پانو
ساسورج سهائي ؛ اَندن اُونداهي جي رات وهائي ڏينهه ٿي
بيت ڏونگر گهوٽ ڏاکرو ڏونگر ري مرڻ ؛ تان تان هوند
ڳجهي جانسين يار جيئي ؛ جڏهن پاسي پان ٿئي مرڻ جڏهن ٿيو
بيت نانءُ جنهين سندي تت پنهنجو ڳنئون ؛ ڪي ڪو پساهيا

پراهين هو

ڪاپڙي پرِيا مٿي پنڌ ؛ هُو مَن پُئي هنڌ ٿي هنهين ويا هنگلا
ڏي بيت ناٿ جتهين پنڌ تت پڻ ٺهاريو جوڳيئين ؛ سي
سُو پيسا ها ڪاپڙي پُريا پراهين پنڌ ؛ هُو هِن پُئي هنڌ مُن
هنگلاچ ها هت ڪيو بيت سامي نڙن سلوڪ کي هتان
مُنڌ مجيذ ؛ لڏيندڙ سين لڏ نه رهين تون راڄ ڪري
بيت ويندڙن کي ويڪ ٿي سوندڙن ڪو نهي هنڌ ؛ مَن لَهُ المَولىٰ
فَلَهُ الكُلّ اي پرو ڄڃ پنڌ ؛ بيت عاشق شهر فقير ڏره
هٿن سين ؛ مَن عَرَفَ اللهُ تَعالىٰ كَلّ لسانه اهڙا پُئي امين ؛
جتي پَسن ڪين تتي ڪرين تڪيو بيت ڳنءِ ڳُئي ڳنڌران
ڪنم ٿولج ڪاپڙي ؛ عليءَ جو ميدان سکر سنا سين سين
بيت عليءَ جي ميدان ۾ ويٺا ڏور ڏٺي ؛ تهڪ ڪيائون
تڪيا پريون پنڌ سٽي ؛ ڪنڌي ڪوه ڏٺي طعنا ڏيئي تنکي
بيت لنگهه لاهوتيا ڪاپڙي دونهي ڪا مَر دُکاءِ ؛ وَاذكُر
رَبَّكَ فِي نَفسِكَ اندر آگ جلاءِ ؛ جن سچ سين سانجاءِ
تن کيان مٿو ڪين ٻيو بيت لنگهه لاهوتيا ڪاپڙي دونهي
ڪا مَر دُکاءِ ؛ اوري ڪر م آسرو پري پير م پاءِ ؛ جنهن جي جاءِ نه ماءِ
وات نهين سين واڳون بيت ٻيئي پيرڪ ڪن باهيو پيراڳين جون ؛ هلو تنا

ڪي

سيڪيون هتڙا مٿي تن مڇن ؛ ملا سنا سين جن لڳي مون جان م
بيت موچي ٿيا هر ڪيس تن لڳي ڪين لباس سين ؛ وتن ولهي
ولس لاهوتي لطيف چي بيت ٻڪا انهي جي ٻڪيا تور انهي جو دوب
سڙي ڪيا توڻ روپ جنان لوڪ لڄ تي بيت سڳيون سيليون
ڳبري اي پرڻ ڪوڙي ڪت ؛ بابو عادت ٻجڙي جنن هليو وڌين
هٿ ؛ تيرت نو هين وت تون ڇپين ڳس ڳنگا جا بيت سڳيون
سيليون ڳبريون تي تول نگو ؛ پت ڪي هٿي پت سهن پيري تن
نگو ؛ لاهوت جن لڳو سي مڙهيا مورنه نڱيا بيت ڪوءِ گودڙين
گبريون نيئي ڪڏا توڻ ڪان ؛ جيڏا هين جوڳيه وئو پيٽ تيڏا هين نان
پٽوا نٿهين پان نه سڳيون شومت سنجي بيت نڱن گهٽان
نڱا ٿيا تون نڱن په نڱاءِ ؛ اٿي آدي رات کي پنجو تن پڃاءِ ؛
لاهوتي مڙهاءِ نانگا تون ناموس کي بيت ويڙي وتيا توڻ ڪي جي
سڳا سور جا ؛ پوڙي پاتا توڻ ساجا ڪيو سنگين م بيت ويڙي
وتيا توڻ الوليندي اٿيا ؛ انهي جون آتون کهڙيون ڳالهيون گنديان
بيت ڪوءِ گودڙ بن ڳبريون ڪان ڄمر ڪڏ توڻ ؛ جنڊ وچي جوڳ سين
لڄ ڪي تون لاتن ؛ اٿيءَ ڪوه اٿا توڻ ته سڳيون شومت هن جي
بيت ڳرجا ڏني گودڙي سامونڪي نياڻي ڪ ؛ چيلا مارڇ هڪ اوڏي

ويهه ادب سين بيت جا گر ڏني گودڙي ساڻئي لاهيندي
لڄ ۽ سندا ٿنهن سڄ چيلو جوندو ڪيترا بيت جا گر ڏني گودڙي
سامون گهڻو سهاءِ ۽ نيئي رساڻي ماءِ اوڏين جي ادب سين
بيت اندر لا رهيون ٻاهر پيئولا ۽ انهين پر جي ڪا پڙي گنهه
يا گهورڙا بيت ٻهر لا ڏليون اندر پئوراءِ ۽ انهي پر جي ڪا پڙي
سي خدا جا گهورا بيت گل گل ڏسي گودڙيا گهڻان مرياڻيج ۽ سوڙي
سڄا ٿيج جي هو آهي هيڪڙو بيت پٽ چڏيائون پٽ م ڏنڊ
چڏيائون ڏوهه ۽ نفسي معمور نجي ڪاله ڪل ٿيا بيت پٽ
چڏيائون پٽ م ڏنڊ چڏيائون ڏس ۽ آلانشا اگي ويا موني ٿيڄ نه
هي چڏيائون حس وجي ڪاله ڪل ٿيا بيت ڏا ڳاهڏن نه ڏوءِ دل
ڏوتائين نڪه سين ۽ لاهوتي لطيف چي روحان اندر روءِ ۽ ڪو نه
ڏٺو سون ڪوءِ سناسي ۽ سوڙهي بيت ٻولي ٻهمارت جو ڪيا سندي
ذات جي ۽ ڏورڙ گهڻو ڏهلو ملڻ م حيرت ۽ عجب عبادت پنءِ پروڙڻ
اڳو بيت جنهن عارڻ جوڳي ٿيا جا جا سونه پسن ۽ تا تا سناسين
ورهه وهائي راتڙي بيت نه کلن نه کين ڪي نه ڪي ڳالهائين
جنهن جنهن م آهين سا پر پروڙڻ ڏاڪڙو بيت جڳ م پر ڏهين جو
آس وٽ آهي ۽ لڳڙ جي لاهي نه منين تان حق لهي بيت محبت

جي ميدان ۾ ڪامي خاڪ ٿيا ؛ تمام سڀ طالب جي وحدت ملنجهه
ويا ؛ جنهن موچارو جوڳين ڏٺو ڪيا متفنه ڏيهه ؛ ساريان ڪونه
سياءِ سندن هن سلسلي ۾ بيت راتيان رٽ جهڙ رام
ڏيهان ڪن سنان ؛ جوڳي سڀ اتان وقتو ڀڃن وراهيون
بيت ڪيچو ڏنا ٿون جن ڏٺي ڪيچي ڏور ٿيا ؛ وهڪ نه
ڪيا ٿون ايبڪ عيب نه اڄو بيت ڌلق ڍڪا جهڙ لڪي لايج
ڪوهه لباس ؛ پوري ڪانجھ پا ڳجو ۾ هيا اندر ماس ؛ ته تيراڳي
تو واس بر ۾ بونون موکلي بيت ذرو ناهه زمين جتي عرش
نه آب ڪو ؛ نڪو سورج چنڊ جو نه تارا پسين ؛ نه ڪي
تارا ڪتيون نه ڪي جسم جنين ؛ اتي آدپسين جو قدم ري
پوڪين ؛ ملي ٿيا مسڪين رام ڏيهائي رازسين بيت
جتي عرش نه آب ڪو زمين ناهه ذرو ؛ نه ڪو چارو چنڊ
جو نه ڪو سج سرو ؛ اتي آدپسين جو لڳو ڏيهه ڏرو ؛ پري
پيئ پرو ناٿ ڏٺا ٿون ناهه ۾ وائي دلسان دور نه ڪي
پياري والري ساڳا لهري ؛ رانجهن والا نهر پيالا شربت ڪري
ڪري پيچي وائي ياندي ڪا پرين جي ڪر ڪا ڳالهڙي ؛
ڏيئي باهه پنيور کي جت سين آئون جاندي ؛ حڪايت

هوت جي ادا نوڪا آندي ٧ ⁛ ساڻ پرتيءِ سُپرين الست جا آندي
ڪڏهن ٿيندس ڪيچ ۾ هوت سين هيڪاندي ⁛ پسڻ ڏاران
پرين جي مُنهن ميءَ پسُ ماندي

ابيات مُتفرقات

جي پائين جوڳي ٿيان تان وڃائي جڏ وجودُ ⁛ محبت سندو
منجهه مڇي دليءَ ڌڪا ٻڄ رُودُ ⁛ الفت رکُ الف سين انهه ۾
افزودُ ⁛ وحدت کي وجود ۾ نانگا ڪر نمودُ ⁛ نفي ڪر تون
نفس کي ذلت ڏيئي زودُ ⁛ ٿي اُخفيءَ سين خوشنودُ
ته نانگا رسين ناٿ کي بيت جي پائين جوڳي ٿيان
تان وڃي گول وجودُ ⁛ اتي الله سان ٿئون سامي
ڪر سجُودُ ⁛ خلوت ڪر خفيءَ سين ٿي نفيءَ ۾ نابودُ ⁛
پرچ پوءِ رب پار ڏي بابو جڏهن ٿي بودُ ⁛ نانگا نفس
پانهنجو ڪر رضا سان رٻودُ ⁛ تن کي ڏيئي تسيا ٿي الفت
سين آسودُ ⁛ لذي تون لاهوت ۾ ڪر ويراڳي ورودُ ⁛ آلود
غيبي جڏ عنودُ ته راول رسين رام کي بيت سامي
جنهنجي اُن کي جو کهي سگو پاءُ ⁛ ڏيئي طلاق جوءِ کي
سمهي سو وڃ ماءُ ⁛ اِن پرائي آءُ ته سچو سامي تون
ٿئين بيت تکين سين تورا ويراڳين توئي ⁛ جراني نوڙيو

٧ موٽي سڄڻ پاڙهون پڇي ٻيهر جو آندي

جيئن سين ڪارا ڪيائون ڪوڙا ؛ اوڇڻ اجوڙا سڄوڙا سين سڄڻين

بليت جي ڪيڙي پرڪنبن نانگه به ٿمن انکي ؛ آلوامن ان ڪري

جي انهي پوئجن ؛ ان اوليائي تحت قبائي بوڙا ماسه نجهن

گجهان گجهه وڃن احد جي اسرار ۾ بيت جڏهن جالگوتا جوڳيئن

دوهنون ڪيم دکاءِ ؛ واذڪر ربک في نفسک اندر آڳ جلاءِ

جنهن کي سڄڻ جي ساڃاءِ تنکي ڪينا منو ڪين بيو بيت جوڳي جگه

جڏهن برما پورب پنڌ ڏي ؛ لاهوتي لطيف چي هليا لعل لڏي

والله يدعوا الى دار السلام صاحب سين سڏي ؛ هيڪڙي هن

هڏي همه کي حيران ڪيو بيت جوڳي ڪنڌ ڪياءِ ڪن ڪيائن

خيرکين ؛ صحبت تنهي سيد جي سامين وٽ سماءِ ؛ يهدي الله

خيرو ڪبي لنوره من يشاء اي انهي لئي آهه ؛ هي تنين جي جاءِ جنين

ڪهي گام بئي جاگه جڏهن بابيت ڪيهي گام ڪا پڙي تاڪيهي روش رون ؛

نه ڪادل دوزخ ڏي نه ڪي بهشت گهون ؛ نڪو ڪم ڪفار سين نڪا

مسلماني من ؛ ايا ايئن چون نه پرين ڪجائون پانهجو وائي ڪوئي تنوگر

ڏوريان ڪوئي جبل جهنگ گيا پهڃان وو ميان شال پرين کي الو الو لڳڙي پير

پرين جي آئون ڌا ڏونگر ڏوريان ؛ پگوپيريان نه پري جر جي لڳڙي ها ؛ وادي ونگو

وا سيو ماءِ منهنجي لاءِ ؛ پگوپيريان نه پري جر خوڏي نه چس ؛ ڪتا سيندي ڪيترو

مادر ماري مسس وائي کي ڪر ڦيري غوراءِ ميري ڪيون   من کي ملوي مرتس
نهين آسَ لعبو نهين جانئندا ءِ عاجز بندي عائيا تيري شاهه
حسين فقير الله ڏاهو رهيا خاڪ ڪي ديري **سيهه اکري**
الف الله مَن ۾ ڪيو ڪا پڙين ؛ سڀ حرف ڌاران هيڪڙي بيو
ڪين ٻجهن ؛ فرض فنا في الله جو عين عبادت اُن ؛ قل هو الله
احد تا ٻجهان پرت پڙهن ؛ سعادت سرين گوڪي گڏيا ڪا پڙي
بيت پيئون پرتن ماهه ڪوڪيا تا نه ڪٽن ؛ نه گلو بند نه گودڙي
نه تا گودڙ ڪين ؛ چڪو چم وچيله ۾ نهنگن ڪين بڌن ؛ ترڪ الدنيا
واجب اي عادت عارفن ؛ پيئون تيئي پن گر ڪي گڏيا ڪا پڙي
بيت تيئون توشو توڙ ڪا ڏري يا نه ڌارين ؛ ڏکيا سکيا
ڏينهڙا گهمت اندر گهارين ؛ توڪل ڪيائون تر هو بي وائي نه وارين
قل هو الرحمن آمنا به اِن اختيارين ؛ پرچگي پارين گر ڪي گڏيا
ڪا پڙي **بيت** ٿيئون ثابت سند رهو گين کي جرڙيو ؛ تن
مرن سهائي مڪرو مٿمان پرت پڙيو ؛ لاهوتن لطيف جي اندر
الف اُڙيو ؛ لا مقصود في الدارين الا هو گهت ۾ گهات گهڙيو ؛ جن
کي من ۾ محبت مرتوسي گر ڪي گڏيا ڪا پڙي **بيت** جيئا جوگيڙن
جي جان نهاري جيو ؛ تان عقل اُت اوجون ٿيو هو هليا

سانمان هوءِ ؛ مونکي اِن مذڪور جي پاس ۾ پيئي بوءِ
اَلحب لله والبغض لله اِي خاصي سنڌ ين خوءِ ؛ وڃي ازبرو
گرکي گڏيا ڪاپڙي بيت جيئون حال پرائيو آديسين احوال
نا ٿھڪيائون نفس کي ڪري جان زوال ؛ لن تنالوا البر حتى
تنفقوا پاٿ ڪيائون پائمال ؛ نانگا ٿيا نڌال گرکي گڏيا

ڪاپڙي بيت خبيون خشيت خوف ۾ ڪيائون ڪيني کي
تلام ؛ جن باءِ الله جي ڪھن ڪونه ڪلام ؛ آھي انھين جي
باب ۾ آيت جي انعام ؛ ان الذين يخشون ربهم بالغيب اي

پروڙج پيغام ؛ خطرو لاهي خام گرکي گڏيا ڪاپڙي بيت
ڏال ڏونهون دردجو دل ۾ دکائين ؛ آئيو آگ عشق جي ڄمڪي حمق
جھتائين ؛ جي پنھنجو جوش ۾ تا پلپل ڇپائين ؛ العشق نار يحرق

ماسوي المحبوب اي ماتر جھپائين ؛ خطرا سپ ڪاٽين گرکي گڏيا
ڪاپڙي بيت ڏال ذڪر رب جو ويل نه وسارين ؛ سبحان ستا سي
کي سدائين سارين ؛ تسبيح جي تلوار سين ملحد کي مارين ؛ جزاؤهم

عند ربهم اِي اِختيارين ٿيرچي پارين گرکي گڏيا ڪاپڙي بيت
ريئون راضي روح مٿي رب رضا ؛ مڃيائون محبت سين قادر جي قضا ؛
رضي الله ورضوا عنه جو ڳين اي جزا ؛ ڏيئي ساھ سترا گرکي گڏيا ڪاپڙي

ٿيون زاهد زهد سين پختا ٿيا پڇي ∴ ڪڏهن ڇڏيائون ڪُڙه
مان ڪو جهي ڳالهه ڪجي ∴ اُنا عبادت ۾ ماڳهين مست مڃي ∴ وَمَا خَلَقْتُ
الْجِنَّ وَالْإِنْسَ سڀ هو سڏ سڃي ∴ اُڪنڊ سان ئي ڪر ڪي گڏ ٿا ڪا پڙي
بيت سينا سهڄا سيج تي ساهي نه سمهن ∴ ننڊ نه هيريائون
تنهن سين خوشيون خواب نه ڪن ∴ جاڳن سند وجهي ۾ ورد ويرا گهن
النَّوْمُ عَلَى الْمُحِبِّ حَرَامٌ اِي ڪلام ڪيائون ڪن ∴ اِمّا ت ٿا مڃيائون ڪر
ڪي گڏيا ڪا پڙي **بيت** شيئون شريعت جا تابع ٿيا تمام ∴ تن کي طريقت
جي من ۾ مينهن مدام ∴ هلن حقيقت ۾ معرفت مقام ∴ اِنَّ الَّذِيْنَ آمَنُوْا
وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ آهي تن کي آرام ∴ جنت پياٿون جام ڪر ڪي گڏيا ڪا پڙي
بيت صاد صبر سڪيا ڏرياءُ ڏٺي ∴ اُنا انهي ڳالهه ٿي تحزن منجهه
صبي ∴ اِنَّمَا يُوَفَّى الصّٰبِرُوْنَ سرها ٿيا سٺي ∴ وڏي پون پٺي ڪر ڪي گڏيا
ڪا پڙي **بيت** ضاد ضلالة ڪان ٻاهر ٿيا پري ∴ منجهه مراقبي
مشغول ٿيا ڪامل قلب ڪري ∴ ماڻهو نه پڇن من جي پڙهن ورد وري
فَلَهُمْ اَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُوْنٍ سامين سيج سري ∴ پاڻان ٿيا پري ڪر ڪي گڏيا
ڪا پڙي **بيت** طوئي طالبن کي ڪوجوبه پئو ∴ جڏهن بريون ڇڏيا
پيون بن ڏئو ∴ فرض فنا في الله جو ان عين ٿئو ∴ طلب الله تعاليٰ
قبل ڪل شيءِ ڇڏ ٿا نه جهو ∴ نجاني سهو ڪر ڪي گڏ ٿا ڪا پڙي

کاڙي بيت ظيءِ ظاهر ذوق سين پڳهي ڪن پورا ∴ هلوت

سماءِ سمائم ڳاڙي ڳل ڳوڙها ∴ سنيا سي سيّد جي پورب م پورا ∴

قُل هُوَ اللهُ الواحِدُ القَهّار سا هي منجهه سورا ∴ تي چاڪن سين جورا

گُرڪي گڏيا ڪاڙي بيت عينا عارفن جي آهي ڳالهه عجيب ∴

ڪي پاڻهين گهائين گهڻ م پاڻهي تن طبيب ∴ وڃن وات وچڙي ڪي

بزت عجيب ∴ الايمان بين الخوف والرجا هلن هت حبيب ∴ ٺيا فاڙ

سين قريب گرڪي گڏ يا ڪاڙي بيت غين غربت جند ڙي

سدا ساسين ∴ د جيوداءِ الله جي پورب منجهه ٻجن ∴ ان الله

هو الرزاق سا مين سد سجن ∴ جوڳي جنگهه جلن گرڪي گڏيا ڪاڙي

بيت فيءِ فڪر فراق م آدسي آهين ∴ سڳا سيليون گهري

جوڳي جلائين ∴ ان الذين فتنوا المؤمنين سنا سي ساهين ∴

سنگت سنوارين گرڪي گڏ يا ڪاڙي بيت قاف قرابت ڪ م

ڪان جيئي چڏ يا ٽئن ∴ لاهوت ۽ جبروت جا انهم آندا ٽون ∴ ملڪوت

۽ ناسوت مگهري گهاريائون ∴ فبصرك اليوم حديد انهين اتائون

سونهاٽون سگر سار يائون گرڪي گڏيا ڪاڙي بيت ڪاف ڪري ڪشون م ڪي

ايا باهون ∴ اِني الڪڏ سا مهون رتو رتائون ∴ سنيا سين سيد جي مليوم عاشون

ولسوف يعطيك ربك فترضى جنو جيائون ∴ لائق لڏائون گرڪي گڏ يا ڪاڙي

كاپڙي بيت لاهون سي لاهوت ۾ سدا سير كرين ∴ علم حلم
جا اُٿين اچڻ بهه پورين ∴ لذتُ لامكان ۾ عشرت سين اورين
والله على كل شيءٍ قدير چين كي چورين ∴ سامير اسورين گرگي

گديا كاپڙي بيت ميما مارحظو حقيجو اصل آديسين ∴ جوگيڙا
جهان ۾ اهڙي چال چلن ∴ لاهوتي لطيف چي منجهان حبّ هلن
ان الله يحب المحسنين خوشيا خواب نه كن ∴ وردُ ويراگين گرگي

گديا كاپڙي بيت نُرنا ناني هليا سامي سيپي ∴ اكنه
۾ آديس جي وهك تن ويئي ∴ سناسي سكڻ ماوتين ارتوئي
لا تتحرك ذرة الا باذن الله وسرين بي واٺي ∴ راول ربجهائي

گرگي گديا كاپڙي بيت واو ورق وصال جو ويراگي وارين
وڙهن واءُ وصال اكنن ۾ آهين ∴ سناسي سيد چي لوك وجود
نه لكائين ∴ والله غالب على امره پرچگي پارين ∴ لاهوتي لذين

گرگي گديا كاپڙي بيت هيئي حرف حساب جو پسن ٿين
پري ∴ رچي وحدانيت ۾ هلن پير پري ∴ گجهه انڊ رجون گالهيون
كنهن سين كين كري ∴ لا يفوت ولا يموت سامين كين سري ∴ كيني

كڙو منجهه كري گرگي گديا كاپڙي بيت الف آديسين كي آديسي سدا سوز
سدا سوز چڙهن ∴ اندر رتن آديس جا محبت مچ برن ∴ الفت

عزيزي ناهه كا نه كي جهنگ هلن ∴ الله لطيف بعباده آية
اي پرن ∴ سناسي سهرن گرکي گڏ ياكا ٿري بيت لام لذي
هلئا جوگي مان جاين ∴ ونن وات وحيٿري بکنهني کين چون ∴
محامهرا مرتهيون سي پئوکئي پائين ∴ والقدر خيره وشره
من الله تعالى اهين اهجاڻ ∴ سامي ڙا سنگ گرکي گڏ ياكا ٿري
بيت يپئي برک مكان مهلن اپا سرا ∴ سامي سفر هليا
ڏورائي ڏيها ∴ اهي آندا ئون اهڙا جن ميجهان ناهي داءُ ∴
فاذكروني اذكركم سامين ساراءُ ∴ جوگي وڙ اجاءُ گرکي
گڏ ئا كاٿري پوروشو سرامكلي جو

سر رپ

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت گوندڙ هت نه پير دره منجهين وهڻ ∴ كرم قطارون
كري سورن لاپوسير ∴ مون جين گهاري كيرهيكلي ري سمڻين
بيت گوندڙ كيئوغرق ماء منهنجو جند ڙو ∴ ڏكوين مرك
مٿي سگر پنڌڙا بيت گوندڙ گڏ پياس صحت نيم سمڻين ∴
ماڙ ماريپاس ڦوڙائي پريئن جي بيت اوير وبهارن مرائي
جيئن مورن ∴ ساپرگوندڙ كي جو ڦوڙا پو سمڻين بيت لائي جرويا
سو منجهين نٿ

ڪمُ بيت سُپرين ٿَ سندَ سورِ جنهن کيا اُجهامي سو ؛ پُري پچ
رُسين ڏلهءَ منهنجي ڏيل آئي تان آجا ؛ سُتُرا سانڍ ڪ نہ سور کهاڻي تہ
منجهون سجڻين ڏنو مونکي ؛ وِچم ڪوري ڪامي ترو نَئي سوني جڏهن بيت
ايرِيام بيت سجڻين قوڙائو بروم اِي ورجهيٽون ؛ سرو سِڪ
بيت اُسيا جيئوا لوڇيو لُڇيو سور ڪايو ڪايو ؛ جا سپرين سُٺي انگور
لاهيندَ جان سُهيم تي سوران تان ؛ را پَڌِ مر ڪيم روئي هيم مرڪ گوپڻ
سُورن ؛ ري پوڻ مر جمهہ رو پڌ رو جهورو مر گره بيت لهين ڪو
سمهہ مر سڪہ چاران مر لاهہ بيت جڏهن ڪنَ ڪہ هنيڙا هوءِ سُپيرُ
جهوري بيت گهڻي اَڄ ڪالهو ڏٺان ڪيتانِ جهوري ڪ ؛ جِندڙا
جيندي آئون ڪا تہ مرياڻ ايئن آيل ؛ لهي نہ جي پريا مون جهانءَ جهمين
سجڻ ڏي ؛ هنئين مون اچي نہ ماٺِ ڪري جهانءَ جهي بيت ري اُن
واري هنيڙو ڏيهن سچو نہ جاءِ بيت هيرپوئن جو جنين هو ساري
لاهيان بيت ڪيو نہ ڪارڻ جنهن سينہ سين پريان مون ؛ جهڻ وگ
رسين جن منهنجو جي ميخاران جي مرهيو ؛ سران مر اُن الله چيتان نہ جي
ڪان جهوريءَ جنهن ؛ ري پريءَ رهي نہ پلڪ پليانس تو پلپل بيت
جُدا جان ٽوليءَ تو سوال سُور ڏوهيءَ بيت پوي جهوريءَ تهن جهيو جهليانس
سُکي آن منجهان من گاڏهيو بيت سو ڪٿيون ڪين ساڍي پرين جي سندا هتي

Scanned with CamScanner

۾ بيت چتُ چٽڪنِ ۾ ٿيون سَلاڻ حال ڪهنکي ∴ ٿيون سانئون جني
جو صبوح صباحي ۾ پيو ياد سڄڻ ∴ پسُو ٽون وهائون گل ٿيوهِ هٿ هو هر
۾ رُوح مُنهنجي رات ∴ نهي نيڻُون جهڙ ڪپار منجهه ڪڪر بيت
بيت آهيان ڪوڙي وِرهه سارَ لهج ساجن ∴ اپار پرين انا
ونهين وڙ سارو سرلو ∴ ڪرين ڪڪر بيس ڪرينديس ڪوه ميڻن منهنجي مون
جو روچن بارُ ڪونٽ بره سنه سڻي بيت لهي جونه پريان مون
نيڻون جياني جار ۾ پيو ياد سڄڻ ∴ ٿيو ۾ هٿ هو هر پسُو ٽون وهائون گل
سين حال ٿڙي جهڙي ∴ ۾ ڪپار ڪري پيسم ۾ سڻائم سڄڻ بيت
سڻريو بيت ڏهي نيروني نيڻون ۾ تيا هٿ هرِ ∴ ۾ سڻائم وِ نه پرين
ڪو ۾ مٿونا ٿورن ڳٽيان اڳرٽ ڪهڙ ∴ تنهنجيون پريم ڳالهيون جيان
ميٺ لوڻ لوڻ ∴ تونهجيون پرين ڳالهيون پاڃن سنيرجن جوسي بيت
رهي نه واڳون وِيڻن نه چيت رهي چيتر بيت جنڻ ربابن ڳون ڏڇن
چيت چوري چوري بيت جنڻ ورڪه وات مُنيرُ نت لنجي رني
۾ پيرِ سندي پريان نت ڪرائي نينهن ∴ نڪران وهائي جان
تو ساڙ سجڻ ∴ ڪري نه صبر سورين سو چت نه رهي چيتر بيت
سهي پريان سنيار چٽڪنِ ريٽان چيتا بيت جهلي ٿيو ڏيگانو وِ نتُ
چٽڪن پيارن چيتا بيت جي سپرين صورت مونکي رهي روح الله

وساريان نه رسڻ ؛ ويڙو تار کسن سجڻ پکي هنڌ جئن بيت
چيتاري چوندي پاس گالهيون سيکي سجڻين ؛ جو مقابل ٿياس
نه سب وڃيم وسري وائي جو نرازي ڏنڌ آسرا لاهه مانجهي ؛
وهي ماتاجي دري لنگا لاهي گنڌ ؛ اوڏ ايا اوڏو گهٽو کهڙا کرين سنڌ
اگلن کي اوڏو وهي گند اکري گنڌ ؛ کهڙا اجڻ جڏ وٺين جور
مهنڌ اجاڻ ؛ اگيان عجيبن جي مشکل بڌن مڌ ؛ آدم ٿيا ئي
خلقيو هوءِ جا لڳي منجهان گنڌ داستان بيو سجڻ نه
ساپيت ٻجهه گڙهيان ڪن سين ؛ گالهيون انهي ريت سلا بڌون
موريون بيت وڌي وڻ ٿيون گالهيون بيت ورن م ؛ پر سين مون
نه ڪيون گوشي پرين نه گڏيا بيت ديولو وٺو ديوري تي سي
گڏ اريان ؛ مادر مون مجور نا نه پدر پنديس پرين ري بيت
انگن چاڙهي انگه ويو بار وچونڪري ؛ روئي ڏينو رنگ وڃاري وس
ي بيت راتو ڙيم رهون جتي نينهان نڪيڏي ؛ لڳي پرولکن سين
همي ٿيا جهون ؛ تانڪا سار لهون هوت ڪميڇي سپرين بيت پاهر
لگه نه کواند جهور جهڙ ڏهي ؛ وساڻيندي وڃري حب جنهين کي
هوءِ ؛ لالن جهين لوءِ سي اوکا پٽڻ نه اکيون بيت اکين جا آگم مون تان
لاهه سپرين ؛ کري ملار مينهن جئن وسي لاهه وهم ؛ تو ڏني مون غم ترينهن

تُوم تُنيا بيت ذکه نه ذکوين هنٽرو پريءَ ڪڙهين ۽ سُکنِ
جان ٻڌو ناه قوا ڙيو سڄڻين بيت نيٺ نه نيند ورن ڪن نگو
آرسُ آلسُن ؛ اڄها ميون پرن تو ڪي سار ٿو سپرين بيت سڄين
نه سيٺان ناهه ٻيا ان سين ؛ وٺي سهي ويسان تو نه سو ندري وِيهُ
اندري بيت ڪوڙي ۽ ڪوڙي پرين پناڻي گجر جيءُ ؛ جي مَن ۾
محبوبُ سي ڪنءَ رَجن وسري بيت الله الله ريون جيءُ سي
وانجهي لنام ؛ جڏهن تي تڙيون ته ڪٿي ملبو سڄڻين بيت جيئي
سي ڪو ميءَ نارو هن واري ڳالهو نٿان ؛ هنٽرو پريان دار نيريا
نه نيري بيت سپر سي پيو نه مون سونهن نه ڳبرو ؛ نه مون ۾ الله
ڏقوت ڪي جوبن وهي ويو ؛ تنهن حال ڪهو نند رجنين جهرا
بيت اترا وتون ڏي نه مون سونهن نه ڳبرو ؛ سي سار سنڌ پون
سي جنين ننڊ رجهرا بيت اترڏني اوت نه مون سونهن نه ڳبرو ؛
چاڙهي جيءَ پوت مون رٺ هيندي رات گئي بيت نينهن نماڻي
جان ڏکي ڪوه نه ڏيکئين ؛ جو جهري جڙي نه ڪيئن بچندا تان
سندي ڪنباران ڪن ڪري جاه ڳالهڙي بيت نينهن نماڻي جيئن
ڏکي ڪوه نه ڏيکئين ؛ جو جهري جڙي نه ڪيئن بچندا ڪيئن ؛ تون ٻم
ڪوڙ نيئن جن ڪنهار ڪرين ڪم سين بيت نماڻيءَ ڪان نهن سڪ منهجا
سپرين ؛ سڙي سارو

ڏينهن ٻاهر ٻاڦ نه نڪري **بيت** نيڻ ٻيهاڻي جان سڃي لوڪ

ڏنگيا ؛ اُڀا اَنم ٿيران توکي ساريو سپرين **بيت** ڪي جوڪ

مي آءُ ٻاڦ منيو ؛ تنهن مان ترجيتري جي خبر پوءِ خرن ؛ مي

هوند

مرن هن اگڻ اوراڃو نهي **وائي** جي سيباڻي سنگتي تي ڏونگر

وڻ ٻار اڃو نڪري انگڻ چاڙهي انگ ؛ اُت مر پلا ٿيو اونيا ناڪر

دم ؛ گهڻو آهم آسرو سُر هو سيد سنگه ؛ ميڙي ميندي گلرا

رنائون رنگ ؛ ٻالهي ٻاروچن جي پٺيءَ لڳڙي وڃ ؛ مون آهنين سر

نه ڪيو چين ڪارڻ سنگه ؛ جان ڪو هيارو ڪيم تان مون پئي

پنگه **وائي** نيئي پرڀان کي ڏيم تا نڪو سينه نيا پو ؛ ڪڏهن ڪين

مون سين ڪونه ڪو سيڻ ۽ سياڪو ؛ اتم گهڻو اَنجو انه او لاهو

ڪڏهن مڪائون ڪونه ڪو ڏُکيا ڏورا پو ؛ وڃي ڏجاهه مُٺي جو ٻاڏي

پارائو **وائي** سرتيون سُڪڙيون ساريان پير پيٺيو جاگو اکڙيون

ساريان ؛ توبه آهي تن ڪان جي هتان مون ٿيون ؛ للائي جي لڏ

ساري رات سيون ؛ مونکي ڏجم مولهن ميمون جي ڪاله ڪيون

گاهيون پريم تنهنجون وڏي ورڻ ٿيون ؛ گو سي پرين نه گڏ نڪر

مون نه ڪيون ؛ مون ٻانهي پرين سين گجهيون گالهه ڦريون ؛ منهنجا ڪير ڪر

ٻياڪن ٻيون ؛ ڪوهه ڪبوني تنکي جنين منجهه ڪيون ؛ ارتو ادتم سيکيون

ڪڏهن مون سين ڪونه ڪو سيڻ سياڪو

منجهه نيون

Scanned with CamScanner

سنهجو هيڻن جو هيڪڙي هيڪڙي آهي نه منٿ ∴ ميون آجو من منهجو واهو

وائي ماڙها گاڙها هوت كيچي كالهه لنگهي ويا ∴ سك باروچي

جي مني نايئي هوت ∴ لڳندي لڪن ۾ پاسان تنهنجي پوت ∴

ناموس كي جيڏ يئي هت هيائي هوت ∴ ڏيندي ڏيس ڏاڏي ڏو نگرين

تو جي كارڻ جهوت وائي جيڏي زيارت جي مان هوءَ پرين سين

سدا رهن سڄا سپرين مون تان لاهه مَ هٿ ∴ مولا مونكي ميڙيئي

هٿ وجهان سپرين جي سٿ ∴ چنبا يان كيهه اكين سين پرين وڃي سي

هٿ ∴ ڏوران ڏنم سپرين هيم جن جي سك وائي ڏيه ڏٺ

ٿيا مي كان ڏور ڏيه ورڻ ٿيا ڏكي كان ڏور جاني لو ڏيه ∴ هلڻ

سي هوت جو مئين نه معذور ∴ كيچين كره پلاڻا آئي اٿ آهر

تو كني وڃه ورهري ساڄن كهڙي سور (تمام ٿيو سر ربَ جو)

سر ليلا چنيسر

بسم الله الرحمٰن الرحيم

جيري بيت منٿي جو نڙي جن داغ مَنَ ڀيجو داسڙا ∴ تون كين ٿن ٿو

چنيسر جيت كئي بيت داغ ڀيجو دا يما ماري معذور ين ∴ آئون

تو حضور ين مٿون وڃهان مجهم بيت مٿون وڃهان مڃهم مهاڙي

وجهان هار ∴ پري جي پيتار نه ميريائي مان لهان بيت منٿي

وجهان مجمر مهاوي وجهان هارُ ؛ سوئي سڳهه سيد چي ڪرين
ڪوءِ قرارُ ؛ راجا ريسارو گهڻو سنائو سودارُ ؛ جوڙيس چنيسر جام
جو ڏيهان ڏيهه ڏڪارُ ؛ تاڪرا ڪين نارُ مٽين پي تي منين ؛
بيت مٺو هونه مٺو جو تون پسي هارُ هيڪين ؛ اصل هئو
اکين سندو ڪونه ڪٺيون ؛ ان گهوڙن هئي ڪميون دوستن تون
دور ڪيون بيت جو تو مٺيون پاتيو سو اصل ڪوڙو ڪيم ؛ هن
هارڪي سوئي پان مسيح ؛ هاڻ تي ڪالهيون ڪرين ليم اکيا حرف
نه لهندين هڪڙو بيت چرئو جت تيوءِ مٺي متي موهجي ؛ هارُ
ڪني هوڙ ماڻ ڪجاڙ تو سر پوءِ ؛ اکين انگه لکيوءِ پوءِ آئيي ڏن
ڏهاڳه جو بيت مٺو هارُ هتي پلنگه سر پٿون ڪريان ؛ وڃڻ
ڪني وينڊ زبارو وڏو بيت موڙهي ڪيوءِ مهڪ مٺين متي موهجي
چئي چنيسر جام سين وڏوءِ وڏو فرق ؛ وري ويٺوءِ ورق آيوءِ
ڏن ڏهاڳ جو بيت مٺي متي جي هئا تن چتن قيرئم جت ؛
هار ڪتنديس هوڙم نيسه تيندم نت ؛ ڪونرو ڪوڙ موڙهان
متا هون تيو بيت ڏهر لهنديس ذات هارپه ڪتنديس
هوڙم ؛ وهائي پرپات منڍي اپڻي مام بيت هاري
گيڙءِ هار مٽي متي موهجي ؛ ڪوڙين ڪيا ڪيترا الهنين خرخوار

پير ڏنم پڇا بيت ڏهاڳ جو آڻيندڙ آيا پٽ ويٺي پر

زَري پرين ڪَنڌ هيٺ ڪري وهين وٺي چيو مون ڇا ڏول پيهي ٻهڻ

ڏولئي ٻي ڇلوڙي ڇڏين هار اُن ڇاڻ جي ٻادرئي ٻنڌن بيت

هار هوڪي رحيا ٻيا ڇپر ڇڏين نه سار ٻني سوڙي ٻنڌو ٻيڙن ٻڌ

ٻڌي ڇڏي ٻهلي ماڻهن وٽ پيئين ورن سوڙهي لوڏ آنڪن ساٿي بيت ٻين

هين چوين چوڻي جوڻ بيت ٻيان ڇار ڪسوٽي ڪاڻ ٻي ٻان اُن آهو ڪري

ٻي ٣ پر من بخشيا سين لتحون ٻيڻي ٻوٽه ٻهين ٻهي جي ٻلڻ ٻهي

بيت ۾ منهن آئي موڻي ٻيتر پير ڪيڻين ڇهر ٻاٽ ماٺ ۾ مهير

ڏينهن لکين ڇار هيٺين ڇنيس جهڳي ماٺا جا ليلا آسل ماڳه ماڙي مٽي

ٻاري جيٽ ٻيچ سنها ماڻهو سورن راسٽون ڪنٽن پيئون لال

دلاسي واهه وائي ٽانڪا بيت ڏهاڳ جو ڏنب آيس ٻٽ چاڳه

ٻيهي ڏي ٻدار مطمع ٻوم آئون ٻڌي ولهو منهنجو ٻٽ ٻٽ ٻاسري جي

قلن سون هار ڪري ٿوڪي هئي بيت ۾ لوڪ منهنجي اربح ڪلڏ ڏول

وايا ڏوري ماڻ جهڻ جو ٻيت ڏنَد آهنڊ سو ڪوه بيت ٻجهي ڪنجهه سين

مٽي منڊ تون سينگار جو سوٽي ڪري ڪاروُن ڪٽيون ڪيئرو

جو ٻوچ ٻان تهو ٿم هار مڃي بيت ڪرين ڪٽون جو ڪجي ٻار

ڪانديلا نه ڪٽي پيو مون هتان ٻوڏي سو ٻڏي ڪري ولهيون ٻٽي ور

Scanned with CamScanner

سپرين بيت ڏولا ڏيل مرمون ڪاند ڪميٺي آهيان ؛ سڪ
تنهنجي سپرين پيري وڏيس پون ؛ مون ور ڌوتهنين تون تو ور
وهون ڪيترئون بيت تو ور ڪهون ڪيترئون مون ور تون
ورچ ؛ سوئي انهين سهاڳڻي پوري پر مڙيچ ؛ پرتا پير پرچ
ملائچ مسڪين کي بيت ڏولا ڪهاڙ تا پولايو پوڙ چيئين ؛ آئون تو
پراند ياڪرمورئو اُتيا بيت هتي هتي تون آهين سوهڻون ساجو
گناه نه بخشين مون تون ڏٺم آهين داسڙا بيت پيڙ پرپوءِ داسڙو
چنيسر جئي ؛ هي جوڙيب ڏهاڳڻ جو سڳها ڪين سهي ؛ مون ڪا تان نه
پيئي ڪين ڪاند پلا سپرين بيت هيبت ڪانه هياس نه ڪا دل
منيند و داسڙو ؛ پرين ري پيشيمان ٿي جڏهن هتان ڳالهه وياس ؛
سوڙ پرائين سيڌ جي پوءِ ٿي ڪل پيياس ؛ ڪوٽ هار ڪياس
ٿي جري چنيسر جا مري بيت جي وارو نه ڏيئي تڙپ منهنجو وڙهو
آئون تنهن آساري ويٺي وهون گهاريان بيت سهڻو ساهيڙيون سڙ تون
ور نه منهنجي وس ؛ دعوي پڙهين ڏس جيئو تو پوراڪري بيت
توئي ڏيئي مڙ ڏيئي تڙپ منهنجو وڙهو ؛ آئون تنهن پرين کي پاڙ پرپيان
ڪيترو بيت لکڻ ڪيئي مڙ گنهيم جن مورائي نام مون ؛ مون کي ملائيچ
وارو ڏيئي وهما بيت سيس ڏادلي درگاه جي پٹو در جو هوم

واءُ ؛ چانڪ ڪلهي چڙهنديس ڪٽ ني رڇ ڇهائينديس راءُ ؛ ڪونڊڙءَ
جهڙيون ڪيتريون دايون درمهنداءِ ؛ پوءِ اهڙو ولي الله جنهن
ڪلنديءَ ڪان ورڪيو **بيت** توڪوئي تو ڏوهي توڙ ڪئي ڪيس ڏار ؛
پئي رهيا پٽ مرسوئي جا سيگار ؛ منڍي مينس جيڏيون ماوئي وڏيس
هار ؛ دوستنئون ڏور ڪيس من ڪوڙي آئون ڪنهار ؛ آهيان عيب
دار سڪائي سهاڳ ڪي **بيت** ڏيئن توئون ڏهاڳ تون ڪونئين تون
ڏوهين ؛ دوست تهجو دلسڙاد اندر مون داغ ؛ پانيان سب سهاڳ
جي مونکي ور وهارئين **بيت** جي مونکي ور وهارئين مٿي هٿ ڏيئي
نه پاڙي مرسيئي هوند ڪانڌ ڪميٽي گهاريان **بيت** جنهن جي راج
مروڙ ڏيري هياس ؛ دائين پائين دريائين پرملي ڇياس ؛ ڍولين
ڏمامين نهرين ني وجهه وهارياس ؛ هيس دادلي دوست جي ملڪي
هار ڪياس ؛ تنهائيوءِ ٿياس آئون ڪا ٽياري ڪانڌ جي **بيت** جنهن
سين چاگهه متان ڪامنڊڪري ؛ جامون پوءِ پروڙيو ٿائي نه سائين ماگهه ؛
ڏمر پوءِ ڏهاگ سگهوندي سهاڳڻين **بيت** جنهن سين چاءُ متان ڪامنڊڪري
ڪانڌ ڪنهنجونه وٽي گيرب ءِ گاءُ ؛ جي بڙي تومرتياءُ ته دوست ڏسائي ڏا سرو
بيت سپئي ڪنبن ڏهاڳا سهاڳڻيون ؛ ڪوه جانٺان ڪهڙيڪن وارو
ڏينڊو ولعو **بيت** ڏهاڳا سهاڳڻيون ڪهڙي ڏوه ڪنبن ؛ ور وڏو ٿون

اِنھين جڳ مڙيو ٻاٽ پسن بيت گھوريو سو سُکالو جنھن مِ پسن

پائڪي ❊ ڏوري لھ ڏھاڙو جنھن ڪو لامو دا سر ڏ بيت ٻي وارو

ڏيئي ڏنو منھنجو ولھو ❊ آئون تنھن آسائتي ويٺي ڏينھن ڳڻان

بيت ميرا منھن سندا ڏيريون ڏھاڙيون ❊ ويٺي ڪن سپاٽان

ڏاور يوڪڏھين بيت ڪانڌ ڪميڻي آھيان ملايان نه ڇمت جنھن

جي جيت ھوند ڪٿ نه لايان ڪڏنھ بيت اوڳڻ ڪري اپار توڏي

آئيس ڏاسڙا ❊ جان تون ھس سندي روح ۾ رتي مون بيٺي ناھ سڄار

سائين لڳھ سٽا ريت منڍيون منھنجيون بيت نڪي ھو پاھڻ ۾ ڪي

ڪل ھٿو ۾ ❊ نڪي سيند نه سومون نه سينگار ڪيو ۾ ❊ تيلا ھن ڪانڌ سنڌ

رکي ريءَ ڪي بيت سونا ڪرڪنن ۾ ڳچي ڳاڙھا ھار ❊ پاھوٺا پاھن

سيند سٽا ۽ وار ❊ تيلا ته پي پچار ڪانڌ منھنجي جڏھن بيت ترڪي

پسي ٿڪ ترڪي تڪبر ۾ پئي ❊ اڇوا اڇوا ڳلي جيئي ليلا ڪي لوڪ ❊ الله

آويالڻ سڀ ساڙي ڪيائينس سوڪ ❊ پالاڻ جو يوڪ ويو وچاري

وساري بيت ڪن وساري ته ڪوه ڀر ڏر نه وسر توس ❊ ته اڳي اونڌ

ڪوه چونڊھ ڪڏھين بيت جڪس ڪم سندا مجونا ڏ تا جيڏ يوت

ڪلن سڀ ماڻ ساھڙيون ۽ سرتيون بيت ھئي اڳو ھشيار

ڪل ۾ ھيئي کانڌ جي ❊ تو پانيو موچاري نيان ڳچي پايا ھار

ڪانڌ ڪوڙيءَ جو نه وٽي سهسين پٽ سينگار ؛ وهم لهي وڃمار
ڏليون پرڪي ڏاسترو **بيت** سهاڳڻ سنهان ڏهاڳڻ پڻ ڏنوم
هن اياڳي هار کي ڪيٽي هٿ چتوم ؛ تهان پوءِ پوم قدر ڪاٽيان
جو **بيت** ڏنيءَ جي ڏهاڳڻ پرجي سون ور وهاريئن ؛ مونکي تنهجو
سيوين سوني سهاڳ ؛ اجهو پون آگه وڏو آهيم ولها **بيت**
هاوي وجهان هن هار کي منجهان ڪارڪٽي ؛ ڦتائي ٿنو ڪريان هٿن
ساڻ هٿي ؛ توسين جا مرتي اڳليون سڀ اوجون تيون **بيت**
جيڪر پاسيان انهي نه ڪا دل منيدو ڏاسترو ؛ نه سوز لڳندي سيني
هوند هٿين هار نه جهليا **بيت** آڳ ڪرڪي اپار تو در آئيس ڏاسترا
جي تون رهش سگهين نه مون پيئي ناهه پيار ؛ اوندا سٺال آچار
ڪانڌ ڪنهين سين مڪري **بيت** گوڙهن ڳاٽ بري جان آئيس ڳڻي
هير ؛ تان آئڻ نه جيڏيون پلنگين نه ڏسان پيره هاڻ ڪندي ڪير
سر تيئن سانگه سڌاريو **بيت** ڪارا پيئي ڪيس ٻي متان ڪا وڙهي
ڏدل پراهي تنگي ولاجنين ولپس ؛ راڻون نه پيئي ليس ڏليون پرڪي
ڏاسترو **بيت** جان مون پرورش نه ائي وڏو ڏو وپار ؛ هاڻ هي ڪن تنهجو
هار واري ڏي مون ولهو **بيت** تي سرهي ساڃهي وير ڪلي هار هٿ ڪيو
خبر نه پيئي تهير نه ڪا پره شيندي پڌري **بيت** :—

الله ڪيم اچن هي جي ڏوڻ ڏنجاسون ؛ منهن تي مٿون چيون
پرپٽ ڳالهيون ڪن ؛ تنين ڪاپا تين جيڏيون مون سين جاڙ ڪئي
بيت چانڪيچڙهي ڪَٽ تي رنجهائيندس راءِ ؛ اهڙو ولي الله جو
پورهيتون پيش ڪري بيت سرتين وچ سجاڻ ڏاهي هيئن ڏيهه
ڪاجا پيم ڪاڻ جنن منهن مٿا هون نه ڪٽان بيت هار جنين جهٽ
سي ڪي ڪاپائيون ؛ ڏنين نه ڏوڻ ڏنجاڻي پيشانيءَ جي پٽ ؛ منهن
موڙهيئي مت جنن دوست وِنجايوءِ داسڙو بيت هئن ڪريو هون
ڪرين هيءَ ڪنهن آجيئي ڳت ؛ ورو سوڙي آهيان پسي ته پنهنجي پٽ
مونکي آئي مت تي ڪنڌ يون ڪيتريون بيت ڪرسو پرهيو چلِ تا سڙيءَ م
تنل پيو ؛ ڪنهن جي سئين ملهه آءُ ليلا جا ولها بيت وڏيري هيا سن ميرڙ
سُنگهه سرتين ؛ هٿ سِهڻ سين هارجي ڪڙي ڪانڌ نياس ؛ ديولي
بيليا سر آئيم ڏن ڏهاڳ جو بيت تون ڪوڙين سندو ڪانڌ ڪوڙهين
تنهنجون ڪامڻيون مونکي جيڏ مڙ داسڙا نه وِجان نه وِڙواند ؛ مون پڇي
مڙ پاند تو جنيس هٿ مڙ بيت جيس جو رنگ پرنگو لوڪ پيو ؛ تنهن سين
جنيو سنگهه وِجيو هار هٿ جهين بيت هئس هندورن مڙ پيم ڪانه پرور
سٺي سنڌي مامري ڪوجهي وڏيس ڪوڙ ؛ سامهان پيڙم سوها ونو لڳا
ولهو بيت سيئي سهاڳڻيون سيني ڳچي هار ؛ پس ڪار ڪٽ پرين جي

سَپِيُ **بيت** جي هلَن هيُون ڀارَ هيتا ڏيلو ٿنين :: ڪَن سينگارَ

وَسَ ويا ڏکيائني ورين پرين ڪارڻ پيس :: هس گجي سيني سُهاڳيُون

سيني سُهاڳيُون سَپيئي **بيت** جي هلَن نيُون هيتا گَسَ ڏيلو ٿنين

آيو تن :: گهَرَ راءُ مُون اينڊو نه پاٽکي پانئيو سيڪنهن :: مُنهن جڙاءُ پيتوتن

آئين ڏولا جو ڍَڳ ڍنب ڏسي **بيت** لَڄايُون پاڻ پسي جي ڏرَان

انگَم ۾ گجيءَ پاند پائي :: جهائي پَرَ پرَ هين ڪَڏ ڪوني نه ڪاندَ :: ڍائي

ڏول مَڪر داسترا **بيت** جي ڍلاسي ڪا وائي نه وارئي :: نو آئي

تڏ سمجهونام :: نو ٻلو ڀڳه جو ٽرَن ڪا ٻيا ڪوهني :: جو ٺمائين نانو ڍلو ٿمين

هوت هيسِ چان ۾ لَدو خواب سُتي **بيت** آهيان ويني وٺيو ڍلو

جان جاڳي :: لڳو ۾ نهنئي سيڻ ڍول گهمندي گهتيون :: حُضورِ

جيئن واري ۾ لوڪَ مُهنجي لَڄ **بيت** جو فراقَ ڦٽ پاڻان تان ۾ ڍيو

ڏيئي هٿ مٺي :: پيئي ڍَکهجي ڍٽيءِ مرَ پاٽي ڍيئي اتو جيئن :: ويئي

نو :: سهان نه اولا ڍولا جي ڍيئي اڏا آڏا **بيت** هين ڪڏ ڪوني نه ڪاندَ

ڪي ڍڪيءَ پريري پرين :: وهي تون ور مُون ڪيٽريون وهون ور

سُپرين سجاڻ پاڻ نون نه مٽ مورهي مُون جي **بيت** نون ڍسيج

وهيون جئن ڍٽ تنهنجي پرين اي :: آت نون ڍکين عيب جا واين اُصل

ڍيا گجيءَ پانڊ پاي :: سکيئن سوڍي نزن جي حيلا حيلاءَ **بيت** ولها ڍکين

غريبي گڏ ؛ مَ ڏسجُون ءِ لَٽا، جي ڪارُون آرَٽيُن ڪانڌَ ڪي بيت آٿيُن
جي ڪارُون آرَٽيُن ڪانڌَ ڪي نه روئي رِڃهائيجُ ؛ سوئي اِنَ سهاڳ
ڪي پوري پرِمَ ڏيجُ ؛ ليلان ليلائيجُ اَنٽي ماڳ ءِ نٽ جو بيت مي
ليلائي نه لهين نه پڻ ليلائيج ؛ آسرِ مَ لاهيجُ سڀڻ ڏاڄ ڄمارا گنٽو بيت باجهينڻ
ليلا جِمَ لڪائين جيئي چنيسرَ سانڍ ؛ ور سين وِڙهيو اُٿيُن موڙهي مَنٽ
پانڌُ ؛ پوري ڪيئي پاڻ ني آئي ڏن ڏڻ گهو بيت ليلا پوري
نه پوئين جيئي چنيسر سانڍ ؛ توجو پاڻيو پاڃو سو ريسا لونن راجلا
پاڻساڻ تار برپاڻُ ڪانڌ ڪڻيجو نه وڏي بيت چئي چنيسرَ جام سين
ليلا نون مَ لڪاءِ ؛ دوست تُنهنجو داسڙو ڪانڌ وڙ پاڻي ڪاءِ ؛ نه
ديولويڪ سنڌ پاءِ عيبن ڪي آڏو ٿئي بيت جيئي چنيسر جام سين پوري
ليلا لڪاءِ م تون ؛ اي ڪانڌ ڪڻيجو نه ٿئي نه ڪامون نه تون ؛ زونڊ نون لڪاءِ
ڏسون مون اَنَ دَرِ هتي داد ليون بيت چئي چنيسر دام سين ليلا لڪا
توجو پاڻيو پاڃو تنجو پروڪونه پيوءِ ؛ ڪونڙو ءِ ڪانڌُ سنڌ وءِ
دست ڪيو داسڙو بيت ليلا لڪڻ پاڃا سارج سيبي ؛ ور سين
وڙهيو اٿيُن ڏورا بوڏيئي ؛ سڀاڏان ڪهي چليسر جي چت م بيت
ليلا ليُمَ ما پترو اُئي سور پڃار ؛ ديولو آنڪڙ پار ڪانڌ ڪيئي آئيو
ليلا ليُمَ ما پترو اُئي آنڪڙ سڙ ؛ ابو ڏانو گهور پاڻ سوڌو پيرين تاڻ

بيت ليلا ليڪ مار اپڙو ويئي ڳالهه هٿان ∴ چنيسر ڪانڌ ڪرڻ
ٻون تو ڪا جڙو بيت ليلا چئه ليهور وڃ پنهنجي ماڻين
اسان پڻ لهي هور توڻ پڻ سگهيا ئي ٿين بيت توڻ ليلا پنهنجو
لاهه ڪنڙوءِ ڪو سو چار ٿيو ∴ سنڌي هار اهاءِ وڃي اوراڻ
سڀ بيت ليلا چئه ليهور وڃي پنهنجي ماڻين ∴ اڀو ذاڙو پالڻهار
مٿان چنيسر گهور ∴ زاريءَ داران زور ڪين هلندو ڪانڌ سين ...
بيت ليلا چئه ليهور وڃ پنهنجي ماڻين ∴ هار منهنجا ان راهور لوسڙي
سور پرائو بيت لهه بڌئو روءِ انگڻ جهو ڪيو ڪرهو ∴ ڪئو چنيسر
جوءِ نه ليلا وڃي لڌئو بيت لڌي نه لڌائو مند مرو ڪيو ماڻهن
هي اماڻي جوءِ جنهن مٽي ني ورمتيو **وائي** آءُ پرين ڳهر
پيهي ميان چنيسر هار هٿان مون ڇڏيو ∴ جڳ ليلا هو ڪڻ حيلا
ڀراڙ اچو پيهي ∴ دوست نيائون داسڙو ويساهي ورڙهي
اوگڻ عيب مٿائيون منهنجيون ڍولا ڍڪ سيبي ∴ تو ڌر
اچي داسڙا آرڪنديس آئون ڪيهي **وائي** مونئي وهر وري
ور وري وارو ڏينڊم ولهو ∴ توکي ساري سپرين ويندس
ماڳ ڌري ∴ توکي سري سپرين اسان تان نه سري ∴ اسان تري
ناهه ڪا ڳنهان انڌر گري " تمام شد سر ليلا جو

ليهور

سُرُ بِلاوَلُ

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بيت وِسهه اِلهي ويڙهي جنِ دعوة ڪي داتا ؛ مضمضه واما
وجهه ڏيئي وات م بيت ڪڍي ڳهل ڳران صلح سلطان سين
ته تون تنهن دران ڏينهائي ڏات لهين بيت پيءُ مطهرا وان
اور انگھي اوريان ؛ وِجان جي وصال کي سي سڀ اُجورا ؛ حاصل حضور
سمين جي سڀ ٿيئي بيت سمان تو سِر جيتُ نان ته پاڳارا پرس
بيا ؛ ڳهر تنهجي ڳجهڙي اچي حال جڳتُ ؛ جنين جيهائي ڀيٽ تن تيهائي
بکيا بيت پيڙيون پيڙي پيچ هيي منهان پوريون ؛ پيءُ در کنهين
مروج ري هاشمي هيڪڙي بيت سمون تنين سد ڪري جن
سين وڏو وير ؛ اُتي ءُ نه آچي ٿيان ڏي پاڳوڙي پير ؛ توري پيو
ڪيرُ سِرَ ٽِين جا سونا سهي بيت سِرَ ٽِين جا سونا سهي وسيلو
وِلهن ؛ لڌي ڪين لطيف چي اگيان لال لکن ؛ جت ڪوڙيون جين
ڪين اتِ پا بوهي پڌرو بيت جو جليون پسي نه جيکيو تنهن
واڪا ٽو ولِه ؛ لڌي ڪين لطيف چي اگيان لالن لکه ؛ پيڙ نه موڙي
پانهجو تڳي بسي تِکه ؛ سِرَ ٽِين ڏي نه سکه هڪل سين ها لا رتي
بيت تِه تِه ڪيم ترس سونها رج سيڙو ؛ ڏيندءُ لک لطيف چي

لعل

[illegible]

راڄ راهوءَ جي رهُس ⁘ وِلهاڄُهن وَنِڦيان ڪيا پاڳه ڦتين جي پسُ ⁘
ڪوڙيئي لاهي ڪَسُ جو ڳالهائي ڳاٽ ڪيڏ **بيت** آرُوڙجي اُٺُو
ڏيمين پيِيسِ ڏُڪُه ⁘ لاٿائين لطيف جي عالمِ تان اُهڪُ ⁘ تن سرٽين
تئا سُکَ جي اَڄهي آيون اَبڙي **بيت** آرُوڙجي اُٺُو ڏيمين پيِيسِ
ڏانه ⁘ پابوهيو پيرُ ڪيٽي سمُون سرٽين ڏانه ⁘ مٿان مٿي ٻانه
اِيو آهي سُلطان کي **بيت** علاءُ الدّين آئيو تِنهجي هاڻي هاڪ
هُئين ڪِرِئا ڪوٽ ڪُفار جا پيئي پَڄ پئي ⁘ آرڙ ٻڌي اَبڙي ڪِئي رڙ
مرڪ رَئي ⁘ تيئن تاءُ طيّبَ جي سڀئي ڪونه سهي ⁘ رَبّ هَبْ لي
اُمّتي جَرَ هيو جا رحئي ⁘ سڀي سانگه ڪيئي سرٽين جو سڪه ٿيو
بيت علاءُ الدّين آئيو تنهجي هاڻي هُئين هاڪ ⁘ ڀڳا ڪوٽ ڪُفار
جا ڏِسي طمطراق ⁘ مُرِسَن مُنهن ٻئي ويا سڀي ڏيمين ڏاڪ ⁘
جيئي رَبّ هَبْ لي اُمّتي جرهيو نهادر بُراق ⁘ پڙهاجي پاڪ سرٽين
ڪي سُڪ ڪيئو **بيت** علاءُ الدّين آئيو ڪيٽي حَلّ جگير ⁘ ڪَنهين
ڪيين همّتو ڪات جهليندو ڪيرُ ⁘ سمين اُتي سامر سانگه ڪيءُ
اُنڙ ڪيئو اُٺ پيرُ ⁘ هئو ساهو شيرُ پر مستوراتن مارئو **بيت**
سرٽين جي سُڪلاءِ سانگه ڪنئي سردار ⁘ جي آيون اَبڙي
جيءُ آڌار سي سُونگه نه ڏيندُيون سُومرِيون **بيت**

ڏيئي مرڻي ڏينهن ڏي نه ڏونگر ڏاءِ ⁘ اٺ ڏينهن آڏو ڏهه ڏيهه
ڏيئي ڪياءِ ⁘ لوڙيون لڪ مٿاءِ ان منهنجي مون سيون بيت
ابرو آگاه من ۾ سرجڻ ٻيلي ⁘ سي پٺ ڪهين نه پونئي جي ٿو
پرٻيلي ⁘ سڄڻ سانوڻ مينهن جئن رهون تو ريلي ⁘ اڄن جي ڏي
تن نور بخشي بت ڏئي بيت ابرو آگاه من ۾ پرچهلو ياري
سڀين سوالين کي ويلهه وساري ⁘ منهن مي ڄڪرو طامعن تاري
پهچي سي پاري جي عاجز اجورن ۾ بيت ابرو وڏو ڏهه سوڙو
جهلي سامڻ ⁘ سرتين جاسنا سهي سمون سوڻهن سئين ⁘ تو ڏهه ڙ
اچن عشق ڪرينديون ڪيئن ڏئي بيت پرمايو پاڻ سائين کي سڌ
ڪري ⁘ پلي جي لاڏانڻ سڀ لنگهيندا لڪيون وائي مون ۾ عيب
اپار يار ستار آئون جا طامع آهيان تو ڏهنجي ⁘ هيڪ وڃايم وسري
جاني سڀ جمار ⁘ هن منهنجي حال جي توکي سڌ ستار ⁘ آهر اوڏي
نه ٿيان نفي ڪيس نه ڪار ⁘ جهڪي ڏهي وجود ۾ سوجها ٻين جانڻ
هار ⁘ جنهن سان نه گل گلاب جا ڪريا ڪٿا هار ⁘ مونکي سڪ سيد جي
مدينهي موچار داستان ٻيو جڳرو جوڙي پاڻ ڏئي
پيدا ڪيئو ⁘ ڪهڙ جئن ڪڪٽيو ملهه مهون موڙي ⁘ سمونهن جئن
ڏيو ٻارين جئن ٻوڙي ⁘ جنهن گهوٽ جهو گهوڙي تانهن عالم آسودو ٿيو

بيت جکرو جس کرو ٻيا مرُ ٻيئي جا مرُ ؛ مِٽي اِن مقام اصل
هُئي ايتري بيت جکرو جس کرو ٻيا مرُ ٻيئي مير ؛ جيان لهرئو
جکرو تِنان نہ پڙٿا پيرُ ؛ مِٽي اِن حمير اصل هُئي ايتري ...
بيت جکرو جس کرو ٻيا مرُ ٻيئي مَلُ ؛ سمي جي سهاڳ جي
ڪنهن نہ پيئي کلُ ؛ مِٽي اِن مرهلُ اصل هُئي ايتري بيت
جکرو جس کرو ٻيا سپ انيرا ؛ جِنان گهرتيو جکرو تِنان تا نہ ٻيا
مِٽي اِن ماگا اصل هُئي ايتري بيت جکرا انُون جيئين تهنجو منڊو
ڪنهين مرسٽان ؛ آکين ع هيئين ٻنهي تاري تو هنجي بيت جکرا جيئين
شال تهنجو ڪنهين مرسٽان ؛ جنهين تواجي ڪالهه نالائق نوازيا
بيت ڏني جام جکري جت نہ ٻيا جهڙهن ؛ تکئين کوه کيجن
سره نفارج سيرو بيت سره نفارج سيرو ترهه کيم ترس ؛ لا هيندء
لطف سين مٿان قلب ڪس ؛ اوگاجڻ آرس اوتو لي نہ اجرين ...
بيت وني وجهه نہ وم جيهي تيهي جکرو ؛ اچو آيا نچ سمي وائي وات
بيت وني وجهم وڃ جان تون ساقي آهئين ؛ جود تنهنجو جکرا
آهي ثاني سيح ؛ نينهه پيالو نج خالص کمين کي بيت وني وڃ
نہ پوءِ هتان جاد مرجکري ؛ پيئي سو پرتيئي جو هالتم پاسي
هوع ؛ ڪيف تاران کوء شال جيئي کوم جهان مر ؛

بيت راھوءَ جا رھيا مَ سنڀاھا سرمِ ۽ پيادر وِسرِ ٿا مر ڏيٺي

جدم جڪري بيت راھو سڀني رِيٽ پرڪنڊ ٿين پڌري ۽ گھٽان

گھوري جا زھيئي مسافر مسيٺ ۽ ڇپين ڪانه وَزيت آيا سي گھيا

بيت ڏني جا دم جڪري جت پيا چڙھن ڪين ۽ سمون تن سارون

لھي جي مناءِ مسڪين ۽ اِنھين مَل مبين لڌي سارسين جي .

بيت جڪري جھو جان دساڪونه ڏٺي ۾ ۽ منھم مرتبي مرسلين

سِرِ سسند ڏِسِ شان ۽ فَكَانَ قَابَ قَوسَيۡنِ اَوۡ اَدۡنٰى ميسه تيس وري

ٿيھن آگي جو احسان جتھن ھادي مير تمر ھتو بيت سمون سوالي

ڀھون شان اگرو ۽ دانھ جي دربار ۾ ورتي اِي وائي ۽ گھٽ

ڳالھائي مھتر سڀ ملھا تيا بيت سندي سورت منڊھاڻ جھڙس

ڪونه ڄھان ۾ ۽ در داتا منگه منگتان پيئي جي ڪد مڪاڻ ۽ اِي

پانوندرُ رُتو پاڻ حال پيئي پال ڪري بيت ڪري آس اپار پاري جھليو

نه رھي ۽ بيلي ڏِگر نار اُتو گنگاجر جڪرو بيت پيھي پن پاتار ۾

جت گھر گنگا جي راءُ ۽ جڏي حيلا ھن ھنڌ جا جڪري پاسي

جاءِ ڪري ياد الله کي ڳاڄ پنھنجو ڳاءُ ۽ سُڪن اينده ساءُ ويلھ

وِسِندِ پيئي وسري بيت ڏم ٿو ته ڏي پرچي ته پاٽ پري ۽ جنگه جڪري

کي پيئي جگيون جت ۾ وائي آسرو آھي يا الله موٽي ھوت

پاره

دوست حبيب جو ؛ جا جان اوڏا ڪرما پڄان تان ڪاهي ؛ موت
مهنجا سپرين واڳون ورائي ؛ شفاعت جا شفيع جي تهن مرقبر هند
نه آهي ؛ مير محمد ڪارڻي اڙيا جڏ آئي ؛ اهي ڪرم ڪريم جا جئن
لنگها لنگهائي ؛ لطف ساڻ لطيف جي موڙها ملائي ؛
داستان ٽيو جو ملن ڪي ميهڙو سوئي مون سردار ؛ پنئي لائي
پاهنجا ساڻي ٿيو سوار ؛ آهي اسد الله جو عطا ڪي آڌار ؛ ڪلي
ويرڪتڪ مرجا هي همت هٿيار ؛ جا برذوالفقار هڪدم آهي هٿ
م بيت بيبي لعنتي ڪي آئي مرآهي ؛ الله وموں عليل ني
سينو تو ساهي ؛ علي شاه اڇيجو تون ڪافرني ڪاهي ؛ لٽي رکه
لاهي مٿو مجوسي جو بيت مارم مطيعني ڪي مجوسي ڪي مار ؛ وڏي
جنگه مرو سار ننڍيان نفعونا هڪو بيت ننڍيان نفعوناه
ڪو وڏي مروساري ؛ مجوسي ماري اصغر ڏانه اڇيجو تون
بيت اصغر ڏي آهين ڳهٽان تون اڪبر ڏي آءُ ؛ متان
لوڙهو لاهين مجوسي متاءُ ؛ حيدر جي هٿاءُ وڙهه نه ويري
مارئين بيت پانو سين نه پاڙيان سوين بيا سردار ؛ آهي مثل مينهن
جي سنجي تنهنجي سار بحال ؛ هزارها هزار جهڙا تنهنجي جهيا بيت جهڙا تنهنجي
جهيا هزارين حاتم ؛ ڪو جهن سند ڪرم ڪامل ري پيو ڪير ڪري بيت

جي تون آسائو آئيو نه وٽ ڄڪري لائي : متان ور وڃائين ڪنهن
ٻئي در ليلائي : سمي سامائي جيتا لٿي چار ٻئي بيت جي تون چنڊ
آسائو آئيو نه چائِٽ ٻي مڇور : ڪيرا ڪميٽ جا ڪيڏي آئي ڪوڙ
ان در عراقي گهٽا چانگون ڪيو چوڙ : اي سيد وڏي سوڙ جنهن
مٿو لڪائيو منگڻي بيت سمون سخاوت جي ويٺو ٻچي ٻر : مثنوي
ڪو ٿيو ڪنگالن کي ڏيئي دلاسا در : مٿي وهن ور ڏيڻائي ڏاتار
جي بيت ويٺو ڏئي ڏاتار ٻڌ ٻوهائڪ موٽيئين : ڪٽ نه جائي
ڪي ٻيو وڃاچ واپار : لٿو ڏرت ڏڪار جنگ سامائي ڄڪري
بيت ڪوه نه جهارئين ڄڪرو جنهن ڏيه ڏيا ڏيئي : جي لڌ نا
ٻئي ليڱن م سالن م سيئي : سمي سيئي طاماعو تنهن ڪيا تار
بيت الله جنگ جيئن اجهي جن جي گهاريان : شال م سکي
ويري جنهن مان پيئي ٻين : ترڪسا اڪرٻين تو ڏني مون سڪ تو
بيت ايندي لٿي اڄ پرينديئي پير ڏنيا : منجهه ويري سيج
ڪڍي رڻ ڪارئين بيت تون اودي تون اوڏڪو تون اجهو
تون آب : هت پڻ تڪيو تنهنجو هٽ نه تهنجو ماڳ : سي لوڙهي
ڏين نه لاڳ جي اجهي آئون اتري بيت اڪين سوئي اوڙڪ جي
ڪنين سوم قرت : ماء مهنجو من جام پسندئي پنهو بيت پسند ڏيا ڀر

جڳ روئي ڄاڄڪ ۞ ٿهان ڏيني منگتي ٺهوران مان تڪ ۞ سمي
يڪين سِڪ واصل ٿيا وصال ۾ بيت جي اُڏ ميو اڄ نه وساريندو وصل
سون ٻئي ۞ جال ڏيئيندو جڳ جُوڙا وهي جڳرو بيت جن نه
جُهاريو ويله تن نه وڃي ۞ سمون تنين سڱي جي اٽ تو ٻيا عالم
۾ بيت اُجهي جنهن جي آهيان تنهن وڏي جام ڄمار ۞ ٻاجهه
جنهنجي ٻارانئي ليهه اڳوهندا بيت جڳروڪوه نه جهاريئن جو ويهن
ڏيئي ويلو ۞ ڪين مانڪ ميڙيا ڪن تازي طويلو ۞ سمي سويلو
طاماعو سڀ ٽيئي ڪيا بيت سمي ساماڻي سمه ڪنوم سا ٿيا ۞ جيان ته
جانئي جڏ يا منه منهماڻي ۞ سبر سماڻي عالم انعامي ڪيو بيت جن ساماڻي
گنگا جر جهاريو تن اکين پنون مينه ۞ سکين ٿيئي سلامر ڪي صباح سارو
ڏينه ۞ سندرو موتين مينهه جال وسايو جڳري بيت ڏڪو ڌارو هيڪڙو
جي وڪامي پڌر ۞ سمون پيريو قدم جال پياري جڳرو بيت ڏڪو ڌارو
هيڪڙو جي وڪامي ٻيل ۞ سمون جام سبيل ته جال پياري جڳرو
بيت اُڏ ميو اوڙاه لکين وهن واهڙا ۞ سمي سرو جڪا ئيو
پيئن شاه گدا ۞ هوتا ڏي هتا وڙهه وڃن واسئا راڳي جيان
ڏنائون پير جيان ڏنائون پير ۞ ٻڳا ڪوٽ ڪفار جا اڃي علي
شير ۞ متي اڳ آيا سوڻ لڳا سير ۞ جيائي نبي نگسو

Scanned with CamScanner

پري مبارڪ پير ⁘ ساري شفيع جام کي هنيري لڳي هير ⁘ لٿا
ڏک سک ٿيا ني واڌائي وير

داستان چوٿون

وڳند وري آئيو وس نه ڪنهن وڌو وس ⁘ ڳنڍي ماڻين ماڳ موچارو
پاسي پير ٿئو س بيت وڳند وري آئيو پيار نون پوءِ ⁘ محڪم
لڳس موچڙا ڏرو نه ڏنس جوءِ ⁘ ويٺو انهين جوءِ نه پيرئان پاسي
نه ٿيان بيت اسور سندي آسري ويٺو آهي وڳند ⁘ هڏ نه ڇڏيندو
هند آيس بوءِ ٻما رجي بيت اسور سندو آسرو وڳند کي وڏو ڇڪي
مجذوب پر ڪيئن ٽي ڪڙاڪي بيت وڳند ويٺو پس داتا سندي در
تي ⁘ تهن روڪي رس جو آلودو آزار سين بيت دائم آهي در
تي وڳند وچارو ⁘ عطر سين آرو لڳس پي لڌ ڪڍي بيت وڳند
وري آئيو بد وسين بد بوءِ ⁘ خاوند ڏي خوشبوءِ ته سرهو ٿيان
سگهو م بيت وڳند وري آئيو ڪنوڻي ڪوجهو ⁘ ڇڏي نه
موزو لڳس اڏ عطر سين بيت داتا سندي در تي وڳند ٿي
ويٺو ⁘ دران تهن پيو جت ڪر ٿئي ڪير ڪي بيت وڳند
وري آئيو نسورو نرڳ ⁘ ڳنڍ ڳلاڻي ڪري سيد جو سرڳ ⁘ عطر
سين اورڳ نه هئين سدائين سرهو بيت وڳند وري
آئيو ڪوڙيان ڪلوت ⁘ سندي ڪرڙ ڪات هڻ نرگسي ڪي نڪتين

بيت

وڳند وري آيو ٻڌو ٻي نماز ؛ جنهن نتر مٿي باز وڳند تني
خوشبوءِ ٿي **بيت** ٻاندو ٻيلي نه ٿيو وارواج وٺي ؛ پيٽ
پند پيو سونهاري سيد ڏي بيت جهڙا ڪانگ ڪرڙا جا ٿقڙا
تڪل نور ؛ جنهن ڏانهه عالم آسرو تيڏانهه پيئي سور ؛ سڀني
ڪي سادات ڪان موڪي پسومور ؛ پاڻي ڳچيءَ نور هٿڙد نبيءَ هاري
موالي يڪ ڏڪيندو مون نه ڇڏيندو شفيع شافع سڀرين ؛ انڌا
اوندا آڪڙيا سڀ ٻيا هي ٻنيندو ؛ بدلي بدڪارن جي داڙو پاڙ
ڏڙهيندو ؛ جي ڏهارين ڏاڪڙو لڪ سي لنگهائيندو ؛ نورنا ڪارو
مڪري محمد ﷺ منٿ مڃيندو ؛ هٿ پڙحامي هينئن جو هٿ پڙهٿ
ڏريندو ؛ طهورا تيئن کي پاڻ پيارينڌو ؛ پاڻ سچاڻي پاڻي ڪامل
ڪرم ڪريندو ؛ تنبو آڻي تاءَ م عاصين ڪاڻ اڏيندو ؛ داتا
دوزخين کي لينگهو لهائيندو ؛ رسُ ويرَ رسي ڪري مشڪ رنگ
مٺيندو ؛ رحمة للعالمين اهڙي آڳهه ٿيندو ؛ اکي عبداللطيف
جو هادي هٿ جهليندو ..... تمام ٿيو سُر بلاول جو ....

اکيلا آڏر ڏيندو

ٻيٺو بنجا طور

سُر ڏاهر جو

بسم الله الرحمٰن الرحيم

بيت ڪڪي ڳالهه پون ڪنڊا ڏور ڏيٺن جو ؛ ڪئن سي راتر ڙيو

هنير ڏينهن گذاريئي * بيت * ڪڙها وڃي ڳالهه ڪنڌا ڀورڙيئي جي

ههڙي اڄ تون حال ڏکيا ڏينهن گذاريئي * بيت * ڪنڌا توءِ ٽان

سيڄ ڪي سياڻي لڌيو * مڇڙ توهه ڦيرا ڇيئو پوءِ ڇڳا ڪيئو * بيت * ڪنڌا

ڪهاڙيا اٿو آهيئين رلي ۾ * پرين پڄاڻان سڪي پانگهوڙه ٿئين * بيت

ڪنڌا ڀورڙيئي جو جي توهه ڪڙو سور * لامن مٿي پور هوندَ نه چاڙهيئي

هيڙو * بيت * جي توهه اڙو ويڪنڌا ڀورڙيئي جو * پاڻان ڏيئي ڏڏ

موري مڇيرنه ڪريئي * بيت * ڪنڌا ترن ڪيڏو پريو تي ڏور وهين *

جسو تو جيڏو توڪو گذتو پيڙو * بيت * سيڄ ڪي سڪو ڏور ڪنديئي اڪ

ڦالاريا * جتان جنهن جلو تو زور سر سڪو سونگي ڳيا * بيت * جنڌا ڏاڪي ڏور

ٻئي وهن ٻليا رم * تڏهن نازو طور هو جسوڙن ۾ * بيت *

سڪي ڀور ڀمبون ٿيو ڪنڌي ڏنوڪا * پائي پنهل مها جُڙنه اڳيون

اٿهن ماميرا ڪين ڪين پيشئي * بيت * ڏور نه اڳيئي يار مهندِ

ما اٿهن لکيو * موري ڇڙهيا مڪرا پيئي پائي پار * جسوڙن جيها يار

ٻنادي وياس ۾ * بيت * جسو تن يارن ڳمي ڇيڄيڏ تو * رنون

الڙيئين جلو موڙايو سڄڻين * بيت * پيڙهيئي جو ڳان تڏهن تن نه

اڳيون * مڇيريون سياڻان وسيون ڪاڇو اڪري * بيت * پنهل تو ۾

پور اڳيون آهه نه آب جو * سڄڻين ڪهڙي سور سيئي واري وڃ

پُنهلَ جي پرينِ کي ساري آئون سُکُو، آهِيان لاکر جسو تِهِ جو جانِ
بيت جانَ وَاهِيَ مِ روهُ تان تون مُجَ نَه مونِيو، ڪائي مِڪرو ڪرينِ
پوءِ مونکي جويهُ، هاڻِ سِرَ مَتي تُو سه ممهيزون مَلاحَنِ جون **بيت**
جانَ جَرُهُئُرُ جي جالَ تانَ تون مُجَ نَه مونِيو، اَجُ کي صَباحَ ڪالهه پُونِ
سانيو پُونِ سانگن ۾ **بيت** جانَ جَرُهُئُرُ وَسيرَ تانَ تون مُجَ نَه مونِيو
آئا اَڏي ڪيرَ گهتَ پِهِ جهليا گها تُونئي **بيت** مَتو آهين مُجَ تَلُهَر تُو
تُو نان هَٽين، جانو ٿِيني اَجَ تَنهن پائِي پُنانَ ڏِيهڙا **بيت** ڏورا
پِسي ڏورِ وِهين جي وِهُرون ڪري، هوندَ نه وِڏوءِ هُورِ مانگر پاڻي
مجڙا **بيت** مانگر پاڻي مجڙا جانو ڪيرِي ڪَٽِ، نيي پڇار ناپت ڪنديءَ
وارا ڪيترا **بيت** ڪنڌي ڪلينُ وَچمِ جنڌهن هَئِين جنِ، مونکي مونِ
پرينِ ڪَيَڏُ جي ڪانَه ڪي **بيت** ڪنڌي ڪلينُ وَچمِ جنڌهن هُئائين
مُوتِ نَه مارِيائون ڏورِ وِهي ويا ڏُکه جي **وائي** لائي جا وِهن کي
ساڪانڌ مُنهِنجي ڪورا، اچن پرينءَ پَنگيا ڪَر پُنهلَ جي
پُورا، ماءِ مارينِدهِ مُ ڪَڌهين هُونا ٽَڙا هورا، سيڻين سَرِ ڪنڌُ
سَپُجي پُوءِ ٿلر پرينءَ آئورا، جيرُ ڪَٽُوري تَيُو پِي ناڙِي ٿُلن
تورا **داستانُ پيو** مَدِيني جا مِيرَ سُٺ اسان جا
سَڌَڙا، سِرَ ٿِ تُنهنجيءَ سيرَ پار لَنگها ٿين پَٽرا.....

بيت مديني تي سُڻ منهنجا سڏڙا ؛ تنهنجي آه متي پي ڪندي
سارين ڪلنڪا بيت مديني والي سُڻ منهنجا سڏڙا ؛ اڃهو تن ڪ
علي پي ڪندي نه آهر ڪيڏهين بيت مديني جا گهوٽ سُڻ
منهنجا سڏڙا ؛ ڪج محمد موٽ عاصي تنهنجي آسري بيت
مديني جا شاه سُڻ منهنجا سڏڙا ؛ ڪارڻ لڳا الله سگهو ڏسج سيڙن
بيت مديني جا ماه سُڻ منهنجا سڏڙا ؛ بيو نه وسيلو واه آهيان
تنهنجي آسري بيت مديني جا شير سُڻ منهنجا سڏڙا ؛ پر مبارڪ
پير عاصي تنهنجي آسري بيت مديني جا امام سُڻ منهنجا سڏڙا
آهيان تنهنجي سام سگهو ڙسج سيڙن بيت مديني جا مل سُڻ
منهنجا سڏڙا ؛ موٽ ڪي ڪانه جهل آهيان تنهنجي آسري بيت وان
مديني منگتان اکيون پرکري ؛ جت ماڻڪي محمد مير جي جهر ڪيو جوت
ڪري ؛ پسو جوت جمال جي نهن سين نيڻ ٺري ؛ پيه ٿون پير
پيري ڪج زيارت ذوق سين بيت چانجم متن مرڪلهن ڪوڌارا
پرهي خاطر پانهنجي اچن سوارا ؛ اوڙيه سوار وڃن ڪاڪيان لڏئو
بيت سانگه سڪو ڪندي سي اک قلاريا ؛ مهراسئي وتان روير راح
رضا گهري بيت چڏئو پانڙوت روير رجاڻي جرين ؛ ڪهي
ڪيناري جا ڙهيون سڙن وکي هٿ ؛ نو سر متان ست

ماري ٿينهائي ڪري ❖ بيت ڪڙهن جهلبين ٻڪرا ويٺي مانجهه

وٽاڻ ❖ اوچتا پرياڻ آهين رٽ ڏٺيجا بيت ڏٺي سو وائين

واءِ جو ميراڻو ڇڏيئن ❖ وهيڻي وات مٿا هيئين آسر نه لهي

بيت سڱ جو سوسون مون آڇيو جيڏ پيئن ❖ پيئي پراڻو نه پيئو (سومون سوڀي اڄيو جيڏ پيئن)

اڄان پنهنجي نئون ❖ نه مون ڏينهن سئون جي پيهه ڀارو جو ملي

بيت الله جڻن نالوءِ تن مون وڏو آسرو ❖ خالق تنهنجي ڪانڌ جو

ڀرو پاند نه ڪوءِ ❖ نالو رب سندوءِ رهيو آهي روح ۾ بيت منجهن

نالوءِ تن مون وڏو آسرو ❖ تو در ناهه جهوءِ مون پيادر گهٽاڻ ٺارئا

بيت عجب جهري آهه صاحب تنهنجي صاحبي ❖ وڏي سگهه سندياءِ

پاڻ وهيڻون آهيئين بيت عجب ڏٺي سين صاحب تنهنجي

پن پوڙيئين پاتا رمنهن ناريئي تون ❖ جيڪر اچين مون نه ميريائي

مان لهان بيت وڏي سگهه سندياءِ پاجهن پريو آهيئين ❖

مون تان مهر ملاهه آئون تنهنجي آهيان بيت ستر ڪر ستار

مڇڻ عيب الگا ڙيئين ❖ ڏيکڻ پڪڙ هار ڏيئي پاند پساه جو بيت

جيڏ وتنهنجو نانءُ پاجهه به اوڏيائي منگان ❖ ري ٿنڀ ري ٿونيئن

تون جيٽر تون جاڻ ❖ ڪماڙو ڪهان توکي معلوم سڀ ڪا بيت

مڪڙ ڏوڪليو لونا تو نماڻين سين ❖ ڪو هئي ڪميڻين جو ٻڳن

ستر ڪج ستار ٻيت آهيان ويهي وينو تلو تنهنجو نام تو ٻلو ؛
جو پناه پاند ڏيئي هار ڏکڻ ڏکين ؛ آهيان اگهاڙي آئون
موٽ ؛ م لکڻ پوءِ ڪاهڙن نياڻ نيڻ نه ننڊ منهنجي **وائي**
هو نيڻيم ؛ ڪپيٽن ڪپيٽن ڏکه نه نيڻان منهنجي ماءِ آئيل
گهٽي اچ ٻيا ڪاهڙ ؛ سيٽن سيٽن سهڻ ونڊ ڙي تان آئون سين پاڻ
آئون سين ڏرن واگهون سڀ پيون ؛ جهيٽين جهيٽين جهورڙي ڪر
ڪيٽن رتو ڪيٽن روئي ڄڻ گل تارمون هنئڙو ؛ ويٽن ويٽن واگڙي

داستان ٽيو ڪرڪر پيرو ڪانڌ مونڊ نمائي جي نجهري

ڪانڌ قائم تون جي **ٻيت** آهيان ولاڏکي پاند پرين تنهنجي
جيڪو جاني نه ڪنيد پانه جنان پکي ؛ ٻيان ٻه ولهي ور آئون تہ پند
ست ڏيئي متان ؛ وٽ وڏي ور مون ڪيترا ٻين ڪانڌ **ٻيت**
وڏي ور مون ڪيترا ٻين ڪانڌ **ٻيت** ڪيا مهجاد عيب جنهن
ڪانڌ **ٻيت** سين اڪين ذوه ڏسي جي اوه آهي نه لوڪ ؛ جوه
ڏسي جي وات آهي نه لوڪ ؛ ذات يا وڏي ور مون ڪيترا ٻين
ڪانڌ وڏي ور مون ڪيترا ٻين ڪانڌ **ٻيت** سين اڪين ذوه
نورڙيون تان مي **ٻيت** سين اڪين ذوه ڏسي جي پاند يڪي پاٽان
هيڪلي نيون پنديون تو جي گهٽون سون راتيون ؛ پائيون توپوري جي

بيت وَرُ سين وَچُو ڪانُ ڪَرِ سين ڪُلُون پَائِيَن ٭
يوري مُنڌَ اَجانِ ڪَرَ ڄَڏِ يو تہ مِيرُ پَنِ بيت سُتا اُٿي جاڳہ ننڊ نہ
ڪجي اُتري ٭ اِي ماڻهاندي جو ماڳہ جو تو ساڻيہ پَانئو بيت
جاڳ سمجهان جنش آهي اللّه جنڪي ٭ لاهي جو لطيف چي مٽان قلب
ڪَسُ ٭ وَرَنہ ڪِهاءُ وَسُ مُنجُ ساڻ سَڳُرجي بيت سُتي سَسُر ڊار
ڪِي ڄَچار پِرِين اُڃي ٭ وِهامي وِيندِ ياءُ گهڻا هُنڌِرين هتُ اَ بيت
سُمهُان سَارُ ڄَڏِيو پِرِين جيڏو وَرَي ٿيو ٭ پِرِين جو پاڙو مُون سين ننڊ
ٻنهي ٻو بيت سُمهُان سَارُ ڄَڏِ يو پِرِين جيڏو وَرُي ٿيو ٭ هوتِ لنگهنا
ماڻهو ٿيُ ٿاسي اُوچهرين بيت پَرِهَ ڦُٽي رَاتِ گهي جِيسنان
تِيا ننڪ ٭ هاري وِيي وتُ گسان هُسڙِرين هُتُ اَ بيت ٻِيي
جا پِرِ پاتِ ساماڪ مَرُ پُنهوءِ سُوَ ٭ رَوُتِي ڄَهِري رَاتِ ڏِسي ٽڪونِ
ڪِي بيت سُهِيُون راتيُون سُمهين جَڏِ پو ٻيي ڄَچار ٭ پاڻيو ءِ ڪُپ
جمار سُمهن مُونڌ مَانگهرين بيت ڪوءِ بيڙيُون بَن ٻُرُ
ڦِرِنُ ڦاڪان نہ ڄَرِين ٭ ساڃِي پِيُي سُرُ جَڏَ هن تڏهن
رُيڃ جو بيت مَتي آهِيُن روُ جهري جِيُي اُتي ويهه
ساري ٿَرُو تو پِيرِ چاڙهيو وَڃِي سينگڙي بيت
دُولَ مَرُ ڪِنِي هانڊهڙي پِرهَ مَڪِي پانڌ ٭ آئُون

پاڻهجو ڪانڌ لوڪان لڪي راڻيان **بيت** فرماپسي قيد

ڪرڻ ڪير نه چڪيو ؛ دنياڪارڻ دين وڃائي وهاڻيا **بيت** اڄ

گهرجين يار ٻد ماڻي پنرا ؛ ڪاڇي پيئي پاراڇي وير ين ويڙهيا **بيت**

اڄ گهرجين تون ٻد ماڻي پنرا ؛ متان اڇي مون وير ين وانون لائيون

بيت اڄ گهرجين هيت ٻد ماڻي پنرا ؛ متان لڳي پت وير ين وانڊ ڙلائيون

وائي مون سين موت نه ڪنڌ ڙاهين هيئن ماءُ جام نه ڪنڌ ڙاهيئن

هيئن الله من محمد نيال چيرين ؛ هوتن جي هيڪاڻڌ ڪي زبان راتو ڏينهن

چيڙي وڏيس چيرين وو باروڃائي نينهن ؛ لڪون لڳن ڪوسيون زاداتين

ڏينهن ؛ مونکي پرين ميڙيئن روئي جريون ميڙيئن مينهن **داستان** روهڙيون

چوٿون وڳ وڃائي ڪونج جهڙي اڄ بازڙي ؛ ڇڻ اڻي پاڻي ته

آيل ايندي آهري **بيت** روه راماڻان ڪن اڄ برط هلڻ هاريون

ڪرگل ڪونجڙين رائي مرات ڪيئو **بيت** ملڪ وطن سنڌن روه هت

قسمت آندي ڪونجڙي ؛ ڪنهنجو ڪوبهي ذوه رزق رازق هٿ م **بيت** قسمت قادر هٿ م

روه نه وٺيئن رات ڪوه نه ڪرڪين ڪونجڙي ؛ اڄ تنهنجي تات سرم

سارڻ آيون **بيت** لائي ڏيئي لات ڀڳا ڪوٽ ڪفا رجا ؛ وائي ڪن نه

وات ڀگها باناڙا ٿيا **بيت** وڳر اڪيري سر ساريئو سور چڙي ؛

جهري جهجهنڌي ڏي سنهاڪي سمهن **بيت** وڳر وساري وسيئن ڪيئن مان

ڪري ⁝ ڪتو نه ماري رڃ جڻ سنڌي سڄڻين **بيت** وڳر ويا وهي

ڪالهه تهنجا ڪونجڙي ⁝ ڪنڌي ڪوهه رهي سر ۾ سيپيا ين ري **بيت**

وڳر ڪئو وتن پيرت نه جين پاٽ ۾ ⁝ پسو نگر ين ماڻهيئون ميٺ گهڻو

بيت وڏي وڳر هيرئين جيئن نه هين گڏ ⁝ ڪونج ڪريندي سن

وڃي وهامي راتڙي **بيت** وطن روهه سنڌون هت قسمت آنديون ڪونجڙيون

ڪهڙو ذوق ذبون ڪرم قادر وس ۾ **بيت** مڙني ڪونجن مان ڪر

جو ر ۾ هنئين جاڪ ⁝ قيون جي فراق سي گهر گهاريند يون ڪيترو ⁝⁝

بيت مڙني ڪونجن مان ڪر جو ر ۾ هنئين سل ⁝ گوڙ هامي ڳل

جم وهائي وهائيون **بيت** ڪونجڙي ڪالهه لنئين سڄڻ وڙ ۾ جيت ⁝

آئون جنين ري هت گهنگهر گهاريان ڏينهڙا **بيت** اتر ڏي آلاپ

ڪاڻون پوءِ ڪونج ڪري ⁝ پرين پسي منجهه خواب وهاڻي وايون ڪري

اتن

بيت ڪونجون تيون ڪٽڪن جڪس هلڻ هاريون ⁝ نچا پوءِ سنڌ ن

وڃن واڪا ڪندي يون **بيت** آئون ديوءِ ڏيري اصل سنڌي سري

ڪري هو يون ڪري پاڻان پيرڏ ڪويا نڪيٽن **بيت** آئون اڳي هيراضل

سنڌي سري ⁝ پڙ ۾ پسان نه پير سيٽ ساجهر لڏئو **بيت** وڳر ۾

وائي ڪالهه تهنجي ڪونجڙي ⁝ سر ۾ سارينئي گهڻو سيڙ پائي ⁝ پسين

نه ڦاهي جا ماري سنڌي من ۾ **بيت** چيٽي نه اڳي روءِ سنهار يون ڪي سڄڻين

جي جهيڙي ڄڻو ۽ نه آئون لکندي آهيان بيت ڪوڙيم ڪسين
ڪڏهن ڪين ڪنهين سين ڏٺيو ۽ مارئي مارئي ملڪ ڏيڳر ڏهنج ڏيجوڙ ڪيا
بيت ماري مرين سال ڪئين وڃيني ڏمڙون ۽ جتي تون اڇي لڌا
ڏڌو ڏيڌ وڙهن ڪي بيت ڪوڙيم نه لکي پاڻ جو ماري سنڌي مرڻم
اوڇي پرماڻ ڏيکڙيهي وڃون ڪيا بيت بخل ٿجهه سنڌ ڪي سار
ميراڪيا ۽ مارئو مير ملوڪ اماڙئو لکجڙ جي بيت جيڏاري
جتيم بڌا مائي ٻڌ ۽ ڇٽي سنڌ مرڙيم ڇيڙون جو آئون ۽
بيتا سيڙهي سنگارن جي ڪنڌ ڪاچي ۽ ميهن نه موٽي
ڄڻين سنڌ مڪرا بيت سنگارن ساري سانڀي سنڌ جا ۽
ساهيڪي گهاري منڊ ڪاچي ڪنڌ ٻئي بيت ڪيرڪير ڏيهي ويس
آئيل سنگهارن سين ۽ جنين جي حميش واٽون واري جتي تون بيت
ڪاچي ڪاهيائون ٻيڪ سنگهارن لڏيو ۽ مان تن مارئڙون پاڻ
ڏجهي گوندرين بيت ڪيڪريڻ ڏيهه ويس آئيل سنگهارڪ سين جن
جي حميش منڌي موڙ مڙمن ۽ بيت ڪاچي ٻيڪ آئيل سنگهار
جي مادن اوڏ ملوڪ اٺي وٺ اڪري بيت ڪاچو ڪيهار
ڏونگر سنڌن ڏڌ ۽ ساجهر پي مارڪي نه ۽ پسي ٿي ان سين
جنين سي سنگهار اڄي جنجي گهاريان ۽ مان نه ڪنهن شاڪر وڃين ڏيهي

ڏيهه ۾ ڀين بيت ڏٽ ڏاڙهٽ ڏاڙهه ۾ اچي مر سنگهارن سيت ؛
ڪاهي ايندا ڪڏهين مٿي واڻيو وهٽ ؛ جي ڇهاڻون هوئين مٽ ته ادو
لاهه ماڻڪو بيت جهڄان ڀسو جهوڪ آئيل سنگهارن جي ؛ جن ٻني ٻچي
ٻاريا مڇمان مٿي موڪ ؛ لڏي وڃان لوڪ آئي ونا اڪري بيت
جهوڪين ته جهٽڪن ڏڳهنه پسان ونٽ ۾ ؛ آئيل سنگهارن ڇنا ٽون ڇت
ڪئو بيت جي پائين وسرڄان ته سنگهارن سين لڏ ؛ ته هاجي سهري
مڙ ڪوڪ نه سڻي ڪڏهين بيت جي پائين وسرڄان ته سنگهارن
سين گهار ؛ جنين سنڌي واڙ ڇوڙ نه اچي ڪاهين بيت آئيل سنگهار
سين جيڪا گهاري ماءِ ؛ ٽوٽي هوءِ آڙ گڏي ته به رکو مور نه ڪاءِ بيت
پنهنجي پڪون ٻون پريا پاٽ هٿ ۾ ؛ نيڻ مڇا رون سارئو سنگهارن
ڪي بيت منڌ ٻون ستي گرڙن جهوڪين مونهن ڦيرا ؛ سنڌي سنگهارن
جو عجباري جڏ ٻين بيت پوريئن پاند ٿين جهمگر جهاڳي آئيون ؛
ڪلچو مينهن ٻين منڌائڙ مارڻو بيت راءِ سين رناجي ٿن جاڙ جن
جاڙڪي ؛ ڪيئن ماٽيدا سي جوڏه ڇارو ڪجه وبيت جاڳو جاٽيباه
سمان سڪه ۾ سڃهو ؛ پسو اپاريا لاڪو ٽولو ڙيون ڪري بيت
پليا پلي پير وڏو راءِ رڪاب ۾ ؛ ڪيچ زهد وڪيو لاکو
لوڙائون سين بيت تانوڪين پلاٽ سڏا هٽ

جهنس هلي چريا

جڙ ري جڳه

ڪرڪان ؛ لاڪي لوڙائون جا اهڃاڻ ؛ ڏيئي سنگن تاڙ ڪوڪ

ڪاربند ڪيڙي بيت لکي ۽ لاکو ٻيئي مٿا پاڇهي ؛ قادر لاٿي

تان اڏيون اولاڪو ؛ واندين مرواڪو رساري رهي وٺا بيت

پڄاڻي پلي نگوڏيئي پاڳوڙي پير ؛ جسي ۽ جنسراج جو منٿي واندين

وير ؛ ڪيم رهندو ڪيڙا لاکو لوڙائو ٿيو بيت لاکو لوڙائن سين

جوڙس تو چڙهي ؛ وڙهيو وڙهامن جا ڏٺيو ڏڍو هئي ؛ پٺس جو پڙي

سو واهر ڪنهن نه وارئو بيت وڙهي ويل سڀڪهين لاکو لوءِ بلوءِ

پڙهه قثيا پوءِ ڪرڪل ڪندو ڪيڙي بيت لاکو لوٺي آئيو هتي هئي پيٺي نسخ هنن

هاڪ ؛ پاڙڪنان پڙهي ڏونگر سپي ڏاڪ ؛ اُنهون ۽ اراڪ گڻ تان

گهٽي ٿيا بيت لاکو نه لاهي هٺي مٿان هٿرا ؛ گهٽيڙيا گهيڙي ڪري اُبرهي

آهي ؛ وڃيو سي ڪاهي جي ڪيلي هيٺ ڪنگهارجي بيت لاکو لکي

تي چڙهيو لڳي لاکي هيٺ ؛ سوڦريون سرڪيو ٻيڙيو ٻڌي بيت

ڪندو ڏمر ڏيت صباح سانڍ بيت لاکو لکي تي چڙهيو لکي لاکي سا

چلڙي چاڙي آئيو وسني رات وٺاڙ ؛ جاڻيجو زبان ڪيڏو

ڪري وٺوڪيم سين بيت لاکا لکي ڏيڻهن گهاري ري

ڪين گهاريئين ؛ مٿان وسي مينهن وانئون ولين جا نيئون ؛

ببيت ٻني ڪَهڻُ نه ڏِني جهرِي وِيئي جهوڪَ ٭ لُوٽيئِ مَتان
لوڪ لاڪي لڪه لڏ ائيا ببيت لا ڪا لڪه هئا تُون اَگهوٽِي گهُوڻ ٭
جي ٻري تُنهنجي پُون سي واهر ڪنهن ٭ واريُون ببيت لا ڪا لڪه هُئا
پَر قُلاٽِي قَيرُ بيو ٭ آجا اوڏ نِيا ٻانهيئِ لڳِي جنه جي ببيت لا ڪا
لَهِم سنڌِ يا ۽ آئُون اوڏ اَڳلي آهيان ٭ پَڪا سي پرتا ۽ جي اُجهي تُنهنجي
اَڏيا ببيت اَڙيو جو اوڏن سو سَلَ ڏنگرُ ڏِلو مَٿيُ ٭ جنهن پَرَ
اسلاه وِهي ڪَنِ لپڪو لاڪي جا مَسِين ببيت لاڪي لَپَڪيُن لَڳيُن
اوڏِ ٽيُن جي ٭ ڪندو ڪانه ٻئِي اَڳه وِسوڙي آهيان ببيت
آڏيندي اوڏن لَڏَنُ جي ڪانه ڪئي ٭ لا ڪو مَٿان تَنِ اوچتو ئي
آئيو ببيت اَڏي اڏي اوڏ وِيا جيڏي پيٽيون ٭ تِڪا ٽان تولَ
پيا آهِينِ پَٽ ۾ ببيت جَنَل جَمَ هَٿُ ۾ ڪُلهن ڪوڏارا ٭ ٻُوري
خاطِر ٻانهي اُٺين سوارا ٭ اوڏيه وِيچارا لا ڪا وَحِي لَڏِ نُو ببيت
نُئِين نفا رَيم نارَ تان پرتِ پُرائي مٿيُ ٭ وِيچارا سَنگهارَ
ڪنهن سائيُ جي سانگهِ وِيا ببيت ڪيڏانهن وِيا سنگهارَ
جي هُئا اُنهي پيٽُيُن ٭ ڏورِ نه تو ريهُون يارَ ٻيلي ٻنهين ڪَنڌ تِئِي
ببيت جارِئِي چتاڙُون وَڳه وِهارِئِي وِيسَرا ٭ لاڪي لوڙائُمِ
جو ٻهرو پَرَ يا تُون ٭ سَنبرُ سَتاڙُون وَڪه وَرائي وِاڻتَ تيئُو

بيت سرها ٿيا سنگهار لاکي لوڙيون جڏ ٻون ۽ چڙهيا ٽين چوڌار
وڌ ٻون وسن جيڏهن پون بيت سوملي تون پراڻي ڏينهن گهڻيرا
سنڌون ۽ لاکي جهڙا ماڻ توکي ڏنا پيڙا بيت ڏکي اڏ مرهڻين پکو
ٻيلائي ۽ اڏ يوجن ڙرانڊ تن ضبح سوار ولڙ تو بيت رپاري ريجها
لائي ڪا تن سپن ۽ سا ما نه سنڌيا ۽ تن منائي ناکرو بيت
رپارڻ روپي واري وڏا وڙا ۽ سمورا سوني هتي سات هيڪلي بيت
نڙي رپارڻ روءِ اُبي ڏونگر جهل ۽ پري هتان پل کيٽ ڪيون عامي
ريا بيت نڙي رپارڻ روءِ اُبي ڏونگر ڊار ۽ وڃن اڄ وڳه هيو
سيم جي سوار ۽ ڪامي ٿني پار ڏاڪو هنجو ڊسين بيت
نڙي رپارڻ روءِ واري پايو وڃڙا ۽ ڪڙا ويڙهه ڪنگهار کي چنچل الهي
چڙهي ۽ واڙي وڃ نه ڪوءِ لاکو لوڙائڻ سپن بيت لاکا لکه سجڻ
پر تلائي ڦير ٻيو ۽ جنهن پرانئان راجيا کوڻ ڏي ڪنهن ۽
جنهن جا ڙيجن سڀي سنگ ونه لهي بيت خبر ٿئي ڪان سڀي ڀر
پڄتان ۽ چاري متان جنڙيون پا ٿيا اپا ڪن ۽ لاکو متان تن اڄ
بيت پاڻي پٽ مرداڙ هن براڻي ڏيه م ۽ چيهو چيلر
چڪ ٿيو وڳه اُتا نهين وارِ ۽ ڏينهن ڪاڇه پراڙ لاکو لوڙائڻ
سپن بيت جن جاڙيجن سان صلح ڪر سنگهار ۽

تون وَگهه ڇَڏِ ڀَنِ تو ويسِرا هوءِ ڇِنڪيا چوتار ؛ تو جيئا تو يار
لائي ڪِيئي لَڏا ئيا بيت وٿيئين سنگهارن جي سونهاري سلجان
پوءِ تا ڀيءِ پاڻ ڀِرين پيارين پيڙا بيت ڪڏهن ڳاڙهو ڳهت
ڪڏهن مَنهه مُقام ؛ سمنڊ واري ڪوٽ اڏي آڏيندين ڪيترو
واڻي تون جو وَڇين ڪيم ڪهي اي اِتا ڀَڃم ٻارانوُ ٻِرين ڪي ؛ ڏنه
مُنهجي ڏيل پر سنگهان ڪين سهي ؛ آئون قُرانيءَ ماري منهنجا
واقف ويڙا ڏهي ؛ پيڙهن پنيورم ساريان ڪوه سهي ؛
مون مٿي متان ڪيترا وِڙا ڄاڻه لئي

پورو ٿيو سُر ڏام جو

سُر ڪاپائتي جو

بِسمِ اللهِ الرَّحمٰنِ الرَّحِيمِ

بيت تو ٿي توُن ڪاتا زِجم ميڪلي پرينءَ ؛ ٻي ڪاتار
موافق اِن سُٽ م بيت جَنين پيڙُو ميڪلي تنين ميڙيو ماءِ
ٽَندَ اهڙيءَ سامون آئڻ هَڏِ نه اهڙي بيت هي هڏ وهائي
پڙهوڇوري مَٿڪر ؛ ڪاپاٽي سڳا ڪَتي ساجهر سياٽ
پاڻ ڄڻ چاڻي ڏٿن متان پهي نه چڏي بيت هي هڏ وهائي
مرڪه ڪالهوڻي ڏيهڻي ڪي ؛ اُتي اوءِ ارهٽ سڄن وهم ويڳاڻي تر

صَرافَ صُباحَتي موٽائي هَٽيائي نه مُنهن ٿي بيت هي مذ
رهائي جان ڪَتين تان ڪَٽُ ۽ ڪوپنهنجي عيد لاءِ پيريڪر
پيهتُ ۽ مَنان رُوئين رتُ صَباحَ وچ سه تنهن بيت ڪنڌ
جي ڪانڪرين سٽي ساهين هڏ ۽ صباح ايندءِ او ڇي عيد
اڳاڙن ڳڏ ۽ جت سرتيون ڪنڌءِ سڏ اٿ سيڪنديون
سينگارڪي بيت پائي نور ارهت ۾ ڪتي نه ڪوڙيا ۽ ويهان
وڏاڻ ۾ وتين سنيوڙيا ۽ مڃهن موڙي ساڪين ويهي
بيت مون ڪان پرائيڳانه تيا اڳي آئون ڄاڻ ڦاٽي توريائون
تان عيب نڪري آئيا بيت نه ڪي ڪنهي ڪالهه اڄ مٺا اڄ
ڪي مرين ۽ پوري تو سين پال ڪانڌ ڪريسڻهه ڪيترا بيت سي تو
ويهي رڇايا جي ڪتڻ سندا ڏيهن ۽ ارهت اوڏي نه تنهن پوري
پورو سين ۽ تنه پسلي يني ڪميڻ هاڻي تون وڏي تنهن بيت پوري
توڦي تون وڏي تنهن تره اڃي آئن آءُ ۽ تني پيري پير مرداري
پي مفڪر مڪاءِ ۽ نه صراف نه صلح ڪوڻي ڪاتارين سين
بيت تو هتڙا سو نجا ڪوهه نه ڪتيئن رڙ ۽ نه صرافاڻي سڏ سوڻي
نه کيو هوند مناڻين بيت تان سين پکو پوڄان سين رکندآءِ
تيءُ ۽ بري بيڪاري سين هاري پائي مرهير ۾ ڪت ڪتري ڪير

نيئي سڀئي نه جانجهي ٻٻيت ٽلهو سنهو اگهيو جيڪي ڪنا ٿئين ؛
مهڪيو منيا ٿين صباح وچ سرتين ٻٻيت جيئن نون پيريئي پانيئين
انئي وڏوروڪاند ؛ ومي اردِ آهت سين ڳجي پايو پاند ؛ نه نقيبو ڪي
وتواند ڪتو وتو نه ٿئي ٻٻيت مجڻ پاگهه پر ڏيئن ڪت ڪبندي آءُ
ارت ادلائيو ماء سمورا سات نئي ٻٻيت جئن نون پاگهه پر ڏمين ايذانه
هدِ م آءُ ؛ اِن سوڪئي ساءُ ميچو عزرائيل کي ٻٻيت مجڻ پاگهه پر
ڏئي ڪت ڪبندي آءُ ؛ جڏهن تڏهن ماءُ پرن پيرم واريون....
ٻٻيت چانئتِ پائي جت مر سنهون ڪتيو جن ؛ تن جو صرافن
ڏکو دلخل نه ڪيو ٻٻيت محبت پائي من مرندا ڏهڙيا جن ؛
تن جو صرافن ارڻ نورنئو اگهائيو ٻٻيت نه ڪي ڪتيئي ڪالهه اجر ومرم
اجڻ کي مرمين ؛ مونٽان اڳجي اڳرتيلا ارٽ پڙهڪي مالهه ؛ هئي تنين جي
حالتجن ڪاپي منجهان ڪين ڪيو ٻٻيت پيرڙ ڪان جن پاسو تن
پيئي ڪاپا نئين ڪاٽ ؛ تنهنجي نسيءَ تاٽ هت تڪن ڏه سئين وارين
ٻٻيت انئي نهر ارت سين جي ڪتن ڪنبن ؛ تن جو صرافن
نورنئو تولئو عين ڪي ٻٻيت ڪو جو ڏه ڪاپا تئين جئن ڪتن ء
ڪنهن ٻه ڪارڻ سود سواريون آنڌ منجها جن ؛ انجي مست پسيل
چيئي تا صراف سگن ؛ اگهيا ست سندن پائي ترازي نه تورنا

مونيان
اڻنگه
اڳرتيا

بيت ست اُنهي جو سفر وڃي پر مَ ڇڏائين ۽ آواز سندو
آرتين ساه نه سمائين ۽ لکايو لطيف چئي ڪنهنجو ڪتائين ۽ جي
مائٽ مناين تو ملهه سهانگو آن جو **بيت** ٿنباڻي تاڪئين
سين جن ڇڏيو پاءُ ۽ لسي ٿند لطيف چئي هلي تن هنئاءِ ۽ ململ
منهان ماءُ جي سکيون تن سون ڪنو **بيت** ڪي اوڀين ٿيون
مڪي ڪابل منجهه ڪتن ۽ ست تنهين جو سفر مَتو ماڻهڪن ۽
ڪين ڪتن نه ڪانڌ اُنهي جو ڪوڏير **بيت** ڪتن ٿيون ڪابل
مراوبين جي عربن ۽ ست اُنهي جو سفر مَتيو ماڻهڪن ۽ قادر
ڪتن ٿلي ٽلهي واريون **بيت** ٻلي پايو پوشيون در در قرار
ڪامون ڪتائي آئون ڪا پائي آهيان **بيت** تڪ سنهي ونا
ڳهنان ڪتان ڪجهارڙ ۽ ڪا ڀي منجهان ڪيڙوا ٿيان اُدارڙ ۽ جي
ورڙڌي وارو نه سونهان سرتين وچ **بيت** اولائيان ارٽ
ڪيڏا هن ڪتن واريون ۽ ڪهيون مٽي پٽ لوڇن لاهيئين جون
بيت ڪتي ڪي ڪالهه اڄ نه آئي آسون ۽ ارٽ اُٺلي ماڻه
پوري وسون نجرا **بيت** نه سي وٽڻ وتن هر نه سي ڪا ارون
پسو بازارين هيئون مون لونٽ ڏي **بيت** نه ڪي ڪين نه
ڪتائين نه ڪين ڳري ڪاٽ ۽ جن رنيغ سين ره اڀ توتو اُنونا

اُهي اُجو بيت ڳُڻي هِتِ آسُون ڪري تنهن ڌِيارُ ؛ اُٿل اوڏا
ٿِئي جنهن الهُن پرين پارَ ؛ ڪاپائي قرارُ ؛ مُنجهان ٻُورٽي آئيو
بيت جان سڄڻُون نه سِگهي نه مُرُ رنڊائي رهڙي ؛ سُتُ اُنهي
جو سَفرهو ڏِيا ترازو تورهي ؛ ڦَلهي ۽ تُوري ويچاري سين وڙ ۽ ٿيو
بيت جَنهِين ڪِيتو ڪالله سين پاڻان پيئون ماڙهي ؛ جَنهِين ڪَهڙو
نه ماله سڄ هيئون سين مَعرافِ سين بيت پائي پاند ڪپاه مون
آڻ سَبِ نڌاريا ؛ ڪَهي ڦِڪا نه پَسلا سُوٽيُون وچي سُلِيُون بيت
هو خوشهِي جِتِ مَهي پيرين جَنِ ؛ توبي ڪَين ڪَتنِ نه سِهڪاندا اُهي جو
ڪوڏيو بيت تاڃي تُور ڏِيئون تان عيبُ نڳيا اُگرا ؛ ڪوني ڪاپا تِئين کي
بِرم پڄائون ؛ اُگهڙي آئون مُون کان ترا نهنگاڻي نه بيت پريان سنڌي
سڄڻ مرسي جا پسي ؛ سلڪيڙي ويهي تنڪن پڄي رات ڪي وائي ۽
منيئُن سين لاءِ پوري ڪا منيئن سين لاءِ ؛ تُنبائي تاڪيد سين جِن
پڄايو پارَ ؛ لَسِي تنهن لطيف چي هلي تن هتار ؛ ٻئيون تنهجون جهڙ ڪن
جوڙ ڀوڙ سيون اُنائيون واءِ ؛ بيت سُت ڪاپائي ڪتيو تلهو ۽ تورو
اُڳهو سناه عنات جي نَڏِي جو نُورِ رو ؛ جت تُرندو تورو تِتِ ڪاتيارِي
ڪا مَرِتي ۽ بيت ڪاپي منجهان ڪين نئين جان پيرِيم تَلي لِيتا ؛ سنوت
نه آئيم سُتِ جي پاڻان مُوڙهيم مَتِ ؛ الله وهي آئيت سُپِريا جي الڳ ري

وائي آئون جا ويندڙي پار پرين جي مونکي آيل جهل مياءُ ءُ
جهلون پلون پاڻيءَ پاڻان مت نه آجهيئون ڪا ءُ ويو پار روچونڪري سو
چڪائيم ساءُ ءُ مهينا ڪم ڪريو نم تي ربي مون ندر زهار ءُ ويئون ڪاهي
وڳه تنهن پيرا نجي ماءِ ءُ آتڻ متي امڙي آئيس انجي لاءِ ءُ جڻين سور
سريءَ م نندان هت نه ڪاءِ ءُ ءُ تمام ٿيو سُر ڪاپائتي جو.

سُر پرڀاتي

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت اڃا نه ياپن پرڄئن ڪيئن ڪيري ننڊ ءُ سو نهاري صبح
سپين ڏڄي ڏسڻ ويئي ءُ توڪي چوندو ڪير ڪيرت تاران مڪون
بيت روئي رات ونهاءِ ستو ڪئي نندون ڪريئي ءُ صباح ساز
سنداءِ پيا رهندا پٽ م بيت رو ونهائي روءِ ستو ڪئي نندون
ڪريئي ءُ صباح ساز ڪندوءِ پيو هوندو پٽ م بيت سپرانديءَ سماز
ڪيو سمهين ساري رات ءُ جاجڪاڻي ذات ايئن نه هئي اڳهين ءُ بيت
جاجڪ جاڻن جا ساپرا آئون نه سکيو ءُ سينئن نه نيم پاڻ سپين
سڳا جي سيا ءُ جي رنڀا ٿيين راءِ پٽ تاري نو ٿيئي بيت
جبين سکه نه هڪو چارڻ سي جنجهن ءُ رڄين راه پڇين مني ڪاهي
ڪيڙا بيت جاجڪ جيڏا نه ءُ پس ويا سمهيجي ساز ڪي

اي سارنگ ڪيڏي ڪينرڪيري ننگٿو ڪنهي لڳي ڪنو ؛ تو گهرندي

مس لنگهي لڄ مري بيت لنگهي ٿي لڄ مري جان، تون ڏڏ ٿيو سرنهين

صباح سياڪو صحي مرندو منگتان بيت چارڻ ٻنگنو پنڌ گهٽو

ڪي چوناڻي جنيءَ ؛ هت ڪي هلائيج اوڏانه آئون نه ٻجهون

بيت اڃي اِنيءَ نه هيرانِ در سنڌي منگتي ؛ جتي ڏڪهاڪري

پڙ ڇجيون رانيون سمهين بيت وهائي تون وڃ تو نه سمنڌي

اُن ري ؛ ٻيرا ڏبي پڄ جا پونيءَ ڪاٺ ڪريم سين بيت ڪيڏ الهن

هنين ڪالهه مُورهو پيٺين منگتان ؛ لنگها جيڏ لطيف چي اُجهڻ جا

اِنعال ؛ سبز در سوال ڪرنه تيمت آئڻين بيت لنگهي جي

ڳجهن پڏ ريتم اُن سين ؛ سنڌي وڏي گالهڙي سڀي تا سمجهن

تون ڪيئن اگهيان تن وڃيو ولڻين واٽ سين بيت وهين والاسوکا

سکا سانگه پري چوناڻي سين جوٺ ؛ ڏيوڙان ڏڏن ڪي سير سنجي ڏي

اِن را مني رو نجي ماڙڪ اڄليا ميهن جئي بيت چارڻ چوناڻي منهين

مٽي ڪيئن ڪا سنپاءِ ؛ لنگها تون ليلاءِ اگهيان اُنه جا مڃي بيت

اُنه مر آس گهٽي ٿهان وڏيرو داءُ ؛ منگتان نه موتاءِ ڏئي توڙان ڏڏن

ڪي بيت اُنه مر آس گهٽي ٿهان وڏيرو ڏبُ ؛ سو منگتها رن

ڄب جو موتائي منگتان بيت گڙه اگهيان گيءَ ڏينهائي ڏاتار جي

لنگها لاهه مرلکه سبي متاچانئي چپ ⁂ منگهارن سمپ ڪوهي

ٻيو ڪيرت ري **ٻيت** جاني هند مجاڻ اپي در ابوجهل جو

جن نه پاتيو دائم ان در سباڻي اگهيا **ٻيت** اتو ابوجهو سر

جو سند شيو ⁂ جئن آئين ڪيرت ڪمن نه سگهيا تن پاپان ريدو

راهُ ⁂ منگو مون ملا آئون اوهانجو آميا **ٻيت** ذات نه منهي

ذات جو وهي سولهي ⁂ ري ٻجهائي رهجي ٻيو ڪيرڪهي ⁂ آرين

ابوجهل جون سڀ ترجام سڀي ⁂ جو راءُ وٽ رات رهي تنهنکي

جڳي جانڪي تان لهي **ٻيت** ٻوليون ٻيلي جون ڪرين پاسي

پرپيو ⁂ سڀائي سڻن کي وهائي وهو ⁂ جانين ڪين ٻيو سر

سگهيو نه هيڪڙو **ٻيت** ٻوليون ٻيلي جون ڪري پاسي پريو

چارڻ چارهي چوڏول م نهانيوءِ نيو ⁂ رچي رات ڪيو سرفراز سيد

جئي ٻجهان پاڄهه ني پاڄهائون ٻيلي ڏني ⁂ سپڙ ساسي

جيڪا چارڻ جيت م **ٻيت** ڏيکا تنا ڏڏجا اگيان وين وهاگ

مئي پويان منگهي سنار ڏينهن ڏهاڳ ⁂ رتو ڏاران راڳ سڄ

رات سنمليو **ٻيت** اتِ ڪاڪمي ڪيرت جي ڪيرت ڪرين

ڪوهُ ⁂ بند و جوڪري سو سپهوئي ڏوهُ ⁂ تون پارهس آدن لوهُ

سميئن تان سون ٿيان **ٻيت** طمع جبي تتاره متاد

ڪرين منگڻان ؛ ڏکي ڪنديءَ ڏار، ماڻڪ ڏيئي مٽ ؛
بيت چڏ وهاجي وائي، ڏڏي گهرج ڏان تون ؛ سپر
رات سپنا هيا تازي ترلائي ؛ جو جاڳي نه ڪائي تنهن سين پلي ڏٺي
پاڻ ڪيي بيت سپر ساهه پساهه جاجڪ جمر پسارئي ؛ تهي
رُپي سند پُون تنڙون تنبي کي پاءِ ؛ منگها نُون ليلاءِ اگڻ
انهجام جي بيت صبوح جو سهاڳ منگهارن ماڻيو ؛
ڏنائون ڏاتار کي وڏي وير وهاڳ ؛ وس منهجي ناهه ڪا سيڻي
هٿ سهاڳ ؛ پريءَ سين پهاڳ مان نماڻي نصيب ٿئي بيت سياڳه
چارڻ وس نه ڪا نه ڪا ڪيرت جي ڪري ؛ جنين سندو منگڻون
هٿ تنين جي آهِ ؛ جي ڪارائيس نه ڪاءِ جي سمهاريس نه سمهي ويس
بيت ميرا پسي منگڻان سپر سڏ ڪيا ؛ سپوجهن سنا
اپوجهن آسرو بيت جڏو ڦڏو ڏڏ ٻاڏ ڪوٺائي منگڻون ؛ نه
ڪنهن نيو پاڻ سين نه ڪنهن ڪيو گڏ ؛ سپر ڪريو سڏ ڏکيا
چاڙهي ڏولئين بيت تون سپر آئون سيڪڙو تون صاحب
آئون سڳه ؛ پڇي پاتم پڳه ڪڏهي ڪري ڪيڙو بيت
تون سپر آئون سيڪڙو تون پارس آئون پينار ؛
ڏسنديي ڏاتار ڪڏهي پاتم ڪيڙو بيت تون سپر

آئون سيڪڙو تون ڏاتار، آئون ڏڏ ⁘ سڀئي تنهنجو سدا ڪمي
پاتم ڪيترو بيت پڙ ليتين لت سچيون راتيون سمهين
اڳي اڌي نه ڪرين سپرين سارڻ سعت ⁘ ونجي رات اُپنيا
پيشؤن پاڻيءَ ⁘ مهڙي نئان مٽ چوندي پرا چار ٽين بيت
ڏاتار ڏکيا پاڻا متي منگتين ⁘ موں دَرِ جيڏيو منگتان منگين
ڪوه بيا ⁘ تڏهن نو پيا وڃيان وِها ڏينهڙا بيت تون سپرين
آئون سيڪڙو تون ڏاتار، آئون ڏوه ⁘ تون پارس آئون لوه
جي سڃين نه سون ٿيان بيت جو ڏينهاڻي تو ڏيئي منگ تنهين
کي منگتان ⁘ ڪوڙا دَرِ دنيا جا جاجڪ منگين جي ⁘ صباح توهين
کي موتي ڏيندا سُنهن مِ بيت ڪيرت هڏ هين ڪوه ڪرڪيرت
جي ڪامَڪا ⁘ جنهن سين رِڃي راڃيؤ سا تون تند مچو ⁘ ڪاهڻ
ڏاتِ مَرڏو اڳيان لنگهي نه لڄ مري بيت ڪاڻي سي تنبير جن
رِيجها پا راڃيا ⁘ وير اڏي ويڙه کلهي ڪي ڪيترا بيت اڄ نه
سڀي اڳين ڪا تنبيرن تواره ⁘ مرهيون منگڻهار پوري ڪنهن پار
ويا بيت لنگهون لوڏي ڪي لو مائٽن ماري ⁘ سو تليو تيڙ پا
ڪري پيٽ نه اي پاري ⁘ سپر سينگاري ڏکيو ڏولي چاڙهيو
بيت ڏاتار نه تون بيا مهي منگتان ⁘ وسن ميڻهن

مُدائنا سد وسين تون ⁘ جي گهر اچين تون نه ميريا ٿي

بيت اپر ٿو تارو اٿي ور وهاڳ ڏي ⁘ ٿهر پيارو چت

پرکي چاري **والي** ٻيءَ در وان مرڪيڊ لهين ميان الله

جو تون جام منگيندين منگتان ⁘ ڦير مرهيون ڪنڌ ڪياڙي

تنهن ڏي حاج هنائين ⁘ مانڪ موتي مال خزينا ڏيندءِ سلي

سائين ⁘ ورچي تون وهاڳ ڪان متان ڏيين پاهين ⁘ در

دانا منگ منگتان انڌا هو بج اوڙاهين ⁘ مذڪر متان نچڌ بين

متان هيڪراڻي ⁘ بيون وجهي بنکي سمون ڪن سوائي ⁘ اڻ

الله وتر عجب الوتر وحدت واڳ وڌائين ⁘ پنهنجي طرف پاهين

بيون ڏيي پين کي

سائل سد پائين ⁘ جني جوان کي ڪوني ڪنائين ⁘ اُني عشاقن

کي الفت اُهنج ڏنائين ⁘ ٿنبو ڪر م تيڏهين جيفو آهه جيڏ انهين

اهنج

ڪيرتين قرب سين خلت ڪاڄ ڏنائين ⁘ الانسان سري وانا

سره ان پراتائين ⁘ گجهه گجهاندر گالهيون راز نه رکيائين ⁘

نه رکيا

پسو پينارن جي پت م پاڻ وڌائين **والي** مونکي چڌ م چيرين

اي عاقل پنهون اتور ⁘ ميان جام پنهون مونکي چڌ م چيرين

چير ڪتوري تنو تاري قلن قور ⁘ وڌ م پيئي واسيا لائي

ڪنگوءَ ڪور ⁘ پرچي جام پنهون ءِ جي هنيڙي لٿا هور ⁘

Scanned with CamScanner

وائي سڳر منجهه سٽين اي مون ڍا الله سندِ مهنجا سپرين
ڪاڄا اڪ اوسيئي ڪرهل ڪوڙ ڪسيئين ؛ ڪامل ڪيچي تند جن
ڳالهائي ڳنڍيون وائي ڪيچي ويا جيڏانهين جيڏيون آهيم آس
اوڏانهين ؛ ٻڌي هي بازار ۾ شال مري پوي پانهين ؛ هاڙهي وچي
هوت تانه تينديس آئون ڏانهين ؛ پير سڄائي پرين جي مون پار ڪيئي
پانهين ؛ پنڌ ڪارڻ پرين جي پونديس اتِ آڳاهين وائي وڏا
ڏاڻ ڏنائين ڪيائين رحمت ربّ الرحيم جو ؛ ڏاتيون ڏني ڏڌن ڪي سيندو
سون مرانهين ؛ الله منڍ آئيا سمر اسند وڏائين ؛ ڪي نه منجهان
جو ڪئي ڪري سو نه سارا هيق سائين ؛ وتعز من تشاء وتذل
من تشاء آهي سڀ اتاهين ؛ نوازيائين لطف منجهان ڪن ڪيائين
حرفت ڏوهين ڪي پچي سڀ لڳائين ؛ حاسد سڀ خزن ۾ مدعي پاڻ
منائين وائي ڏيئي ساڻ ڏاتار ۾ ٻي موچاري منگائي اچي چارڻ
چوري ڪاڄا تنند نوار ؛ سا سيبائي رهجي سڀاجهي سنار ؛ ٻيا ڳن
نواز ٻي نالهن ڏي نانشانار ؛ آيو حاتم اوچيو لسنگهي جي نوار......

سُرُ گهاتو

بسم الله الرحمٰن الرحيم

بيت متو وهڻ ڪُن ڪري پچي سيئي ساڄ ؛ مون وجهندي

واجهه پرين پيا نه پن ۾ بيت گھنگھريا گھڻ جاڻ سو مون مت
مهائين ؛ ويا لڏ جي ويڙه ۾ پيا منهن مهراڻ ؛ اڳيان پويان تاڻ
ويا وڃارن وسري بيت ماڪ ڇا پن موليا مٿان رات پئي
اوليون اجهڻ لڳيون ويا وڃڻ وهي ؛ ڪلاچي ڪهي ڪڏهن ڪونه
آئيو بيت ڪوجو ٿيو ڪلاچ ۾ جو گهڙي سوڻي ؛ خبر ڪونه ڏني
نه رڃ ڪڇاڙي رنڍ يا بيت ڪاله ڪلاچي ويا ڇيتون ڪيئي ڇڪير
پاڻ پيرو نه ڪيو ادن ڪي اوڻير ؛ اهڙي خاصي کير ڪن واڻي
سائين جهاڳي بيت سڌ نه سڃي سائين ڪن ڪلاچي پار ؛ پئي ڪنهن
تڙ تهار گهاٽن سنڌ امڪڙا بيت تڙيون پسان نه تار ۾ جهڳا ؛
جاڙ نه ڪن ؛ مادر ملاحن ماڳه نه ڏيا مڪڙا بيت ڏينهاني
ڏمر ڪيترا جنين مارئو موڪ ؛ گهر ۾ گهاتو تڙن جا تا ماريم
توڪ ؛ لڏي وهاڻ لوڪ اوهني ويا اوهڙي بيت ڪاله
ڪلاچي ويا گهاتو ڪهڙي گهور ؛ مادر ملاحن جا ويئي سڀ هان
سور ؛ مونکي ڪري ملور اولهي ويا اوهڙي بيت اڃي
اوستران اس ۾ جهليو ڪن ڪنارا ؛ گهاتو گهر نه آئيا وڏي لڳين
وار ؛ هيس جنين هار سي موڙي ڇڏيا مڪڙيون بيت
سائي ڪلي جان ڪيڪاريان تان ساٿي سنگ نه ڪن ؛ وارهيو وهڻ

ڪَنِ سَياگِيَنِ سامُهان بيت جيٽي گھوريو گھاٽيُن تني واري
بُتُّ ∴ سهسين واري مَتَّ سَرُ سُکو سُونگي گيا بيت نه ڪا
بوءِ بازار ۾ نه ڪا چلر جيتَّ ∴ جيئي ڏِ تيرين جي آگِي هُئي اُڪتَّ
سي پِڙ پسو پتَّ ماٺو وَڃِنِ موٽيا بيت موڊ اُڏاريا محرا الله
گھاتو آٽِ ∴ ميان مدارن سين مُونکي قادر وجھه مڪاٺ ∴
هٿ منهنجي هاٺِ قدر لَٿو جن ري بيت اوري هُئا نه آئيا جڪس
وِيا پري ∴ ساڃي سنڌڪري ماڳه نهاري موٽيا بيت اِي پر گھاٽو ٽڙن
جي آئين جالڏو لوڏ ∴ ڪُنَّ ڪلاچي ڪوڏ سگھه نه سُتا ڪڏهين بيت
گھوريندي گھوريا گھوري گھوريا ٿون ∴ مانگر ماريا ٿون ملاحن ميڪي
منهن سنرا بيت جا ٿو گھيڙي گھتِ مانگريون ۽ مَچرا ∴ نيپي
پچاڙيا پتَ اِن ڪنڌي وار اڪيترا بيت گھور نه اچي گھاٽيُن
چاچر چُگيرن ∴ ڪنڌا ڪرون عجن اُتنگھيو اُنهي گري بيت واهي
جي وهڪرو تُوران پسي ڏور ∴ هوند نه وِڙوءِ هور مانگرياڻي مَچرا
بيت گھه اُگيان گھاٽو پيا گھوري نه جاڻ ∴ ساپر هڏ نه سگھيا
جھن پر مچ مرن ∴ مادر ملاحن ڪنهن پڳي تر ڏوهيا مڪرا ۔
بيت وحدت جا وجود ۾ ڪي جي پرن پير ∴ ڏ گھا ڪري پير
سُتا ڪلاچي ڪُن ۾ بيت جان گھر نداءِ گھاتو ٿا تان ڏيو

بيت جَنُ ڪَرِي نہ ڪَي ڪَلاچِي سَنگهہ ۽ سَڱايُون ∴ رَنگ رَچِنِ
رُڳي ڀاڱا سَمُونڊ جا سَبرَ ڏِٺِم ∴ مَرڻ مِ نہ ايٿِ جهول پاڻي جهِينگا
مَتو بيت ٿيو آگاهون اوڙاهه اچا مَم آهين جاڙون هي ∴ رَچَ
ڏهنهہ پسان پاڻي اُٿن اچ ڏِٺي جاتو ∴ هَٿين ٽوڻان ٿلهو مُم آهين
ڪَئي ڪي جڙجڏي تنهن آئون الله مَٽِي وِيامون هوجي وائي
سِرُهه سامونڊين ∴ ڪِٽي الهه ڪا وِنڙا بارسي مٿان بندر
پٽي پرين سندي ڪي لڳن بيس لائيندي ∴ ٿٽي تِرِ جيئي سنياپا
(تمامُ ٿيو سُرُ گهاتوءَ جو) ڏِٺي بيندوم مير جي عبداللطيف سين اُن

سُر سِيهن ڪيڏارو

بِسمِ اللهِ الرَّحمٰنِ الرَّحِيمِ

بيت مٿي جنهن مدارُ ڪانڊُ تنهنجو ٽڪيو ∴ پاڻُ اُنهو عادت
ڏُرتُ جنهن ڏِني جهارُ ڪرِ ڪيسو ∴ پرواهُ سيهان اي پيچي
هيٺون جي هاڻي ∴ ٽوڙان جو تازي ٿئي نہ مانو موران بيت لهي
ڪُم ٽوچو نري ٿي جوني ٿري مُوڪري بيت گهوڙان مُنڍهه گهسو ٿئي
سهسين بيت آسانُ سَڀ موڻ پيا هٿي گيور نہ گجي ∴ پاڻُ
نہ داءِ ڪي اُڏ نہ ڪُهري ڪن ∴ ڪِرڪنِ جا جنبو جي راڄ سنيار مِڙي
مُلا ٻيابو سو ∴ وڏيو وِلاءِ واگهُ بس آءُ ڪيسر هوڪڙُ بيت ٿن ڏجي

ذرو ضايع نہ ڪري **بيت** ھيئڻو باپاڻ وِتر ڪرھو ڪيسر جو
پَسُ ؛ آپ ڇپاوي پَرَ ماري ذات سِينھا جي جسُ ؛ جِت دماڻ
دَسُ تِت مَتي اُٺرِ اُسري **بيت** اِي ڪيسر جي ڪارِ جن
ھاڻي ڪي ھَٿُ سَٽي ؛ جي وِکين واڳين وِڙھيو توءِ نانجھو ڪي مَ
ٿمارِ ؛ ڪلي رھي نہ قرار رھي ڪلي تٽي ڪڙو **بيت** اِي ڪيسر
جو ڪُم جِنئن ھاڻي ڪي ھَٿُ ھَٽي ؛ ٿوري نائِن سين دمائِس نہ
دَمُ ؛ ڪلي وِيرَ قدمُ ڪوڙي پَرَ لٽي لڦين **بيت** رُوڄھ نہ پڪو جن
مَتان جي ماہ گھٽي ؛ واڪي جي وِرن تِرَ ڪڄي سنگھ سِينھن سين
بيت ڪيھر قصدُ ڪباب سين مڇي مُورِ نہ کاءِ ؛ جي سينھان
سَوُ لنگھھڻن توءِ نہ لِڪہ لڪاءِ ؛ پيرُ تِنھين پاءِ جِتِ ناھِ مجال
مُرُون جي **بيت** نِينھن سيڄاڻي سِينھَن ٿِنھي قصدُ ڪباب
سين ؛ رات ڪاتائُون نيھن نہ پُٽِ پُوتِنِ ٻکيا **بيت** ڪڏُ ٻورائُ
بازَ ڪي گجھہ جي ڪِجھُ مَ ڳولَ ؛ ڏوڙ جنھنجي ڏِوند ڏي ڏرڙ ۾
وَڃي رولَ ؛ جو ٻھوُن ٻاري ٻولَ سو ھتان ڇڏِ مَ سڱر
بيت ڪَڏُ ٻورائُ بازَ ڪي ڳجھہ مَ ڳري لاءِ ؛ آھي اِنَ انڌَ ڪي
جي جيڪَڏھن پاسي جاءِ ؛ ڪاڄُ اھوئي ڪاءِ ھوجو قوتُ ڪلاب جو
بيت ڪَڏُ ٻورائُ بازَ ڪي گجھہ ڪي ڏيجُ مَ ڳلُ ؛ ھماءِ ڏي

تون هل شڪر وساڻ ڪجي بيت عاشق توءِ آزار سين

جي متي وجهي گجهه ♦ جي وڃنو منجهه ڪريج توءِ سيجهاڻ شڪار

سين بيت آهي عاشقن کي ڪاڙهو منجهه ڪرين ♦ جي متي وجهي

گجهه توءِ نهاري ڏيوندا ڏي (تمام شد)

آهي ڪن منجهون ڪي عاڙهو منجهه ڪريج

سُر آسا

بسم الله الرحمٰن الرحيم

بيت لوچان ني لاحد مهادي لهان نه حد بسپريان جي

سونهن جو نه ڪو قد نه مد ♦ هيت سڪڻ بيعد هيت پريئ پروا

ناهه ڪو بيت آئون سي ان پار ڪڏهه تان ڪو نه پسو ♦ ان الله

وتر يحب الوتر سڀئي سڃاڻي پار ♦ هيڪڙائي وٽ هار مڃون

جي مٺ جون بيت هن سڃاڻي سپرين پاڻان مونکي پل ♦ آئون

اوريان جهل توکي رسي تون ڏٺي بيت توکي رسي تون ڏٺي

سيوئي جمال ڪونهي سو خيال جي شارڪ شڪ وڃايئين بيت آءٌ

اوريان جهل حديم پاڻ پچار ♦ شرڪ ساڻ ستار گهڻا گهاريم

ڏينهڙا بيت عين شرڪ اي جئن ٻي شرڪ پاڻيين پاڻ کي

وڃائي وجود کي پاڻان پاسي ٿي ♦ هنڌ هين ڪونهي هي نمو

پرڪ ڪونهي هن ري بيت نمو پرڪ ڪونهي هن ري هي نه

Scanned with CamScanner

هنهان ڌار ؛ الانسانُ سِرّي وَاَنَا سِرُّهٗ پروڙج پچار ؛ ڪندا
وڃا توار عالم عارف اهڙي **بيت** نه ڪا ابتدا عبد جي نه ڪا انتهي
جن سڃاتو سپرين سي وڃڻ کي وڃا **بيت** تعظيمان ترڪ ڪيا واڪا تان
وڃا ؛ وڃي تن پياجت نهايت ناهه ڪا **بيت** انا عبد معبود تون
اتي نه ڪو شرڪ نه شڪ ؛ پچارون پرين جون محبتين مهڪ ؛
سو سيوي حق جنهن م پسين پرين کي **بيت** جاجا پسين پانڪي
تانتان ناهه نماز ؛ سڀ وڃائي ساز ٿيا پنهنجي تڪبير جو **بيت**
جاجا پسين پانڪي تانتان ناهه سجود ؛ وڃائي وجود ٿيا پنهنجي تڪبير
جو **بيت** ورد وظيفا وسريا نه ڪا رهي نماز ؛ هنيرو بجري بانهوري
ڪيو جنهن م **بيت** سر نالو سجدا ڪرين تن تواضع توهه ؛ هو جو
منڪر من جو سمجهان سارين سو نه ؛ ڪوڙا ٿيندءِ ڪونه ٿو ڪي
ڏاران فائدو **بيت** نابودي نيئي عبد کي اعلى ڪيو ؛ مورت
جي مخفي ٿيا صورة پڌ سيئي ؛ ڪبي ات ڪيهي ڳالهه پريان جي ڳجهه
جي **بيت** ڳالهه پريان جي ڳجهه جي ڳالهه مرتيا جي ڳجهه ؛ سنيرا
اجهه م منجهه نه پرين ٿون پاسي نه ٿيئن **بيت** صورة سو
م تنهنجي پي پچين تو جو ؛ سخن آهي سو جو موتفن مقابل نه
ٿيئي **بيت** سڃاپي نه صورت ري صورت فهم م سو جهه

سوجهه ⁂ ٿيءُ پاراڻي پوڄه، وڃائي وُجود کي. بيت جن وڃايو
وجودُ سي فاني ٿيا في الله رم ⁂ نه تن قيام نه قعود نه ڪي ڪن
سُجودُ ⁂ جيلانه ٿيا نابود تيلانه رسيا بود کي. بيت سوجهي
سو هُو سو اجل سو الله ⁂ سو پرين سو پساه سو ويري سو واهرو
وائي پرينئون پوءِ موٽي مَر وهامي رات ⁂ رات رهه
هُند ٿي روءِ ⁂ ڦوڙائو فقير کي قادر ڪوه ڏنوءِ ⁂ جيڙهيا
ڏاڍي ڏونگرين سيڻ سانگه نه ڪوءِ ⁂ اڃي ادراهون ٿئي
شال سڄڻ سانگه سندوءِ

داستان ٻيو

اُپهندي
سج پرين جي نه پسنديون ⁂ ڪڏهي ٻيئي ڏج اکڙيون ڪانگن کي
بيت اُپهندي سج سان پرين جي نه پسنديون ⁂ ڪڏهي کي
ڪانگن نوالا نيڻ ڏيان. بيت مونکي اکڙين وڏا ٿورا لائيا
نه پڻ پرين پسن ڪتان جي ڪر سامهون. بيت اکڙيون پرين
ري جيڪي ٻيو پسن ⁂ نه ڪڏهي کي ڪانگن نوالا نيڻ ڏيان
بيت نِرافائي نيڻ سيئي آڄ پرين کي ⁂ نه ڪر ڪاڏا ڪين جي ڏلو
مُنهن محبوب جو. بيت تن نيڻن کي نيران جن سانجهه سيڻ سنا
نه جي جسيءِ جان ڪر حضوري حجڪو. بيت اکيون علي الصباح
دوستُ ڏيکڻ آئيون ⁂ اُپسنديون عدا شم بي نه ڪنديون ڪا

پرچنديون ري پاه پرچنديون پرين سان **بيت** ڪي جو ڪيڏانهين
اکيون ڏسي آئيون ؛ تانيڻ تيڏانهين پيئون پاڻ مهاڙيون **بيت**
ڪي جو ڪنهن پار اکيون ڏسيون آئيون ؛ ٿيون ديوانيون دلم اپر
بگين آ ؛ تهاپنوءِ قرار سنٽيون ڪين سيد جي **بيت** ڪي جو
وڃي اڄ اکيون ڏسي آئيون ؛ سيڻ جي سهڄ لالون ڪيون لطيف
جي **بيت** ڪي جو وڃي ڪالهه اکيون ڏسي آئيون ؛ لالون ڪيون
لطيف جي جانب جي جمال ؛ ٿيا نيڻ نهال جنين جانب ڏيکيو **بيت**
اکين کي آهين عجب جهڙيون عادتون اکين کي آهين ؛ سور پرائي
ڏيهه جا وڃيو وهائين ؛ اڻي لنئون لاهين جت حاجت ناه هٿيار جي **بيت**
اکڙين آرام ڪڏهن تان ڪونه ڪيو ؛ هيئون منجهه حمام ڪاٺيون ڪوڙي وڃيڙ
بيت اکين کي آرام پرينءَ ڏاران نه پيو ؛ ٿين ٿي تمام جي پسن منهن
محبوب جو **بيت** اکيون پريم ٿنڀيون ڪناري جي ڪار ؛ ڪوڙي
ڪڻ م سپرين چاڪ وجهن جي چار ؛ ساجن سئون نهار وڃن سور
سنديون ڪيو **بيت** اکيون پريم ٿنڀون ڪجل ري ڪاريون ؛ موڙي
ڏنيئي منهن م سروا سونفاريون ؛ سانگو ڪرين نه سر جو جي هٿين
منهن پاريون ؛ ڪٺين جي ڪاريون نه ٻه سجينديي سور لهي **بيت**
اکيون پريم ٿنڀيون ڪر ري جي رڱي ؛ اسين جا اگيا سون جن لاءِ سي

سُتا سَپ سِيءُ ⁂ اکين آب وهي پنڌ سپ پسائو بيت اکيون

اکين جي دَم دُک ڪرين ⁂ جيلاوند سڪ سليون جي دعوي منهنجي

ڏِسين ڏِکَ ⁂ ڪَڙين نهن پرچن پاڻ ⁂ بيت اکين کي آئون

جان ڪي جهلون پاسيان ⁂ لتاڙي لوڪ کي ساجن سونهائون ⁂ موٽي

مناٺون پاڻ پرچي آئيون ⁂ بيت اکين کي آهين ڏاڏ وڃهه وڃن

جا ⁂ سنڌي ابيون ماءُ وڃيڙو ڏ لاهين ⁂ جن سي ڪڪرا ٻ ⁂

اکيون تن آهين ⁂ جهڙا ڏلاهين وس واسي مينهن جن بيت

ادب اکين جنهن کي مان نظر هن ⁂ ڪري ساڻ ڪلن پيو ولاءِ ورن سين

بيت اکيون تان عيد ڪافي اعيد اکين ري ⁂ خوشي خريد

ويئي وڃايو ٻن وسري بيت اکين پڇي ⁂ ست پاڻ سين پاڻي

اي وڃي لکيون جتي جيءَ ڪيت ⁂ نڪا لاهه نه گت ڏبي ڏني ري

دڃي بيت اکڙين آر منهان پڇي ڏ ڪتو ⁂ اي وڃي اڙيون

بت چوڙ نچارو ⁂ هنيون وڃارو وانءُ جهليو وجهلي بيت

وسن ء وهسن ڏينهاني ڏسڻ لاءِ ⁂ جن جن پرين

نسن نتن نشانيهن جا ⁂ وسن ء وهسن ڏينهاني

ڏسڻ لاءِ ⁂ ڏسي ڏسي آئيون توءِ تلاشون ڪن ⁂

پائيون فيدائن پسڻ منجهان پرين جي بيت ڏسن

ڏيهاڻي نوءِ ترسن اوڏهين ؛ آيا سڄاڻي نيڻ نهاري
پرينءَ کي بيت لڏي آيا لعل پيرن سين پنڌ ڪري ؛ لال
ساجن اکيون جي ڪيڏي تہ ڪوڙيئين پانيان پال ؛ منهنجي ناهم
مجال تہ ڪو ويٺ وراڻي واريان بيت تيرم تون ابت ڪرڻ ٿيس تون
سڪرين ؛ مونکي موهيئي جن سين ماري گهيڙي مت ؛ ايءَ
پرين تنهنجي پت هاڻ جڏ وڃبي نہ مري بيت لوڏائي لکہ لکهي
پاڻ هيو پرو ؛ اکڙيون پرين اثور جي سيجئين نوءِ سهاڳيون پرتو
بيت اتيئي آهين جيئي آڻي جڏ نئي ؛ سي سباجهيون اکيون
ماڳہ نہ متائين ؛ جي اڻي لکہ لاهين تہ ڪڏهي ڪانگن کي ڏيان بيت
اڄيون آهين اتِ جتي آڻي جڏ نئي ؛ پيو پرو سونہ پت اکيون اوهان
جي آسري بيت اکيالسي تان وانءَ الٽو عام سين ؛ جي لهوارو
لوڪ وهي تہ توڻ اوڇو ره اوڀار ؛ منجهان توجہ نهار وڃ پنيرو پرين پيس پنيرو
ڏي بيت تانجي تئين سامهان پنيرا سولهن ؛ سڀون وراڻي
سپرين منهن جي مانڊي ڪن ؛ تہ رڳون سڀ رچن تن مرڪاراڻي
تئي بيت اکيون سيئي ڏار جنهين پسين پرينءَ کي ؛ نئي ڏانہ
ڪيم نهار گهڻو رسيارا سپرين بيت اکين مونکي اوچتو اُٿي
اڙاڙيو ؛ لئون تت لڙابو جت ڪجي ٿئي ڪونہ کو واڳي اي ميان

توڙي تون ڪري

سڄڻ تو ڪهي اوري ڪيئن رهندا ٻاهر منهنجا جن جو واٽ توڙ

جنجو آڌار توان ⁘ آءٌ تان لائق ٿيس ڪون اي سيان سڄڻ

تان ٿيس لائق پون

جيئان اُٺي اٿري نوٽي ٿيان پري ⁘ توءِ وڃي تن ڏي اکيون پير

ڪري "داستان ٽيو" بيت موهيندءِ مجاز ڪئي ملڪ سنڌ

توڙي ڏينهڙي ⁘ هتان ڇڏ مر باز تون هاريا حقيقت جو بيت

ڏيکه مر تون سين تن هي جي مجازيا ٽيون منهن م ⁘ ڪين سڄائو

سُپرين نهاري نيڻن ⁘ پرين سي ڀيٽن جن ٻئي ٻولي جدا تون

بيت روئي ڏوئي اکيون پاڻي جاڏ نه ڪن ⁘ سي ڪيئن پرين لهن

جڳ ڪم جنين اکيين بيت اهي سين سڄاڻان ٻسالا سين ٻسان

پرين ⁘ ايهي نه تاڻان اچي رهيا روح م بيت ڪاري رات اچو

نينهن اي صفتان نور ⁘ جتي پرين حضور تني رنگ نه روپ ڪو

بيت نينهن منجهائي نيڻ وڃا جيئن وصال ⁘ عيب عاشقن جو

سبب جي سنيال ⁘ جه هوءِ ٿيا پائي حال نه وڃن وجوڙا نه ڪري

بيت اي مجازي ماءِ جي تو سڄڻ پاسيا ⁘ ڪيا ڪوه ٿيا هاري

حقيقي پرين بيت مجازي مرمت ڪر ٻيئيون انهن پير ⁘ ٻڌي ٿئي

نه پير هاري حقيقت جي بيت مونکي ماءُ مجاز پيجاري جنهن ڪيو

هنئن ڇڏي حاج ويئي ساه سر ته مان بيت حقيقت هيئي

سنڌ

منهنجي جان جا ڪيئي :: پساهُ هيڪ پرينءَ ٻي سگهان ڪين ڪي
ڏٺي ۽ ڏٺي اچي هيو رُحم بيت حقيقت هن حال جي
جي ظاهر ڪريان ذري :: ته وڃن وڻ ٻري اوڀڙ اُپڙي ڪين ڪي
بيت حقيقت هن حال جي جي ظاهر ڪري زبان :: نه ناڪ
ٽڪي ڪانه لڳي مات مُهن کي بيت سنيئي سوڻهائي سيڪا
ڪا مُون منجهائي :: طلب ۽ تحصيل سڀ اوريان ئي آهي :: مان
تن تت لائي جت آنه نه ناته ڪا اِي خاڪيءَ جو خيالُ :: جانب
جو جمالُ اُجا پسڻ پري ٿيو بيت جت آهه نه ناهه ڪا اِي خيال خاڪي
پرين جي پاڪي پسڻ پري ٿي بيت نيڻين نظر نهن جت
جتي جو تہ جن :: ساهُ اُنهي تان صدقو اندر سين عضون :: لاهي
تن لطيف چي انگه پرڻ آهڻ :: قلب قرباني ڪريان مٿان دل دوستن
هنئي ۽ اکين ڦاهي ڪاڏي پرينءَ لاءِ بيت پرين نه اکڙين م
هنئون نه جاڻن جن :: سي هنئي جا ٿڙجين تلا تانتا سڪياڻ
بيت مورکه ما م نه ٻجهان هيڏ انهن هوذانهن ڪن
ڪڻ پرين پسن ڪتڙ جن اکين م بيت جان تن ڪيو
نه تيئن سوئيريا نيئن سنهڙو :: پرين پائيندا ڪين تو ڪي
اکڙين م بيت اکين مي وِيهه نه آئون وارهي

ڏِکيان ؛ نوکِ نِرسي نه ڏيه آئُون نه پسان ڪي پيو ⁂

بيت وَنُٺيُنَ مِرِي وِلهه تارَن ۾ ڪرِنڪيو ؛ پِرين اڪِين

۾ پِيهه نه آئُون اَجارونِيان **بيت** خران وِڇُهه مَروات

ڏولَ هماري ڳالهڙي ؛ مَتان ڙَبي ڙاتِ اوڙِ ۾ اُونٺي تٺي ٠

بيت سِڪَ سِڪائي سِڪَ سِڪَ نه آهي سُٽڙي ؛ لِڪَ لِڪوني سِکه

لِڪَ نه خرن خَبر نه سٺي **بيت** جي خَبري خرن کي نه مونکي ڪندا

ڪوهه ؛ صُورت سُپرين جي ڏٺي کو ٻئي ڏوهه ؛ لوڙي نگهه لوهه جنهين

ڙَت رُئاريو **بيت** خرجاڪڏ ڪئين پوٺ ڪارڻ پرين اَجي ؛ تنهن ۾

پاڻ پئي غيبي غارِتو **بيت** الله خرجين خرمَ مڙي هيڪڙو

اَسان ۾ پرين جون اُسيڙون پڄن ؛ ٿاڦيو ۾ مڙن سڙي اِنهي سُوڙ

۾ **بيت** الله خرجين جي پاڙي رَضن پرين جي ؛ پُنيون ما نه

پسن اُميدون سين سڄڻين **بيت** خرڪارِ ميڊوسي مانوجنين پرينٺون

جوش جلايا جي ماڙي تنين مات ڪِئو **بيت** خرڪي ڪنيڙ ڪا ۾

نانگه مُٺارو نِڪري ؛ اُپي جو اُوتاڙ سُر پُر سندي سڄڻين ....

بيت خرتو خرايُون ڪرِين مرهه ڇارا ؛ پُرايئي پرين جا جوڙي اي

چارا ؛ مرين نه مُنهن ڪاڻا سَتِهي اِنهي سُوُر ۾ **بيت** سڄڻ

سَنئيون ڪن لوڪان ليکي ڏنِيُون ؛ سندي سُپرين پر

پُروڙڻ ڏاکڙو ٻيت ڪا جا پرين جنهن سا سُڃي نه ٻُڌي ::

مٿيون سڀ منجهن اهڙي ڏني قضيي **ٻيت** نه ڪو ٻيگهه ::

ويل نه ڪو منهن مهاڙ ڪا :: اِيءَ اهوئي کيل ڪو پُروڙي ڪين

ڪي **ٻيت** جو صلو حيرت جو ڪري ڪو نه ڏرڪ :: جو حسن

سندو حق ڪو پُروڙي ڪين ڪي **ٻيت** جو صلو حيرت جو

وڃي ٿيو وڃون :: محبت جون ميڙن ڪو پُروڙي ڪين ڪي

ٻيت جو صلو حيرت جو آهه نه مٿي عام :: محبت سندي مام

ڪو پُروڙي ڪين ڪي **ٻيت** جو صلو حيرت ۾ وڃي لڄا ٽوڙن ::

ويچارو ڪاٽون ڏسي ٿيو ڏسڻ ڪي **ٻيت** مٿي هائي سين مام ۾ واجهي

پيو انڌن :: هوءِ منا زين هٿن سين اکين ڪين پسن :: في الحقيقت

نيل ڪي سڄا سڃاڻن :: سندي سردار بصيرت بيناڪري **والي**

وڄه منجهه خليل اندر آزر آهيئي :: سڌ مڪر صفت جي اڄاتون

عليل :: نالو نام نفاق جو جنهن رب جليل :: منهن ۾ مسلمان

تون قلب تا قليل :: وتر جي وصال ۾ دوئي ناهه دليل والي

الله سائين پاڻ ۾ پرين او ميا نفين مون تان آسرو آهه اوڏاهين

جتي ديرو دوست جو ساڳئي جوءِ آگاهين :: پنهيون پري آئيون

آئيل مون اتا نفين :: قلم جن جي هٿ ۾ سي سينڌ سبا جهاسائين

Scanned with CamScanner

ٻنديءَ جي بازار ۾ سال مَلڪن لاءِ **وائي** جيڏيون آئون
ڪاپاڻ وهيڙي آهيان ڪامون سار لهيجا ؛ واڳهه ڏٺين هٿ
۾ آئون ڪيڏا اهن ڪري مل ڪاهيان ؛ جيڏا اهن وار سيم
سُپرين پيرا اوڙاهين پائيان ؛ قلم ڪاتب هٿ ۾ آئون ڪا
لِکه لکيءَ مان لاهيان **وائي** موت مُنڌ نه آهي تائب ٿيو
نڪتا ؛ عَجِّلُوا بالتَّوبَةِ قَبْلَ الْمَوْتِ وهه تون ويرم لاهي ؛ پريان
ڪارڻ پانڪي سکهو لهه سنيا هي ؛ اَجل اسارين ڪي ڪام وٺيو
ٿو ڪاهي ؛ وڏائيءَ وڏڻ لاءِ ڳن ڪهاڙيءَ پاهي ؛ عمر اتون انڌن
جون ڌاهيو ٿو ڌاهي ؛ نباگهوٽ ڳهڻ ڏي وڏيءَ ويرونا هي ؛
اُتي عبدُ اللطيف جي بناڪفن پراهي **وائي** پانڌي سوم ڏيوم
هاديءَ هٿ ڏنوم سائينءَ سو سڪوم ميون سو منوم ؛ سگها
ئي صحبتيا ڪريم پاڻ ڪندوم* ؛ جنهن جهڙو ناهه ڪو ڏس ڏسو
ڏنوم ؛ جنهين ڳهوري آهيان لائق سو لڌوم ؛ قائم
جو قلب ۾ پسڻ سو پيوم ؛ اڳڻ آيا سُپرين ڪوڙين ڪلم سڌوم
لقاءُ جو لطيف جو شفاءِ سو ٿيوم **داستان چوٿون**
ڏيکيندي ڏيڍار ڪي ڪُلّ سچا توڪين ؛ تازي طويلن ۾ آهي احاطو
زين آهين

* جن جياري ڪي ڪفن نه ڏو ساري صاحب سو سنڌوم

جي آمين سي حسابان هئي ويا **بيت** ديکيندي ديدار کي
کين سچا توکل ∴ تازي طوبيٰ لهن مرآه احاطو جهل ∴ هوا جي
امل سي حسابان هئي ويا **بيت** ديکيندي ديدار کي کل
سچا توکيف ∴ جانب منجهان جيئن محروم بي مري ويا **بيت**
محروم بي مري ويا ماه رهي نه منا ∴ جڙي جئن جهب پري لڏ يائون
لنا ∴ حباب بي هئا انهي وادي وچم **بيت** رچي رهس وڃڻ کي
وڃڻ کي وچيم ∴ لکيان تون لکيم لکيان لکي کونه کو **بيت**
تهک کر تهک کي وڃڻ کنان وچم ∴ آهي اي اهيم سڻي سڻايم تون.
بيت رچي رهس وڃڻ کي وڃڻ پڻ وڃاءِ ∴ لوکا پاڻ لکاءِ لکائن
پڻ لکيم تون **بيت** لوکان لکي سڀکو لکان لکي کونه ∴ اثني
ويڙهي اون ان الثني گالهه جي **بيت** تحقيق جي تون پري مٿي ري کيم
پانهنجان لهر ني کشتي کمايم ∴ سنڌ ين تون ساري جنگهن ري جليم
جا جاءِ هتي رهي نه ٿئي سا تو نشو بي کريم ∴ هر کل حقيقت جي بوءِ ٿي
بدبيم ∴ اند وڃي پسيم مشاهد و محبوب جو **بيت** هتي سين حاج کر
نيٽ سين نهار ∴ اڀيا اگر پار پس پنهنجا سپرين **بيت** اسين سڪهون
جنکي سي تان اسين پاڻ ∴ هاڻي وڃ گمان صحي سچا تا سپرين **بيت**
اسين سڪهون جنکي اسين پڻ سيئي ∴ لم يلد ولم يولد اوذا تاله وچ

پِهي بيت چُپ ڪَرِ چَپَ مَ چورِ پورِ اکيون ڍڪ ڪَنَّ ؛ پاڻيءَ مَ پيءُ
پيٽُ مَ ڀَرِ ڀَرُ اڌورو ا ؛ تَه سُوءِ جا مُورَهَ مَنجهاران مَنَّ لهجي مشاهدو
ماڻهين بيت جي ڪيڙيءَ ٻِرِ ڪنبن نانگه پَه ٿَمَن اُنڪي ؛ آڳو اَمَنُ
نَرِ ڪَري جي الهي ڀيءِ ٻجن ؛ مُشاهِدو محبوب جو اِڀرِ لاءِ الفنِ
اِنَّ اَوْلِيائِي تحَتَ قُبائِي ٻورَ اکين ٻُجهن ؛ ڳجهان ڳجهه وحِين بُڌن
اَحَدَ جي اِسرارَهِ بيت ڏِسَڻُ ڏِسين جي نَه هَمه ڪي حَقُّ چَئين ؛
سِتارڪ شڪ مَ ٻي اَنْدَ الهي ڳالهه مِ بيت مُنهن ڪَرِ مَنجهاران
ٻُهر ڏيوني مَ ڏيو رَجَڻ ؛ جي آڪر ٿِئي آرا نَه ڪندي ٿِئي ذاڪرو اچڻ
بيت آڌو جو اثبات ڪي سولاهِ شرڪ ۽ شڪ ؛ هي جنهن مِ هي
حَقُّ تنهن نفي جهڙو ناهِ ڪي بيت نفيءَ سندي ناهِ سين پجي
پُجيائون ؛ ٻِرا جي ياڙ جا ٻيڙي ٻِڳائون ؛ اَسين ۽ آئون آمرَ
هُئي نَه اِٿي بيت وَڏي تان اِن واٽ مِ ٻِلِيپ ٻِٿائي ؛ آهي
اُوندا هُئي جو شرڪ سَهائي ؛ جي جِتائي اَلف جي عينڪ مِ بيت
ڪافِر ٿِئي نَه اُنهين باب شرع جا جِڏِ مَن مُشرڪن گڏِ نَه وِجهو ٿين
وِصال ڪي بيت آنهر ٿي نَه اُنهين ڪتا جئن ڪافِرُ ؛ سندي ڏينهن
حَشر وِجهو ٿين وِصال ڪي بيت ڪلمي گو ڪوٺائين اِنيرَ نَه ايمانُ ؛
دغا تهنجي دِل مِ شرڪ ۽ شيطانُ ؛ مُنهن مِ مُسلمانُ اندر آذر آهئين

بيت ڪي ڪن ڪلمون سنيڪنهن سنئون لاءِ ∴ فڪر سين ڦيراءِ ته
همه کي حق چوين بيت ڪوڙو ٿون ڪفر سين ڪافر م ڪوٺاءِ ∴
هندو هڏ نه آهين جيٿون نو نه جڳاءِ ∴ تلڪ ٿيين ڪي لاءِ سچا
جي شرڪ سين بيت منهن م موسي اڄهه واندر م ابليس ∴ اهڙو
خام خبيث ڪدي ڪوهه نه ڇڏيئين بيت منهن نه موسي اڄهه وسيرن
شيطاني ∴ بازي ٻيراني ڪدي ڪوهه نه ڇاڏيئين بيت منهن نه آهيريان
اڄرو قلب م ڪارو ∴ ٻهران زيب زبان سين دل م ڀچارو ∴ اندر
ويچارو ويجهو ناهه وصال جي بيت ×دور ٻيناڻ دور ڪري معرفت
ملاءِ ∴ سپيريان جي سولهن م رخنون ڪو نه رهاءِ ∴ اڪ اشهد
چاءِ نه مسلماني ملئين بيت عالم جي الله جا سي پريون سڀ سمجهن
همیشه سوئن اهي وادي وچ بيت اِئين جو ناڙي ڪيڙ نه آئون
ساچاري سمجهئين ∴ دائم اِن دربار جا قربندا پسان ڦير ∴ جن حضوري
هيرڪري تغيري تن سين بيت وقت وچي جو سو قضا
ٿئي ڪين ∴ تان نه گهرجبي تيئن جا پر عزازيل جي
بيت مون تون آئون اسين جاري چيتان لاهه
سندي دوزخ باهه ته تو اوڙيائي نه وچي بيت
سرهون سياهي جو رن کي رهاءِ ∴ ڪافي

كارڻ جي مُرس ۾ مڙاءِ ، اکين ۾ اتڪاءِ لالائي لالن جي ببيت
سُرمون سُفيد تي جو جُنبي پاتوجن ، تن ڏهن ڏيئي تن اڄاڻي عالم
جي ببيت سُرمون سُرخي جو جن ڏهن پاتوجن ، تن ڏهن ڏيئي تن
رونق ريٺي جهڙي ببيت جي فارسي سڪو گولو توءِ غلام ؛
جو ٻڌ ورتي گالهيون سو هن ڪي ڄاڻي عام ، اڄ ئو ته آب گهري
بکيو تان طعام ، اي عامن سندو عام خاصن منجهان ڪين
عالم ٿيو ببيت دعا اڄ صباح ڪهڙي ڳجهين ڳالهه ، . . . .
ون ٿيين سين واڳيو پرين ۾ بيسلاءِ ههڙ رڻاڻي راهه ماڻي حال
هشيار ٿي ببيت ٿورهج مَ ڏياڙاءِ ڏوراج ٿيو هٿ ڪري ؛
ڪوڙيئي لکه هزار اُونداهي اندا هيا ببيت جو نو ڏيو پاڻيئو
اي سورج سهائو ، اندر اونداهو ٻي ڳالهه مڙيئي ڳجهه جي
ببيت ٿورج ڏيو هٿ ڪري ٿورج ري نه ڏئي ، تان تان
موڙجهڙي جان جان پارهجبئي ، جڏهن پاسي پاڻ ٿيئي نه ڏڪ
جينج نه ڪير ببيت ڪنيون ڪيم ڪسن ڪهن جهڻ اگهه ايون
پيئون پيئيئين ۾ ڪوري جهڻ ڪامن لائون ڪيو لوسن لالن
لاءِ لطيف جي ببيت ڪنيون ڪين ڪسن ڪهن جهڻ اگهه ايون
نينهن جهيڙو پاڻ ۾ ويٺين ڪي نه وڙهن ، اکين ڀرين ٻوري پاتيون

پاڻ ۾ بيت اوگڻ هُسي سيڪو گُڻي پرين هُنام ؛ ليڪيم جي
لسان سين سي ڪرڪين ڪيام ؛ پاڻ وِڃائي پاهنجا تو ڙ اتڪ
هيام ؛ بندگي سر افگنده گي شرمندگي اهاميرُ مُڪيام ؛ پرين
پرچيام آئون جب اٿ گئي بيت اوگڻ هُسي سيڪو گُڻين پرين
هُنام ؛ هون باروتن ۾ ڪئي ڪنيوا ڪيام ؛ سيئي سر پا ۾ سڪنو
سور گهٽان بيت التيم باهيان سانه سلتيم ساه ڪي پپيريان
جي ڳالهڙي لکايم روحان ؛ ويئي مون وسان پڌرا سيئي ڳالهڙي
بيت مون تان لڪائي گهٽو پر رُئڙکي روشن ؛ رهسيو ريزالين
کي نردي منجهان ظنُّ ؛ ويري مون وِرن ڳالهه ڪيائين گيهه جي
بيت متون سپ منجهاءِ تون پاڻ ڇڏي اُوڇاڻُ ؛ پهرين پاڻ
ٿنو ڪري پرين پوءِ پڇاءِ ؛ وحدت ساڻ وڃاءِ ڪثافت ڪثرت جي ۔
بيت ڪوهنڌ خالي نام سيڪين ڏاڍن هوسا نمهون ؛ احدان
جي ارگ ٿيا سي ڪانهه ڪباڪا ٿين ؛ محبُّ منجهين مون آهه مون اڇا سڏئي
اُجهبو بيت ايڪ قصر در لکه ڳرڙ که ڳرڙ کيون ؛ جيڏا ٿين ڪريان
پر که تيڏا ٿين صاحبُ سانهون بيت ڪوڙ ئي ڪايائون تو هنجيون
لکن لکه هزار ؛ جيءُ سيڪين جيءُ سين ڏهن ڏار و ڏار ؛ پرينءَ ٿهنجا
پار ڪهڙا چئي ڪهڙا چوان بيت عالم آئون
ساڻ ٻيءِ ٿو

پيرڪري ⁘ پاڻ نہ آهي چاڻ تہ کو ماندي منڊ پکيڙيو بيت

لاسين لائون توکي نوڙائين ⁘ اجا پڻ آئون واريو وجهين وچ

بيت سوڙا ڏو سوسن وڙ وائي جوجي لهين ⁘ مٿا اکين

گڏ پر پڌڙم بہ ٿيا بيت صفة سگهہ احد سين احد صفت ري

ناہ ⁘ انهين ۽ ان بئي بيائي ٿيا بيت احدان اگي جا هي سوڌ

جا صفت ⁘ اي اشارت سدن آهي سڌري بيت پاڻ وڃائي

ڍولهين پهرين پاڻ وڃاء ⁘ منهن منجهائي پاء توهان ڌار نہ

سپرين بيت موں وينئي واء ٿيا سڄڻ منجهہ سوام ⁘ هنئي

جاڙ هيا مرهيڊ انهن هوڏ انهن هٿڙا بيت سڄڻ ساہ پساہ م

پرين پاڻ پساہ ⁘ وفي انفسكم افلا تبصرون سڄوائي گواہ

بيت گند ني نينهن نہ سڄي ڏوهين نہ بچي ماہ ⁘ ان کي

بہ گناہ سما جو ٿئي سڄڻين بيت جڻ جيرو ڪاٽئي جر سين عشق

ايئن ڪري ⁘ اجا پرت پري گالهہ گاٺي ناهہ ڪا بيت اشق

پائين اني تہ سک نہ سليان کنهنکي ⁘ وهن اکيون وڙ جي

هنيون وچ رهندي ڪيئن ⁘ اللہ رهي الڪ سپريان جي گالهڙي

جاگير سهي نہ سٽ جو مهراڻ موج ڪئي بيت آئي سپ اڌ منا

لکين سئين مهراڻ ⁘ سڙيا منجهين پاڻ باهہ پاڻ نہ ڪري بيت پاڻ

پرهو باڙ ڪي

سمان جگ

سُڻي ڪو سنڀالَ ⁂ وِڇان جو وِصالُ سو تان مُوئَنُ مِنَ جو....

بيت پاڻ پرهو پاڙَ ڪي طالب سُڻج تون ⁂ نهاڻان نه مُون

مڙا سڀ پاسي ٿيا بيت مُون مُونهين م سڀئي مونکي مون جڳاءِ ماڻ

مُونهين منجهان مون ٿئي مُونهين جي سانگياءِ ⁂ ڪين ڪا پيئي جاءِ هيڏانهن

ڪريان پنڌ ڙو بيت پاڻهِي جَلَّ جَلالهُ پاڻهي جانِ جمالُ ⁂ پاڻهي صُورت

پرين جي پاڻهي حُسُن ڪمالُ ⁂ پاڻهي پيرُ مُريدُ ٿئي پاڻهي ذوالجلالُ ⁂ سڀ

سيوئي حالُ منجهانئي معلومُ ٿئي بيت پاڻهي پسي پانڪي پاڻهي ٿئي

محبُوبُ ⁂ پاڻهي خلقي خوبُ پاڻهي طالبُ تن جو بيت وڻا سوڻ پاسان

سڀ ٿيا سُون سيرين ⁂ پاڻهي جاڻان ٿي رهي نه هيڪڙي بيت

محفوظ ميلڪي توحيدُ ٿيو تمامُ ⁂ الانسانُ سرّي وانا سرّه تان پرُوڙهي

عامُ ⁂ محبّتين مدامُ اچي رهيو روحُ م بيت اُهي اِيئن جُڳاءِ آنکي

اِنئين نه چوُ سُڻُون ⁂ پرڻ حقيقن جي ذات جو اُئي آل الله ⁂ تهه نه پجي

ماڻ گنندي نيهُن نه سمجهي بيت نظر تر ديکون سانجهي نه سگهان

ساعة سيتق ⁂ پسڻ پري سنڌون آئون نالي گيڙهي نه حران بيت

اڻ ڪي عيان نه تي ڪي پرڙهي ڪونه ⁂ پجي جهري سون منهن نه پسي

ماڻهين بيت انکي عيان نه ٿي ڪي پرڙهي ڪونه ⁂ اُمرعطا جنهن جي

ڄاسو نمون ٿئي سون بيت جوري نعت گجهه سين پته نالو ارث پوءِ

وٿ ٿهاين

لِڪائِي پاڻَ کي بيت چوڙ اُبُوبِي چوءِ نه آئُون اُهو جي آهيان
جي اسي اکِين نهوءِ نه لِڪي کي ڪو نه لهي بيت عِلّتي آرامُ پسي
عِلّت آئيو ؛ حسنُ جو حَقُو سو خامي پاڻيو خامُ ؛ اچي پسا اِسلامُ
ڪُفُرُ ڪافر پاڻَ ۾ بيت موُ ڪي مُون پريَنِ بڌي وِدو تار ۾
اُيا ايئن جُونِ عِشقُ پاند پُسليئن بيت پيوجو پاتار سو پسان
عيئن پاڻهو رهي ؛ سالڪَ مُون سيڪار ڪو ڪَهُ اِهين پاند جو...
بيت ڪو طريقت تعکيو شريعت سُهيائُ ؛ مِنُون حقيقت هير
نون ماڳ معرفت جانُ ؛ موج ثابوتي ساڻُ ڏسُن ڪان پاڻهو
رهين بيت عوري ڪم مُعَدَّ هين ڦکي پاڻ ڦاگه ؛ ساري
سنياسين جئن لاٿو رکج لانگه ؛ نه چارڻي جڻي پاند اوڻا ڪهي اُکرين
بيت سُتو ئي سيج گُهرين جفا ڏين نه جان ؛ مُلم ري سيتاب
متان نونڊ من نه چرهين بيت سُتو ئي سيج گُهرين جفا ڏيئن نه
جي پسي تاران ٻي عشقُ نونڊين نه چُرهين بيت صلحن سڄڻ
سين سيج ماڻينڊا سي ؛ اَلَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ اِنهيءَ آيا جي تنيءَ
نو تدنلي ڏکي جي چارڻيا بيت جي تياحل حبيب سين سڳهڻ تن
ثوابُ ؛ نيڻ هيرائي ننڊ سين خوش ڪيائون خوابُ ؛ اوسرو عذابُ
دِلِئانه تنهن دور ٿيو بيت تن تسليم من منهُون دِل تنبور وجر ؛

ٿڌون جي طلب جون وحدت سر وحبن ؛ وحده لاشريڪ له امر ال

رڳن ؛ سي ستائي سوجهن سبب عبادت انهي **بيت** هنجا رهاڙ سا

پي پهچي نه نٿي ؛ ڪنهن خبر وجهي ڪاٽ پاتان نيهن نڪاريو **بيت** ربي

پاهڻ آهي ريت پهچي پهاڻ ناهه ڪو ؛ پسو منهن پريت جيهيائي جوڙ وهي والي

ڪي انهي منهن آهي هو جي جهونا پسجي جهونڙ ؛ ان در سپي الهيا جنکي

ڪونه چتائي ؛ ڏاريان پائين ڏاڍيون پاڏ پريان سين ڪائي ؛ ان اوليا

خت قبائي پهنجا پاڻ پراهي ؛ لايعرفونهم غيري پرکي ڪين پسائي ؛

پئم پهنجيون جڏي پيٽ مرڻ انهي جي راڻي ؛ خدمت ڪري خلق سين پاند

پگهي مرپائي

سر ماروئي داستان پهريون

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت اول نام الله جو جنهن نئون مٿاهون ؛ ڪين ڪري قبوليان

عمر کي آئون ؛ رازق رضائون مون مٿي پي محبون **بيت** قضا الله سر بس

ڪوٽ م وطن مون ملير ؛ اصل منهنجي انگ مڇر هو هون بخير ؛ چانڪ

پيندس پرين سين پائر جو پنير ؛ هاجا ڪيو جمير بالله نئي تو بند م **بيت**

بالله آهيان بند م ڏيان پي ڏبر ؛ ويڙه ورائي ناهه ڪا سوم هو سبر ؛

ميان مهربان ڪريتون الاهي عمر ؛ تو ويڙه پسا سو ور جيڏا نه عالم آسرو **بيت**

جڪس جبلا هئين مارو نام ملير م ؛ منهنجي تيلا هين اجئو ڪونه ڪر لهي

بيت ڪوءِ آسون عمرڪوٽ جون وڙهه جهنگل ۾ جهوڪي ؛ جو اباڻن
اڏيو ڳڻن سين ڳوپي ؛ ويندي پس اباڻن ڏي لوهه پچي لوپي ؛ جيڙ آئون
چوپي سڪ لاهيندي پس سومرا بيت ڪوءِ آسون عمرڪوٽ جون ڏرهن
وسڪاري ؛ مهنجو تو تليئن ۾ هت چيها تو چاري ؛ مري رهندي پس
مارئين ساهيڙيون ساري ؛ ڏيهي ڏيت ڏاڙهي آهما اٿين ميڻهي
بيت ننگا آهيون نڪتا آسين مارو لوڪ ؛ تڙڪي پاڻيون ٿوڪ جو ڏيک
پاٽيڙن جي بيت پاند نه پکي لڏ جو سڏا جن پرياڻ ؛ وياڳڻ سا
مارو وئڙا نه اکري بيت اوڏا لهين ڳوٺان مارو ماڳه نه هيڪڙي ؛ جيڏا
وسن ميهڙ اتيڏا لهن سانگه سنڌان ؛ جي ميڙي رب نه ملان ناته وڏو وڃ
پيو بيت اوڏا جي هئا نه نت نت ڏنيا پا آئيا ؛ مارو ئڙا ملير ۾ واهي وڳه
ويا ؛ تو ڏا لهين کهاڏيئي ڏور اپا چائيا بيت هند نه ويڙهي واڙ پايو
ميت ملير ڙهي ؛ جا هتيجن هارسا ڪين رهندي ڪوٽ ۾ بيت الست
بربڪم جنڊه ڪن پيو ۾ ؛ قالوا بلی قلب ۾ تڏهن نت جيوم ؛ تهين وير
ڪيوم وچن ويڙهيچن سين بيت جڏهن ڪن فيڪون مون من تڏهانڪل
مارئين ؛ تڏهن ڪئي وهين تن کي سومرا سڪن ؛ جمين ڪون جار جبسي کي
پاٽيون بيت نه ڪا ڪن فيڪون هئي نه ڪا مورت ماءِ ؛ نه ڪا سڌ ثواب
جي نه ڪو غرض گناهه ؛ هيڪائي هيڪ هو وحدانيت والام لکيائين

لطيف چي ڳجهاندڙ جي ڳالهه ✱ ملڪين ۾ ارواح اُها ساڃاءِ سپرين
بيت نه ڪڪن فيڪون هئي نه ڪو لنگ لحم ✱ بڌيون نه هوئيت ۾
اجا ڪي آدم ✱ سون توهين سين سمر اُها ساڃاءِ سپرين بيت
جهڙيڪن فيڪون خلعتا روح خدا ✱ جتي ڳڌ ڪڳدان هو جوڳ ڪري ٿئي
جاءِ ✱ ماروئڙن ساڃاءِ سالي آهي سومرا بيت فيڪون قلا
ڪري ڪنيائين سي ڪن ✱ تعظيما تمام ڪري پوءِ پڙيائين
پون ✱ ماروئڙان مون پيڙ يا منگي آئيو بيت نه ڪاف
فيڪون هئي نه ڪا هونگ نه هون ✱ سچ تنهن ساعت ۾
پيئي ڏنا سون ✱ مون تن تڏانهه ڪن ملي ملاقات هي بيت
قبل الماءُ نئون ۾ هت اڙانگي ڳمارين ✱ هناڪ جسمي فهو لحم
جنيون هت سڌ ۾ ✱ قادر هنال عنڊ ۾ ميڙيو سين ماروئيت
بيت قبلا الماءُ نئوم هت اڙانگي ڳمارين ✱ النار يصيب العاشق
ميهڙ حال سنڌ ۾ ✱ قادر هتال ڪند ۾ آهي عمرڪوٽ ڪان
بيت قسمت قيد قوي جيڏي نه ڪيو وهي هن ڪوٽ ۾ ✱ آڳي
لکي لوح جي هنڌ ڪيا ريڙهي ✱ پيهي جي عين تنها ر هيڏيان جسو
۽ جي نه راحا راضي ٿيئي نه مارن ملي مارئي بيت قسمت قيد
ڪباسن نا شڪير آهي هر قيد ۾ ✱ وعن اقربه اليه من حبل

الو هيڏ وطن آئون وينديس پاس ∴ مارن کي ملندياس کونيون جيڏ ري

ڪڏهين بيت قيدُ الماءُ ڪهن جو سومون پاند پئو ∴ جف

القلم بما هو ڪائن وهي قلم وئو ∴ اي قضا ڪم ڪئو جنهن سر

مارو آئون مارئي بيت جهڙو قيدُ الماءُ تهڙو بند ∴ ڪوبيو

جف القلم بما هو ڪائن لهي نه ترتاء ∴ عمر تو هتان ٿئي اجائي

عاجزن بيت ري اعرابين ات گهڻگهر گهاريان ڏينهڙا ∴ بکت

العينين في هوالڪ دما پچان ساڻ پرت ∴ من اکيون تن تنا جي

پيچان

جنم جيڏيئن بيت هي هند پيٽيون هاڏ سارئان سپ ڏهين

ري ∴ ڪل شيءِ يرجع الى اصله جهڙان جهانگين ڪاڏ ∴ پري

پنهنجي پاڻ پسان ملڪ مليرجو وائي پرچن شال پنهوار ڏولا

مارو مونسان الله پرچن ∴ موران منديون مون ڪيون آهين

سيئ ستار ∴ عيبن پري آهيان ستر ڪج ستار ∴ انا منهن

ڏهو انئي ∴ منديون آهين سيڻ ستار

مليرم ترترپوءِ توار ∴ پائي آئيس پاند م اوگڻ عيب اپار ∴

داستان ٻئو بيت ٻي سگهه پيرن ڪيه نيهن نباهه مارو ئين

ات اڪنڊي آهيان تن ڏونئين تي ڏيه ∴ سنڌي جا ساٿيه ڪيه

ڪٿوري پاڻيان بيت جو ڏيهان ڏاڏاڻين آئيو ڏنم ٿئين طعنو ∴ پائي

ويه م پانگين گهڻي سر گابڙون ∴ متان لڳ لطيف چي ڪاء م خزانون ∴ سر ٿين سيل

ڇوائيو زور هڻي جانون :. سڏ ٿيو سماڻون حرف لڳي هيڪڙي
بيت جوڏيهان ڏاڏا ٽِڻ آئيو پيرين تنهن پوان :. سانگا نور
سڀڪو جي سنڌ يون چت چوان :. هڻي تان نه ڦوان حرف لڳي هيڪڙي
بيت نه کوائيو نه پيرو نه کوا وڃي آئيو :. هت نه هنجو آئيو پانڌ ما
پڙي پيرُ :. ڪتابون ڪيرُ آڻي ڏيندم انجون بيت نه خبر نه خوا
نه کوا وڃي آئيو :. هنجو هت اچي ڏنو ڪاهن نه جواب :. حميرن سا
ڪوه جاڻان ڪٿ ٿيو بيت آئان اوڃي آئيو خبر ڪيئن ڪري
وساريج مر وڙڪي پنج مه منڌ مري :. ويندين اٿ وڃي
ڪوڏم آهين ڪوٽ ۾ بيت ڪوڏيهن آهين ڪوٽ ۾ لوئي هڏ
ملاه :. ڪامڻ آهي قرب جي آڏ وڏائي آه :. هت ميانج هيڪڙي
پانڌ جي پساه :. ساڻي سيل نباه ملير ويندين ماروئي بيت
اوڏي گوڻي آسين ڪوهڻي جو هت هيرَ :. نه ڪنان جي ڪوڻ جا
سُڃاڻيني سير :. آئون نه اکيئن الڳان جي پانڌ ڏسي پير :. لله
لڳه لطيف چي لاءِ مرتون اوير :. ڪونهي ڳماري ڪير مڱلين منهجي مون
هنيون بيت الله اوڃي آسين جي نياپا ڏين :. آئون انهي جي آهيان
نوڙي مون نه ڇڏين :. مس منهجي هت م ڪاغذ ڪي آڻين پر لڙڪ نه لکن ڏين
ڪريو پون قلم تي بيت جي امر هٿوا ڏڪري سڀ ڪاغذ لکان

ڏيهن اَتو مُنها ۽ چيٺ چاري تنين سين ورهن جي واڳيون تو ؛ ڪيئن
وادو ٿان ڪي ويڙهيهن ولهين تن **بيت** ورڳهٽان ۾ وائي اُڃي
جيندي آئون ؛ چيٺ چاڙهي مونکي ٿو لڏ پنهوارن ڪالهه ؛ ڏيهن
جا ماروئڙن عمر ٿاڪ اندر ٿهڻ **بيت** ورڳهٽان ۾ وائي اُڃي ڪيئن
حيران مين هي پهريون آڪه ڪٽيو عمر ؛ لاوڪه لوئي مٿان جي لطيف لائيون
سوما ٿهنجو سيائي ؛ جو ويڙهيهن ولهين ٿاڻ اندر ترڙ **بيت**
بيت ڪري مٽي لڄ لوئي آڻ پسر ويند اُتي ؛ ناڻ ڪنهن ويٺا
ڪني سوڙي آ جي اباڻن ۾ ٿيا ليڙ لوئي ڪنجهري سيبا سڄڻ
بيت رهاشين پن ترڙه ٿهنجو ڏڪيام جا ڏيئين ۾ ڪيام ڪانه
ويڙهيان نه واڻ واسي ؛ ليڙ ليڙو لوئي ڪنجهري سيبا سڄڻ
اڪير ناهه الله مونکي مهاڙهي جي ماروئڙن ؛ چپڙه رهن چڱن تا مر
ڪنجهڙو سيبا سڄڻ **بيت** وڃان ويڙه شال ٿي ڪميرو حال ههڙو
ڀانئي توئي تان ڏکڙن ٻي جي مُنهن لاهيان مُنهن ؛ لوئي سين ليڙن
ري ماروئڙن من مون الڪوئي عمر ؛ لوئي ڪئن سالاهيا ماروئڙن ڏنيم
ڪري ويئي حال ههڙو ؛ ليڙن سين لوئي ڪنجهري سيبا سڄڻ **بيت**
سيو **بيت** آسري جي اسان هئي ته جوڻ نه ماروسان ٿرن منجهه وڃان
سيوي سنڌي ڪيئون وسون ڪيئي ؛ ڪجهو نه ٻنهه ٻوري ڏي سيبا

اسين تنان آ... **بيت** ترجائون نجاڻيئي نه ڪي نمر چون جن
...ڪين منهون نه ٽ وهاڻ ڪاهن وڃون جي ؛ ڪنڀونانه جاتي
...ماروئڙن ؛ جدبو سنجن سرتين سني ڪالهه ستي **بيت**
...**بيت** اکين اوپاليا اِن مڃي نه آئون عمر ؛ هئي ڪانه اڳي
...مال ٻئي ڪي مروه وسارج ؛ موڪلي ماروءَ ڏاهن مون ڪري مي
وا... ۾ ڪوٽ آمين ڏينهن ڪو وري ويڙه ورندي ؛ مري
...ڏاڏاڻي ڏهه ويندي ڏي مارُوئڙن آئون عمر ڏي ويڙهيچن
۾ ملير ميهن اُنا ؛ سئيندي منجهه ساٿهه سين ساهيڙين سگر
گولي... ڪريندي قوت ويڙه جاکو ڏيه اُهي عمر ؛ ڏوندي ڏيڙ ڏاڳا
...ڦو مان پيرن ڪوڪهڪو ؛ جهپيندي ساڻ جهپي جون گولاڙن
ڪيندي آئون اسان ماندا لبه ني برائن عيدن ؛ پريندي ڦڪ
داستان نيـ... ڏيندي آئون ڏونرا ۾ پيت ڪائي پسي
...راڄ ؛ چپ پون پنهوار پپيس مارئي نه ڏوهه ميندا **بيت**
...وي ؛ ڪپت ؛ لڄن پارچو پانڙ آهيس هٿه هيٺيجي ميءَ ماري منجون
ڪوپان ڪرنه سپت سومرا ؛ ڪامت سڏي مٽن ري ويڙهيچن
...ڪي ؛ ملير من آهيس مارئي نه ڏوهه ميندا **بيت** نڪران
امانت جي ڪيئو پيئي ڪانڙ ؛ جهمير هوءَ هتان لهي نه ڪاڻ

اُتِ وَجِي **بيت** مينڌا ڏوءِ نہ مارُئِي نہ ڪِي ڪِلي نہ ڪاءِ ⁘
عُمَر جي اِنصاف جا وِيئي وا سامان گاءِ ⁘ هيءَ جا ڪِيئِي هاءِ سا
مَهنڊان اِيند يئي مُنهن ۾ (بيت) مينڌا ڏوءِ نہ مارُوئِي تِنِس ڪُرندِيُون
وارَ ⁘ سَتِيءَ سِيئِي سارِئا جي پانڻُ جا پَهوارَ ⁘ **عُمَر** اُنهُون
تارَ مُورِ نہ وِهي مارِئِيءَ **بيت** مينڌا ڏوءِ نہ مارُئِي مَحلين
مارُوئَان ڏارَ ⁘ پايو ميٺ مَلِيرَ ري مُنڌَ نہ وِيڙهي وارَ ⁘ جا هُتي
جَنِ هارَ ساڪين وِهَندي ڪوٽَ ۾ **بيت** مينڌا ڏوءِ نہ مارُئِي
ڪوهِي اُن اوڇاهُ ⁘ عُمَر جي اِنصاف جو پُئِس ڪِن پَڙاءُ ⁘ وِيئي جوءِ
اَللهُ مُونِي سَٽَ نہ مونِيا **بيت** مينڌا ڏوءِ نہ مارُئِي تِنِس گُرلُون
گاهُ ⁘ ڪِين ڪَنڌَ نِيَس ڪوٽَ ۾ پانڻُ رِهي پَساهُ ⁘ سَرَ هيُون ڏِيان ساهُ
جيڪر مِلان مارُئِين **بيت** مَحلين مَاندي مارُئِي ڏِٺم مُنهن مَلُورَ
اَٽِيا سَٽِيا نہ ڪَري سُونهن وِڃايس سُورَ ⁘ پِئِس لوهُ لَطِيفُ چئي
لَشِن ڪوڏ ڪَپُورَ ⁘ چِتَ جَنِين جا چُورَ سي مَکِي مَرڪُ نہ ڪَندِ يُون
بيت ڪَرِيو مُهارَ مَلِيرَ ڏي رُوءِ اُني جوءِ ⁘ سَهَجَ سُورِي پانئِيان
سُومَرا سَندوءِ ⁘ مِلڪَ مارُوءَ جي آهِيان رُورِ نہ ٽِيان جوءِ ⁘ سو قَلبُ
ڪوٽِ نهوءِ جو هُتِ ڀَجِن هَٿَ ڪِيو **بيت** ڪَرِيو مُهارَ مَلِيرَ ڏي اِيياءِ
آهي ⁘ جا مَنِي ڏِر نِيَس مارُوئَين سالُوئِي نہ لاهي ⁘ سُومَرا ساهِ سَتِي

وڃجهه ۾ سنگهرون بيت ڪيم مهار ملير ڏي متي ڪوٽ چڙهي
نت نهاري ڏيهه ڏي ڳوڙها پيئم ڳري ٭ ننگي ڪوڪ قلب مان منهنجا
روح رهي ٭ وڙهيئين وري ڪري نه لڌي پيم ڪڏهين بيت جا
عمر تو مل عيد سا اسان سوءِ ورهين سومرا ٭ وڃي وچارن وسري
خوشي ۽ خريد ٭ سڀڪ ڪيا شهيد ماروجي ملير جا بيت
عمر اچا ڪپڙا ڪانيا ريون ڪيئن ڪن ٭ جنين جا ترن ۾ ورتا
ويٺ سهن ٭ هو جي حق تحين سي ڪيئن ستيون سومرا بيت
آئون ڪيئن سورين سمهان مون ور گهاري ول ٭ ڪنبري تان
ڪل عمر ڪيم ماهڙي بيت آئون ڪيئن سورين سمهان مون ور گهاري
سيج ٭ ور ابا ٽن سين اڄ ڪو ۽ شربت تنهنجو سومرا بيت
ڏهسي وطن جا سئون صحرا سنڌ جن ٭ لولاڙا ۽ گگريون اوڇڻ ابا
ڏيڙ ما گهمن ولين جهانگي منجهه جهنگن ٭ مونکي مارو ڏهن سيج ڳاٽي
سيج ۾ بيت پلر پيئن اوڇڻ ان جنجا پيرمي پٽ پاڪ ٭ وهن
وراڪن ماڻجي اجوکي اوطاق ٭ پاٽ نه پسن پانڪي وچارا بي باڪ
عمر اوءِ دعاڪ ڏکيا جمر ڏکوئيي بيت ڪارا ڪپڙ ڏيهه ۾ پيا وا
منجهه وتا ٽ ٭ سائين ڪي سيد جي پريوڙين پاٽ ٭ عمر اي امان تا
تڪ سومرا بيت منهنجو نور تلين مڇيا تو چاري ٭ دائي ڏيت ڏاري آهه

وائي منهنجو من ميان الله واڳئون ويٺو هجن سين ∴ پاهي پاڪي
پڙڏي پرين ساڻ پيان ∴ پيو منهن جڏيان پرين جو جاهنين ٿي
جيان ∴ حرف لئي هيڪڙي هتي تان نه هئان ∴ ڪيترون ڪتيرين ڪي
وڃي ڏيهه ڏيان ∴ آئون ڪين لوني لاهيا ڪارڻ ٻن ڏينهان...

داستان چوٿون سوهڻي وڃايم سومرا مارو مٺا محبين ∴ ڏو

ڏاڏي پوٺيون ڪن ڏناڪي ڏين ∴ جي مان لوڪ لاهين نه ڪوٺن م
ڪين هئان **بيت** سوهڻي وڃايم سومرا سگر جهڙي سوهڻي ∴ دل م
ڏکي ڏونه منهنجو منهن ميرو ڪيو **بيت** سوهڻي وڃايم سومرا ڪوٺن اچي
ڪالهه ∴ ڪيئن پسنديس پال حسن مون هت ويو **بيت** سوهڻ وڃا
سومرا ميرو منهن ٿيو ∴ وڃڻ تت پيو جت هلڻ ناه حسن ري
بيت سوهڻي وڃايم سومرا هتي اچي هاڻ ∴ ڪيئن لهنديم
ڪاڻ حسن مون هت ويو **بيت** سوهڻي وڃايم سومرا ڪو جهو
تنهم ڪمال ∴ وڃان ڪين وطن ڏي هٿو وڃي حال ∴ جي مون
ڏين جمال ترسان منهن پنهوار جو **بيت** سوهڻي وڃايم سومرا
وطن وڃان ڪين ∴ حسن ڏاڙن هين پسان ڪيئن پنهوار ڪي...
بيت سوهڻي وڃايم سومرا پسان ڪين پنهوار ∴ تڏهن جا تنار
تنهن روڄ ري رهڻ ناهه ڪو **بيت** سوهڻي وڃايم سومرا عمر ٽيس

ماروءَ منجهه مليرَ مون سين هت هين ٿيو **بيت** وڃهه وڃاليم سو

ٿيندي يس ڪين قبول ۔ ڪوهي سڪه نه سول پوچي منهن پنهوار سين

بيت تن منهن موچار ماروئڙن مليرُ جنين ماڳهه ۔ ناقص نوازي

گهٽان سندو تن سياڳهه ۔ اڱڻ مون اياڳهه حسن مون هت وڃو

بيت ڪوهي قادر ڪو بيو انهي جو اياڳهه ۔ قل لن يصيبنا الا ما ڪتب

الله لنا هو مولانا اهي معنيٰ ماڳهه ۔ سيوئي سياڳهه ماروئڙي مساوي

ٿيو وائي هي منجهه ملير مون تان ڪره ڪيئو ۔ مون هتان منهنجا

ڏٺي سهسين ٿيا صغير ۔ پکي منجهه پنهوار جي ڪوڙين ڪيم ڪبير

تون ڏئين تون ڏٺي ڏلاسو دلگير ۔ ٻڙو لاهه مر ٻاجهه جو مون تان منهنجا

پير ۔ ٿڏيون وليون ٿرن مڪوڙيئين ڪره ڪرڪرين **داستان پنجون**

جهڙي آيس جين جي نهڙي وڃان تن ڏيه ته لالا يجا لطيف چي ڪر

منڊن انا ميهنن ۔ ماڙيءَ لڳم مهڻو سپچما انڌه سين ۔ ٿيس

ڪانشياري ڪاند جي هيئي اچي هين ۔ ڪنڌ ڪنڌ يس ڪين منهن

ماروئڙن جي **بيت** جهڙي آيس جين جي تهڙي ملان تنکي ۔ ته

ڦران ۽ ڦرچاريان هنيون جيئيم هين ۔ وڃان ڪين وطن ڏي

ڪاڻ لهنڊ ڀيرڪين ۔ ته منڊائي ميڻه سڻهان سرتين وچير **بيت**

هيڪ جني نه جاواس ٿيو جا پنڌي هي جي ڦرهن گهنگهر

گھٹو ٿيا سِ جاپي مارُوئڙن کي **بيت** ميوا مڇهر مڪ پڪا پنھوارن
ڏي ؛ عمر آتِ اُڪنڊ تؤ حال ھماري حق ؛ ھيڪ لوئي پي لڪ
سمن سپيرين سين **بيت** ھي مُنھن ڏيئي ھن تون ڪائي نه مرين
تاجي مليرجا ٻئون تو سين سنگ نه ڪن ؛ تون ڪين منجھان تن پاٽ
ڪونائين مارُئي **بيت** عمر جي جيو ڪوءِ ھنجو سومرا ؛ جا پرِ نه
پنھوارن جي مون سين تن ٿئي ٿيو ؛ وني مُنھن ڪھو وڃان وطن
سا مھون **بيت** مرينين مارُوئي مٿي مرجائي ؛ جنھن اچي عمر ڪوٽ
م لوئي لجائي ؛ جا سانگين سڏائي ساڪين مرڪي مارُئين **بيت**
جنھن سڻي سَت نه ڇڏئو سا مارُئي مرجائي ؛ انھي عمر ڪوٽ م نج
نه لجائي ؛ سا پيئي بندِ ياڻي بند م ڪونين کجائي ؛ جا سانگين
سڏائي سا موڙ نه مرڪي مارئين **بيت** الله اين م ھوءِ
جيئن آئون قران بند م ؛ جسو نه جھين م را تو ڏينھان روءِ ؛ پھرين
وڃان لوءِ پوءِ مرجنم ڏينھڙا **بيت** سکر سيئي ڏينھن جي من
گھاريا بند م ؛ وسايم وڏ ڦرامتي مارُئي مينھن ؛ واجھائي
وصال کي ٿيس نھوارون تين ؛ نبر مُنھجي مينھن اُجاري اُجو ڪبو
بيت بندي پيا ڦرا اُسين لوجون لوه م ؛ مٿي تن تراه سدا
سانيڙن جي **بيت** آئون بند ياڻي ڏکي بند پيا ؛ مونکي مليران نکري
به ني پھر

پَنا ؛ جُڪُس مون ڪيا اوگُڻ اٻاڻ سين بيت ڪَ آئون بند ياڻي بند
مُڪي آئون پيئيس بند ؛ ڪ مُنهن لڳو ميهڻون ڪ منهن ڪَرُ ڪَنڊ
مُرانجي هن هنڌ نه ٻجهاءُ مُرُهه مَلير ڏي بيت حقّانو هت ٿيو هي
هت بند ياڻي ؛ ساري سارُ وهين ڪي ڪونئين ڪونماڻي نَگَرُ لوهِ لَطيفُ
چي وِيئيس وِساڻي ؛ مَنان ماروءَ جي نه لهي ڪَيت ڪَجاڻي ؛ سمن سجاڻي
اُني آهمرا اُن سين بيت حقّانو هت ٿيو آئون هت بند ياڻي ؛ مون
ڏاڏاڻي ڏيهه مِ ڦرهه لاڻي ؛ ڪَنديس رِهاڻي ماروءَ پاس مَلير مِ بيت
باللہ آهيان بند مِ ڏانٿي ڏٻُ ؛ ويٺي وَراڻي ناهِ ڪا سوُمرو سَبُرُ ؛ ويڙهه
مِيان مِهربان ڪَرِ الهي عُمرُ ؛ ته ويڙهه پِسا سو وَر جيڏا لهن عالم آسرو
بيت جي ڪرلَڏ آئون ته بندي ۽ بند نه ساريُو ؛ مارو ٿرن آئون جُڪس
وِنيس وِسري بيت واجهائي وطن ڪي ساري ڏيان ساهُ ؛ ٻُٽ
مُهنجو بند مِ قيد مَ ڪار ٻجهاءُ ؛ پَرڏيهاڻي پرين ڏي ڏار مَ
ڏ ٻجهاءُ ؛ ٿڌي وِساڻجاهُ ٿَرُ جي ميٺي مون مَٿاءُ ؛ جي پويون ٿيم مُٺي
پِساهُ نه ٻجهاءُ مُرُهه مَلير ڏي بيت واجهائي وطن ڪي ساري ساهُ
ڏيان ؛ ته سَٿري ساٽيهه سامهين مهجي نيڄ ميان ؛ مُقامياڻي ماروءَ
سين وڃي ٿرٿيان ؛ مياڻي جيان جي رهي مُرُهه مَلير ڏي بيت واجهائي وڃي
وطن ڪي آئون جي هت مِياس ؛ ته لوڙهه مُهنجو سومرا اجهاءُ پنهوارن پاس ؛ ساري

ڏيھہ سونھين منجھان ولڙين واسُ ؛ نہ مياڻي ڄباس ٻي وڃي مڙھ مليرڏي ڏيهي

ٻيت ڳچي ڳانان لوھ جا زيريون ۽ زنجير ؛ پيڪڙا پيرن ۾ ڪوٺين الله

ڪير ؛ چاري چوڳان ۾ واھيت ڪن وزير ؛ جن نہ ڄمي آھيان اھڙي سَتَ

سَرير ؛ مارو جام ملير ۾ پيچ ڪيم پنھوار ڪي ٻيت جن نہ ڄمي ھيت ڳچن

آھيان ڪوٽ ۾ ؛ لوئي سين لطيف چي پيرتُون ٻڌان ٻيت ؛ اُتِ سڀڪي اُن

سَسَنجي ھت رچيائي ريت ؛ سَرھيون سڀئي سَرتيون وطن جنين جي

ويت ؛ ماڙيان شال ملير ۾ آئون مُدائي ميت ؛ ڏيھيا ڪجاھ ڏيت ڪا مَرُ

مُون سين ماڙئين ٻيت جن نہ ڄمي آھيان ڳچن ۾ ڪوٽن ؛ اييڏيئي پيم اُٻتا

پيڪڙا پيرين ؛ ھترئيون منجھ ھٿن ڄنگھون پاکُون ڪام ۾ ٻيت ھٿين ھٿ

ڪڙول ھنيڙي پيم ھنجا ؛ سانگي ساريم سُومرا ڏاڏي پاسي ڍول ؛ پاپان

سين ٻول ڪيم نہ ڪوٽ وھڻ جا ٻيت زيرئين پيرئين لوھ ۾ ڳچين پُنسَ

گاھُ ؛ سَنڪي سَندي سومرا مُور نہ چاڙھيم ماھُ ؛ سَرتيون دعا ڪجاھ

نہ پرم پاروٽين رھي ٻيت پرم پاروٽين رھي جنبي اچي اُن ؛ نہ پُوٽوئي

ونڍيان جي نوٽي پوئس تن ؛ غافل رک غريب کي عمر ساڻ امن ؛ سَرتين

ساڻ سمن آھم اُٿين ميٺڙين ٻيت آھم اُٿين ميٺڙين سمن سَرتين ساڻ

ڪنھن پڙلاھيان ڪاڻ وڃي ويٺي ھيڪن سين ٻيت ڪانڌ نہ ڪندي سَرڪو يو

مونکو ڪتيروئي خوب ؛ ميروئي محبوب اسان مارو من ۾ ٻيت

ميري جي ڏيري مُرمتي ني هوءِ ؞ مَتان مارُو چوءِ نه واجا ويئي

وِسري **بيت** اَجان کتي کاڇجا هتي ڏينم مارُوئڙن ؞ ساڻي

لوئي لاهيان لگن متان لال ؞ مارُن ملي شال ڏهيُون توءِ

ڏيکاريان **ببيت** کيئن واڍيون آپيُون اُني تي اوراٽ ؞ لئي لوئڙ

مهني کي مُنهن کاٽ ؞ صُلح سندو سومري چيو پنهوارن پاٽ ؞

حميرن توهاٽ مُهت لهندين ماري **ببيت** سپرڪ اُنو مينهه

مُهيا پنوءِ ملير ؞ کاله سڄوئي ڏينهن اکڙين اکيرئو واءُ

کئي منجهه کنيائين مارو جيام ملير جو ؞ پرچي پنهوارن سين

لوئي تيئم لڌائين ؞ سيل نباهي سومرا پهنجو پي ڇپايائين ؞ جهوين

جهانگيرن جو ماڙئي سين نه مٽيائين ؞ اُني عبداللطيف چي سوم

نه کين سائين **داستان چهون** ليڱر ياري لوئم جنين لاءِ تياس

تنين نان ته جيترو پلڪ آئون نه ڇپياس ؞ جهروکن جهور نه توهنون

کوٽين آئون کتياس ؞ مارُن منجهه مياس نان ته مارئين مارئيس

کين کي **ببيت** مارئين ماريس کيئن کي مُئيس ماروءَ لاءِ ؞

ڪهندا کڏهين سنهنجي اچي مارءِ ؞ سانيڙا سڏ وينو واجهه ڏيي

هنئون **ببيت** وينو واجهه وجهي هنئون پرم پنهوارن ؞ اَت

اکنڊي آهيان پاڙين پرين ؞ کنڊيس بي نه کين وسائيس

ساڻهين ⁘ ويندي يس وطن سان ٿيهين مليرِ مُنهنجو ماڳ ⁘ ڏُٺُ
چوندي يس ڏيهه مُسافر سرتين سان ڳهه ⁘ ته مون سنئون سباڳهه
جي وِجهي ٿيان ور ڪي بيت جي وِجهي ٿيان ور ڪي ته سياڳوم
سنئون ⁘ نت نت آهه نئون وره ويڙهيچ جو بيت آئون ڪئي
حِڏيان سومرا پنهوارن پچار ⁘ جر جنين جي جان ۾ لڳي رهي لهار
ميخون محبت سنديون هيٺڙي منجهه هزار ⁘ پڪا ءِ پنهوار ڏني
مون ڏيهن ٿيا بيت پنهوارن پابوهيو ڪي وس وانهوندن
لنوسي لطيف چي ٻڌ وقت ڦرن ⁘ اوءِ ٿا ڪورين ڪونئري سرتيون (آن ٿا ڪورين)
ٿتان سنسن ⁘ عمر ان الوندري پاسي ڪا نڌڪتن ⁘ خاصيون ڪاهه
ڪٿيون اڃي اٿ اڃن ⁘ ڪڏيو پيٽ ڪڇن موٽ گهر جين ماروئي بيت (مليرگهر جي)
پنهوارين پابوهيو ويا وانهوندا ⁘ سار تمر سيڻ سيد چي گا ڏيليون
گوندا ⁘ پٽن پر هوندا پڪا پر پيار جا بيت پنهوارن پابوهيو ڪي (ڍينگا)
وانهوندن وس ⁘ عمر اڱهي ڏيه جا ڏوٿين ڏنم ڏس ⁘ ولڙيون
وڻ ڦلاري نا للر لڳيا لس ⁘ آئيو وجهن آهرين سندا توهن تنس
ميوا محرما ڪيون سيڪا چکن چس ⁘ مارئين وهي مس مليرِ ويندي
ماروئي بيت آئين ۽ چاڙهين ڏٺ ڏينهاڻي سومرا ⁘ ساڪيو (ساڻيه)
مسائون سڪائين ⁘ منهان لنب لطيف چي چانور ڪيو چاڙهين ⁘

بيت تن ونهين ويڙهيچن م آرازي سان عمر پاڙين نه پلائون
سدائين سڪاه ⁂ چوندي آئون ٿو جاڙ ڀُون سندا ڏونرن ڏاڙ ⁂ جيما
بيت مٿن ٽنڪ ٽُڪرا ڇڪندڙ ڏبرا نه هنڌ ڏوني وا پارسي سي
اي ويڙهيچن مون ⁂ پيرن سين ڳنڍ ڳالهيون ٻکلين ڪيه ڪڙيون ⁂ اڄن
ڪٿي مڪه ⁂ ستي ٿيان هن ساڳر سپ ٿا قراه قوه توري بيت لکيا لوڏائين
بيت پاهي ٻڌو ٻڙو ٻيلي سبهي ڀت پنهوارڪي ⁂ ڀٽ ڪئي اهڙي ٿين ٻکليا
ڪيها مليري ٻيندي جيڏي ڪشادي جوء ⁂ وار ڪئي واهيت ڪئي پيئون ڪئي
لوهه ٽاهي آئون ٻنڌيون ڪنٻ جي ⁂ مجاره مور ماروي سا ڄنهنجا اباڻان ات
ڪوهين اڙيلا ⁂ هو هيڻي هاڻي ڍريون دروازا در بيت توني لاهه ڪي
ڪوڪ آهي ⁂ مرد آهن تنهن ماروئڙن آيا نه ملي جي ⁂ تو ڪيترا تنبو مٿان
ساه سين ماروء مون سنبو سيئي سنهي بيت پنهوارن م ڪوسي
ٿين ⁂ ماه ء مٿي ثبوت منهنجو هيئون ⁂ راه ء گولارا سوم ساربان ويٺي
هي من سين ماروء مون سنبو سيئي سنهي م (بيت) ڪوٽ آهي قالب ساه پسا منهنجو
نه بيت پاچاهي ابڙي اباڻي ڪٿن ويا نو ڪئن ⁂ تن وڏائيون چاته ڪرٽ
جاتا ⁂ پيهه جاڻي جاتا ڏيکائين پا ڪين ڪي انگهارڻ ڪي ⁂ ساڻ سيئي سين سرپا پاڙا
مها بيدم ڏماروء ⁂ وهي ڏهي اوطن ڊيم ڏهيم گهاريم جي هت بيت اوصاف جي
وسندڙو آيون عمر وائي ڏنان مرجي محلن شال بيهي م پکن ⁂ ڏهي ڏاڏاڏا

ماروي

پُڇان ڪو جت مارُو الو تت پاندي الو ⁘ پنڌان ڪارڻ پيرا ڪي جو اڀڙي جوءِ
سارِيو سانيڙن کي رُوح مُنهنجو روءِ ⁘ ملڪ ماروءَ جي آهيان زور نه ٿيان جوءِ
سُهڻ سوري پاسيان سومرا سندو روءِ ⁘ پاندي پنهوارن جو ڪ الهه نه آيو ڪوءِ
راڄ پريو رب کي سومرا سندو روءِ **داستان ستون** پٽولا پنهوارن
موڙ نه مڃي ڪن ⁘ جولا ڪر زتا ٿون لويون نه شالنئون سوڻهن ⁘ اُن
ايلاچنئون اگري مخمل بافتي ⁘ سکر پاڻيا سومرا ڪتي ڪالنهن ⁘ جاڙ نير
ڏاڏاڻن سالاهيندي ڀڄ مران **بيت** ارهق هڏ نه اوديان پٽولا پٽ چير ⁘
پاند ٽاٻن ڏيان ارڳج عبير ⁘ آئون ماروءَ سين ماٽيان ڪشون جهڙيون ڪير
اندر اُجر اُڪير سونڪي پرين پنهوار جي **بيت** سون برابر سگٿ ماروءَ سند
مون ⁘ پٽولا پنهوار کي عمر آڇ مرتون ⁘ ورلوئي اجي لون ڏاڏاڻن ڏيڪاريان
بيت سون برابر سگڙا لن لن برابر لڳ ⁘ رپو جاهن رڌ ڪيو ڪور تهين کي
ڪڳ ⁘ مون مارُوءَ مڪ تيل نه لاهيان تو هنجو **بيت** تيل نه لاهيان تو هنجو
مون مارُوءَ جو من ⁘ ڪريان بي نه ڪن آهر انهي جي آهيان **بيت** مون ماروءَ سين
لڏيون لوئي ملائون ⁘ سون برابر سگڙا مون پانهن بڌائون ⁘ عمر ڪين آئون
پٽ پهريان سومرا **بيت** پٽ نه پهريان سومرا جي جانڪي تان جيان ⁘ آئون ڪين
لوئي لاهيان ڪارڻ پن ڏيهان ⁘ جا سيءَ ئي جيان ڪاند نه ڪندي بس ڪو بيو **بيت**
ڪاند نه ڪندي بس ڪو بيو منهنجو ڪيڙو وي خوب ⁘ ميڙو ئي محبوب اسان

ماروئڙن ۾ بيت ڏاين ڪجھ جا چوڙا ڪوڙا جن ؛ سومرڪ مارُوئڙن

جيان لوڪ لڄ نئي بيت ڪارا ڪهاين ۾ سون اسانکي سوءَ ؛ ور

جيڏيون سپهن جوءِ فاقو فهت پاشيان بيت اڄوڪا انئي جي ڏينهن جي

ڄهانئي ؛ ماروئڙا مليرم ڦرن سي فاني ؛ آنئون ڪنهن انهي ري منهن مناسون

لاشيان بيت سي ساهيڙيون سارين تو سيل جنين جو سڄ ؛ ماروءَ ري

ڄج سيهو پاڄ سون ڪي بيت سي ساهيڙيون سارين تو سيل جنين جو سڄ

مارئي لهنديون مهت وڄ ويه هيمن ڏي بيت ساهيڙيون سارين تو

سڄ جنين جو سيل ؛ نڪو قال نه قيل انهي جي ادب ۾ بيت جنين ڪرايو

ڪجھ جاوڻ ساهيڙيون سي ؛ اٿ اڪنڌي آهيا عمر انهي ڪي ؛ مولو ميڙ سنڌ

ڪڏهين منه ماروءَ جي ؛ پکن ساڻ نه پاڙيان هنڌ هينجا هي ؛ اهل ابان

ڪي مري شال ملائيان وائي شڪراڻ بجاءِ آهين اهل الله سين ؛ گهرو

من گرهه ۾ محمد ساڻ هلاوءِ ؛ سرهي سلڪ سين پيچي تون پچاءِ ؛ پي نه تو

پراڻين لا شڪ تنين لاءِ ؛ ترڪ ڪر طلب سين لاهوتي مرحباءِ ؛ خودي ڪڍ

م پاڻ سين جو ڳين وٽ جلاءِ ؛ مهند مشائخن جي چلڻ سڀ چلاءِ ؛ ڪام

ٿهيچ وڪا پڙهي سامين وٽ سماءِ ؛ آسڻ الڳيان انجي پرپر ڪئو باڌاءِ

سيهو جا سون ڪري تنهن صحبت ڪي مرسڪاءِ ؛ سرهي سنا سپن جي سڱ ڳاله

سڱاءِ ؛ آهم آس اسر جي ڏاڳوتون ڏلاءِ ؛ الله عبد اللطيف ڪي انهي

انھي ساڻ اڳاڻ داستانن ۾ منڌ مارُو سرا وڏُھيُ
وڳه وارِيُن :: جِنِين جيڪا رِئو جيڙا پِنِين پھرائيُن :: نيڻ منھجا
اُنڪي جھيو جُھارين :: تاڙا تواريُن ميھن وسندا موھ تون
بيت ۾ منڌ مارُو سرا ڪاڻ مرچو مثال :: سانُوڻ سياري
ڪڏڻ جيڏيُون آٿين حال :: اُماڻ اوني آسُو ڪي مُونُون ڪالھ
بگن تان لطيف جي لوئي لاھه مَلال :: سَڻي جي سيّد جي ساڻيه سمھ
سنيال :: پلو ڪندو پال ميھن وسندا موھ مُون بيت ۾ منڌ مارُو
سرا ڏنگو دار رھن :: باڙي بوح پنُن مريڪي پاند پين :: ميلي لوح لطيف
جي موڪاڻ مرڪن :: ڪاڻ ڪا جن ميھن وسندا موھ مون بيت ۾ منڌ
مارو سرا ساڻيه مٿيھ سُڌين :: صڪي لوه لطيف جي ڪو نين الله ڪريم
مھا مُجھه ملير ميڻه وسندا موڙ :: تول بيت ۾ منڌ مارُو سرا جيا ني
مالين :: چار لُنب لطيف جي زاڳين وھارين :: ھيار پيدا انھين ميڻه
وسندا موھ مون بيت ۾ ڇٽڪن جيت ۾ ويسر ڪين وري جه
عھد الست جي عيقا ني پري :: لم يلد ولم يولد مارُي ڪوه ڪري
اَجُ ڪي ڪالھه مري ساري سا ملير ن ڪي بيت ڇھه ڇيڙي جيت ۾ ڏِي
تُروري :: جن تي ٻي پيار يا سڀھا سڪ سري :: ونھين ويڙھيچن جي سنا
سري :: تن تڪ ڌري آئي ويڙا ڪري بيت ڇُڻ ڇٽڪن جيت ۾ وسا

ذورتَ ؛ ليس ڪمثله سٺي پسڻ نام پريتَ ؛ پڪا پھوارن سيءِ اکيان

۾ بيت جرن جٺڪن جت مڱارن مٿي گمت ؛ ڪِه مانڊا تارن ملڪي

پاسي ڏيتَ ؛ پھوارڪين پڪڙين وڃي ڪرياوتَ ؛ ساٿيه ساھمين س

ڪندئيس نجي ڪڙن کي بيت جرن جٺڪن جت ۾ ھرن منجھه ھٿي ؛ لطف پيو

لطيف جي مھر ڪي مٿين ؛ ڏکي ڳي نه ڏيئن سراھين ساٿيه جرن بيت جرن

جٺڪن جت ۾ سدا منجھه سرير ؛ لڏيڪي لوھيا مارو سنجھه مليرَ ؛ وڃي پوڻيا

پيرمان ملڪ منجھه ڪڙهين بيت جرن جٺڪن جت ۾ رهيا اندر روح ؛ اڃي ونڌ اڳ

مارو مٿي موڪ ؛ ويرون ولوڙ ڇون ساريان ھٿو صبوح ؛ وڙمي ڪار ڪوه سنگهن

جي ساٿيه جا بيت ڪاروڙيا ڪي ويري جھپ ويا ؛ سيڻ منجھا سيڏ جي مالي

سن ھڻا ؛ ليسي جھڏ اغا مونکي لڙهي لڙڪ پيا ؛ ڏٺي ڏوھه ڏيان ڏورا پا

ڪين ڪي بيت آڏي اٿيني جيلانه پاٿي پاٽا رهڻ ؛ وارو ويسون کي ڏيھان

نه ڪوٺي ؛ مون ڪميڻي ڳي متان ڪوه ڪٺي ويا بيت ٻوڙي نه ٻڪوراڻه يون ڪوٺه ڏي

پٺڪون سنٺيان ؛ ميان مارو تنھنجا اوٺان ڏنمر اٿه ؛ جنين ساٿيھا سنگھ

سي ڏني ٺيڙي ڪانه ؛ پڪالڪي ڏيرانه لنڌ لوٽڙ يارهين بيت پيءُ جي ٻن

تنھن پوڙ پٺڪون سنٺيا ؛ سنگھ وارڻون ستيون وڃي ويڙهه وٺهن ؛ پيا سنگ

سڙن نه رهي ٻيڪي ڪندئين بيت پيارين ڀڄون ٻيڙ ڪنباڻون ٻرم سنگين

ساٿين کي ڏي ڏڏي ويروهون ؛ پاجهه جھنڊن ڪوڙان ڪن کھون ڏيھان

ميان ⁂ ورت ويڙهيو ويا ڪوهڙا سڄي سڄي جو بيت هيڪڙو وته وره ونئون ڏيهي
ماروئڙن جي هون هنيڙي ۾ حيرت ⁂ چٽڪن اندر چيت سانڀيڙا اسادو ٿو
بيت سڀ نه وڃي سنئون اچائون سڄڻ ⁂ پيو سي پهرن جي اڀايي آئون
بيت سرتين سڄي اڄ ته ستين گاله سڀي ⁂ مارئي پيارين ۾ اڳي ڪله مهي
عمر آئون نمي ان اويا ليا اڳهين بيت عمر ٿيم اپار وڻه وٺيان ڪن سين ⁂
مي ٽو ونيڙا ڏور ٿيا تڳان جن توار ⁂ ستائون نه گهار ڪو هڻ تان ڪٿي
ويا بيت ڏر اهاڻي وير جڻ ڏٽ نسي ترآئيو ⁂ سرتين ڏٺ سنبيل ڪو
اڳڙ ڏي وڻي ڏير ⁂ هنئي انجي هير ٿو جهجهي جهوڪن ۾ بيت ڪر ڪهڙو ڪهڙا ٿر
جت سانڀياء سنئون ⁂ چاهن ٿيون چاء سين ڦوڳن پاسي ڦر ڪڻين
ڀڻڪر جيئن مالهو پاٽ اپار ٿيا بيت ڏيئن پڻيئن ڏير منه ماروئڙن
جا ⁂ پاڻ سب پڇي پيو گهر گهاريندي ڪين ⁂ ڪوٽين گهاري ڪير محلين منهنجي
مون هنيون بيت متي ٽڙ رهي ويا گذاري ڏينهڙا ⁂ عذر ڪوه آئيو تن
پنهوارن پڇي ⁂ وڃڙا سي وهي جنم گذار ٿمر جن سين بيت پاسا پولڙين
۾ پا مون سر بيئي ⁂ اکيون نڪ آهڪوي نمايو نيئي ⁂ ڏور ٿيا ڏيهي
پنين پاٿروت ۾ بيت مون سين ماروئڙيون ڪهڙي رهيت رسنديون ⁂
چوتي اُم جيڙه پيو پين رت جيئون ⁂ نيٽيئن نند ڏهه ڪي ساري سادڙيون ⁂
ڪنتي جي هيون نه سڏيون پيئي سيل جون بيت تا جاتر بر جهل پيون

لڳي عير

پاڻ روئي مَر ؛ سيئي سار تو سومرا اچي آب اڇل ؛ تن سانڀين ڏينه
سَنگ ڪنئي جنهن ڏينهن ٿيا بيت سني قهي ست مر ڪالهه ڪم مڃي گهر
وري ٿو جهر لوئي جهر لو پر م اپي مڃ ؛ ساٽ امانت اڄ نٿيئي سماي سنڌ
مر بيت جهانه جهمي جهن پسائي پري ٿيا ؛ الله اوني آسين جو
ڪين اُچي جهر دري ؛ من مهجي کي واڪو لڳي نه ويتر جو بيت نه ڪا جهل
نه پلي نه ڪوهر لگر ڏيه مر ؛ آئيو جهن آهر مين رهتا يو رهتا گل ؛ مارو ماڻي
ملير ون مرڪ ڏ بيت اچي نهار ون رنيت جنئن سيٽ مٽا ئين سرن
اچي عمر موت مر ڪنڌ نيهر ڪا نه ڪو نيت ؛ ڇن جي پريت مارئي سين نه مٽا
بيت نه سر هوت قسير نه سي ڏڳ را ڏيه مر ؛ هيڪ ڪوڙ ڪي آهيان
بيوز وراو رهنئين ؛ ملڪ سارئو مير ريحي گوٺها ڳاڙهيان بيت ڪهڙي
حلج جمير عمر آيئن اوچتو ؛ توڏي موت پُوٿي سنڌو منجهه سرير ؛ ميان
منجهه سڄير آگب نه ڏنيو ڪر هڻ بيت عمر آيئن اوچتو لکي مر پيهي ؛ سير
پسي سومرن ڏ ڪمي ويا ڏهي ؛ نه هيا ماڪيهي ڪنڌ ويرهو لهسين بيت ملڪ
جهلي پانه عمر الله ماروئي ؛ سيتو پسي سومرن ڏرس پر اليم ڏانه ؛ تيرا
راج اڳانه ڪهي کونه آئيو بيت عمر آڻدي اُٺ نپجي نسو پهوار ؛ ڏني
ڏاڏيه مند م سومري سنگهار ؛ نيهي ترا اڻيي نوس پراڻي ناره ؛ ماري
تون ملير عيو دي هوت ڪولر ؛ هجون هنا مهار تهو موش ڪو مش
ٿيا بيت عمر آندي ماروئي سهاڻ جهنگ جهي ؛ هي سياڪ پيال جي واقفا

آڱرين ڄها ڄمپا ∴ مڇي هٿ ساڻئن ڄامرچي ماروءَ ڄاملڪ ∴ ماروئي
لڌم سٽي ٻيٺ سگرون وجهه سٽي سومرا ∴ مڇي کين مارئي
پاس جو پاڇو ∴ تماشو تر شونتن مليرم ونامينهن ∴ عميجامو سهولڪي
مندي ته ∴ مليي سهولوئي لڌم سٽي بيت م نجيرن حسو تان
جيڏيون ڙيئم ڪيرون پيئي آئون پکي ∴ وڃي ولوڙيان م مٽ پاتو
پشال وڃ ∴ منيان نه ڪپور ڪرڙ جا آئون پٽ منيان نه اڻ وائي
∴ وٽ پيهن پيهون سامهون پکن پکا ∴ وٽ پاسي يدولي واڍڙيان
لاڪيو ڪوٽو ڏکي سون ∴ وٽ ڪانڊي ٻئي کا سيئن مهڙ ٻيڻيس چوند سون
وائي وٽ ڏر وڃاجي جيڏيئن پيس ڏيند ڪيرون ∴ وٽ وڙن سيو ٻيون
ڏيهان مونکي ∴ سومرا ميان عمر وهامي رات روئيو مونکي وهامي رات هوندي
ٻند ياٽي ٻند آئون ڪي ∴ ٿيا مارو مامرا منديا عمر ∴ ٿيا ڪه تو ٻي ٻه ڪهڙي
داستانائون حڪاءِ نوله جورو سين ٻنديائي عمر ∴ ٻيا ٻند ڪهڪي
سپڪي سمند سپ ∴ م ڪوٽ پسر وهند کين تان سيئڙ سٽائين جانڪي
بيئي ڪاهڙ ته ∴ مليرا من منهجي ٿئي آسري امن هو جنهن ∴ نبيرا نه ٻئي نڌيا
جنئن ∴ آسري ابرا آمين سپونجائين حرم ٻيٺ وڃي اٿ امانت جي
پائيم نه ٺاهت وڃي وعدا هٿ ∴ ٿئن اندر تن مون کي روهه سارين
سمند سپ ٻيت هئان نه ياٽي ٻند نظر جي کيئن وهان ڪوٺن ∴ سيٺن

ٽڪي وڃي پير

وعداعيم وڃي جا

ماروءَ جي مقام کان دور نه ٿئي ڏيهاءُ ؛ جي هٿ هجن پساهه ته هجان ٿيو ملير

ڏي ڀي بيت ڪيئي مهجهلاڻ ڳهي نه رني جهجيرو ؛ لئولوڙياري ڪونه

جو غلاف ؛ ميرا لائا مارئڻ سڀ اوڏيا ٿئڻ صاف ؛ ملير مڙيوئي

عمران انعام ڪيو بيت ڏئي ڏتار ٻاڍڻ ونڊي ڏيهي ڪنا ڪين م سيجهارا

ڪين نه سڱا جي رهن سائرسيئر ؛ توتي پرماڻيئي اوڏا ڪين علم ڪي بيت

راڳيا جي وڇڻ سڀائي رهي نه سڃاڻ ؛ ميڙيان ميڙيان ڪن ائي ميڙ

منصديئن ڪڏهين بيت ماروءَ سڱ مليرجا سڀ پرڪيا سون

پائي سيڪوا هڪي توهين تون ؛ مولا مشتاق مون پرلاهه ڌم با حجو بيت

مارو جا م ملير جو تن پاڃي مون ؛ وَنَحۡنُ أَقۡرَبُ إِلَيۡهِ مِنۡ حَبۡلِ الۡوَرِيدِ

مارو مليا سون ؛ نيم ليا سون گڏ بيٺ گاموئن ڪي بيت مارو سنڌ

مليرجا ساريم سيهي ؛ حُبُّ الۡوَطَنِ مِنَ الۡاِيمَانِ اندر اهيئي ؛ پکن

پسان شال پهوا ڇي بيت ورهو ورق وصال جو عرڪل

لحما طرها تر نسخه جون حلية تن م توهين تون ؛ من منجهارا مون

مارو جا م ملير جو واءِ مون م کسيجهاه مون م کيٿجهاه لوئي

عمر ؛ آئون عاملي لعڪن لوڙي ساٿ پلائن نپا زبان سنڌي لڏه

ڪانڌ نه ڪندي بيس ڪوسو سون ورها رڍ سوڀي ؛ ڪوهه سي طعام

ڏهاڙا ڏو ترن ذوئي ؛ جيه آئي جو جهنگ جو سپڪ ڇيٽي سوئي

داستان ڏهون زمر زخرف سوره احمد جنين جو هنن ؛ اهدنا
الصراط المستقيم اي ٻنهوارن پنڌ ؛ باري لاهيون بند نه ملان مارو
ڙهن کي بيت زمر زخرف سوره قال جنين جو قوت ؛ فاذکروني اذکر
کم سدائين تابوت ؛ لنگهيو جن لاهوت تن پڪايا نور اڏيا بيت زمر
زخرف سوره سبي منهنجا سپرين ؛ وڙ ڏٺ ڏاڏاڻي ڏيهه جو کوء تنهنجا اکين
ڏرو ڙهيجن جاوين کوه تنهنجو سوره ابيت زمر زخرف سوره اسبح
منهنجا سپرين ؛ تمر بر بريان انجاکاح خرمان کين ؛ نت تما يمرين بر
جي بدوين لئي بيت زمر زخرف سوره اسبح سپرين سندام ؛ بند م
بدوين لئي گوڙهانت گاڙيام ؛ عمر اباڻن کي ڏني ڏيهن تيام ؛ وڙهيا
وجود مان وڃل نه کنهن وسريام ؛ پاندي روز ڇپيام اپي اباڻن جا بيت
زمر زخرف سوره اسبحين سپرين رهن ؛ بند م بدوين لئي اکيون رت
رئن ؛ ڏوڙي ڏاڏاڻي ڏيهه جا الله ساڻ اچن ؛ مونکي خبر خير جي سندي
ڏيهه ڏين ؛ آرو اگرين آهي عرب پار ڏي بيت زمر زخرف سوره
عنيث اعرافين ؛ الذين کفروا انا فتحنا قلوبا کهن ؛ لحم لبن گڏ
کيو تمر تاکل کن ؛ سدائين سيد پائن نه چکيوان ؛ عمر بند ڏاڻين
لاهي لوه نه جڏ ئين بيت زمر زخرف سوره ام ارو موں منهنجا ؛
اولائک اصحب الجنة ماگه سنڌن موچار ؛ وسقهم ربهم شرابا

ملهو ڏاڍي پوڄ پتوار :: ور ور تار وجود ۾ پڙهين جي عيار :
سارين جي سنگهار اُهي جن جي آهيان بيت زمر زخرف سوره محمد
حجرات :: سو هن ڪارڻ سو ٿيون رعد سڪا حجرات :: هميشه جڙ
ملڪ لطيفي لات :: مون تن ٿيون جي تات اوڙين جي احقاف ۾
بيت زمر زخرف سوره سانجهي سار حجرات :: رعد هندي ۾ انبياء
هلي دونه حجرات سج سجده ڀيري لنئي لطيفي لات :: مون تن
ٿيون جي تات اوڏڙ جن احزاب سان بيت زمر زخرف سوره ياد
مؤمن پاس :: اعراف ۾ احقاف هي وڃنا راس :: مادون ملامان
اهڙي آند پاس :: وطن آئون وڃڻ پاس ڪِي يوم ورق وصال جو بيت
فاتحه بقر سوره دُلي ويڙهيچين :: عقل حجر ۾ بني اسرائيل اچ پنڌ
پتوارن :: سجده احزاب سبا تا محمد [illegible] ۾ هن :: منهجي امن ۾
آدمي ايڪا پنهنجا [illegible] :: مون کي مون کي منهنجا تون پيالو لطيف جي بيت
[illegible] وصال جو [illegible] جڙي مون [illegible] وتستغفر جون حلية
ملبس [illegible] :: من منهنجا مون ما روحيام ملير جو بيت
فاتحه بقر سوره [illegible] سين جان :: ابر آل عمران سين قرب [illegible]
سمن جي [illegible] ماريا بيت اچ [illegible] اُهي ادري [illegible]
[illegible] :: ن والقلم وما يسطرون پاتا

سَيدُ جي ساٽيهُ مونکي ڏي موڪل ∴ اي ٿون ڏنا ھيرَ اُھا بيترَ آسَ طمعُ

حقيقت ۾ پيچ جان ڪي يُونسَ ∴ انفالَ تَ اللهُ ۾ تَ جنين توبهَ ببيت جي

مسي ۾ تَ جنين توبهَ ببيت سامڻي سڀئي وصالَ ھُودَ وڏا جي ∴ حالَ

اِذا تبت تبارڪ ∴ ڏرين دُخانَ دل شيجا سمع مَن يا قُل ∴ نهارين نمل

ملم سب مبشر سو ڀرين پنهواريون پنهواري جيڪي ∴ اوريَن زُلسين اِذا جاءَ

فتح محمد فاتحه ڪي اماڻ انبيا آيه طه ∴ نهايت نمل ۾ تَ جنين توبه ببيت

مارُن مونکي نبتَ نُورَ نساءِ ∴ صحت ساڻ سجده لطيف جي جاءِ لقمان

سين عمر ھي لاءِ مُن الله جي رهي ڏنڙي ماروءَ مُن سنھو وائي ميڙيئي

مارئي مٺي ∴ جي ڪيئن ماروڙي سين ڪير ڪائي ڪندُون ∴ سچي ميا نيل

ٿو ڪڍائي ∴ آجي تَہ آيوس مونجهي وسڻ اچڻ ∴ جي پنهوارن لاءِ مارُئي

ٻڌو لوڙ جسي **داستانُ يارھوُن** پيئي ڪيو ڪالهايو کوڙ جاھي

لوڙائي جسي بيت ٻيو ڪيترو ھندا ھيرَ رھي ترن مليھ ماروُ ∴ مَن ڀر جنين ٿيا

عمر ته بيت ٻي ڏانهڙ ڏينڌا عمر فقير حقير مارو ∴ ڏير سندي جنين ٿيا

ڏي جنپي مونکي ماروئڙن ساڻي مِل ∴ پيھي لئي پرين سوڙا پسائي

آھيان ڪندي اُتَ بيت ڳالهيُون گرهيان گجهه سڀئي ساڻ تہ

گس جي بيت ٻيون جهنڊ بند ۾ جهل اڪاج اسڪا ماروئڙا ∴ اَڪاج آئون عمر

ساريان سڪان سڀئي ∴ حضور ۾ ھيڪاڻي ڏينھڙا ڀرين ڳالهيون

سنجهي سَت ⁂ بيرموڙ مجيند هنڙا ڪين جهيراٽان ⁂ پوڙ پاڻُر پڇان

مليرجي ماروءَ جاهُ دُوڙ ڏران ٿيان ⁂ اسوڙ مثال اچن گذاريان

جلجڪس جهيرن هاري ⁂ وٽ نگاد اچ نين مڪاجيڏ مونکي بيت

ويني بيت وسري تووڙا ڪي سٽ ساڻيڙا ⁂ ڪيٽ ڪاڏيئي

الله ⁂ ڪُنارڙي روئي ماروئي سارئو مليرُ ⁂ ڪواڙي مڪاڻ وطن ڪوٽ

مون ماروچيا ⁂ تهاڏ جيهاجي بيت ميڙيئي جي ماروءَ منڌ اوٺاري

ڪنڌهن اها آه منهنجي ⁂ مهڪ مون بي جونڊ مليرَ ڀون جيڏ مون

پاڻي ⁂ مُرمران ڌوئي مليرَ پاس ماروءَ بيت ڪي ڪوٽ ڪيڏي اُٿيندي

پارئين لويڙ نگي هوند تراڻ منجهه تورو نه ⁂ وراڻ پائي ويند پانهنجو واڙي

وهائي نئين پيان جي پيرين ⁂ هئان هميشه مليرَ پاس ماروءَ بيت

جو اسوڙ ڏين اُٺيو ⁂ ميرا نه مارو سومرا منهنجا مائٽ بيت ٿوهرين

دُبرا پاٽا ڏئي ڪيئن بيت سين هيڪڙو وڙهه پيرا پنهوارن ⁂ پيرا پيرِ ڀنٽن

جي بيت ڪي ڪن ويان آيا ماروناهه مل مون ⁂ وياڙ نه ڪنهن وينديسين

کهوکهر وڙهه ڪنواهه نه آڳي ڪٿ مون ⁂ جُهمَ جيري جيري پاڻيئين مرلڳن لوڏ

جي ڏساڻ ڪواڻ ٿي ڪوڙ تهن بيت سين پنهوارن تابيرت تان ڏه دعوي جاجا

بنڌيا عمر هاءُ سا ڪير سونا ⁂ وهاڻ راٽ روئيو ڪي سانيڙن ساريو ⁂ جي ڏاڏاڻ

پسائيو سپ پاڻُر ⁂ ڪوڻ ٿيو ڪنوٽ تهن سٽيون پٽ ڍنگا جت بيت ڪي

وسي وچڙين ∴ ماروءَ مري مرمرن الله هي آسائيتون بيت جت سنگا
پئون پيشون تنهن ڪنوڙ ٿي ڪواءِ ∴ ساوڄ پسڻو وندران مون روندي
رات وهاءِ ∴ سيلينين سهاءِ ماروءَ جو ملير جو بيت ڀري ڪنائيتن ۾
وچڙين وڏاماڻ ∴ سورا اهي جا سومرا مونکي اندر اُتاماڻ ∴ اُني وٽر ا
اُکري عمر اباڻان ∴ يڪر پاپاڻان پسان شال پرکهين بيت جت
ڪرتہ ڪتاءِ ڪاهيون پال پڪاءِ پڪ ∴ سرهيون سڀي سرتيون حاضر پاسي
حق ∴ ماڻيان شال ملير جي منڊائي مڪ ∴ ڪيڪارياڻ خلق جا ٿر جائي ۾
ٿوهرين بيت وچڙين وس ڪيا موٽي آئي منڊ ∴ اکيون اباڻ ڏي
بس نہ ڪرين بوند ∴ هيئن نہ ٿيس هوند جي ڪر لڏائي ڪڏهين بيت
پاندي پرين پنهوار کي جُهر تين چيج ∴ سدا سنگت ڏيهہ ۾ ورم
وساريج ∴ ڪوٺين ڪي آهيان سڳهي سار لهيج ∴ مٿ ماندائي مئيج
نہ نيرن ۾ سئون ڪرياڻ بيت پاندي پرين پنهوار جو مون وٽ
جو آيو ∴ تہ ونا مينہ ملير ۾ سڀ ڏيہہ سوايو ∴ پاجهہ پڪي پاجهہ تي
لٿو ڏولائو ∴ جو سرتين ساجائو سوهڻيون هت نہ وندري بيت
پاندي پرين پنهوار جو آيو ڪالهہ ڪهي ∴ وتا مينہ ملير ۾ ويا ڏڪر لهي
ڏٿ پڄي پيا ڏيہہ ۾ گهاڻ موڪ مهي ∴ ويڙهيچن وهي سڪون لاهيا سومرا
بيت پاندي پرين پنهوار هٿين روئي ڪجهہ رهاڻ ∴ جن ٿر جون ونئون

Scanned with CamScanner

تن آئون سور ساٽ ؛ ڪماڻ کاوارٿ ڏکن ڏيل ڏهيون ڪوبيت
پاندي پرين پنهوارجاجاتو وجهين وس ؛ ساري ڏينهن سرتيئي سلاڪ
سهس ؛ آئون اوهانجي آهيان گولي مٿي گس ؛ ويٺي ڪريان وسرايذي
جي اچن جا بيت پاندي چيم پنهوار کي زور هئي جاڻان ؛ پيڪا پيرن
ميڪي ۾ ڳانا ؛ آن ري اماڻا ڪمنگهه گهاريان ڏينهڙا بيت پاندي
پرين پنهور کي نج نيايا نيڪي ؛ ساري ڏينهن سرتيئن يادپون جيڪي
ولپون وٺي ڦلا ڀاڪر پڪا ڪيڪي ؛ مون جيڏيون ملير ۾ سگهه ڪين
سيڪي ؛ ٻيچين جيڪي ملان مارو مڙن کي بيت مارئي ناه
ملير ۾ نه ڪاوڻ ڪمير ؛ پنهون ڪوٺي ڪيم مڙنه ڪي سيند امير ؛ مول
ڪانهي مارئي گهني ناه فقير ؛ ورجيذ توواهر تري ساهه منهنجو سرير
ڦاڪ ڪوٺي پيرمرشد مساڻن ۾ بيت جي هي هئي مارئي نه لڌ پيم
کهڪيماس ؛ عرض داشمز عمر کي ونجهوئي وتاانس ؛ جي نه جيڏ ياتيم
ڪي جمليا ٿيڻ نه پهنجوا نگه آچيانس ؛ لاهو لوه لطيف جي ڇتان هوند
هلانس ؛ موکي مارن سان هئن وڃي پانڻ وڃانس ؛ هٿ بڌي تي رڙهيانس
هوند سونهاري سانٽيه ذي بيت ننگا آهيون نگينا اسين مارولوڪ
نه ڪي پانيون نوڪ جويڪ ياتيرڙن جي بيت اوڏا ماهه ماڻ نت نيا پا آهيا
ماروئڙا عليرذي واري وگه ويا ؛ تنين ڏوهه ڪهاجن ڏيئي ڏورا پاچا پيا بيت

ڪنيائون ڪاهه ڏي لاهي حاج منيان ؛ لاهي لڏا لطيف جي پريئين ترت
جڏهن ڪٽ ڏٺا مارو تڙ ملير ۾ ببيت ڪاهه ڀان ڪئي منجها وٺ هيما وٺا ؛
ٽنگي لڪ لطيف جي پريئين تڙ ٿيا ؛ جيڏيون جا ڏٺيان منهن نه ڏنهم مارئ
ببيت ڪاهه پالڪي ويا ٿرهيائون ٽاڪ ؛ سانگي لڏا آيا سومري ڪري من
مراڪ ؛ جڪس پيهر پاڪ اُمر اباڻن سان ببيت ڪاهه پاڪي ڪئي ڏٺا رهيا ڏينا
دور ؛ سب لڏا آيا سومري عمر ڪري اور ؛ وڏي ڪنهن ضرور مارئ ملير
منهنجو ببيت ڪاهه پالڪي وڃي پتا ڏيت ؛ پهري ويا پت عنهن سين گوهيان
گاهيون ببيت ڪاٽن ڏانه ڪئي ويا مون سين ڪري مٽ ؛ مارو تڙا ملير
جي ويا ڏهڏي وٽ ؛ ڪيپهن ڪي مونوت عنهن سين گوهيا گاهيون ببيت
گاهيون گوڏهيڏي ڪاهه ڏانه ڪيڏو ويا ؛ سنڪي سنڌي سومري ويا راج
لڏي ؛ وڃي ويٺا ويٺ هنين اڃائون اڏي ؛ پوي پاگهه وڏي ملنا پسن
ماروئڙن کي ببيت ڏيتان پٽ ڏيهي ڪئي ڪاهه ڏي ويا ؛ سور مٺين جي سومرا
سگها ڪين جهڙي ؛ جهوري ان جهڙي مهي رهنديس مارئين ببيت ڪاهه
ڏانه ڪئي ويا لڏي لاڏاڻان ؛ وڃي ويائون ويٺ هنين تهن ۾ ڏاڻان ؛ عمر
اباڻا ڦوٽونڪي ڏيهن ٿيا ببيت منيائون ملير ڪئي ڪاهه ڏي ويا ؛ وڃي پانڌ روت
مرڪلي پيتائين ڪير ؛ تن عمر اباڻن کي ساري ٿو سرتيون ؛ نه پيون لاهه نجير تر
سرتيون پسا سو عمر ابيت ڪاهه ڏي ڪئي ويا ڏرامتي ڏيت ؛ جني آب اگو نه اپائي

مٿي پَٽَ ؛ آئُون ڪيئن اَن رِي سُومرا کلي چَرَ ڻان کَٽَ ؛ گهٽي مرنديس گهٽ
مارُنِ ڏاران مارُئيءَ بيت جيئن لنيديون منجهه لنيدِ پُرتيءَ مُون مَنُ
مارُوئڙن سين ؛ سي ماروئڙا ٿيا جي کڻي جا گهير ؛ تِنين ريءَ چمير کنگم
گهاريان ڏينهڙا ؛ بيت جيئن لنيديون منجهه لنيدير تيءَ مون من ماروئڙن
سين ؛ ڏينهون لس لطيف چي هنيڙي کي چمير ؛ وچي منجهه ملير سپ چوريندل لس
سومرا بيت سي تاريلا ٿرن مرچي مارو گهٽ گهري ؛ وطن وسرو سنديون
هنيڙي نت هري ؛ الله رحيت جري وره ويڙهيچن جو بيت وهيان تين
وتاڏ ڏوڪاهي هئان جي ؛ اوءِ پيٽون پاڙ موٽي مارن اڏيا بيت
توڙا منجهه ٿرن سون سين ماروءَ جي ڪيا ؛ عمر ان کڻي آئون ڪيئن لوئي
لاهيان بيت هَڏِ نه پڙان هيڪڙي توڙي ٿيان پَنِ ؛ مُونکي ماروئڙن
ميري ڪري نه مٿيون بيت مونئي ماروءَ جي کيا ٿرن منجهه توڙا ؛ ميري کهي مٿيون
پلان ڪئن پوءِ اگهي گڏيان ڪيترا بيت لوءِ جا وحين لهي نيڙُ نه لهي
سينهن جو ؛ ڪنجيون جي قفلن جون سيڻ هٿ سهي ؛ وڃِ اڄ رهي
ڏيان ڏورا پاڪن کي بيت لوءِ جا لهي وڃا نيڙُ نه لهي سينهن جو ؛ مارن
ڏاران مارُئيءَ ڍلا ڏينهن ٿيا ؛ ڏيهي ڏور وڃا ڏيان ڏوراپا ڪن کي.
بيت سُڻي ساٿيهه گالهڙي وهشي ويٺي ؛ سپ سد پيم سومرا
مُني هيٺي ؛ پينو ءِ پيهي سوا سارين مون بيت سي ساٿيهه گالهڙي

سوائي

توکي توڙائين بيت تيا سُک ڪه ڏاڏ تنا اندوه جا انده ∴ لوه ويا لهي
وياگهٽين بيت ماريئن بگي نه ماءُ مائي توسا جنهن ∴ اچائي عمر لکي
جيڏيون جيانئي جار هاڻ ڇپان تنين ∴ ڪري اٿرا ماروئڙا مساڻ
موروڙيم نه منهن ∴ ماريئن وچ مرڪان آئون نٿ ڇوڙون عمر جيئن
گهران اٺو ميڙ مارن آئون مينهن گهرن مارو بيت سومرا تنهنجي سيل
آئون گهرت سينهن مارو بيت جي هيچن ويه وٿين نيٺهن ٺائي ڪيس
هيڪ ∴ گهرڪ مانجهه هنئين سريتون ۽ هيون ساڏو ∴ گهران اٺو ميڙ مارن
سريتون نه سر ڍهه ڏونئر ڏکي بيت جي هيچن ويه وجهل بي چرت لوه لنگين
ها گوڙ ڏيني ∴ زنجير زوراور بيو آهيان ڪي ڪوٺين هيڪ ∴ سير نه
بيت ڪيو وڏ جهڙو منهنجو ڪمير من هانگا ∴ مير ساريو مارو گاڏيان
مارو ڀانجهيان ڏيني ∴ سير نه سريتون نه ڍهه ڏونئرا ڏکي
سير سيتين جانڪو ∴ زنجير زوراور بيو جا ڪمير هلايان هيڪرا ∴ مير سارو
ڏيئي منهن مهي مرين نه ڪائي وهه بيت ۾ ڪوٽ سير هندي وڪين تانڪين
ٻارڻ مٿ منجهان ڪئي توڻ ∴ ڪري نه سنگ توسين مائيون جا مليرتا ٻچي تا
تورا نه تنهن ∴ الله لڳ عمر سومرا سنرايون جڏ بيت ماروئي ڪوناٽين
بيت ڏيجي مٿن جي ماروءَ ساهه منهنجي سرڪ ∴ ماهه ٿيم گهار ماڙي اڍيهر
هي جون هيچ هلئين جهلڻ آ ميٺ جهنگان ∴ چيت ٿت ڇا مگر سومرا سنرايون جڏ

سُمهي تتِ رهندين پُڙ ٽوٽُن ∴ جيت سنار جمع پاتساه جهنڊءِ اُتِ ∴ هِتِ ڇاپسندءِ

ڏِي ڏيهه مرُوءِ ڏمرِ ∴ آڏاڻي عُمر ٽوءِ مِ پٽن اچاڪوٽ ببيت سومرا گهوڙو

ببيت جو ساعت لاڏائو لوڪ ته پاڻيءَ نه وائش پورو ∴ آرائي چاچا چا توچا ڇاڇايا

ڏيندي ڏمجي مارئين سندي سپي ∴ پروڙ توڪا نه قضا ناهِ رضاءِ ناهه

جهوري ∴ وکوڙ ويند ائه ڪيڏ هن ٿڌ ساهمي ٻندي ته سچ ∴ ڏوڙ

هارِ هڏم مچون ڪي رهي روم ڪي ته ببيت سومرا نخين نه شرع ضرور

سنگهار سگهي پنهوار ٿهچندين ∴ بارِ نيئي پرڙون پيو بنا بندُ توتان

ٿهرا ڏيهه اچن جهمر ∴ هارِ مچون مڪي ڪي رهي روم مڪي ببيت ڪي

سگهاسڪرا پئي ڏڪن ∴ سنوارِ اهاسڻ يسرا العسر مع ان ∴ گهارِ ويئي

توتان بارِ نيئي پرڙون ∴ پنهوارِ پروڙج جي لطيف لوه لٿا ∴ سنگهارِ ٿئي

سٽي ∴ ڪرڏانهون مڪي رهي روم مڪي ببيت بنو بڏاع بندُ

پسنديه ڏيه سو لاٺون جت لڏئي ∴ باٺون ڪڙ پئي جي لطيف لوڪ

انڌ واقين القين اچن اُئي ∴ ڪيهون ڪرڪي مڪي رهي روم مڪي ببيت مارئي

ويٺين هئي ببيت مارئي انڻ مينهن ميون بندءِ ميڙ ∴ ويهون جون

ڪوٽ ڪو ببيت مِ پاٽ پائي ٽي پا مٿا نه ٽا ٻڌي ∴ هٿا نه تا هئي ويڙون

مارن نه اپي ببيت لهي نه گونرن لڏئي سهڪ مين سنري ∴ ورڪه سپ بيا م ويڙه

ببيت ميه جي پکن ∴ ڪرهت ڪا نه ڀي ڪوٽ مِ عمر اچي ∴ ڦي سون منائين سيڻ جائن عندپس

مارُئيءَ ني نه مَنيان **بيت** چڪي چڪيم چاڪ، وَلڙين وِڙ هيڪن جا ؛
واجهائيندي وِصال کي، فنا ڪيس فِراق ؛ سيئي سارِيم سُومرا، جنين جا ٿلڪ ؛
ماروءَ جي اوطاق، کھٽو اُڪنڊيا هِيان **بيت** اَڄ پُڻ چُڪيم چاڪ، وِلڙين
وِڙهيڪن جا ؛ سُورَ اچي سُومرا، اندر ڪِئي اوطاق ؛ ماروءَ جي فِراق، هڏ مُهنجا
ڪيا **بيت** لوڙهه ياري آهيان واڙيان تان نه ورق ؛ ساريم سُپرين لئي لوئي اند
لڳُ ؛ ڪنڌ ڪاسو، پٽ پاسو، ڏنم تن تڙڪ ؛ سنڌو مارُوءَ حق، جا جيان تان پار يان

وائي تپ تڙ پائين سَنڌ وَڌائين، وو مَرض مومين تان ؛ اڳهاسپ سڳهاٿيا ڏڪند
ڏوهه منيائين ؛ گروه گودڙين جي سڏڪ صحت ڏنائين ؛ ميڙي مُريد پانھجان
رحمت هيٺ رکيائين **وائي** مون مَن ماروءَ جو، ماروءَ جو منهين جو ؛ مُنھن
منهنجو سومرا، مُرميرو ئي هوءِ ؛ ڏونوءِ ڏوهه آهن مُتان ماروءَ جوءِ ؛ لارون
جي لُڙڪن جون ڪيڏ وِجان توءِ

"تمام ٿيو سُر ماروئي جو"

سُر ڏول مارئي جو

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت اُتر واءُ ڪونڌي پهلي موسم مينهن ؛ ٻالاپڻ جو نينهن، والاجهم
وساريئين **بيت** اُٺ ڏيسان آئوٺيان ڏکڻ ساٿوٺيان ؛ ڍولو نه وسر
سپرين ڏٺ بڪ کرتيان ؛ جيڪو نجهڙي يان نه ڪون هياري سجڻين **بيت**
ڪونجان رات ڪري ٿو توڻي توليا ٻيس ؛ سڀي ڍول سُنا ٿو آهي پاڳي اِئس

ياديءَ جي ڍول ملي، تہ دولائي ڍکهي ؛ ڪرهو پکوڪ جيسو لائيو اپڪريح

بيت ياديءَ جي ڍول ملي، تہ کهڙي سيئي نحر ؛ اکيان نڪا جل موهيان

ملڪ تسيءَ پر تڪ ؛ پهہ پهہ بند پهوربائي اوسٽ لڳ بيت

ڏيو لڳ منا ڪرتسڪ جيسي تڪ ؛ سرو سسو نيسرو مارو پاسي

لڪ بيت اُرسنگا نہ سپيون ڏند نہ بتيه باڻ ؛ ڍول تهاري

مارئي جيئن ساهنجو نياڻ بيت آمان پکا اميان زڻ پکا ويان ؛

گوري گرجن سپ پکارهن وهي نيڻان بيت اُرسونگا نہ سپيان

نين نہ ونگ ونگ ؛ ڍول تهاري مارئي هيڏي باڻ ٺفنگ ؛ ماري منڊ

نسنگهہ چاڙهي ستنگ ملڪ جائي بيت اُرسنگا نہ سپيان نين نہ منجهو

منجهہ ؛ ڍول تهاري مارئي هيڏي ڪرنڌاهنج بيت سيپ پنائي پاتلي

ڏوپوتانجو نہ ڪاءِ ؛ ڪرهير جيسي ڪاميڏي هاٿ لڳي مرجهاءِ بيت

رهو هون ناهہ نسنگهہ رم اروڙ پاسي ڪنٽ ؛ گوشي تري ڪمان جئن

ڪنهو نہ توني لنگ بيت رمون ناهہ نسنگ رم اُرهسين لاءِ ؛ ٽلان

پيچيا نا رهي توراڳي سنجاءِ بيت ڍولا مارئي ايسي پاتلي جيسي رهنن

ڪجوڙ ؛ منهن ميني ڪن ڪڏي توڪي جڏي دوڙ بيت اُپي سورج

سانجهين سوپري ميٺ ؛ طاس پنبڏي پيٺ هيم ڏهي مارئي

بيت ساڄي ٿيان سينگڙي بہ مل هاٿ ڪري ؛ وڏهندي سر

سر ويريءَ ڪوڙ ڪسيسان ڏي **وائي** سپين ننگڙي ڀي پيءَ مون مرگڻ
ڏکويءَ ساڪنهن سنگ نڀائي ڀي پيا مون مرگڻ ڪويءَ لهين ۞ ايڪ
ڪوجهي ڏوجهي صورت ناهين نجهه سي لگا مورا جيءُ ۞ شاهه نجف ڪي نو بت
لاڳي ڀلي تڪوڙ ڀيسي جاڳي **وائي** مليو مارو مونکي جيلن حالن سان مليو
چوڪي چاري ڪيترا ڀيناوات جهليو ۞ ساري سپيرين ڪي جيڙو منهنجو
جهليو ۞ گهر جو محرم منگتو درڙ پيتم پليو ۞ ڪوڙ مٺي پانهنجي ڪيترا وڃن
ڪڍن ڪليو ۞ نڪو نو ڙونڙ سپرين ڄاڃا نمل لهو "تمام شد"

سُرُ ڌناسري

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت تون پير پيرن جو پاتشاهه تون پيرن جو پير ۞ الله لگ احسان
سپين نهارج نرم ۞ بغدادي بلالچي رکه وڏا شيخ شرم بجو منجهين مون
نرم سو غوث گيلاني ڪنيئي **بيت** ميان صاحب پير منهنجا موچارا
مرشد ۞ هوءَ لنگهايون حد سڀ جا صراط جي **بيت** ميان صاحب پير
منهنجا مرشد موچارا ۞ رکين پير پتين ڪان سيد سونهارا ۞ اسين تو
والا تون داتر وسيم درگاهه **بيت** ميان صاحب پير منهنجا سد سڀ تون
شاهه ۞ آئون اوها نجو آهيان ڪا مهر ڪر هو مون ڏانهه ۞ اکيون لگه الله
ڪن پازي ئي پانهنجيون **بيت** ڪن پازي ئي پانهنجيون ميان مهربان ۞ ڪرتون
مهر مريدي

Scanned with CamScanner

سيئن پرين سلطان ⁂ دائروتون ديوان اڳهائي سگها ٿيا ببيت اڳهائي
سگها ٿيلجي پيا آنهي پار ⁂ پيئي پري دا جهه سين نرمل تون نهار ⁂ ڪامل
آنهي ڪاه اصل آهي اهڙي ببيت دائروتون درگاه مڪره لهني وڙ
سيد لنگهايون سيگهه مان سچ جو محشر ⁂ دائم جهلئم در عيئن ڪان
آجو ٿيان ببيت پنڌيون پيرڪري سنڀه ڏاڍهن سيد ⁂ جمون ساه
جمال جو عبد اللطيف عيد ⁂ مٿان مون مرشد فرض لاهي قبي ڏني ببيت
پنڌيون پيرڪري پرپراڻي پار ⁂ ڏني جن ڏٺا رهي نه رتي جيتري
ببيت پنڌيون پيرڪري پرپراڻي لوء ⁂ سيد جي سيئي پرين مرشد
منهوء ⁂ جي آيا اڳي پوء سي سڀاڳ حبيب جي ببيت سارڀان سگهه
نه ڪاء زور نه ذري جيترو ⁂ مٿان مون ملاهه پير ڦجاهتڙا ببيت
مون تنهنجو آسرو مون تنهنجو ڏڍ ⁂ مٿان مون مڪڻ پير اڦناهتڙا
ببيت مون تنهنجو آسرو مون تنهنجي آس ⁂ ڪرئي ڪيم نراس تن ۾ تنهنجو
آسرو ببيت وسيلو نه وس پنگي پره سارڀان ⁂ پتو ڏيندو پانئي اڪي
مراوس ⁂ حال ڪماروبس سندا روضن راڇيان ببيت اولي لڳوا ور پاندڙا
پيرن جي ⁂ نوڪي نيندا نوره پلئي لائي پاهجي ببيت سيد سچائي ڪوه نه
پرين پيرڙا ⁂ آهڪي ۾ آڏو ٿئي سنجڻ ۾ ساڻي ⁂ لائق للاڻي پير ولايت
وٽهو ببيت وان للاڻي لوء جت ولايت وڏ ٿئي ⁂ معرفت مڪان ۾

سيد پير ٭ پوءِ پنهنجو پاڻ پنهنجي توسي سا تيري هوءِ واڻي تنهن ورتي

حضرت پير موهنجا مرشد ميران **بيت** لکي ست چالن سچي پيان ماءِ ورو سند

غريب گولا جي نوازيئي نالائق ٭ مجيب اَپني جانو درگاه دادلا ٭ حبيب

مريد جي مدد کر قريب جا قادر آءِ ٭ ضريب ضلالت لوهيا لکن پٿي جهي

دلبر ڏيار گهوريا دل ڏهراءِ ٭ سلطان تون سگهو مريد جي مدد کر **بيت**

ساربان کانه کنڌي ٭ ديوان جا داور جا درگاه دادلا اي ٭ ذان

تون ٭ شريف سگهو پاتشاه مهنجا پير **بيت** موهين پيٿي جي محمد ﷺ

مهنجا پاڙ نواز جي پاڙي ته خفيف خر توٽي ٭ کشف جي کوٽا جي هيئن حمايت

بيت ميران مرشد موکهجا جيلاني جناب ٭ جي مون سين کس خار

ٿي ٭ گلاب غوث اُتي جا سائين سنڌ سنئي ٭ خراب خر ٿيئن سي سين

٭ خطاب کيا خالق سندا تو واحد ٭ مهتاب جو محمد ﷺ واهه وسيلو

گلنار گيلاني جي مريد مدد کر **بيت** جي مريد مدد کر ٭ شباب ثمراني

اوليا ٭ بيزار رکه بچيان کي نادان نوازي ٭ پيزار اگيان پير پانهنجو رکو

نگاه ناته تون کر ٭ هو اپار عيب مون جي ٭ يار سين سيڙهيو انکي وتي

تيئي آهه تهجي ٭ ڏٺي ولايت مهنجا پير صاحب ميان **بيت** سين

حضرت پير درگاه وتي اتي تون **بيت** کانه کا ساربان کنڌي ٭

نگاه کر پيرکي پنهنجون **بيت** مريد جي مدد کر ماهي شاه ميان علي

ذانه پنهنه

نمر ڪنهن ڪيو پر ڙي مکو مند ؛ آهر آسا سند پيڙهين پيزار سين ،

بيت نالحاماں پير جا مهت موچار اهِ لڳ ؛ ساري وٽ سيد جي وڃن وائي هلو

ولگي جنهن کي ٿين لا ٿاکيترا لنگهن مٿان لاڳ ؛ توکي تنين سين ڪي سيد

ڪنهن سنگ ؛ جي اهڙا پيرا جهالڳ سي من ۾ رکه ميوند جوي بيت

ولين ڪهين کماند گهر پيرن اوسيجي ؛ هال ته هلون ڪاند آڳ لائي ڳيرو

بيت سون پيرائي ڳنجي هل ته هلون ڪاند ؛ پري ڪيٿري پاندا جيان

اچي سيکو بيت اچو پيرسند ومر آئون ميرائي مان ڪهان ؛ واهر ڪجي

ڪندوم اڳ وسوڙي آهيان بيت پير منهنجا ملتان واهر ڪري وري

اسا توري نام ڪا ڳچها الله ڪري ؛ دستگير دري اپٽ ڪا احسان جي

بيت اجهو جي اڳ آهر پاڻهي پيرجو ؛ سئون تن سپاڳ اڳي جنين

آيڪيو بيت آئون آسائو آهيان پير پرينان تو پاٽ ؛ هٿ منهنجو

آهي نسورونادان ؛ جنين پوچ بلال جي آئون نسورو نادان ؛ سگهر

تنهنجي سان مونکي راه رهاسٽين بيت آئون پيرائي آهيا پائي دوري

پاٽ ؛ هٿ ڳهو سپر سيهين تن م ناتونا ٽ ؛ جي گوپي منجهه گمان سي

سو لامعاني ڪرين بيت ڏن تون ڏنا سري ڏن تون بالا پير ؛ ثابت

لنگهائين سير مکي سند پاتي بيت سيد پيرسمو ندهٿي

ندجاني ڪو ؛ مانڪ پاوي سو قرقهيوا جو کهي بيت سيد

پير سمونڊ سڀئي جاسَ سنڌو جام ؛ اڳيو تہ الله جي ڪاملَ جو
پُري پچو پانڊ يا گوهر سنڌ ڳاهُ ؛ جن تِلو لعلُ لطيف ڪي آيو تن راهُ
ڪوڙ رهيو ڪوڙ خام سڀ سڪي تيا صالح جو ڪي **بيت** صالح تي سُڌ پئي
سُڻ هيئي سي هيڪڙي ؛ منجهان لَنُون لطيف جي پہ مِنجُ پيرُ
زارن مُونهن مُرشد جي ڪوه ڪندُون بن ڪيو ؛ جو اسم جيئي امير وليه
ٿين سي واڳي **بيت** للائي لهر مچي سينڌ مَرِ وِيئي سچُ ؛ جهلي
سڀ جاءِ نيو ڪو ڪُدڪون ڪچ ؛ محبت جو ميدان مِرِ تن مرد بار تو مچ
سچ منجهائي سچ ڪوه نہ پيئين پيرا **بيت** وڌل وڏوئي آهيو تهنجي
آسرو ؛ ڏوهين جين ڏوئي عيبن ڪان آجو ڪرين **بيت** جي تون
آساتُو آئيُو تان هلي پُسُر حبيب ؛ تُرِتَ مِرِ طبيب تيندو وڏل وادو ڙهين جو
بيت جي تون آساتُو آهئين تان پري پتُ نہ آءِ ؛ سو نهاري سيد جو
ننگُ مو چارو نانءُ ؛ تہ سَهنج ڪري تو سانءُ سدا هئين سرخرو **بيت**
جي تون آساتو آهئين تان پت ني ڪريو ؛ سونهاري سادات جي ديکهِ
وڃي ديرو ؛ تُرت مِرِ تيرو مطلبُ مِرِ ٿِيئي تني **بيت** مَتان مُنهجو پير
ڏنگر ديلي حِڏيين ؛ اُٺُ تو اڪا رهيئن صاحب شيخ سڌيرِ ؛ جيلاني
جهانگير هٿين جهلِي هاڻ مون **بيت** ميران شاه مدد ڏئي جيلاني
تون جاڳُ ؛ غوث خطا ئون گم ڪر پيرا سانڏي پاڳُ ؛ سِگهو وارِ

Scanned with CamScanner

سيا لڳ سائين لڳ سيد جي بيت ميران شاه مدد ڏي محي الدين ملجي

آهين عبداللطيف جو وسيلو ولي ⁘ حسني پير هلي ڪر ڪاماڻ مرهيد جي ⁘

بيت ميران شاه مدد ڪر ڏاهن سڀني ڏاڏي ⁘ آهين عبداللطيف

جو حسني تون هادي ⁘ بادشاه بغدادي ڪر ڪاماڻ مرهيد تي بيت ميران

شاه مدد ڪر اچي اهڪي وير ⁘ الله لڳ لطيف جي پير پاڙي ڏي پير

اولاد علي شير ڪج ڪاماڻ مرهيد تي بيت پير منهنجا ملتان واهر ڪر

وڃي ⁘ ماندو آهيان مون پرين مٿم بوچ پري ⁘ پيش ڏکڙ ڏي ميران

پهس مرهيد ڪي بيت پير منهنجا پاتشاه پلا پير ڇهلا ⁘ جيڪي مدعي

مونجا تن هٺ ڪرن ڪي ڪلا ⁘ گهڻي جڏ ڪڏ تن جا گيلاني ڪلا ⁘ جن سڪن

حبيٺ سنتا پيو بجن برملا ⁘ جامي مون بلا سا بغدادي بدتار تون بيت

پير منهنجا پاتشاه وسيلا وريام ⁘ اڳهيا تهنجا الله در ڪامل سڀ ڪلام

ڏنيي هٿ مدد ڏي ضعيفن تهام ⁘ آهين آل رسول جو حسني تون

مدد ڪر مريد جي الله لڳ علام ⁘ آئون سيد پيش تو سام مرشد رس محمود ڪي

والي ڪون نهي ڪجه دل دا هادي بنا ڪونه بجهي الله والي ڪر مڪر ڪيگا ⁘ رب

دليان دا قفل ڪوليگا ⁘ اهي ڳالهيان چنگيان لوڪو يار اساڏي دلدا ⁘ روز ازل

هڪون عشق پرهيو سين نام سائين دا درس ڳدسين ⁘ پکي رمز بيناندي

لوڪ واقف نهين دا ⁘ داستان پنو منهن مناري سامهون

آهين

سا باد شاه ظمين بغداد جا

جي

Scanned with CamScanner

مونهن بيت ڏئي ڏوره ڏيکاءِ تن مڱ مستان ته :: ڪافر ڪتي ٽوٽي

ڏيرَ ڏڏ ٽوٽي پانهنجا ڇڏي پير ته :: پير مٿي پٽين ساموهون مناري

نوري ساموهون مناري منهن بيت نواهه نالائق شيهه تنهنجي شرف

حضرت جي :: قنديل جت ڪوڙين ٽا جهمڪن باهر پرڻ :: ڏينهن نيل

پيرا پياري توجه تو سبيل پير سيد :: ذليل ڪن زيارتون مزار حضور

مون تان ڪرم ماپ :: ساڻ نيلڪ نور ڪري لهريون تو لڳو بيت

مون :: وٽ نيلڪ نور ڪري لهريون تو لڳو بيت ڏئي پيڙهيءَ پڙپادا

ڪبي جني جي پيرن پيرانديا بيت ڏئي پيڙهيءَ پڙپاما مرمت مهر تان

ڪي پير ملتاني مل بيت ميا ات لين ڪ ٽما قسما واما جي جنين :: جاما

تارن جتن :: پنڌ انهين آواز جي عنات شاه اڪثر :: ڪنڌ نائي نوين

بهاؤالدين سونهن شيخان بيت بهاؤالدين سونهه شيخان تن مرچند

قادر :: مقبول در مرلي حضور پير حضرت :: رسول سونهن نبيان

منش گوهر جو رڪن شاه روضو بيت جي عنات آئون اگلو قبول ڪر

ڪوه اسل پير اهڙا :: عمل ڪرين ذوق حا جي سيد جا سماع :: ڪل

مرڪر پير قادر ڪر پانهنجي پازي مٿي بيت ٿئي پيسو پيسن

بيت ڪتيئن گيلاني غوث سو مرم مون منجهين جو

ڪريم بس ڪوجها سي آيا تنهنجي اجهي جي

وڻي حليم ته هٿان ؛ سليم سڳهوندي ۾ پاڻ پاڻهجي پاڻي

؛ جليل جيلاني تون پاتشاهه منهجو پير بيت واسئا وڃن

ٿي واهر آهيان هيسٽون حسني ؛ خليل جو الحق جو درگاهه دادلو

ڪيئن ذلت ؛ ذليل سوڙ ولاس ڏي ڪي دل منهجي داتا ؛ وسيل

سلام پير جيجي صبوح صبحاڻي بيت بغداد جا رهس بادشاهه ذليل

پراڻي جو صبوح صبحاڻي بيت الله جي اگهيو ڪلام جو ڪامل ٿهن

سلام جو صبح بيت ڪي نوڙ رساڻي ترت گس سندو جنهين ؛ پس تون

ڳهجي ڪهڙو ؛ پال ڪري پلا مونجهون منڌايون صيت ؛ پيرڪي پاڻهجي ڪيم

بسم ؛ پارسين پاڻهجو پير هادي آهي هرجا وائي تڪڙو آئيس تو در آل

ڪوشيدو دادي سٽي ڏاڻهن ۾ مريدن ميون ؛ مرادي ڏئي ڳنهيا ۾ سيم آهي وفادار ۾ مرادي

شادي ڪيئي اسي سوءِ ڪي اللطيف عبد آهي ؛ منادي شيدو منهد سيڻ قرب

پورو ٿيو سر ڙناسري جو

سر پورب

بسم الله الرحمن الرحيم

بيت ڪري ڪانگ ڪرهئون پرين پرين پيئي ؛ آئون جو ڏيئن

سنهو سووچ ۾ سارئيج ؛ الله لڳ لطيف جي گهوگا لهائيج ؛ جيم ٿئي

جيئيج ته ڪنيا تا خوشيان بيت اذر لڳ الله وياو ڪر موچيم ؛ آئون جو

ڏيئين سنڀيو سانڍ برابر ساهه ؛ سنديءَ ڳجهانديءَ ڳاهه ڪجهه م ڦرهين ٻي

بيت آءٌ اڏامي ڪانگڙا پاراپيان پچار ؛ ويهي هت وصال جي تان تا

وائي وار ؛ جي ڏسڻ م ڏيسار سي اُڏامي آڻ پرين بيت پاراپيان پچار

منٿ لام لطيف چي ؛ تيرم فضيلت ترن جل ڪوانهي ڪار ؛ جي ڏسڻ م ڏيس

سي اُڏامي آڻ پرين بيت وهلو ور ڦرها پرين آءٌ ڪانگا وٽ ويه ؛ جن

ڏور جتا بوڏيه سي اُڏامي آڻ پرين بيت وهلو ور ڦرها پرين آءٌ

ڪانگا لنئو لات ؛ ويا جي ڪلات سي اُڏامي آڻ پرين بيت پرين جي پرڏيه

م ڪانگل سيبي ڪوٺ ؛ جنين ري جهان م اکڙين اروٺ ؛ الله لڳ لطيف

چي ڪج ڳارا چو ڳوٺ ؛ جي ڏم ڀاڪهڻ ڏور سي اُڏامي آڻ پرين بيت

پرين جي پرديس م تني ڪانگا ڪر خبر ؛ تر سب ڦرهايا سون سپرين پچي

ننهنجا پر ؛ گهمي متان گهر ڏج پاراپا پرين کي بيت آءٌ ڪانگا وٽ ويه

سڏيون ڏي سانڀه جون ؛ ڏي چڱا پلا سپرين کي سگهه وسي سانيه

پرين لئي پرڏيه مون تان گهوٽ نهاريو بيت ڪرڪيو ڪانگ لئي منهنجي پي

مضبوط ؛ آئيو تني آئن م سينها ثابوت ؛ ڪانگل اٿون قوت پيغام تن

پرين جا بيت مٿا منهنجي ڪهڻ اڏايو ڪان ؛ ڳنهي آيو ڳالهيون سڏيون

سپرياڻ ؛ جيڏيون جا رڪيان سُتم هوند سنهنجو بيت ڏاڍي ڄرهي ڏاهه

پي ڪيي جو ڪانگ ڪهيو ؛ سوڙ پئي سوڙ پئي پهوپت هنيو ؛ ڪامي اڙٽ لنيو

Scanned with CamScanner

ويچاري وڻهن ۾ بيت ڏائي چڙهي ڏاهي زاغ ڪري زاريون ؛
آٽوڏي آتڻ ۾ سنيها ساريون ؛ مات ڪريو ماريون نه کهيو سٽيان
ڪانگ جو بيت ڏائي چڙهو ڏاهي ڪاجا لالن لئي ؛ آتڻ ۾ اندوه
ٿيو سگهي ڪانگ ڪئي ؛ ويڙهي منجهه وتي ڪئي جو ڪانگ ڪماءُ
بيت ڪئي جو زاغ زبان سين لئيو متي لام ؛ پهچايائين پرين جا سرتيون
اچ سلام ؛ ڏاڍيون ڪيُ ڪام نه کهيو سٽيان ڪانگ جو بيت واڪا
ڪيو وڻن ۾ اچو اچو پون ؛ سنيها سٽ جا جوڻي چڙهيو جون ؛ ڪانگ
نه ڪوڙا هون پريان سندي پار جا بيت پريان سندي پار جو ڪانگل
نه ڪوڙو ؛ اچي وڃي وچ ۾ متي ڏر دور ؛ جو اندر اوسيڙو سو لائين
لطيف جئي بيت ڪانگل ڦريئن جا اچي واڻي وڙ ؛ تو ۾ بوءِ بهار جي
مشڪ ڪٿوري مٽ ؛ اچي عجيبن جو اوراڻهج الڪٽ ؛ توکي ٻيئي تن
سوري نئون صافتي بيت آنديون ڪانگ فريب جون اچ واڌايون واه
من مرادون پنيون سراهيون ساه ؛ آندا پرين الله سد منهجا ساب پيا
بيت ڪانگل ڪوه ٿيو پيو آهين پٽ ۾ ؛ اڳي ڪو سبب ڪا نه سهين اچ
سارو ڏينهن سنوءِ ؛ ٻيئي حال سندوءِ ڪانگن ڪانگو رو ڪيئو ؛
بيت هئين وسيلو وچ ۾ ڪانگل پار ٻيئي ڪانه ؛ انوءِ ڪيئن عجيب
ڪي ظاهر سارڻ زبان ؛ توءِ پهتين نانه اورياين آٿو ڏيئي ...

بيت ڪانگل تنهنجي چانگ جي وجي چيار يو ؛ لامُ متان لت ڏيو
پولينءَ سير پيلانگهه ؛ اڏرُ متان قانگهه نه گهر جاوڻ آوڻ پرين بيت
مُهنجي ڏي محبوب کي ڪانگل وڃي ڪانگهه ؛ لالن لائيو ڏينهڙا ڪمن
سنائي سانگهه ؛ اوهان ري اڙانگهه ويئي وڙ وسائيان بيت آءُ
ڪانگل تو ڏيان چيني چوراڻي ؛ مُهنجي ڏج محبوب کي لوڪان لڪائي ؛
پرين پڙهائي مانه سڌ لهن ڪاسو ري جي بيت اڳڙان هيئن نه اُتري
ڪانڪا ڪانگهه ڪري ؛ پريان سندي يار جي ڪانگل ڳاله ڪري ؛ پٽ
نه پيرينهري ايو جوهي آيا پرين بيت آءُ ڪانگا به بول سڏيون
ڏي سانئيه جون ؛ آنڊائين جي عجيب جا سي خط خوشيءَ سين ڪول ؛
آئون سڻيان تون بول سنيهو سڄڻ جو بيت ڪانگي ڪتابه جي آندي
خوب خبر ؛ لسي نهين ملڪيا دلاسا دلبر ؛ هنيئڙو مون هر هر وانجيو وا نجو
ونڌري بيت ري پريان پرڏيه ۾ ورهه وڏي ڪئي وس ؛ اکيون پار
پرين جي تيون گامر نهارين گس ؛ ڏينڊا پانڌي ڏس ڪين جون
آڻي خبرون بيت زاغ تنهنجي ذات جو تورو منئي مون ؛ اڏامج عبد
جي صبح سيڻ ڏونه ؛ ڪج وينتون ويرهون باجها ئج بهون ؛ لالن ڪونه
لهون جهو نو جهان ۾ بيت تاري ئي تلي قريبن جو ڪانگڙو ؛ ڪيئو ڪنيا
خبرون کيرون ڏيئو ڪلي ؛ لائي جاهن لالن متان منهنجي بات بلي ؛ سو وڏ

چشمن تي چڙهي جو درياري دوست جو بيت ڪانگل قاصد پرين جا اڳين آيو
تل :. بيائيد بنشنيد محبت مونکي ملڻ :. زاغ گفت فهميدم خوشحال وٺو ڪل
غراب نه غافل جن تنا تنڪا لائيا بيت پريان سندي پار جو ڪاڳ جي
عتو ڪانءُ پو نه اهي مٿان آءُ ڪوڙيئي قرباني ٿيان بيت جو سڏ ڏيو ڏيهي
ڏونگي سو ڪانءُ نه قاصد :. ڪڏ ڪندو هيجي بيت جي ڪ وينجهو دوست
در جهنجي بوليائي ترتر سونيڻين نيا پڙهيو وائي سائين سنگ
سندو مر شال مرجي ساڻ جوڳيئي :. هاڻ جو هنگلاج ڏي آديسن اڏوم
نيئي پورب پاراڏي ويراڳين وڌوم :. سوئي ٿورت ٿيو سوئي پند
سندوم :. هو جو ٿورت ٿيو سامين سونها يوم داستان بيو
بيت سدا شوق پرين جي فراق ڦيريدام :. مانه سڳيهون يا
آڳاهين اکيون ڪيئي بيت تن اکين اڻان سڪ ڪلندي ٽاڪن جي :. ب
پاپوهڻ سين ڪياڙون سپيئي ڏک :. ماڻهن ليکي ڏکڙ سامي سو
ڪيا بيت سامي چائين سڪ طلبين هوندڻ جنهن مر هوءِ :. تو ڪي
ويس وهائيو ويس وهائيو تو :. سامي آهي سو جنهن پاڻ وڃا
پوهو بيت سامي جائين سڪ طلبين سڪين نه سامي :. اڄ
پنڌ م وينين وسامي :. گرڪي نون نه گڏ تو جائين انعامي :. سا
پورو هيج پرين سين بيت سامي جائين سڪ طلبين هر دم

جيئن :: لاهوتي لطيف چي هون آديسي انئين :: سي ڪاپڙي ڪيئن
جي تعلق رکن تڪيا **بيت** سامي چائين سڪ طلبين وارين نه
ويراڳ :: لاڳاپا لطيف چي جوڳي ڇڏي جاڳ :: جئن تون پسين سڄڻ
اي آديسين اياڳ :: لاهوتي ڪو لاڳ ڦري جي نه ماڻئين **بيت** سامي
چائين سڪ طلبين تسا ڏين نه تن :: ميه ڪيو ماڻهن ڪا پنن اٺاءِ ان
ڪاڙهي نوڪن ڇيڙايا ڇشن لئي **بيت** پورهيا پوري ويا آسڻ اڏي
رات :: سيم نه سنا سين جون ڇپارون پريان :: جوڳي ڪاجا جات
مت نه معذور ين جا **بيت** پورهيا پوري ويا آسڻ اڄ صبوح :: ڪنوري
خوشبوءِ آهي آديسي گيا **بيت** مڻي راه روان ٿيا پورب پورهيائون :: هي
گهرگهورياٿون آگانديائون اڳيان **بيت** پورب مرهيجا مون گهٹ
ٿيا نهاريا :: سڌ نه مڪي سڄٹين جيهي نه ٿيهي :: هنئا پرڏهي وڃائي واٽ
بيت پورب مادي پياس ڪپهڙي ڏيان داڻهڙي :: مٽيون ڏيندي لوڪ کي
جهڙي پاڻ ٿياس :: جنين نه جهڄياس مان لنئون لڱون سين **بيت** پورب
پورب تب ڪرون جب هنيڙي آون پورب :: سڪندي ڪي سڄٹين نڪون لايون
نوار :: ماريسن اهي سور جئن سلڇن سڀي نه ملي **وائي** جن جو وارث تون
يا الله سي ڪئن رهندا نيڻ مهينجا جن جو آڌار تون :: آڳي اڳي خلقيا پڇي خلقيائي
پون :: جوڙيائين جوڙ جهان جي جي ڪن نيکون :: ڪوڙي دنيا ڪوڙو وسارو

واڳي محبوبن سون ميم آسري الف آهيون ؛ ڏون مڙيئي ڏيهن
اچي ؛ الله پيچي اڳي مون ڏنامون ؛ مون وٽن ۾ وهاڻي ڪندا ڪاڪان ڪوان
ڏيندڙ ڏيندي ڏونهين هٿين جنڌي حلال ؛ جهندا وڃ موهي عدالت
اهن تيڏ سرهو سنگ جيڏا لهين ؛ اڙندا پاڻي اوڙ ني قيارن قتل
چمب جتن چمڙي ؛ آسيڏا استخوان جي هدايت هنڌ ؛ نه نرسندا
هدهد ؛ جلندا پيسو زاغ جا طائوسن طالع ؛ هلندا نه هماسيون ويا
ڏندا سڙ ڏيو ستون ني ڪرهڻ ڪوڙا ؛ وهسندا اوپيا هنجه پيسو پاسي
منفرق بيت ؛ جنهنڌا پين پنهي جي حق انون لنگهيا حد
حال حسيني ڪن جي لطيف لاهوتي ؛ ل ڪنچڪ ۾ ڪرن جنهي ڪاپڙي ڪهسته
تا جون چلي ڪاپڙي ڪهسته بيت ۾ گداء گڏ هوند گول ان ڪجاه گوڻ
هون نه هيٺ جوڳي ؛ پون پورب پوءُ وڃيو جون سناسين سگهيون ؛ چون
ڪاپڙي تکندا کين

(پورو ٿيو سُر پورب جو)

سُرُ ڪاموڏُ

بسم الله الرحمٰن الرحيم

ٿان مٽ روءِ راتين پسي ؛ جوءِ عيبن ۾ مون گندري آئون سمون تون
پسي ؛ اپار عيب ۾ مون گندهي آئون سمون تون **بيت** مٽي ماگر
عيب ۾ مون گندهي آئون سمون تون **بيت** مٽين ماگر مٽان نه [illegible] لئي

پسي ڪِي ڪوهه مَتان مالڪ مَٽيئَن بيت تون سَمون آئون گندري

عيب مون ۾ ڏِٺيه :: ميڪي پسي ٿئي مَتا مالڪ مَٽين بيت تون سَمون

آئون گندري مون ۾ عيبن لکه :: هن مهجي حال جي تو کي سڀ پرک :: ڪارڻ

رب الله مَتان مالڪ مَٽين بيت تون سَمون آئون گندري عيب مهجي ذات

تون سُونهاري صفات مَتان مالڪ مَٽين بيت تون تماچي تڙ ڏٺي آئون

مهاڻي مَڇ :: مون ڍڳا ڳُڻ ڏي آءٌ نالي سيس نِهٺي بيت تون تماچي تڙ

ڏٺي آءٌ گندري غريب :: ته تسين جام قريب ڪي ڏِڌن جدائي ڏيهه مون

بيت ڪا م جنين جو ڪيون مال جنين جو مَڇ :: سمي سيئي سينڻ ڪيا هيٺ

جنين جا هڏ :: جام پريتيئي لڏ ساڻين جي بسيد جي بيت جبار اِڪار

مال جنين جو مڪريون :: تماچي جي تڪيئي اچن سوارا :: جي مهي ٿي ماڙا

سمي سيئي سينڻ ڪيا بيت ڪِي هاٽيون ڪاريون جهجهي ڏهاڻن جهجهه :: پاند

جنين جي پاند سين لڳو ٿئي لڄ :: سمو جام سڃهج اُنو ڪري ان سين بيت

ڪاريون ڪو جهيون ڪوڙيون مور نه موچاريون :: ورتي ويٺيون وات ۾

ڪِي جون ڪاريون :: اُنهي جون آريون سمي ري ڪير سهي بيت چاريون

ڪاريون چڇ چيريون جنهي محبت مڇي ساڻ :: رهن وهن سِرِ پاند ٿين آ ويسي

ٻڌ بوءِ هاڻ ٻلڌ ٿڌ جئي لطيف جي پاڻي وهن پاڻ :: تن ملاحن جو

مان سمي سِر ڪئو پاڻهي بيت گند جنين جي گوڏ ۾ پائو ٿا پيئي ام

اُنهي کي انعام مُحرم ٿي وئي ٿو بيت گند جنين جي گوڏ ۾ پاپوش پيا

اُنهي جي اوطاق راجا ڪهي آئيو بيت گند جنين جي گوڏ ۾ سڙي

مُوڙيون ؛ اچن سينوڙيون سمي جي سلام تي بيت گند جنين

گوڏ ۾ ڪيڏي ڪاهوڙا ؛ لوڙهيون ڪين لطيف جي آسڻ اڄوڙا ؛ تماچي ته

وٽ ويچارن سين بيت گند جنين جي گوڏ ۾ ڪلهن تي ڪوٽين

جيون انجي مٽن تي موڙيون ؛ اچن سينوڙيون سمي جي سلام تي بيت

قوت جن جو ڪرڙيون پرهڻ پابوڙا ؛ پاپوشن مهراڻ ۾ ڪيڏين

ڪاهوڙا ؛ جن تي ڏٺن هُئا ڏوڙا سي سڀ انعامي ٿيا بيت ٿيا تماچي

جام سين مهاڻان محروم ؛ ننڍي وڏي گندري ماڙي مٿي ڏڙهم

جي ووهر ته سي سڀ انعامي ٿيا بيت نه وڏي نه وڪڙي نه ماڙي نه

ڏاري ؛ ڪارو وڙائين ڪوهه ۾ نرتو نهاري ؛ سائي پر پاري جام سمي

جي سيجي بيت نه وڏي نه وڪڙي نه ڪڏي ۾ ڪاري ؛ اهنج سهنج

سامهين ڏنائين نه ڏاري ؛ سائي پر پاري جام سمي جي سيجي

بيت نه وڏي نه وڪڙي ڪيڙي نه ڪارو ؛ نور ڏنائين چند چمڪو تماچي

نارو ؛ ڏهر جن ڏارو ٿو جهوني چند جهلي پيو بيت جي جي هٿ نه

جهي لڳي هڏ نه ڪاءِ ؛ نه وڏي نه وڪڙي اڏي نه اوڏي آءِ ؛ سمون

تنهنجي ساءِ ٿو مهاڻن معاف ڪري بيت

Scanned with CamScanner

سميون حڪيون حاضر هيون ؛ نئون نيئي نوريءَ ڪيو پسي ويهو پا سيپي
نه ڪڪي مير ماڳروني بيت گندري چاڙهي گادي سيئي نوازي
جاني ڳلي ساوڙهيا ؛ پائي پوني پنگهرون سنگهرون جون ڙپي سون ؛ ڪاڻي
نه گيرب ۾ من جي مهاڻيءَ بيت بيڻ جهلي جهند جهولي جهڃي
وجاءِ سين سمون ؛ راءُ ٻئين رجهايا ڪري ناز سين نياڻ ؛ ڳاءُ
مهاڻي مرڪئو وچ ۾ جنيرين جهلي بيت سين حرفت هيرايائين ؛
سمي سچائي ؛ مراٽي راٺين تنين تي سروند منجهه سگهو جنهن
ٽوڙ ؛ ساٿ ٿيئي نه مي پاڻهن پيروبوڻئي بيت ۾ پاڻهن پيروندس
احمل عجب جو نياز جي نوريءَ بيت ڪي جنهن ڪي سمورسي جاڳاءِ تنهن
ڳي محبت پوءِ اپئي اچو ؛ سوءِ جيئو موڻ مي ۾ سين سمورس ؛ هوءِ
مهاڻي رکي اڳهين راءِ ؛ ورن ڪري ويني ٿاهر ۾ مچي مي بيت راٺين
پيرين هٿين بيت گهيون جيئن گاهيون تن جي تماچيءَ ؛ مرمن
مراٽي راهن ٿي سروند وچ سگهو جيئن ؛ مهاڻي نه منهن آرکيٽين
جيلاڻه بيت ۾ پانه پيروندس سچائي سمي ؛ عاماڻي اهل انڪي مٿي اصل
ٿئي هوڪيا ماڻهو گندري چاڙهي گادي ؛ ٿي تماچيءَ ٿيو ٿئين نوازين نوريين
ڪنجهر ٿڙو بيت ڳالهڙي سياڻي سڄ نه ڪي ڏونڌا ڪنجهر ؛ مي
اڪرا مڪون ٻون مياڻ مڏ ؛ پاس سنڌ سونهن سوڀهڙي ٿيو نه ڪي ۾

بيت سين هٿ جام هٽي مناسن مون جل :: تياس معاف مٿهي

ڪاءِ تماچي تون لکي تماچيءَ جي :: تراءِ تماچي جام لهي تماچي تر

سوم بن سمون ڪوه بيت نهين تهان تماچي تماچياءِ تون تر

:: آيون ڏي الڳ وڏانڊرا ولس ڪري :: جاڻون جون جامن جي

گنوايون سوڍن بن سمون ڪوه بيت سين جهرپ سپ جهپي تمائون گوندر

تات جي تماچيءَ جن جاڻون ڪنجهر وڙهسي :: گات اوچي اچن جي

دوهين تريون ته بيت پرائيو مٿي مانڪ ملڙان رائين

مڻا :: سموهين مويتون راڄ ڀيني راڄ :: هل م هاسٽون ڪن

جهر مٿي ڪوسٽون ڪم پنڊ بن بيت جو جام تماچي تخت سوهين

جي سيد راڄ سهسين :: ڪالوڙن مڪارڻ ڀل رهيا اڇي :: ڪن

پرم پن بيت انسيو تماچي رات ملاحن مٿهي :: پرن تن پاسي

ڪاهو مچي ڪيٽ چي لطيف لوڙه نعمت :: ڌاجون به ذوڏا ڪوسٽون ڪم

لڳن پاسون سين پارس :: آجون اي آسڙ يئن سرباند پهن رهن

ڏکوڙڻ :: وڙهڪياءِ هيڏي بڙي باله ڪنجهر بيت تيا لعل پي

وڄ جونڪو شمس شعاع لتو پاند مهاءِ ميءَ چڙهندي مڪري

رهين ڪنجهر ڪنڌ پيٽ تون جو سوهاٽون :: ڳنڌ پجوناٽون ڪوڏ

پرپنڊ بن ڪاهين بيت ڪوجو ڪامڻ مي آهي

عشق ٭ نابو نابو جو جام تماچيءَ تن ٭ ۾ پن ٽري

وائي :—

جام جارو جيئن ڪري ڪيو ڪلهي جام
سائين ويهي ڪنيائين هٿ هيري هيري وڌائين هٿ هيري
ڪندي ٭ تائين تماچيءَ آهي جي پوري نوازش ٭ وچم
سخا سندءَ آئيا منڌ اندا ٭ تيائين او وٽ عطر ڪيو گوشو
قيمت ٭ مڃيائين نه ڪو هنڌ ڪو جو جوان جود پسو ٭ وڌائين
ڪوڙين تي هٿ مڃيءَ موتي ٭ ونائين وٽ ٻي جهڙ سين ڪميڻن
ڏيئي ٭ جهنائين جڏهن چيلو ۾ ميائين ڪرڪ ما ٭ يائين ڪڏ جڏهن
ٻاٽ آئي پاپٽ ٭ ڪيائين راهنڊ پي ۾ سوال سون
سڀ گهوري تان فقيرن فيروزا ٭ لٽيائين سڀ لعلون سين
گهوريائين ٭ ائي عبداللطيف کي اچلي املُ ڏنائين ....

داستان ٻيو سره صلابه سيرين مهڪن تون مرمج

ڪوڙيهن تڪيچ تماچي ٭ موچيچ مون تان وڻ جو اکين تار آمين
ٽڪيه تماچي تون ڪندئين ڪنجهر ڪوڙيهن بيت ڪندئين ڪنجهر
مڇيرا مڇي جهر هيڻ بيت ۾ ملاحن گهر مون اگ ٽيوا اوچو
وائر اتي لڳي ٭ ساءِ جي تماچيءَ وچيم وڃي اچي ٭ وڙاهه ۾
پرين پاسي مڇيرا مڇي جهر هيڻ بيت ٽيو ڪٿوري

سنڌا ۾ :: ڪوڙهين ڪاڄ سڌ ماڻ سڌ وڪونه رهيو
هيت جهڙي مهر ڪندي ڪونه مڙن :: وڃي واهونڊن ٻاڪ
ڪٿوري ٿيو ٻيت هيڪڙو حساب جو ماڙي جهڙي
جيڏا هن عالم آسرو ٿيندا هن تن نه ڏي :: جام تماچي ڪي
سود سهاگ سين ٻيت هيٺن مٿ هيڪڙي پرائي ٻڙ
نوڙان تماچي جام سين جهڙ انڌ گرهين :: سميون جت سير
تت مهاڻي مڃي رهي ٻيت سيٺن مٿ هيڪڙي پاس
پراڻي :: رهيت انجي راءِ ڪي سمي سڀائي :: ڀڄسو رهاڻي ڪري
تماچي تن سين ٻيت هيٺن مٿ هيڪڙي لهت جنين جي پر
لائي ليڱهه لطيف چي جنين جهڙي جر :: گهوٽ تنين جي گهر راڄ ڄجي
آئيو ٻيت سميون ڪري سينگار راءُ ڀڄائڻ آئيون
جام جهلي جيرين وچم ٻيت مي هئين م مڪڙي جام هئن م
جار :: سڄو ڏينهن شڪار ڪيئنهن مڪالهو ٻيت تخت بخت تر
تماچي سڀ نوڙي ڪي نمن :: لکيو ٻيا ڪا پائيا ٻاري رات سمين
ٻانئيون رانيون دائيون تنهنجا پير چمن :: ڏينس ڏيه ڏيڻ معافي
جي مهرهڻي ٻيت سڀ سميون ءِ سوم رهوت سڀني گهڙي هار
پسٽ ڪارڙ پرين جي وڃايائون واهه :: ڏول تنبي جي يار

Scanned with CamScanner

هينائون هانَ جي **بيت** سڀ سميون سڀ سومريون
سيئي گجيءَ تُڪ ÷ پسڻ ڪارڻ پرينءَ جي ڪيا لباڪا لوڪ ÷ ڏول
تنين جي جهوڪ هينائون هلن جي **بيت** سڀ سميون سڀ
سومرين سيئي گجيءَ هس ÷ پسڻ ڪارڻ پرينءَ جي وڏا ڪيا ڏئون
وس ÷ ڏول تنين جي گس هينائون هلن جي **بيت** جامان اڳي
جي جا سڀئون تن جي بزت نوريءَ کي ناهِ ÷ نه منه نه مغز ڪي نه ڪنهن
وڃڻ وياه ÷ سي ڪينجهر ڪندي ڪانه تن تماچي تڪيو **بيت**
نه ڪنهن جائو جام ڪي نه ڪو جام وياءُ ÷ ننڍي وڏي گندري سيئي آه
سياءُ ÷ لم يلد ولم يولد بجابت نياءُ ÷ ڪبر ڪبرياءُ تخت تماچي

جام جو **بيت** اڄ تماچي آئيو ڪن پوءِ پچار ÷ مرڪن ملاحن جا
پانڌين مٿي پار ÷ وڏي جام ڄمار جنهن ميا ٿيون موڪيون **بيت**
پکا پڪاريئو جام تماچي آئيو ÷ لاهيو گوندر گندريون آڻٽ اُجاريئو
مُڪڙيون سلي موتيئن سهڄا سينگاريئو ÷ ڪينجهر قرار سُئو
سمي جام سمگهو **بيت** اُبتيون ادب مرپلنگ پيراندي جي
جا سين بدريون نه بخشين تا نين ڪي نه ڪسي ÷ ڪي گهوڪي
پٽ رو جام ٺهٿيلي ڏي ÷ نوريءَ نا زڪري عالم انعامي ڪ...
... ڪي جام ÷ پرس ڪيدنه بر جبا...
بيت مٿي تختي نو...

سمي سام بخشني ادي

Scanned with CamScanner

نوري جنجو نامُ ؛ سڙه مڙهيئي سوجھا ڏنگي ڏيئي دامُ ؛ تماچي
تمام عيب ڍڪيندو اُنَ جا **بيت** جيڪر جاڻي جامُ ته
ڪا نوازيندو نورهئين ؛ سندوءِ مقامَ ڪئي سمي سيرانديءَ
ڪيو **بيت** تنهنو تيره ماه ڪتو ڪيئنجهر ڪنڌ مٿين ؛ فراش
وڪرسين ڪي در تماچيءَ ڏاهن ؛ سنڌي پاهيءَ پاهن
اُني نورهئين پسُ نگاه سين **بيت** جامُ تماچي آئيو مٿي
ناهُ ؛ اچي پيس اوچتي نوريءَ تي نگاهَ ؛ تنهنکي گنديءَ
چوٽ گناهُ جنهن جي جهوليءَ جند جهُلي پيو **بيت** جامُ تماچي
آئيو وريءَ تي وارُ ؛ ڪيئنجهر پنهي ڪنڌ مٿئين رات ڏينهن هاڻ
پرچي ويٺو پاڻ مرڪن مچيءَ وارين **بيت** جامُ تماچي آئيو
سيت ني صلاح ؛ موم مرڪي هليو سنڌو راڻن راع ؛ ليئي
لِڪ لطيف چي ڪيو شمس شعاعُ ؛ پيڙهيءَ ويٺو پاتشاهُ
منش حيت حيڳاءُ ؛ ڪوڙئين قنا تون لڳيون مهاڻين مٿاءُ
لٿو ڏن ڏيهان مرُ نيون مرڪن مچيءَ وارين **وائي**
تنهنکي ڪيئر چوندو مي سمي جا سمنگهي ؛ سمي جي سهاڳ
چو ميندو گنو مي ؛ جارو جام ڪلهي ڪيو عشق اِنهي ڪري ؛
جن ڍهوٽ نه ڏني ونتيه تنا سلامي سمي ؛ عالم انعامي ڪ ع

نارڪري ‌: (پورو ٿيو سر ڪاموڏ جو)

سُرُ ڪارايل جو

بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ

بيت وحده وائي ڪري جي هندي ڇپائون : سو لڱ لڱ گهيائون
جني پار ڪه پڪيا بيت تنهن سين ٻاڏ هئي اڏاڻو آڪاس : جني
پرين سنداس سو سرُ منجهه هنجڙو بيت اکڙيون اوڙاه مائي تڪي
تار : پيتو جو پاتار هنج ٿئين جو هيرئون بيت وڃي نه پيهي
پئون لڏي پاتار م : ڪنڌي م ڪيهي حاج تنهنجي هنجڙا بيت
لئو لطيفي لاءِ نه وڇوٽيءِ وصال کي : واري پاءِ وجود م سندي
جنگن ذات : هئي ڪر نگهه ڪات پڌ پئو تون پرين سين بيت
اونهون جت اوڙاه هنج تنهين هوءِ : ڪانيرو ٻي ڪوءِ جو چاڄ
م چيرون ڪري بيت ٿيو حضوري هاڻ سوجها پيئيس سرجي
ڪوندي لڏي ڪاڻ پکيڙي پاتار م بيت اڄو پاڻي لڙ ٿيو ڪارو
ڪيو ڪنگن : ايندا لج مرن تنهن سر منجهه هنجڙا بيت
وڻو جن وماسئي حيرت پوءِ م هڏ : لاهيون جي نباس
جون سي ڇپائي جڏ : آئون اسين ڪن جي پاسي ٿن مانڌ
تن طالبن گڏ نه وڇوٽين وصال کي بيت

وسوجهڻ وماسڻ حيرت پؤم هوءِ ⁘ اُونهون جا چو

گهڙي ٿيائين گهوءِ ⁘ ڏنيون هڏ مَ ڏوءِ گهوءِ هو ڪب کسئ

بيت وسوجهڻ وماسڻ حيرت پؤم هاڻ ⁘ لکن کي لطيـ

جيئي آهن ساڻ آراڻ ⁘ ڪنگن لڌي ڪاڻ گڏ ٻو هنج حبيب

بيت پکي پيهي ٻنگا منجهان ليڙن لڪ ⁘ ڪنين ماڻڪ ميڙيا ڪـ

رتا پلڪ ⁘ پنئي لائي لڪ گڏ ٻو هنج حبيب کي بيت منجهن سيـ

هيڪار ڳن ڪري جي نها ڳئين ⁘ ته ٻگهن ساڻ ٻيهار هوند ٻيلي نـ

ٻڌين هڏ مين بيت هاريا هنج ٻگهن سين گهڙي ٻڌين ٻيلهه

ميرو منائيم نون اچي ڪر اکيل ⁘ ڪنگن ساڻ ڪويل للاوجم لته پيـ

بيت اچو مئو اچا لا ته اچا نيا اُهو ⁘ ڍهڻ ورڻا آنجو پاڻي لڙ للا

سسٿڻ جي سا لا ڪسر ڪنگن قبرون بيت ڪسر ڪنگن قبرون سسـ

سا ڳٺا هيج ⁘ هنج هستي جي گالهڙي ٻگهن سين مَ ٻوليج ⁘ ماڻي تو

مڙيج چڃ مڪاهڻ چنهن سين بيت سر سڪي سال ٿـ

هريوئي پير ⁘ ڪنگ وچارو ڪير جو هي ان هنج کي بيت

آءُ اُڏامي هنجڙا سر مپ سار ڀنيءَ ⁘ متان مارينئي پاڻ پهرين پهـ

ڪيئو بيت سر ٻکي هيڪڙو پاڻ پهرين پنجاه ⁘ سندي

آس الله لڌي لهرين وچم بيت جانڪو جيئن

ڏينهن ۽ هنج ۾ ميرو وٽ ؛ جي ۾ جنجل گهٽ جي سرتان

سرگهٽان بيت اڏر آڏت اپرئو ۽ ماڻي وان پوٽر ؛ پيتانڇ

جت ۾ ڪنڌي پاسي ڪونر ؛ متان ماريندي تونر تو لنئي لڳو

جن سين بيت هنج ۾ بيٺي هنج ميرو منجهن ناهه ڪو ؛ موتي جي

مهراڻ جا سي پورا چنجر پنج ؛ اڄ ڪي صباح منجهه ڏٻي ۾ ڏيره

تني بيت ڏٿو منجهه درياه پکي پسي آئيا ؛ منجهه ڪر نگر ڪانڻ

جو مٿي پکن چاؤ ؛ وڇارن وسياه مٿي پکن آئي بيت جين قطر

جيئوڪر پرين تني بول ٻجهندين هنج ؛ اڄ ڪي صباح سنجهه

ڏٻي ۾ ڏيرتني بيت ڪونر پاڙون پاتار ۾ پوتر پري آڪاس

بني سندي ڳالهڙي رازق آندي راس ؛ تنهن عشق کي شاباس

جنهن محبتي ميڙ يا بيت ڪونر پاڙون پاتار ۾ پوتر پري ۾ سيج ؛

بني سندي ڳالهڙي عشق اي انهيجي ؛ توڙي نه لهين اڄ پيو پين پاڻ

۾ بيت ڪندين مڪو ڪرين گسن ۾ گدا ؛ وڃي وحدت

ڏيئي ۾ گهوڙو چڙهي گهار ؛ شريعت جو سرلهي تن تيانئي تار ؛

حقيقة هنجن سين طريقت توار ؛ منجهانئي معرفت سين الله کي

اڃار ؛ هدايت جي هوءِ ۾ جيئو توچانگار ؛ ... آيا ارڪان

ڪونڌر سين تون ڪذهين بيت ... لوڪ جهمڪري اوهيداه

پُٺون جي پاڻا ۾ جا ڇپيتا ريئون ڇتيون :. ڪوه ڪندا ڪي تن پاڙهيري پہ ڪري
بيت ماڻڪ چوٽون جن جو هنج حضوري سي :. چاڙم ڇپنهنجهه هي ڇجي
ڪين نہ اي :. لوڪ نہ لکيا تي جيلا نہ پٽن پکين گڏيا **بيت** جر ري رتجا
باٽ سيپن ڪونران پونران ر ڌ :. هينئرا اي ڪُو ڌجن اوڙ سپن تُن اور هئين
بيت سر وڃايو سُر هو ڪو ڙهن ڪانيرن :. آڌي رات اُتي ڪري ردا ڍانڍوڻ
ڪن :. مسندي ذات هنجن منهن ڪوڙي موتي چُڻي **بيت** جر سر ڪُو ڪرين روح
ٿڦري سجٽين :. جو لهرين لوڏي جڏيا تي رنگ نہ متائين :. پرتا پاپو هين
وچي ونڊ ونترا **بيت** هنجز مڙهيئي هنج ميرو منهن نا ڪو :. جيئي رهن سنگهہ
سو سر ڪندا سُر هو **بيت** سر م سا جهئي وار هو رن ماڻد مان ڪيا :. سٿون ڏين
سپن ني ڪئي ڪار ايل ڪندار :. ماري نانگہ اپار وہ پيتا ئون ونئين **بيت**
للي لئي رات سر م ڪيو سو جهو :. بگا با نا ڙاتيا وائي ڪن نہ رات :. جُنگن لهجي
ذات نئي رساني رُوح ڪي **بيت** للي تي لاٿيون ڪيئون سر م ساري رات :.
پکڻ اند بون پرپات هنج هنڌي رتيون **بيت** سر الهي تي اگيا پکي سا پيا :. جن
لمئو لاٿيون ڏيئون سي وچارا ويا :. پاتو نڌ سپا وچي ڪنجهہ ڪندئي **بيت**
هنج نہ رهيو هيڪڙو ويا مو ٺهري :. وطن ٿيو دري ڪو ڙنڪانيرن جو
... الله لذي لهر ... ين ڪانيرن :. رنار وه وچي ڪنهن هيٺانئي ڪا هنجن
... حي آهيا :. ڪنبڙ ڪيڇين جي پاتہ نام سڌ اپان :.

پيزار پنهونءَ جا مرجا اکين ساڻ اٿايان ؛ چشمن ساڻ چوايان **وائي**

جري مان چارائين جيڪر جيڏ ٻون وو ڪرهه سندا اُن چاريان ؛ پرين آئون

نه ڇڏي ڪرهل هون نه جهلين ؛ گهمي آئون نه وڃي ڏيئا پرين نه نين ؛؛؛

مون ڏٺو جابر سهي ؛ هنج سوڀي سرسو سو پچرو سو ٻکي سو پيو **داستانُ**

جي ڪارايل **بيت** ڦري منجهه تو ماري سو منجهه ڏنجهو جهڄ ڏيل ؛ منجهه منجهو پاڻ

لوڙ ؛ ڪيتي لا الله يار وري نه واهيري وري ؛ نهاريو سڀ ڪينجهر مون ڪوڙ

اڳهي سر ڪير سڀ **بيت** وڃا هلي سڀ انجڙ سي هوڙ سين جن هنئين

ايل ڪارا ڪاپي **بيت** مٿن مر جن سٽون اجهاءِ واٺي تنين ؛ ڪارو گولبو ناڳن

مون تنهن موران **بيت** ميهو موتڻ موران ذين نه نانگه نبيو ؛ ڏڙهين ڏه طمر پار

وه وٽين ؛ گهمن ڪيو ڪارا ڪارن ڪي ڪارايل ؛ ڪن نه نانگه نوڙهي ميهو

جي جنين ؛ سڀ مر سنهايان جا سينگن وائا وڃا **بيت** نه لهي سرڪيئن سڪ پين

بيت جنين ڪا سڪ سي سپ مر سنهايان **بيت** جڙي نه هنڌائين هاڻي پهر ڄهڙ

سي وهي وه ان اچين واهي جي جن **بيت** ٿئي جو ڪوٺي ڪي جنگن جهپٽ جي تنين

پارسي اهڙا جنجا ؛ وار نه ڪن هندري وڻ يا ڪڏ تان ڪميان ؛ نيار ڪارا ڪارو

هون گوڙا هي ؛ گوٺ وڃي گرهو ڪو هيٺا گر دوڙي گا **بيت** ڪي هين گا روڻ گنهون ڪي

ان ڪار اڙا آيا سي وهي وه جنين وانان **بيت** ماريون تو سين منين جي

... ڏاڙهين تنيرتن ؛ نهارين نه نانگه قانا آيا ...

... ڪري جهپ لوڪ ...